

विभाग: १

विराटपर्व

प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ श्रीवेदव्यासाय नमः ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम्।
देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत्॥

जनमेजय उवाच

कथं विराटनगरे मम पूर्वपितामहाः।
अज्ञातवासमुषिता दुर्योधनभयार्दिताः॥१॥

पतिव्रता महाभागा सततं सुखभागिनी।
द्रौपदी सा कथं ब्रह्मन्नज्ञाता दुःखिताऽवसत्॥२॥

ते च ब्राह्मणमुख्याश्च सूतपौरोगवैः सह।
अज्ञातवासमुषिताः कथं च परिचारकाः॥३॥

वैशम्पायन उवाच

यथा विराटनगरे तव पूर्वपितामहाः।
अज्ञातवासमुषितास्तावद्वक्ष्यामि तच्छृणु॥४॥

तथा स तान्वराँल्लब्ध्वा धर्मराजो युधिष्ठिरः।
गत्वाऽऽश्रमं ब्राह्मणेभ्य आचख्यौ वृत्तमात्मनः॥५॥

कथयित्वा च तत्सर्वं ब्राह्मणेभ्यो युधिष्ठिरः।
अरणीसहितं भाण्डं ब्राह्मणाय न्यवेदयत्॥६॥

ततो युधिष्ठिरो राजा कुन्तीपुत्रो दृढव्रतः।
समाहूयानुजान्सर्वानिति होवाच भारत॥७॥

द्वादशेमानि वर्षाणि राष्ट्राद्विप्रोषिता वयम्।
छद्मना हृतराज्याश्च निस्वाश्च बहुशः कृताः॥८॥
उषिताश्च वने वासं यथा द्वादश वत्सरान्।
अज्ञातचर्यां वत्स्यामश्छन्ना वर्षं त्रयोदशम्॥९॥

वैशम्पायन उवाच

धर्मेण तेऽभ्यनुज्ञाताः पाण्डवाः सत्यविक्रमाः।
अज्ञातवासं वत्स्यन्तश्छन्ना वर्षं त्रयोदशम्॥१०॥
उपोपविश्य विद्वांसः स्नातकाः संशितव्रताः।
ये तत्र ब्राह्मणा आसन्वनवाससहायिनः।
ये च भक्ता वसन्ति स्म वनवासे तपस्विनः॥११॥
तानब्रुवन्महात्मानो हृष्टाः प्राञ्जलयः स्थिताः।
अभ्यनुज्ञापयिष्यन्तस्तान्प्रवासे धृतव्रताः॥१२॥
विदितं भवतां सर्वं धार्तराष्ट्रैर्यथा वयम्।
छद्मना हृतराज्याश्च निस्वाश्च बहुशः कृताः॥१३॥
उषिताश्च वने वासं यथा द्वादशवत्सरान्।
भवद्भिरेव सहिता वन्याहारा द्विजोत्तमाः॥१४॥
अज्ञातवाससमयं शेषं वर्षं त्रयोदशम्।
तद्वत्स्यामो वयं छन्नास्तदनुज्ञातुमर्हथ॥१५॥
सुयोधनश्च दुष्टात्मा कर्णश्च सहसौबलः।
जानन्तो विषमं कुर्युरस्मास्वत्यन्तवैरिणः॥१६॥
युक्तचाराश्च यत्ताश्च दाये स्वस्य जनस्य च।
दुरात्मनां हि कस्तेषां विश्वासं गन्तुमर्हति॥१७॥

अपि नस्तद्भवेद्भूयो यद्वयं ब्राह्मणैः सह।
 समस्तेषु च राष्ट्रेषु स्वराज्यस्था भवेम हि॥१८॥
 इत्युक्त्वा दुःखशोकार्तः शुचिर्धर्मसुतस्तदा।
 सम्मूर्च्छितोऽभवद्राजा सास्रकण्ठो युधिष्ठिरः॥१९॥

तमथाश्वासयन्सर्वे ब्राह्मणा भ्रातृभिः सह॥२०॥
 प्रबुध्य दुःखमोहार्तो धौम्यं धर्मभृतां वरम्।
 प्रावैक्षत तदा राजा साश्रुकण्ठो युधिष्ठिरः॥२१॥
 अथ धौम्योऽब्रवीद्वाक्यं महार्थं नृपतिं तदा।
 आश्वासयंस्तं स नृपं भ्रातृश्च ब्राह्मणैः सह॥२२॥
 राजन्विद्वान्भवान्दान्तः सत्यसन्धो जितेन्द्रियः।
 नैवंविधाः प्रमुह्यन्ति धीराः कस्याश्चिदापदि॥२३॥

देवैरप्यापदः प्राप्ताश्छन्नेश्च बहुभिस्तदा।
 तत्रतत्र सपत्नानां निग्रहार्थं महात्मभिः॥२४॥
 दितिपुत्रैर्हृते राज्ये देवराजः सुदुःखितः।
 ब्रह्माणं तोषयिष्यंश्च ब्रह्मरूपं विधाय च॥२५॥
 इन्द्रेण निषधं प्राप्य गिरिप्रस्थाह्वये पुरे।
 छन्नेनोष्य कृतं कर्म द्विषतां बलनिग्रहे॥२६॥
 प्रसादाद् ब्रह्मणो राजन्दितेः पुत्रान्महाबलान्।
 निर्जित्य तरसा शत्रून्पुनर्लोकाञ्जुगोप च॥२७॥
 विष्णुनाऽश्मगिरिं प्राप्य तदा दित्यां निवत्स्यता।
 गर्भे वधार्थं दैत्यानामज्ञातेनोषितं चिरम्॥२८॥

प्रोष्य वामनरूपेण च्छत्रेन ब्रह्मचारिणा।
 बलेर्यथा हृतं राज्यं विक्रमैस्तच्च ते श्रुतम्॥२९॥
 और्वेण वसता छन्नमूरौ ब्रह्मर्षिणा तदा।
 यत्कृतं तात लोकेषु तच्च सर्वं श्रुतं त्वया॥३०॥
 प्रच्छत्रेनापि सर्वत्र हरिणा वृत्रनिग्रहे।
 वज्रं प्रविश्य शक्रस्य यत्कृतं तच्च ते श्रुतम्॥३१॥
 हुताशनेन यच्चापः प्रविश्य च्छन्नमूषितम्।
 विबुधानां हि यत्कर्म कृतं तच्चापि ते श्रुतम्॥३२॥
 यथा विवस्वता तात छत्रेनोत्तमतेजसा।
 निर्दग्धाः शत्रवः सर्वे वसता गवि वर्षशः॥३३॥
 विष्णुना वसता चात्र गृहे दशरथस्य वै।
 दशग्रीवो हतश्छत्रं संयुगे भीमकर्मणा॥३४॥
 एवमेते महात्मानः प्रच्छत्रास्तत्रतत्र हि।
 अजयच्छत्रवान्मुख्यांस्तथा त्वमपि जेष्यसि॥३५॥

वैशम्पायन उवाच

इति धौम्येन धर्मज्ञो वाक्यैः स परिहर्षितः।
 शान्तबुद्धिः पुनर्भूत्वा व्यष्टम्भत युधिष्ठिरः॥३६॥
 अथाब्रवीन्महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः।
 राजानं बलिनां श्रेष्ठो गिरा सम्परिहर्षयन्॥३७॥
 अवेक्ष्य महाराज तव गाण्डीवधन्वना।
 धर्मार्थपरया बुद्ध्या न किञ्चित्साहसं कृतम्॥३८॥

सहदेवो मया नित्यं नकुलश्च निवारितौ।
शक्तौ विध्वंसने तेषां शत्रुघ्नौ भीमविक्रमौ॥३९॥

न वयं वर्त्म हास्यामो यस्मिन्योक्ष्यति नो भवान्।
तद्विधत्तां भवान्सर्वं क्षिप्रं जेष्यामहे परान्॥४०॥

इत्युक्तो भीमसेनेन धर्मराजो युधिष्ठिरः।
सुखोपविष्टो विद्वद्विस्तापसैः संशितव्रतैः॥४१॥

ये तद्भक्त्याऽभवन्तस्मिन्वनवासे तपस्विनः।
तानब्रवीन्महाप्राज्ञः शिष्टान्राजा कृताञ्जलिः।
अभ्यनुज्ञापयिष्यन्वै तस्मिन्वासे धृतव्रतः॥४२॥

विदितं भवतां सर्वं धार्तराष्ट्रैर्यथा वयम्।
सम्मन्नाहतराज्याश्च निस्स्वाश्च बहुशः कृताः।
उषिताः स्मो वने कृच्छ्रं तथा वर्षाणि द्वादश॥४३॥

अज्ञातचर्यासमयं शेषं वर्षं त्रयोदशम्।
तद्वत्स्यामः क्वचिच्छत्रास्तदनुज्ञातुमर्हथ॥४४॥

इत्युक्त्वा धर्मराजेन ब्राह्मणाः परमाशिषः।
प्रयुज्यापृच्छ्य भरतान्यथास्वं प्रययुर्गृहान्॥४५॥

सर्वे वेदविदो मुख्या यतयो मुनयस्तदा।
आशीरुक्त्वा यथान्यायं पुनर्दर्शनकाङ्क्षिणः॥४६॥

ते तु भृत्याश्च दूताश्च शिल्पिनः परिचारकाः।
अनुज्ञाप्य यथान्यायं पुनर्दर्शनकाङ्क्षिणः॥४७॥

सह धौम्येन विद्वांसस्तथा ते पञ्च पाण्डवाः।
उत्थाय प्रययुर्वीराः कृष्णामादाय भारत॥४८॥

क्रोशमात्रमतिक्रम्य तस्माद्वासान्निमित्ततः।

श्वोभूते मनुजव्याघ्राश्छन्नवासार्थमुद्यताः ॥ ४९ ॥

पृथक् शास्त्रविदः सर्वे सर्वे मन्त्रविशारदाः।

सन्धिविग्रहतत्त्वज्ञा मन्त्राय समुपाविशन् ॥ ५० ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

वैशम्पायन उवाच

निवृत्तवनवासास्ते सत्यसन्धा मनस्विनः।

अकुर्वत पुनर्मन्त्रं सह धौम्येन पाण्डवाः ॥ १ ॥

अथाब्रवीद्धर्मराजः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।

भ्रातृन्कृष्णां च सङ्ग्रेक्ष्य धौम्यं च कुरुनन्दनः ॥ २ ॥

द्वादशेमानि वर्षाणि राज्याद्विप्रोषिता वयम्।

त्रयोदशोऽयं सम्प्राप्तः कृच्छ्रात्परमदुर्वसः।

स साधु कौन्तेय इतो वासमर्जुन रोचय ॥ ३ ॥

त्रयोदशमिदं प्राप्तं क्वनु वत्स्यामहेऽर्जुन।

अबुद्धा धार्तराष्ट्रैश्च समग्राः सह कृष्णया ॥ ४ ॥

अर्जुन उवाच

तस्यैव वरदानेन धर्मस्य मनुजाधिप।

अज्ञाता विचरिष्यामो नराणां भरतर्षभ ॥ ५ ॥

यानि राष्ट्राणि वासाय कीर्तयिष्यामि कानिचित्।

रमणीयानि गुप्तानि तेषां किञ्चित् रोचय ॥ ६ ॥

रम्या जनपदाः सन्ति बहवस्त्वभितः कुरून्।
 पाश्चालाश्चैव मत्स्याश्च साल्ववैदेहबाह्लिकाः।
 दशार्णाः शूरसेनाश्च कलिङ्गा मागधा अपि॥७॥

विराटनगरं चापि श्रूयते शत्रुसूदन।
 रमणीयं जनाकीर्णं सुभिक्षं स्फीतमेव च॥८॥

नानाराष्ट्राणि चान्यानि श्रूयन्ते सुबहूनि च।
 यत्र ते रोचते राजंस्तत्र गच्छामहे वयम्॥९॥

कतमस्मिञ्जनपदे महाराज निवत्स्यसि।
 मा विषादे मनः कार्यं राज्यभ्रंश इति क्वचित्॥१०॥

युधिष्ठिर उवाच

एवमेतन्महाबाहो यथा स भगवान्प्रभुः।
 अब्रवीत्सर्वभूतेशस्तथैतन्न तदन्यथा॥११॥

अवश्यं त्वेव वासार्थं रमणीयं शिवं सुखम्।
 सम्मन्त्र्य सहितैः सर्वैर्द्रष्टव्यमकुतोऽभयम्॥१२॥

मात्स्यो विराटो बलवानभिरक्तोऽथ पाण्डवान्।
 धर्मशीलो वदान्यश्च वृद्धः सत्स्वपि सम्मतः॥१३॥

गुणवाँल्लोकविख्यातो दृढभक्तिर्जितेन्द्रियः।
 तत्र मे रोचते पार्थ मत्स्यराजान्तिकेऽनघ॥१४॥

विराटनगरे तात मासान्द्वादशसम्मितान्।
 कुर्वन्तस्तस्य कर्माणि वसामो यदि रोचते॥१५॥

यानियानि च कर्माणि तस्य शक्ष्यामहे वयम्।
 कर्तुं यो यत्स तत्कर्म ब्रवीतु कुरुनन्दन॥१६॥

अर्जुन उवाच

नरदेव कथं कर्म तस्य राष्ट्रे करिष्यसि।
 मनुजेन्द्र विराटस्य रंस्यसे केन कर्मणा॥१७॥
 अक्लिष्टवेषधारी च धार्मिको ह्यनसूयकः।
 न तवाभ्युचितं कर्म नृशंसं नापि कैतवम्॥१८॥
 सत्यवागसि याज्ञीको लोभक्रोधविवर्जितः।
 मृदुर्वदान्यो ह्रीमांश्च धार्मिकः सत्यविक्रमः॥१९॥
 स राजंस्तपसा क्लिष्टः कथं तस्य करिष्यसि।
 न दुःखमुचितं किञ्चिद्राजन्यापमतेर्यथा।
 स इमामापदं प्राप्य कथं घोरां तरिष्यसि॥२०॥

वैशम्पायन उवाच

अर्जुनेनैवमुक्तस्तु प्रत्युवाच युधिष्ठिरः।
 शृणु त्वं यत्करिष्यामि कर्म वै कुरुनन्दन॥२१॥
 विराटं समनुप्राप्य राजानं मात्स्यनन्दनम्।
 सभास्तारो भविष्यामि विराटस्येति मे मतिः॥२२॥
 कङ्को नाम ब्रुवाणोऽहं मताक्षः साधुदेविता।
 वैडूर्यान्काञ्चनान्दानान्स्फाटिकान्नाजतानपि॥२३॥
 कृष्णाक्षौल्लोहिताक्षांश्च निवप्स्यामि मनोरमान्।
 अरिष्टान्नाजगोलिङ्गान्दर्शनीयान्सुवर्चसः॥२४॥
 लोहिताश्चाश्मगर्भाश्च सन्ति तात धनानि मे।
 दर्शनीयाः सभानन्दाः कुशलैः साधुनिष्ठिताः॥२५॥
 अप्येतान्पाणिना स्पृष्ट्वा सम्प्रहृष्यन्ति मानवाः॥२६॥

तान्विकीर्य समे देशे रमणीये विपांसुले।
 देविष्यामि यथाकामं स विहारो भविष्यति॥२७॥
 कङ्को नाम्ना परिव्राट् च विराटस्य सभासदः।
 ज्योतिषे शकुनज्ञाने निमित्ते चाक्षकौशले।
 ब्राह्मे वेदे मयाऽधीते वेदाङ्गेषु च सर्वशः॥२८॥
 धर्मकामार्थमोक्षेषु नीतिशास्त्रेषु पारगः।
 पृष्टोऽहं कथयिष्यामि राज्ञः प्रियतमं वचः॥२९॥
 आसं युधिष्ठिरस्याहं पुरा प्राणसमः सखा।
 इति वक्ष्यामि राजानं यदि मामनुयोक्ष्यते॥३०॥
 विराटनगरे छन्न एवं युक्तः सदा वसे।
 इत्येवं मे प्रतिज्ञातं विचरिष्याम्यहं यथा॥३१॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
 द्वितीयोऽध्यायः॥२॥

तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवं निर्दिश्य चाऽऽत्मानं निश्वसन्नुष्णमार्तिजम्।
 विमुञ्चन्नश्रु नेत्राभ्यां भीमसेनमुवाच ह॥१॥
 भीमसेन कथं कर्म मात्स्यराष्ट्रे करिष्यसि।
 हत्वा क्रोधवशांस्तत्र पर्वते गन्धमादने॥२॥
 यक्षान्क्रोधाभिताम्राक्षान्राक्षसांश्चापि पौरुषात्।
 प्रादाः पाञ्चालकन्यायै पद्मानि सुबहून्यपि॥३॥

बकं राक्षसराजानं भीषणं पुरुषादकम्।
 जघ्निवानसि कौन्तेय ब्राह्मणार्थमरिन्दम।
 क्षेमा चाभयसंवीता सैकचक्रा त्वया कृता॥४॥
 हिडिम्बं च महावीर्यं किर्मीरं चैव राक्षसम्।
 त्वया हत्वा महाबाहो वनं निष्कण्टकं कृतम्॥५॥
 आपदं चापि सम्प्राप्ता द्रौपदी चारुहासिनी।
 जटासुरवधं कृत्वा वयं च परिमोक्षिताः॥६॥
 मत्स्यराजान्तिके तात वीर्यपूर्णोऽत्यमर्षणः।
 वृकोदर विराटस्य बलीयान्दुर्बलीयसः।
 समीपे नगरे तस्य वत्स्यसे केन कर्मणा॥७॥

भीम उवाच

सूदोऽहं वललो नाम्ना सूपकारो नराधिप।
 उपस्थास्यामि राजानं विराटमिति रोचये॥८॥
 रसान्नानाविधांश्चापि स्वादूंश्च मधुरांस्तथा।
 सूपांश्चापि करिष्यामि कुशलोऽस्मि महानसे॥९॥
 कृतपूर्वाणि यान्यस्य व्यञ्जनानि सुशिक्षितैः।
 तान्यप्यभिभविष्यामि प्रीतिं सञ्जनयन्नहम्॥१०॥
 पूर्वमप्राशितांस्तेन कर्ता रसगुणान्वितान्।
 स्वादु व्यञ्जनमास्वाद्य मात्स्यः प्रीतो भविष्यति॥११॥
 आहरिष्यामि दारूणां पाटितानां शतंशतम्।
 राजा कर्माणि मे दृष्ट्वा न मां परिभविष्यति॥१२॥
 ये च तस्य महामल्लाः समरेष्वपराजिताः।
 कृतप्रतापा बहुशो राज्ञः प्रत्यायिता बले॥१३॥

रङ्गोपजीविनः सर्वे परेषां च भयावहाः।
 तानहं निहनिष्यामि रतिं राज्ञः प्रवर्तयन्॥१४॥
 न च तान्युध्यमानोऽहं नयिष्ये यमसादनम्।
 तथा तान्निहनिष्यामि जीविष्यन्ति यथाऽऽतुराः॥१५॥
 वृषो वा महिषो वाऽपि नागो वा षाष्टिहायनः।
 सिंहो व्याघ्रो ग्रहीतव्यो भविष्यति न संशयः॥१६॥
 तान्सर्वान्दुर्ग्रहानन्यैराशीविषविषोपमान् ।
 बलादहं ग्रहीष्यामि मत्स्यराजस्य पश्यतः॥१७॥
 आरालिका वा सूदा वा येऽस्य युक्ता महानसे।
 तानहं प्रीणयिष्यामि मनुष्यान्स्तेन कर्मणा॥१८॥
 आरालिको गोविकर्ता सूपकर्ता नियोधकः।
 आसं युधिष्ठिरस्याहमिति वक्ष्यामि मानवान्॥१९॥
 आत्मानमात्मना रक्षंश्चरिष्यामि विशाम्पते।
 इत्येवं च प्रतिज्ञातं विचरिष्याम्यहं यथा।
 विराटनगरे च्छत्रो विराटस्य समीपतः॥२०॥

युधिष्ठिर उवाच

अग्निर्ब्राह्मणरूपेण प्रच्छत्रोऽन्नमयाचत।
 महाशनं ब्राह्मणं मां प्रमुञ्चार्जुन खाण्डवे॥२१॥
 संशुश्रुवे च धर्मात्मा यस्तमर्थं चकार ह।
 तस्मै ब्राह्मणरूपाय हुताशाय महायशाः।
 विजित्यैकरथेनेन्द्रं हत्वा पन्नगराक्षसान्॥२२॥

यस्तु देवान्मनुष्यांश्च सर्वानेकरथोऽजयत्।
 स भीमधन्वा श्वेताश्वः पाण्डवः किं करिष्यति॥२३॥
 आशीविषसमस्पर्शो नागानामिव वासुकिः।
 दृष्टीविष इवाहीनामग्निस्तेजस्विनामिव॥२४॥
 समुद्र इव सिन्धूनां शैलानां हिमवानिव।
 महेन्द्र इव देवानां दानवानां बलिर्यथा॥२५॥
 सुप्रतीको गजेन्द्राणां युग्यानां तुरगो यथा।
 कुबेर इव यक्षाणां मृगाणां केसरी यथा॥२६॥
 राक्षसानां दशग्रीवो दैत्यानामिव शम्बरः।
 रुद्राणामिव कापाली विष्णुर्बलवतामिव॥२७॥
 रोषामर्षसमायुक्तो भुजङ्गानां च तक्षकः।
 वायुवेगबलोद्धृतो गरुडः पततामिव॥२८॥
 तपतामिव चाऽऽदित्यः प्रजानां ब्राह्मणो यथा।
 हृदानामिव पातालं पर्जन्यो नर्दतामिव॥२९॥
 आयुधानां वरो वज्रः ककुद्भांश्च गवां वरः।
 धृतराष्ट्रश्च नागानां हस्तिष्वैरावतो यथा॥३०॥
 पुत्रः प्रियाणामधिको भार्या च सुहृदां वरः।
 गिरीणां प्रवरो मेरुर्देवानां मधुसूदनः।
 ग्रहाणां प्रवरश्चन्द्रः सरसां मानसो यथा॥३१॥
 यथैतानि विशिष्टानि स्वस्यां जात्यां वृकोदर।
 एवं युवा गुडाकेशः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम्॥३२॥

सोऽयमिन्द्रादनवमो वासुदेवाच्च भारत।
 उषित्वा पञ्च वर्षाणि सहस्राक्षस्य वेश्मनि।
 ब्रह्मचारी व्रते युक्तः सर्वशस्त्रभृतां वरः॥३३॥
 अवाप चास्त्रमस्त्रज्ञः सर्वज्ञः सर्वसम्मतः।
 क्षिप्रं चाणु विचित्रं च ध्रुवं च वदतां वरः॥३४॥
 अनुज्ञातः सुरेन्द्रेण पुनः प्रत्यागतो महीम्।
 धार्तराष्ट्रविनाशाय पाण्डवानां जयाय च॥३५॥
 यं मन्ये द्वादशं रुद्रमादित्यानां त्रयोदशम्।
 वसूनां नवमं मन्ये गिरीणामष्टमः स्मृतः॥३६॥
 यस्य दीर्घौ समौ बाहू ज्याघातेन किणीकृतौ।
 दक्षिणश्चैव सव्यश्च बाहू अनडुहो यथा॥३७॥
 तलाङ्गुलित्राभ्युचितौ नागराजकरोपमौ।
 पीनौ परिघसङ्काशौ मृदुताम्रतलौ शुभौ॥३८॥
 श्यामो युवा गुडाकेशो दर्शनीयश्च पाण्डवः।
 गाण्डीवधन्वा श्वेताश्वः किरीटी वानरध्वजः॥३९॥
 किंरूपधारी किङ्कर्मा किञ्चेष्टः किम्परायणः।
 बीभत्सुर्भीमधन्वा च किं करिष्यति चार्जुनः।
 कुन्तीपुत्रो विराटस्य रमते केन कर्मणा॥४०॥

अर्जुन उवाच

इमौ किणीकृतौ बाहू ज्याघाततलपीडनात्।
 नित्यं कञ्चुकसञ्छन्नौ नान्यथा गोप्तुमुत्सहे॥४१॥
 किं तु कार्यवशादेतदाचरिष्यामि कुत्सितम्॥४२॥

बाहू मे भरतश्रेष्ठ महालाञ्छनलक्षितौ।
ज्याघातेन महान्तौ मे गूहितुं नान्यथोत्सहे॥४३॥

उभौ कम्बू प्रतीमुच्य कुण्डले परिपातुके।
वेणीकृतशिरा भूत्वा भविष्यामि बृहन्नला॥४४॥

पठन्नाख्यायिकां नाम स्त्रीभावेन पुनः पुनः।
प्रजानां समुदाचारं बहूनर्मकृतं वदन्।
रमयिष्यामि राजानमन्यं चान्तःपुरे जनम्॥४५॥

नृत्तं गीतं च वादित्रं दिव्यं च विविधं तथा।
शिक्षयिष्याम्यहं राजन्विराटनगरे स्त्रियः॥४६॥

स्त्रीभावसमुदाचारानृत्तगीतकथाश्रयैः ।
छादयिष्यामि राजेन्द्र माययाऽऽत्मानमात्मना॥४७॥

युधिष्ठिरस्य गेहेऽस्मिन्द्रौपद्याः परिचारिका।
उषिताऽस्मीति वक्ष्यामि धर्मराजस्य सम्मता॥४८॥

उर्वश्याश्चापि शापेन प्राप्तोऽस्मि नृप षण्डताम्।
शक्रप्रसादान्मुक्तोऽहं वर्षादूर्ध्वं त्रयोदशात्।
इत्येतन्मे प्रतिज्ञातं विचरिष्याम्यहं यथा॥४९॥

एतेन विधिना छन्नः कृतकेन यथा नलः।
विहरिष्यामि राजेन्द्र विराटस्य पुरे सुखम्॥५०॥

युधिष्ठिर उवाच

वासुदेवसमो लोके यशसा विक्रमेण च।
सोऽयं राज्ये विराटस्य भवने भरतर्षभः॥५१॥
मेरुः प्रच्छादित इव वसन्वज्रेण मुष्टिना।
आख्याता षण्डकोऽस्मीति प्रतिज्ञातं हि पातकम्॥५२॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

वैशम्पायन उवाच

इत्येवमुक्त्वा पुरुषप्रवीरस्-
तथाऽर्जुनो धर्माभृतां वरिष्ठः।
वाक्यं तथाऽसौ विरराम भूयो
नृपोऽपरं भ्रातरमाबभाषे ॥ १ ॥

किं कर्मा किं समाचारो नकुलोऽयं भविष्यति।
सुकुमारश्च शूरश्च दर्शनीयः सुखोचितः ॥ २ ॥
अदुःखार्हश्च बालश्च लालितश्चापि नित्यशः।
सोऽयमार्तश्च शान्तश्च किं नु रोचयतात्त्विह ॥ ३ ॥
किं त्वं नकुल कुर्वाणस्तस्य तात चरिष्यसि।
कर्म तत्त्वं समाचक्ष्व राज्ये तस्य महीपतेः ॥ ४ ॥

नकुल उवाच

अश्वाध्यक्षो भविष्यामि विराटस्येति मे मतिः।
दामग्रन्थीति नाम्नाऽहं कर्मैतत्सुप्रियं मम ॥ ५ ॥
दामग्रन्थी परिज्ञातः कुशलो दामकर्मणि।
न मां परिभविष्यन्ति जना जात्विह कर्हिचित् ॥ ६ ॥
कुशलोऽस्म्यश्वशिक्षायां तथैवाश्वचिकित्सने।
प्रियाश्च सततं मेऽश्वाः कुरुराजा यथा तव ॥ ७ ॥

न मां परिभविष्यन्ति किशोरा वडवास्तथा।
 न दुष्टाश्च भविष्यन्ति पृष्ठे धुरि च मद्गताः॥८॥
 द्रक्ष्यन्ति ये च मां केचिद्विराटनगरे जनाः।
 तेभ्य एवं प्रवक्ष्यामि विहरिष्याम्यहं यथा॥९॥
 पाण्डवेन ह्यहं तात अश्वेष्वधिकृतः पुरा।
 इति तस्य पुरे छन्नश्चरिष्यामि महीपते।
 इत्येतद्वः प्रतिज्ञातं विहरिष्याम्यहं यथा॥१०॥

वैशम्पायन उवाच

नकुलेनैवमुक्तस्तु धर्मराजोऽब्रवीद्वचः।
 बृहस्पतिसमो बुद्ध्या नयेनोशनसा समः॥११॥
 मन्त्रैर्नानाविधैर्नीतः पथ्येषु परिनिष्ठितः।
 सुप्रणीतः सुमार्गस्थो राजतन्त्रमवाप यः॥१२॥
 न चास्य स्खलितं किञ्चिद्दृष्टुस्तद्विदो जनाः।
 सुनीतिज्ञश्च शूरश्च सर्वमन्त्रविशारदः॥१३॥
 अधिको मातुरस्माकं कुन्त्याः प्रियतमः सदा।
 सहदेव कथं कर्म तस्य राज्ञः करिष्यसि।
 किं वा त्वं तात कुर्वाणः प्रच्छन्नो विचरिष्यसि॥१४॥

सहदेव उवाच

गोसङ्ख्याता भविष्यामि विराटस्येति रोचये।
 प्रतिभोक्ता च दोग्धा च सङ्ख्यानकुशलो गवाम्।
 तन्त्रीपालेति मे नाम स्वयं प्रोक्तं भविष्यति॥१५॥

अयोगा बहुलाः पुष्टाः क्षीरवत्यो बहुप्रजाः।
 निष्पन्नसत्त्वाः सुभृता ह्यपेतज्वरकिल्बिषाः॥१६॥
 नष्टचोरभया नित्यं व्याधिव्याघ्रविवर्जिताः।
 गावः सुसहिता राजन्निरुद्विग्ना निरामयः॥१७॥
 भविष्यन्ति मया गुप्ता विराटनगरे तदा।
 निपुणत्वं चरिष्यामि प्रीतिरत्र परा हि मे॥१८॥
 अहं हि भवता गोषु प्रहितः सततं पुरा।
 तत्र मे कौशलं सर्वमनुबद्धं विशाम्पते॥१९॥
 लक्षणं चरितं चैव गवां यच्चापि मङ्गलम्।
 सत्सर्वं मे सुविदितमन्यच्चापि विशाम्पते॥२०॥
 वृषभानपि जानामि राजन्मूजितलक्षणान्।
 येषां मूत्रमुपाघ्राय अपि वन्ध्या प्रसूयते॥२१॥
 सोऽहमेवं चरिष्यामि प्रीतिरत्र परा हि मे।
 विराटनगरे गूढो रंस्येऽहं तेन कर्मणा॥२२॥
 तोषयिष्ये च राजानं मा भूच्चिन्ता तवानघ।
 न च मां वेत्स्यति परस्तत्ते रोचतु पार्थिव।
 इत्येतद्वः प्रतिज्ञातं विचरिष्याम्यहं यथा॥२३॥

युधिष्ठिर उवाच

केनात्र कर्मणा कृष्णा द्रौपदी विचरिष्यति।
 न हि किञ्चिद्विजानाति कर्म कर्तुं यथा स्त्रियः॥२४॥
 माल्यागन्धानलङ्कारान्वस्त्राणि विविधानि च।
 एतान्येवाभिजानाति यथाजाता च भामिनी॥२५॥

पतिव्रता महाभागा कथं नु विचरिष्यति।
 इयं तु नः प्रिया भार्या प्राणेभ्योऽपि गरीयसी॥२६॥
 मातेव परिपाल्या च पूज्या ज्येष्ठा स्वसेव च।
 सुकुमारी सुशीला च राजपुत्री यशस्विनी।
 कथं वत्स्यति कल्याणी विराटनगरे सती॥२७॥

द्रौपद्युवाच

अहं वत्स्यामि राजेन्द्र निर्वृतो भव पार्थिव।
 यथा ते मत्कृते शोको न भवेन्नृपते शृणु।
 यथा तु मां न जानन्ति यत्करिष्याम्यहं प्रभो॥२८॥
 छन्ना वत्स्याम्यहं यन्मां न विजानन्ति केचन।
 वृत्तं तच्च समाख्यास्ये शर्म तेऽस्तु विशाम्पते॥२९॥
 सैरन्ध्रीजातिसम्पन्ना नाम्नाऽहं व्रतचारिणी।
 भविष्यामि महाराज विराटस्येति मे मतिः॥३०॥
 सैरन्ध्र्यो रक्षिताः स्त्रीणां भुजिष्याः सन्ति भारत।
 एकपत्यः स्त्रियश्चैता इति लोकस्य निश्चयः॥३१॥
 साऽहं ब्रुवाणा सैरन्ध्री कुशला केशकर्मणि।
 प्रमदाहरिका लोके पुरुषाणां प्रवासिनाम्॥३२॥
 युधिष्ठिरस्य वै गेहे द्रौपद्याः परिचारिका।
 उषिताऽस्मीति वक्ष्यामि पृष्टा राज्ञा च भारत।
 आत्मगुप्ता चरिष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि॥३३॥
 नाहं तत्र भविष्यामि दुर्भरा राजवेश्मनि।
 कृत्वा चैव सदा रक्षां व्रतेनैव नराधिप॥३४॥

सुदेष्णां प्रत्युपस्थास्ये राजभार्या यशस्विनीम्।
सा रक्षिष्यति मां प्राप्तां मा ते भूदुःखमीदृशम्॥३५॥

अथ गुप्ता चरिष्यामि युष्माभिस्तत्र तस्थुषी।
इत्येवं वः प्रतिज्ञातं विहरिष्याम्यहं यथा॥३६॥

युधिष्ठिर उवाच

यथा नो दुर्हृदः पापा भवन्ति सुखिनः पुनः।
कुर्यास्तथा त्वं कल्याणि लक्षयेयुर्न ते जनाः॥३७॥
कल्याणं भाषसे कृष्णे यथा कौलेयकी तथा।
न पापमभिजानासि साध्वी साधुव्रते स्थिता॥३८॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि चतुर्थोऽध्यायः॥४॥

पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५॥

युधिष्ठिर उवाच

कर्माण्युक्तानि युष्माभिर्यानि तानि चरिष्यथ।
मम चापि यथा बुद्धिरुचिता हि विनिश्चयात्॥१॥

पुरोहितोऽयमस्माकमग्निहोत्राणि रक्षतु।
सूतपौरोगवैः सार्धं द्रुपदस्य निवेशने॥२॥

इन्द्रसेनमुखाश्चेमे रथानादाय केवलान्।
यान्तु द्वारवतीं शीघ्रमिति मे वर्तते मतिः॥३॥

इमाश्च नार्यो द्रौपद्याः सर्वाश्च परिचारिका।
पाञ्चालानेव गच्छन्तु सूतपौरोगवैः सह॥४॥

सर्वैरपि च वक्तव्यं न प्राज्ञायन्त पाण्डवाः।
 अर्धरात्रे महात्मानो भिक्षादान्ब्राह्मणानपि।
 गता ह्यस्मानपाहाय सर्वे द्वैतवनादिति॥५॥

वैशम्पायन उवाच

एवं तेऽन्योन्यमामत्र्य कर्माण्युक्त्वा पृथक् पृथक्।
 धौम्यमामत्रयामासुः स च तान्मन्त्रमब्रवीत्॥६॥
 तानन्वशात्स धर्मात्मा सर्वधर्मविशेषवित्।
 धौम्यः पुरोहितो राजन्याण्डवान्पुरुषर्षभान्॥७॥

धौम्य उवाच

विदितं वै यथा सर्वं लोके वृत्तमिदं नृप।
 विदिते चापि वक्तव्यं सुहृद्भिरनुरागतः॥८॥
 अतोऽहमभिवक्ष्यामि हेतुमात्रं निबोधत।
 हन्तेमां राजवसतिं राजपुत्रा ब्रवीमि वः।
 यथा राजकुलं प्राप्य चरन्प्रोष्य न रिष्यति॥९॥
 दुर्वासमेव कौरव्य जातेन कुरुवेश्मनि।
 अमानितेन मानार्हं गूढेन परिवत्सरम्॥१०॥
 दिष्टद्वारो लभेद्द्रष्टुं राजस्वेषु न विश्वसेत्।
 न चानुशिष्याद्राजानमपृच्छन्तं कदाचन॥११॥
 तूष्णीं त्वेनमुपासीत काले समभिपूजयेत्॥१२॥
 असूयन्ति हि राजानो जनाननृतवादिनः।
 तथैव चावमन्यन्ते मन्त्रिणं वादिनं मृषा॥१३॥

विदिते चास्य कुर्वीत कार्याणि सुलघून्यपि।
 एवं विचरतो राज्ञि न क्षतिर्जायते क्वचित्॥१४॥
 पाण्डवाग्निरयं लोके सर्वशस्त्रमयो महान्।
 भर्ता गोप्ता च भूतानां राजा पुरुषविग्रहः॥१५॥
 सर्वात्मना वर्तमानं यथा दोषो न संस्पृशेत्।
 राजानमुपतिष्ठन्तं तस्य वृत्तं निबोधत॥१६॥
 क्षत्रियं चैव सर्पं च ब्राह्मणं च बहुश्रुतम्।
 नावमन्येत मेधावी कृशानपि कदाचन॥१७॥
 एतन्नयं च पुरुषं निर्दहेदवमानितम्।
 राजा तस्माद्बुधैर्नित्यं पूजनीयः प्रयत्नतः॥१८॥
 नातिवर्तेत मर्यादां पुरुषो राजसम्मतः।
 व्यवहारं पुनर्लोके मर्यादां पण्डिता विदुः॥१९॥
 न हि पुत्रं न नप्तारं न भ्रातरमरिन्दम।
 समतिक्रान्तमर्यादं पूजयन्ति पराधिपाः॥२०॥
 गच्छन्नपि परां भूतिं भूमिपालनियोजितः।
 जात्यन्ध इव मन्येत मर्यादामनुचिन्तयन्॥२१॥
 धृष्टो द्वारं सदा पश्यन्न च राजसु विश्वसेत्।
 तदेवासनमन्विच्छेद्यत्र नाभिलषेत्परः॥२२॥
 यत्रोपविष्टः सङ्कल्पं नोपहन्याद्वलीयसः।
 तदासनं राजकुले ईप्सेत पुरुषो वसन्॥२३॥
 यथैनं यत्र चाऽऽसीनं शङ्कयेद्दुष्टचारिणम्।
 न तत्रोपविशेज्जातु यो राजवसतिं वसेत्॥२४॥

स्वभूमौ काममासीत तिष्ठेद्वा राजसन्निधौ।

न त्वेवासनमन्यस्य प्रार्थयेत कदाचन॥२५॥

परासनगतं ह्येनं परस्य परिचारकाः।

परिषद्वपकर्षेयुः परिहास्येत शत्रुभिः॥२६॥

नित्यं विप्रतिषिद्धं तत्पुरस्तादासनं मतम्।

अर्थार्थं हि यदा भृत्यो राजानमुपतिष्ठते॥२७॥

दक्षिणं वाऽथ वामं वा भागमाश्रित्य पण्डितः।

तिष्ठेद्विनीतवद्राजन्न पुरस्तान्न पृष्ठतः।

राक्षिणामात्तशस्त्राणां पश्चात्स्थानं विधीयते॥२८॥

मातृगोत्रे स्वगोत्रे वा नाम्ना शीलेन वा पुनः।

सङ्ग्रहार्थं मनुष्याणां नित्यमाभाषिता भवेत्॥२९॥

पूज्यमानोऽपि यो राज्ञा नरो न प्रतिपूजयेत्।

नैनमाराधयेज्जातु शास्ता शिष्यानिवालसान्॥३०॥

नास्य युग्यं न पर्यङ्कं नाऽऽसनं न रथं तथा।

आरोहेत्सम्मतोऽस्मीति यो राजवसतिं वसेत्॥३१॥

यो वै गृहेभ्यः प्रवसन्क्रियमाणमनुस्मरन्।

उत्थाने नित्यसङ्कल्पो निस्तन्द्नीः सङ्घतात्मवान्॥३२॥

परीतः क्षुत्पिपासाभ्यां विहाय परिदेवनम्।

दुःखेन सुखमन्विच्छेद्यो राजवसतिं वसेत्॥३३॥

अन्येषु प्रेष्यमाणेषु पुरस्ताद्धीर उत्पतेत्।

करिष्याम्यहमित्येव यः स राजसु सिध्यति॥३४॥

उष्णे वा यदि वा शीते रात्रौ वा यदि वा दिवा।

आदिष्टो न विकल्पेत यः स राजसु सिध्यति॥३५॥

नैव प्राप्तोऽवमन्येत सदाऽमात्यो विशारदः।
 मानं प्राप्तो न हृष्येत न व्यथेच्च विमानितः।
 ऋदुर्मृदुः सत्यवादो यः स राजसु सिद्ध्यति॥३६॥

नैव लाभार्द्धर्षमियान्न व्यथेच्च विमानितः।
 समः पूर्णतुलेव स्याद्यो राजवसतिं वसेत्॥३७॥
 अल्पेच्छो धृतिमान्राजञ्छायेवानुगतः सदा।
 दक्षः प्रदक्षिणो धीरः स राजवसतिं वसेत्॥३८॥

इतिहासपुराणज्ञः कुशलः सत्कथासु च।
 वदान्यः सत्यवाक् वाऽपि यो राजवसतिं वसेत्॥३९॥

न मिथो भाषितं राज्ञो मनुष्येषु प्रकाशयेत्।
 यं चासूयन्ति राजानः पुरुषं नो वदेच्च तम्॥४०॥
 नैषां कर्मसु संयुक्तो धनं किञ्चिदुपस्पृशेत्।
 प्राप्नुयादाददानो वा बन्धं वा वधमेव वा॥४१॥

हुल्योपस्थितयोः पश्य मम चान्यस्य चोभयोः।
 अन्यं पुष्णाति मद्धीनमिति धीरो न मुह्यति॥४२॥

श्रेयांसं हि परित्यज्य वैद्यं कर्मणिकर्मणि।
 पापीयांसं प्रकुर्वीरञ्शीलमेषां तथाविधम्॥४३॥

नैषां दारेषु कुर्वीत प्राज्ञो मैत्रीं कथञ्चन।
 रक्षणं तु न सेवेत यो राजवसतिं वसेत्॥४४॥

यदा ह्यभिसमीक्षेत प्रेष्यं स्त्रीभिः समागतम्।
 बुद्धिः परिभवेत्तस्य राजा शङ्केत वा पुनः॥४५॥

शङ्कितस्य पुनः स्त्रीषु कस्य भृत्यस्य भूमिपः।
जीवितं साधु मन्येत प्रकृतिस्थो बलात्कृतः॥४६॥

हर्षवस्तुषु चाप्यत्र वर्तमानेषु केषु चित्।
नातिगाढं प्रहृष्येत तान्येवास्यानुपूजयेत्॥४७॥

हर्षाद्धि मन्दः पुरुषः स्वैरं कुर्वीत वैकृतम्।
तदस्यान्तःपुरे वृत्तमीक्षां कुर्वीत भूमिपः॥४८॥

अन्तःपुरगतं ह्येनं स्त्रियः क्लीबाश्च सर्वतः।
वर्तमानं यथावच्च कुत्सयेयुरसंशयम्॥४९॥

तस्माद्गम्भीरमात्मानं कृत्वा हर्षं नियम्य च।
नित्यमन्तःपुरे राज्ञो न वृत्तं कीर्तयेद्वहिः॥५०॥

यथा हि सुमहामत्रो भिद्यमानो हरेत्सुखम्।
एवमन्तःपुरे वृत्तं श्रूयमाणं बहिर्भवेत्॥५१॥

या तु वृत्तिरबाह्यानां बाह्यानामपि केवलम्।
उभयेषां समस्तानां शृणु राजोपजीविनाम्॥५२॥

न स्त्रियो जातु मन्येत बाह्ये वाऽभ्यन्तरेऽपि वा।
अनुजीविनां नरेन्द्रस्तु सृजेद्धि सुमहद्भयम्॥५३॥

मत्वाऽस्य प्रियमात्मानं राजरत्नानि राजवत्।
अराजा राजयोग्यानि नोपयुञ्जीत पण्डितः॥५४॥

अराजानं हि रत्नानि राजकान्तानि राजवत्।
भुञ्जानं तं नरं राजा न तितिक्षेत जीवितम्॥५५॥

तस्मादव्यक्तभोगेन भोक्तव्यं भूतिमिच्छता।
तुल्यभोगं हि राजा तु भृत्यं कोपेन योजयेत्॥५६॥

न चापत्येन सम्प्रीतिं राज्ञः कुर्वीत केनचित्।
अधिक्षिप्तमनर्थं च द्वेष्यं च परिवर्जयेत्॥५७॥

एतां हि सेवमानस्य नरसीमां चतुर्विधाम्।
द्विधा विच्छिद्यते मूलं राजमूलोपसेविनः॥५८॥

एतैस्तु विपरीता या नरसीमा नराधमैः।
तथा कुर्वीत संसर्गं न विरोधं कथञ्चन॥५९॥

बन्धुभिश्च नरेन्द्रस्य बलवद्भिश्च मानवैः।
साधु मन्येत संसर्गं न विरोधं कथञ्चन॥६०॥

ताभ्यां तु नरसीमाभ्यां विरुद्धस्याल्पतेजसः।
प्रथमं छिद्यते मूलं द्वितीयं जायते भयम्॥६१॥

उद्धतानां च यो वेषः कुहकानां च यो भवेत्।
राजवेषं च विस्पष्टं सेवमानो न वर्धते।
इतराभ्यां तु वेषाभ्यां परिहास्येत बान्धवैः॥६२॥

अपुम्भिश्चैव पुम्भिश्च स्त्रीभिः स्त्रीदर्शिभिर्नरैः।
शक्ये सति न सम्भाषां जातु कुर्वीत कर्हिचित्॥६३॥

प्रतिसम्भाषमाणो हि त्रिभिरेतैरचेतनः।
श्येनः पेशीमिवादत्ते पुरुषो भूतिमात्मनः॥६४॥

ये च राज्ञाऽभिसत्कारं लभेरन्कारणादिव।
तैश्च सामन्तदूतैश्च न संसज्येत कर्हिचित्॥६५॥

न चान्याचरितां भूमिमसन्दिष्टो महीपतेः।
उपसेवेत मेधावी यो राजवसतिं वसेत्॥६६॥

न च सन्दर्शने राज्ञां प्रबन्धमभिसञ्जपेत्।

अपि चैतद्दरिद्राणां व्यलीकस्थानमुत्तमम्॥६७॥

अर्थकामा च या नारी राजानं स्यादुपस्थिता।

अनुजीवी तथायुक्तां निध्यायन्दुष्यते च सः॥६८॥

तस्मान्नारीं न निध्यायेत्तथायुक्तां विचक्षणः।

तथा क्षुतं च वातं च निष्ठीवं चाऽऽचरेच्छनैः॥६९॥

न नर्मसु हसेज्जातु मूढवृत्तिर्हि सा स्मृता।

स्मितं तु मृदुपूर्वेण दर्शयीत प्रसादजम्॥७०॥

न चाक्षौ न भुजौ जातु न च वाक्यं समाक्षिपेत्।

न च तिर्यगवेक्षेत चक्षुर्भ्यां सम्यगाचरेत्॥७१॥

भ्रुकुटिं च न कुर्वीत न चाङ्गुष्ठैर्लिखेन्महीम्।

न च गाढं विजृम्भेत जातु राज्ञः समीपतः॥७२॥

न प्रशंसेन्ना चासूयेत्प्रियेषु च हितेषु च।

स्तूयमानेषु वा तत्र दूष्यमानेषु वा पुनः॥७३॥

अथ सन्दृश्यमानेषु प्रियेषु च हितेषु च।

श्रूयमाणेषु वाक्येषु वर्णयेदमृतं यथा॥७४॥

न राज्ञः प्रतिकूलानि सेवमानः सुखी भवेत्।

पुत्रो वा यदि वा भ्राता यद्यप्यात्मसमो भवेत्॥७५॥

अप्रमत्तो हि राजानं रञ्जयेच्छीलसम्पदा।

उत्थानेन तु मेधावी शौचेन विविधेन च॥७६॥

स्नानं हि वस्त्रशुद्धिश्च शारीरं शौचमुच्यते।

असक्तिः प्राकृतार्थेषु द्वितीयं शौचमुच्यते॥७७॥

राजा भोजो विराट् सम्राट् क्षत्रियो भूपतिर्नृपः।
 य एतैः स्तूयते शब्दैः कस्तं नार्चितुमर्हति॥७८॥
 तस्माद्भक्त्या च युक्तः सन्सत्यवादी जितेन्द्रियः।
 मेधावी धृतिमान्प्राज्ञः संश्रयीत महीपतिम्॥७९॥
 कृतज्ञं प्राज्ञमक्षुद्रं दृढभक्तिं जितेन्द्रियम्।
 वर्धमानं स्थितं स्थाने संश्रयीत महीपतिम्॥८०॥
 एष वः समुदाचारः समुद्दिष्टो यथाविधि।
 यथार्थान्सम्प्रपत्स्यन्ते पार्थ राजोपजीविनः॥८१॥
 संवत्सरमिमं तावदेवंशीला बुभूषथः।
 ततः स्वविषयं प्राप्य यथाकामं चरिष्यथ॥८२॥

वैशम्पायन उवाच

तं तथेत्यब्रुवन्पार्थाः पितृकल्पं यशस्विनम्।
 प्रहृष्टाश्चाभिवाद्यैनमुपातिष्ठन्परन्तपाः ॥८३॥
 तेषां प्रतिष्ठमानानां मन्त्रांश्च ब्राह्मणोऽजपत्।
 भवाय राज्यलाभाय वीर्याय विजयाय च॥८४॥
 ततोऽब्रवीदसौ विप्रो वाचमाशीः प्रयुज्य च।
 स्वद्रव्यप्रतिलाभाय शत्रूणां मर्दनाय च॥८५॥

स्वस्ति वोऽस्तु शिवः पन्था द्रक्ष्यामि पुनरागतान्।
 इत्युक्ता हृष्टमनसो गुरुणा तेन धीमता।
 युधिष्ठिरमुखाः सर्वे गन्तुं समुपचक्रमुः॥८६॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि पञ्चमोऽध्यायः॥५॥

षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच

तेऽग्निं प्रदक्षिणं कृत्वा ब्राह्मणं च पुरोहितम्।
अभिवाद्य ततः सर्वे प्रस्थातुमुपचक्रमुः॥१॥

युधिष्ठिर उवाच

अनुशिष्टोऽस्मि भद्रं ते नैतद्वक्ताऽस्ति कश्चन।
कुन्तीमृते मातरं नः पितरं च यशस्विनम्॥२॥
यदेवानन्तरं कार्यं तद्भवान्वक्तुमर्हति।
तारणाय तु दुःखस्य प्रस्थानाय भवाय च॥३॥

वैशम्पायन उवाच

तेषां प्रतिष्ठमानानां धौम्यो मन्त्रानथाजपत्।
सर्वविघ्नप्रशमनानर्थसिद्धिकरांस्तथा ।
ततः पावकमुज्ज्वाल्य मन्त्रहव्यपुरुस्कृतम्॥४॥
याज्ञसेनीं पुरस्कृत्य सर्व एव महारथाः।
पाद्रवन्सह धौम्येन बद्धशस्त्रा वनाद्वनम्॥५॥
ते वीरा बद्धनिस्त्रिंशा धनुर्बाणकलापिनः।
अगच्छन्भीमधन्वानः काम्यकाद्यमुनां नदीम्॥६॥
उत्तरेण दशार्णानां पाश्चालान्दक्षिणेन तु।
अन्तरेण यकृल्लोमः शूरसेनांश्च पाण्डवाः॥७॥
ते तस्या दक्षिणं तीरमन्वगच्छन्पदातयः।
ततः प्रत्यक्प्रयातास्ते सङ्क्रामन्तो वनाद्वनम्॥८॥

वसाना वनदुर्गेषु रमणीयेषु धन्विनः।
 पल्वलेषु च रम्येषु नदीनां सङ्गमेषु च॥९॥
 द्रुमान्नानाविधाकारान्नानाविधलताकुलान् ।
 कुसुमाढ्यान्मनःकान्ताञ्शुभगन्धान्मनोरमान्॥१०॥
 पार्था निरीक्षमाणाश्च तान्द्रुमान्पुष्पशालिनः।
 जिघ्रन्तः पुष्पगन्धांश्च फलगन्धान्मनोरमान्॥११॥
 विध्यन्तो मृगजातानि महेष्वासा महाबलाः।
 उषित्वा द्वादशसमा वने परपुरञ्जयाः।
 लुब्धान्ब्रुवाणा मात्स्यस्य विपयं प्राविशंस्तदा॥१२॥
 तत्र धौम्यं महेष्वासाः पाण्डवेया व्यसर्जयन्।
 अग्निहोत्रं परिचरन्सोऽबुद्धोऽवसदाश्रमे॥१३॥
 ततस्तेषु प्रयातेषु पाण्डवेषु महात्मसु।
 इन्द्रसेनमुखाश्चैव यथोक्तं प्राप्य निर्वृताः।
 रथानश्वांश्च रक्षन्तः सुखमूषुः सुसंवृताः॥१४॥
 ततो जनपदं प्राप्य कृष्णा राजानमब्रवीत्॥१५॥
 पश्यैकपद्मो दृश्यन्ते क्षेत्रे गोष्ठं समाश्रिताः।
 वृक्षांश्चोपवनोपेतान्ग्रामाणां नगरस्य च॥१६॥
 व्यक्तं दूरे विराटस्य राजधानी भविष्यति।
 वसामेहापरां रात्रिं बलवान्मे परिश्रमः॥१७॥

युधिष्ठिर उवाच

इमां कमलपत्राक्षीं द्रौपदीं माद्रिनन्दन।
 मुहूर्तं परिगृह्येनां बाहुभ्यां नकुल व्रज॥१८॥

ततोऽदूरे विराटस्य नगरं भरतर्षभ।
राजधान्यां निवत्स्यामः प्रमुक्तमिव नो वनम्॥१९॥

नकुल उवाच

पूर्वाह्णे मृगयां कृत्वा मया विद्धा मृगा वने।
अटवी च मया दूरं धृता मृगवधेप्सुना॥२०॥
विषमा ह्यतिदुर्गा च वेगवत्परिधावता।
सोऽहं धर्माभितप्तो वै नैनामादातुमुत्सहे॥२१॥

युधिष्ठिर उवाच

सहदेव त्वमादाय मुहूर्तं द्रौपदीं नय।
राजधान्यां निवत्स्यामः सुमुक्तमिव नो वनम्॥२२॥

सहदेव उवाच

अहमप्यस्मि तृषितः क्षुधया परिपीडितः।
परिश्रान्तश्च भद्रं ते नैनामादातुमुत्सहे॥२३॥

युधिष्ठिर उवाच

एहि वीर विशालाश्च वीरसिंह इवार्जुन।
इमां कमलपत्राक्षीं द्रौपदीं द्रुपदात्मजाम्॥२४॥
परिगृह्य मुहूर्तं त्वं बाहुभ्यां कुशलं व्रज।
राजधान्यां निवत्स्यामः प्रमुक्तमिव नो वनम्॥२५॥

वैशम्पायन उवाच

गुरोर्वचनमाज्ञाय सम्प्रहृष्टो जितेन्द्रियः।
बाहुभ्यां परिगृह्याथ राजपुत्रीमनिन्दिताम्।
प्रवव्राज महाबाहुरर्जुनः प्रियदर्शनाम्॥२६॥

जटिलो वल्कलधरः शततूणीधनुर्धरः।
 स्कन्धे कृत्वा वरारोहां बालामायतलोचनाम्।
 आनीय नगराभ्याशमवातारयदर्जुनः ॥ २७ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच

स राजधानीं सम्प्राप्य पार्थिवोऽर्जुनमब्रवीत्।
 इमानि पुरुषव्याघ्र आयुधानि परन्तप।
 कस्मिन्त्यासयितव्यानि गुप्तिश्चैषां कथं भवेत् ॥ १ ॥
 सायुधा हि वयं तात प्रवेक्ष्यामः पुरं यदि।
 समुद्वेगं जनस्यास्य करिष्यामो न संशयः ॥ २ ॥
 गाण्डीवं हि नरव्याघ्र त्रिषु लोकेषु विश्रुतम्।
 कथं नाविष्कृताः स्यामो धार्तराष्ट्रस्य मारिषः ॥ ३ ॥
 यदीदं धनुरादाय चरेम सजने पुरे।
 क्षिप्रं नः प्रतिजानीयुर्मनुष्या नात्र संशयः ॥ ४ ॥
 एकस्मिन्नपि विज्ञाते समयं नो व्यतीत्य च।
 भूयो द्वादशवर्षाणि प्रविशेम वनं वयम् ॥ ५ ॥
 तस्मात्सर्वाणि शस्त्राणि प्रच्छाद्यान्यत्र यत्र वा।
 प्रविशेम पुरश्रेष्ठं तथा सम्यक्कृतं भवेत् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच

अजातशत्रोर्वचनं श्रुत्वा चैव महायशाः।
 उवाच धर्मपुत्रं तमर्जुनः परवीरहा ॥ ७ ॥

इयं वने मनुष्येन्द्र महती दृश्यते शमी।
 भीमशाखा दुरारोहा श्मशानस्य समीपतः॥८॥
 उत्पथे चापि जातेयं मनुष्यैर्न निषेव्यते।
 विपुलाऽऽकीर्णशाखा च वायसैरुपसेविता॥९॥
 स्नेहानुबद्धां पश्यामि दुरारोहामिमां शमीम्॥१०॥
 समीपे च श्मशानस्य गृहं नास्य विशेषतः।
 समासज्यायुधान्यस्यां गच्छामो नगरं नृप॥११॥
 न चास्यां चारयिष्यन्ति मनुष्याः पार्थ केचन॥१२॥
 धनुर्भिः पुरुषं कृत्वा चर्मकेशास्थिसंवृतम्।
 उद्वन्धमिव कृत्वा च धनुर्ज्यापाशसंवृतम्।
 अस्यामायुधमासज्य गच्छाम नगरं वयम्॥१३॥
 एवं परिहरिष्यन्ति मनुष्या वनचारिणः।
 अत्रैवं नावबुध्यन्ते मनुष्याः केचिदायुधम्॥१४॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्त्वा स राजानं धर्मात्मानं धनञ्जयः।
 प्रचक्रमे निधानाय शस्त्राणां भरतर्षभ॥१५॥
 तानि सर्वाणि सन्नह्य पञ्च पञ्चाचलोपमाः।
 आयुधानि कलापांश्च निस्त्रिंशानतुलप्रभान्॥१६॥
 ततो युधिष्ठिरो राजा सहदेवमुवाच ह।
 आरुह्येमां शमीं वीर निधत्स्वेहायुधानि नः॥१७॥
 इति सन्दिश्य तं पार्थः पुनरेव धनञ्जयम्।
 अब्रवीदायुधानीह निधातुं भरतर्षभः॥१८॥

वैशम्पायन उवाच

येन देवान्मनुष्यांश्च पिशाचोरगराक्षसान्।
 निवातकवचांश्चापि पौलोमांश्च परन्तपः।
 कालकेयांश्च दुर्धाषान्सर्वाश्चैकरथोऽजयत्॥१९॥
 स्फीताञ्जनपदांश्चान्यानजयत्कुरुनन्दनः ।
 तदुदग्रं महाघोरं सपत्नगणमूदनम्।
 अपज्यमकरोत्पार्थो गाण्डीवं च भयङ्करम्॥२०॥
 येन वीरः कुरुक्षेत्रमभ्यरक्षत्परन्तपः।
 जृम्भिते च धनुःश्रेष्ठे न्यासार्थं नृपसत्तमः॥२१॥
 धर्मपुत्रो महातेजाः सर्वलोकवशङ्करम्।
 भुजङ्गभोगसदृशं मणिकाञ्चनभूषितम्॥२२॥
 वित्रासनं दानवानां राक्षसानां च नित्यशः।
 धनूरत्नं महातेजा जृम्भयामास पाण्डवः॥२३॥
 पाश्चालान्येन सङ्ग्रामे भीमसेनोऽजयत्पुरा।
 प्रत्यषेधद्वहूनेकः सपत्नांश्चापि दिग्जये॥२४॥
 निशम्य यस्य विष्कारं विद्रवन्ति रणे परे।
 पर्वतस्येव दीर्णस्य विस्फोटमशनेरिव॥२५॥
 सैन्धवं येन राजानं जित्वा क्रुद्धः परामृशत्।
 येन क्रोधवशाञ्जघ्रे पर्वते गन्धमादने॥२६॥
 दिव्यं सौगन्धिकं पुष्पं येनाजैषीत्स पाण्डवः।
 त्रिगर्तान्येन सङ्ग्रामे जित्वा त्रैगर्तमानयत्॥२७॥
 इन्द्राशनिसमस्पर्शं वज्रहाटकभूषितम्।
 ज्यापाशं धनुषस्तस्य भीमसेनोऽवतारयत्॥२८॥

नकुलं पुनराहूय धर्मराजो युधिष्ठिरः।
उवाच येन सङ्ग्रामे सर्वशत्रूञ्जिघांससि॥२९॥

सुराष्ट्राञ्जितवान्येन शार्ङ्गगाण्डीवसन्निभम्।
सुवर्णविकृतं सारमिन्द्रायुधनिभं वरम्॥३०॥
तवानुरूपं सुकृतं चापमेतदलङ्कृतम्।
तद्व्यसयित्वा ज्यापाशं निधातुं धनुराहर॥३१॥

वैशम्पायन उवाच

अजयत्पश्चिमामाशां धनुषा येन पाण्डवः।
माद्रीपुत्रो महाबाहुस्ताम्रास्यो मितभाषिता॥३२॥
तस्य मौर्वीमपाकर्षच्छूरः सङ्क्रन्दनो युधि।
कुले नास्ति समो रूपे यस्येति नकुलः स्मृतः॥३३॥
सहदेवं च सम्प्रेक्ष्य पुनर्धर्मसुतोऽब्रवीत्।
कलिङ्गान्द्राक्षिणात्यांश्च मागधांश्चाजिशोभनः॥३४॥
येनैव शत्रून्समरे अधाक्षीररिमर्दन।
तत्स्रंसयित्वा ज्यापाशं निधातुं धनुराहर॥३५॥

वैशम्पायन उवाच

दक्षिणां दक्षिणाचारो दिशं येनाजयत्प्रभुः।
अपज्यमकरोद्वीरः सहदेवस्तदायुधम्॥३६॥
दीप्तान्खण्डांश्च सुदृढान्सुतीक्ष्णान्कनकत्सरून्।
विविधान्धुरनाराचान्निस्त्रिंशांश्च शरानपि।
आयुधानि कलापांश्च गदाश्च निदधुः सह॥३७॥

अथाब्रवीद्धर्मराजः सहदेवं परन्तपः।
आरुह्येमां शमीं वीर निधत्स्वेहायुधानि नः॥३८॥

इदं गोमृगमभ्याशे गतसत्वमचेतनम्।
एतदुत्कृत्य वै वीर धनूंषि परिवेष्टय॥३९॥

एवमुक्तो महाबाहुः सहदेवो यथोक्तवत्।
शमीमारुह्य त्वरितो धनूंषि परिवेष्टयत्॥४०॥

शीतवातातपभयाद्वर्षत्राणाय दुर्जयः।
तानि वीरो यथा जानन्निरावाधानि सर्वशः।
पुनः पुनः सुसंवेष्ट्य कृत्वा सुकृतमावरम्॥४१॥

यत्र चापश्यत स वै तिरोवर्पाणि वर्षति।
तत्र तानि दृढैः पाशैः सुगाढं पर्यबन्धत॥४२॥

ततः परमदूरस्थमुञ्छवृत्तिकलेवरम्।
प्रायोपवेशनाच्छुष्कं स्नायुचर्मास्थिसंयुतम्॥४३॥

तच्चानीय धनुर्मध्ये निबबन्धुश्च पाण्डवाः।
उपायकुशलाः सर्वे प्रणदन्तः समब्रुवन्॥४४॥

अस्य बद्धस्य दौर्गन्ध्यान्मनुष्या वनचारिणः।
दूरात्परिहरिष्यन्ति सशवेयं शमी इति॥४५॥

अथाब्रवीन्महाराजो धर्मात्मा स युधिष्ठिरः।
रञ्जुभिः सुकृतं प्राज्ञ विनिर्बध्नीहि पाण्डव॥४६॥

यानि चात्र विशालानि रूढमूलानि मन्यसे।
तेषामुपरि बध्नीहि इदं विप्रकलेवरम्॥४७॥

वैशम्पायन उवाच

तच्छ्रुत्वा सहदेवस्तु पर्यबध्नत तच्छ्रवम्॥४८॥

युधिष्ठिरः शुचिर्भूत्वा मनसाऽभिप्रणम्य च।
ब्रह्माणामिन्द्रं वरदं कुबेरं वरुणानिलौ॥४९॥

रुद्रं यमं च विष्णुं च सोमार्कौ धर्ममेव च।
पृथिवीमन्तरिक्षं च दिशश्चोपदिशस्तथा।
वसूश्चं मरुतश्चैव ज्वलनं चातितेजसम्॥५०॥

दिवाचरा रात्रिचराणि वाऽपि
यानीह भूतान्यनुकीर्तितानि।
तेभ्यो नमस्कृत्य च सुव्रतेभ्यः
प्रणम्य तेषां शरणं गतोऽहम्॥५१॥

सर्वायुधानीह महाबलानि
न्यासं महादेवसमीपतो वै।
न्यस्याम्यहं वायुसमीपतश्च
वनस्पतीनां च सपर्वतानाम्॥५२॥

एष न्यासो मया दत्तः सोमसूर्यानिलान्तिके।
मम पार्थस्य वा देयं पूर्णे वर्षे त्रयोदशे॥५३॥

नेदं भीमे प्रदातव्यमयं क्रुद्धो वृकोदरः।
आमर्षान्नित्यसङ्क्रुद्धो धृतराष्ट्रसुतान्प्रति।
अपूर्णकाले प्रहरेत्क्रोधसञ्जातमत्सरः॥५४॥

पुनः प्रवेशो नः स्यात्तु वनवासाय सर्वदा।
समये परिपूर्णे तु धार्तराष्ट्रान्निहन्महे॥५५॥

एष चार्थश्च धर्मश्च कामः कीर्तिरलं यशः।
मदायत्तमिदं सर्वं जीवितं च न संशयः॥५६॥

वैशम्पायन उवाच

दैवतेभ्यो नमस्कृत्य शर्मां कृत्वा प्रदक्षिणम्।
नगरं गन्तुमायाताः सर्वे ते भ्रातरः सह॥५७॥

आगोपालाविपालेभ्यः कर्षकेभ्यः परन्तप।
आजग्मुर्नगराभ्याशं दर्शयन्तः पुनः पुनः॥५८॥

अशीतिशतवर्षेयं माताऽस्माकमिहान्तिके।
बहुकालपरीणामा मृत्योऽस्तु वशमेयुषी।
न चाग्निसंस्कारमियं प्रापिता कुलधर्मतः॥५९॥

यः समासाद्यते कश्चित्स्मिन्देशे यदृच्छया।
तमेवमृचुर्धर्मज्ञाः कुलधर्मो न ईदृशः॥६०॥

विश्रावयन्तस्ते हृष्टा दिशः सर्वा व्यनादयन्।
स्वर्गतेयमिहास्माकं जननी शोकविह्वला॥६१॥

वने विचरमाणानां लुब्धानां वनचारिणाम्।
कुलधर्मोऽयमस्माकं पूर्वैराचरितः पुरा॥६२॥

एवं ते सुकृतं कृत्वा समन्तादवघुष्य च।
भीमसेनोऽर्जुनश्चैव माद्रीपुत्रावुभावपि॥६३॥

युधिष्ठिरश्च कृष्णा च राजपत्नी सुमध्यमा।
ततो यथासमाज्ञप्तं नगरं प्राविशंस्तदा॥६४॥

मत्स्यराज्ञो विराटस्य समीपं वस्तुमञ्जसा।
अज्ञातचर्यां चरितुं वर्षं राष्ट्रे त्रयोदशम्॥६५॥

अतश्छन्नानि नामानि चकारैषां युधिष्ठिरः।
 जयो जयेशो विजयो जयत्सेनो जयद्वलः।
 आपत्सु नामभिस्त्वेतैः समाह्वामः परस्परम्॥६६॥
 ततो यथाप्रतिज्ञाभिः प्राविशन्नगरं महत्।
 अज्ञातचर्या वत्स्यन्तो राष्ट्रे वर्षं त्रयोदशम्॥६७॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
 सप्तमोऽध्यायः॥ ७ ॥

अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

वैशम्पायन उवाच

विराटनगरं रम्यं गच्छमानो युधिष्ठिरः।
 अस्तुवन्मनसा देवीं दुर्गां त्रिभुवनेश्वरीम्॥१॥
 यशोदागर्भसम्भूतां नारायणवरप्रियाम्।
 नन्दगोपकुले जातां मङ्गल्यां कुलवर्धनीम्॥२॥
 कंसविद्रावणकरीमसुराणां क्षयङ्करीम्।
 शिलातटविनिक्षिप्तामाकाशं प्रति गामिनीम्॥३॥
 वासुदेवस्य भगिनीं दिव्यमाल्यविभूषिताम्।
 दिव्याम्बरधरां देवीं खड्गखेटकधारिणीम्॥४॥
 भारावतरणे पुण्ये ये स्मरन्ति सदा शिवाम्।
 तान् वै तारयसे पापात्पङ्के गामिव दुर्बलाम्॥५॥
 स्तोतुं प्रचक्रमे भूयो विविधैः स्तोत्रसम्भवैः।
 आमन्त्र्य दर्शनाकाङ्क्षी राजा देवीं सहानुजः॥६॥

नमोऽस्तु वरदे कृष्णे कुमारि ब्रह्मचारिणि।
बालार्कसदृशाकारे पूर्णचन्द्रनिभानने॥७॥

चतुर्भुजे चतुर्वक्त्रे पीनश्रोणिपयोधरे।
मयूरपिच्छवलये केयूराङ्गदधारिणि॥८॥

भासि देवि यथा पद्मा नारायणपरिग्रहः।
स्वरूपं ब्रह्मचर्यं च विशदं तव खेचरि॥९॥

कृष्णच्छविसमा कृष्णा सङ्कर्षणसमानना।
बिभ्रती विपुलौ बाहू शक्रध्वजसमुच्छ्रयो॥१०॥

पात्री च पङ्कजी घण्टी स्त्री विशुद्धा च या भुवि।
पाशं धनुर्महाचक्रं विविधान्यायुधानि च॥११॥

कुण्डलाभ्यां सुपूर्णाभ्यां कर्णाभ्यां च विभूषिता।
चन्द्रविस्पर्धिना देवि मुखेन त्वं विराजसे॥१२॥

मुकुटेन विचित्रेण केशबन्धेन शोभिना।
भुजङ्गाभोगवासेन श्रोणिसूत्रेण राजता॥१३॥

विभ्राजसे चाबद्धेन भोगेनेवेह मन्दरः।
ध्वजेन शिखिपिच्छानामुच्छ्रितेन विराजसे॥१४॥

कौमारं व्रतमास्थाय त्रिदिवं पावितं त्वया।
तेन त्वं स्तूयसे देवि त्रिदशैः पूज्यसेऽपि च॥१५॥

त्रैलोक्यरक्षणार्थाय महिषासुरनाशिनि।
प्रसन्ना मे सुरश्रेष्ठे दयां कुरु शिवा भव॥१६॥

जया त्वं विजया चैव सङ्ग्रामे च जयप्रदा।
ममापि विजयं देहि वरदा त्वं च साम्प्रतम्॥१७॥

विन्ध्ये चैव नगश्रेष्ठे तव स्थानं हि शाश्वतम्।
कालि कालि महाकालि शीधुमांसपशुप्रिये॥१८॥

कृतानुयात्रा भूतैस्त्वं वरदा कामचारिणी।
भारावतारे ये च त्वां संस्मरिष्यन्ति मानवाः॥१९॥

प्रणमन्ति च ये त्वां हि प्रभाते तु नरा भुवि।
न तेषां दुर्लभं किञ्चित्पुत्रतो धनतोऽपि वा॥२०॥

दुर्गात्तारयसे दुर्गे तत् त्वं दुर्गा स्मृता जनैः।
कान्तारेष्ववसन्नानां मग्नानां च महार्णवे।
दस्युभिर्वा निरुद्धानां त्वं गतिः परमा नृणाम्॥२१॥

जलप्रतरणे चैव कान्तारेष्वटवीषु च।
ये स्मरन्ति महादेवि न च सीदन्ति ते नराः॥२२॥

त्वं कीर्तिः श्रीर्धृतिः सिद्धिर्होर्विद्या सन्ततिर्मतिः।
सन्ध्या रात्रिः प्रभा निद्रा ज्योत्स्ना कान्तिः क्षमा दया॥२३॥

नृणां च बन्धनं मोहं पुत्रनाशं धनक्षयम्।
व्याधिं मृत्युं भयं चैव पूजिता नाशयिष्यसि॥२४॥

सोऽहं राज्यात्परिभ्रष्टः शरणं त्वां प्रपन्नवान्।
प्रणतश्च यथा मूर्ध्ना तव देवि सुरेश्वरि॥२५॥

त्राहि मां पद्मपत्राक्षि सत्ये सत्या भवस्व नः।
शरणं भव मे दुर्गे शरण्ये भक्तवत्सले॥२६॥

एवं स्तुता हि सा देवी दर्शयामास पाण्डवम्।
उपगम्य तु राजानमिदं वचनमब्रवीत्॥२७॥

देव्युवाच

शृणु राजन्महाबाहो मदीयं वचनं प्रभो।
भविष्यत्यचिरादेव सङ्ग्रामे विजयस्तव॥२८॥

मम प्रसादान्निर्जित्य हत्वा कौरववाहिनीम्।
राज्यं निष्कण्टकं कृत्वा भोक्ष्यसे मेदिनीं पुनः॥२९॥

भ्रातृभिः सहितो राजन्प्रीतिं प्राप्स्यसि पुष्कलाम्।
मत्प्रसादाच्च ते सौख्यमारोग्यं च भविष्यति॥३०॥

ये च सङ्कीर्तयिष्यन्ति लोके विगतकल्मषाः।
तेषां तुष्टा प्रदास्यामि राज्यमायुर्वपुः सुतम्॥३१॥

प्रवासे नगरे वाऽपि सङ्ग्रामे शत्रुसङ्कटे।
अटव्यां दुर्गकान्तारे सागरे गहने गिरौ॥३२॥

ये स्मरिष्यन्ति मां राजन् यथाऽहं भवता स्मृता।
न तेषां दुर्लभं किञ्चिदस्मिन् लोके भविष्यति॥३३॥

इदं स्तोत्रवरं भक्त्या शृणुयाद्वा पठेत वा।
तस्य सर्वाणि कार्याणि सिद्धिं यास्यन्ति पाण्डवाः॥३४॥

मत्प्रसादाच्च वः सर्वान्विराटनगरे स्थितान्।
न प्रज्ञास्यन्ति कुरवो नरा वा तन्निवासिनः॥३५॥

इत्युक्त्वा वरदा देवी युधिष्ठिरमरिन्दमम्।
रक्षां कृत्वा च पाण्डूनां तत्रैवान्तरधीयत॥३६॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि अष्टमोऽध्यायः॥८॥

नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततस्तु ते पुण्यजलां शिवां शुभां
महर्षिगन्धर्वनिषेवितोदकाम् ।
त्रिलोककान्तामवतीर्य जाह्नवीम्
ऋषींश्च देवांश्च पितृनतपर्यन् ॥ १ ॥

वरप्रदानं ह्यनुचिन्त्य पार्थिवे
हुत्वाऽग्निहोत्रं कृतजप्यमङ्गलः ।
दिशं तथैन्द्रीमभितः प्रपेदिवान्
कृताञ्जलिर्धर्ममुपाह्वयच्छनैः ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच

वरप्रदानं मम दत्तवान् पिता
प्रसन्नचेता वरदः प्रजापतिः ।
जलार्थिनो मे तृषितस्य सोदरा
मया प्रयुक्ता विविशुर्जलाशयम् ॥ ३ ॥

निपातिता यक्षवरेण ते वने
महाहवे वज्रभृतेव दानवाः ।
मया च गत्वा वरदो हि तोषितो
विवक्षता प्रश्नसमुच्चयं गुरुः ॥ ४ ॥

स मे प्रसन्नो भगवान्वरं ददौ
परिष्वजंश्चाऽऽह तथैव सौहृदात् ।
वृणीष्व यद्वाञ्छसि पाण्डुनन्दन
स्थितोऽन्तरिक्षे वरदोऽस्मि पश्य माम् ॥ ५ ॥

स वै मयोक्तो वरदः पिता प्रभुः
 सदैव मे धर्मरता मतिर्भवेत्।
 इमे च जीवन्तु ममानुजाः प्रभो
 वयं स्वरूपं च जयं तथाऽऽप्नुमः॥६॥

क्षमा च कीर्तिश्च यथेप्सितं भवेद्
 व्रतं तु सत्यं च समाप्तिरेव च।
 वरो ममैषोऽस्तु यथाऽनुकीर्तितो
 न तन्मृषा देववृषो यथाऽब्रवीत्॥७॥

वैशम्पायन उवाच

इत्येवमुक्त्वा धर्मात्मा धर्ममेवानुचिन्तयन्।
 तदैव तत्प्रसादेन रूपमेवाभवत्स्वयम्॥८॥

स वै द्विजातिस्तरुणस्त्रिदण्डभृत्
 कमण्डलूष्णीषधरो व्यजायत।
 सुरक्तमाञ्जिष्ठवराम्बरः शिखी
 पवित्रपाणिर्ददृशे तदाऽद्भुतम्॥९॥

तथैव तेषामपि धर्मचारिणां
 यथोचितार्हाभरणाम्बरस्रजः ।
 क्षणेन राजन्नभवन्महात्मनां
 प्रशस्तधर्माग्र्यफलाभिकाङ्क्षिणाम्॥१०॥

नवेन रूपेण विशाम्पतिर्युतस्-
 त्वथर्वरूपेण बभौ प्रतापवान्।
 निबद्धवैडूर्यसितान्सकाञ्चनान्
 नृपस्तथाऽक्षान्परिवेष्ट्य वाससः॥११॥

ततो विराटं प्रथमं युधिष्ठिरो
 ददर्श दूरात्सुसमृद्धतेजसम्।
 अनन्ततेजोज्वलितं हुताशनं
 दुरासदं तीक्ष्णविषं यथोरगम्॥१२॥

सभासदं प्राञ्जलिभिर्जनैर्वृतं
 विचित्रनानाविधशस्त्रपाणिभिः।
 उपायनौघैः प्रविशद्विराचितं
 द्विजैश्च शिक्षाक्षरमन्त्रधारिभिः॥१३॥

गजैरुदीर्णं तुरगैश्च सङ्कुलं
 मृगद्विपैः कुञ्जगणैः समावृतम्।
 सितोच्छ्रितोष्णीषनिरुद्धमूर्धजं
 विचित्रवैडूर्यविकारकुण्डलम्।
 विराटमायाच्च युधिष्ठिरस्तदा
 बृहस्पतिः शक्रमिव त्रिविष्टपे॥१४॥

तमाव्रजन्तं प्रसमीक्ष्य पाण्डवं
 विराटराजो मुदितेन चक्षुषा।
 पप्रच्छ चैनं स नराधिपो मुहुर्-
 द्विजाश्च ये चास्य सभासदस्तदा॥१५॥

विराट उवाच

को वा विजानाति पुराऽस्य दर्शनं
 युवा सभां योऽयमुपैति मामिकाम्।
 रूपेण सारेण विराजयन्महीं
 श्रिया ह्ययं वैश्रवणो द्विजो यथा॥१६॥

मृगेन्द्रराङ्गारणयूथपोपमः

प्रभात्ययं काञ्चनपर्वतो यथा।

विराजते पावकसूर्यसन्निभं

सचन्द्रनक्षत्र इवांशुमान्ग्रहः॥१७॥

न दृश्यतेऽस्यानुचरो न कुञ्जरो

न चोष्णरश्म्यावरणं समुच्छ्रितम्।

न कुण्डलं नाङ्गदमस्य न स्रजो

विचित्रिताङ्गश्च रथश्रतुर्युजः॥१८॥

क्षात्रं च रूपं हि बिभर्त्ययं भृशं

गजेन्द्रशार्दूलमहर्षभोपमः ।

अभ्यागतोऽस्मान्नलङ्कृतोऽपि सन्

विरोचते भानुरिवाचिरोदितः॥१९॥

विभात्ययं क्षत्रिय एव सर्वथा

विराट इत्येवमुवाच तं प्रति।

ससागरान्तामयमद्य मेदिनीं

प्रशासितुं चार्हति वासवोपमः॥२०॥

नाक्षत्रियो नूनमयं भविष्यति

मूर्धाभिषिक्तः प्रतिभाति मां प्रति।

तुल्यं हि रूपं प्रतिदृश्यतेऽस्य

गजस्य सिंहस्य तथर्षभस्य॥२१॥

यमेष कामं परिमार्गते द्विजः

स चास्य सर्वः क्रियतामसंशयम्।

प्रियं च मे दर्शनमीदृशे जने

द्विजेषु मुख्येषु तथाऽतिथिष्वपि॥२२॥

धनेषु रत्नेष्वथ गोषु वेश्मसु
प्रकामतो मे विचरत्ववारितः॥२३॥

वैशम्पायन उवाच

एवं ब्रुवाणस्तमनन्ततेजसं
विराजमानं सहस्रोत्थितो नृपः।
अन्येन रूपेण समीपमागतं
त्रिदण्डकुण्ड्यङ्कुशशिक्षपाणिनम्॥२४॥

समुत्थिता सा हि सभा सपार्थिवा
सविप्रराजन्यविशा सशूद्रका।
सभागत प्रेक्ष्य तपन्तमर्चिषां
विनिःसृतं राहुमुखाद्यथा रविम्॥२५॥

स तेन पूर्वं जयतां भवानिह
द्विजातिनोक्तोऽभिमुखः कृताञ्जलिः।
जयं जयार्हेण समेत्य वर्धितो
विराटराजो ह्यभिवादयच्च तम्॥२६॥

तमब्रवीत् प्राञ्जलिरेष पार्थिवो
विराटराजो मधुराक्षरं वचः।
प्राप्तः कुतस्त्वं भगवन् किमिच्छसि
क्व यास्यसे किं करवाणि ते द्विज॥२७॥

श्रुतं च शीलं च कुलं च शंस मे
गोत्रं तथा नाम च देशमेव ते।
सत्यप्रतिज्ञा हि भवन्ति साधवो
विशेषतः प्रव्रजिता द्विजातयः॥२८॥

यथाऽनुरूपं प्रचरामि ते त्वहं
 न चावमन्ता न तवाभिभाषितम्।
 अपूजिता ह्यग्निसमा द्विजातयः
 कुलं दहेयुः सविषा इवोरगाः॥२९॥
 सर्वां च भूमिं तव दातुमुत्सहे
 सदण्डकोशां विसृजामि ते पुरम्।
 कस्यासि राज्ञो विषयादिहागतः
 किं कर्म चात्राचरसि द्विजोत्तम॥३०॥

वैशम्पायन उवाच

एवं ब्रुवाणं तमुवाच पार्थिवं
 युधिष्ठिरो धर्ममवेक्ष्य चासकृत्।
 सत्यं वचः को न्विह वक्तुमुत्सहेद्
 यथाप्रतिज्ञं तु शृणुष्व पार्थिव॥३१॥
 श्रुतं च शीलं च कुलं च कर्म च
 शृणुष्व मे जन्म च देशमेव च।
 गुरूपदेशान्नियमाच्च मे व्रतं
 कुलक्रमार्थं पितृभिर्नियोजितम्॥३२॥
 द्विजो व्रतेनास्मि न च स्वतः प्रभो
 सम्मुण्डितः प्रव्रजितस्त्रिदण्डभृत्।
 इदं शरीरं मम पश्य मानुषं
 समावृतं पञ्चभिरेव धातुभिः॥३३॥

ममेह पञ्चेन्द्रियगात्रदर्शिनो
 वदन्ति पञ्चैव पितृन्यथा श्रुतिः।
 मनुष्यजातित्वमचिन्तयन्नहं
 न चास्मि तुल्यः पितृभिः स्वभावतः॥३४॥
 कङ्को हि नाम्ना विषयं तवागतो
 व्रती द्विजातिः स्वकृतेन कर्मणा।
 द्यूतप्रसङ्गादधनोऽस्मि राजन्
 सत्यप्रतिज्ञा व्रतिनश्चरामः॥३५॥
 युधिष्ठिरस्यापि सखाऽभवं पुरा
 गृहप्रवेशी च शरीरमेव च।
 गृहे च तस्योषितवानहं सुखं
 राजाऽस्मि तस्य स्वपुरेऽभवं पुरा॥३६॥
 ममाऽऽज्ञया तत्र विचेरुरङ्गना
 मम प्रियार्थं दमयन्ति वाजिनः।
 मया कृतं तस्य पुरे तु यत्पुरा
 न तत्कदाचित्कृतवाञ्छनोऽन्यथा॥३७॥
 सोऽहं पुरा तस्य वयस्समः सखा
 चरामि सर्वा वसुधां सुदुःखितः।
 न तु प्रशान्तिं क्वचिदाप्तवानहं
 व्रतोपदेशान्नियमेन भारिकः॥३८॥
 वैयाघ्रपद्योऽस्मि नरेन्द्र गोत्रतस्-
 तदेव सौख्यं मृगयामहे वयम्।
 कृतज्ञभावेन मयाऽनुकीर्तितं
 युधिष्ठिरस्याऽऽत्मसमस्य चेष्टितम्॥३९॥

इमं हि मोक्षाश्रममास्थितस्य मे
 युधिष्ठिरस्तुल्यगुणो भवानपि।
 न मेऽस्ति माता न पिता न बान्धवा
 न मेऽस्ति रूपं न रतिर्न सन्ततिः॥४०॥
 सुखं च दुःखं च हि तुल्यमद्य मे
 प्रियाप्रिये तुल्यगते गतागते।
 मुक्तोऽस्मि कामाच्च धनाच्च साम्प्रतं
 त्वदाश्रये वस्तुमिहाभ्युपागतः॥४१॥
 संवत्सरेणेह समाप्यते त्विदं
 मम व्रतं दुष्करकर्मकारिणः।
 ततो भवन्तं परितोष्य कर्मभिः
 पुनर्व्रजिष्ये च कुतूहलं यतः॥४२॥
 अक्षान्निवसुं कुशलोऽस्म्यहं सदा
 पराजितः शकुनिरुतानि चिन्तयन्।
 मृगद्विजानां च रुतानि चिन्तयन्
 निराश्रयः प्रव्रजितोऽस्मि भिक्षुकः॥४३॥

वैशम्पायन उवाच

तेनैवमुक्ते वचने नराधिपः
 कृताञ्जलिः प्रव्रजितं विलोक्य च।
 अथाब्रवीद्धृष्टमनाः शुभाक्षरं
 मनोनुगं सर्वसभागतं वचः॥४४॥

ददामि ते हन्त वरं यदीप्सितं
 प्रशाधि मत्स्यान्यदि मन्यते भवान्।
 प्रिया हि धूर्ता मम चाक्षकोविदास्-
 त्वं चापि देवो मम राज्यमर्हसि॥४५॥

समानयानासनवस्त्रभोजनं
 प्रभ्रूतमाल्याभरणानुलेपनम् ।
 स सार्वभौमोपम सर्वदाऽर्हसि
 प्रियं हि मन्ये तव नित्यदर्शनम्॥४६॥

ये त्वाऽभिधावेयुरनर्थपीडिता
 द्विजातिमुख्या यदि वेतरे जनाः।
 सर्वाणि कार्याण्यहमर्थितस्त्वया
 तेषां करिष्यामि न मेऽत्र संशयः॥४७॥
 ममान्तिके यश्च तवाप्रियं चरेत्
 प्रवासये तं परिचिन्त्य मानवम्।
 यच्चापि किञ्चिद्वसु विद्यते मम
 प्रभुर्भवांस्तस्य वशी वसेह च॥४८॥

युधिष्ठिर उवाच

अतोऽभिलाषः परमो न विद्यते
 न मे जितं किञ्चन धारये धनम्।
 न भोजनं किञ्चन संस्पृशेयं
 हविष्यभोजी निशि च क्षितीशयः॥४९॥

ब्रतोपदेशात्समयो हि नैष्टिको
 न क्रोधितव्यं नरदेव कस्यचित्।
 एवं प्रतिज्ञस्य ममेह भूपते
 निवासबुद्धिर्भविता तु नान्यथा॥५०॥
 एवं वरं मात्स्य वृणे प्रदापितं
 कृति भविष्यामि वरेण तेऽनघ॥५१॥

वैशम्पायन उवाच

एवं तु राज्ञः प्रथमः समागमो
 बभूव मात्स्यस्य युधिष्ठिरस्य च।
 विराटराजस्य हि तेन सङ्गमो
 बभूव विष्णोरिव वज्रपाणिना॥५२॥
 तमासनस्थं प्रियरूपदर्शनं
 निरीक्षमाणो न ततर्प भूमिपः।
 सभां च तां प्रज्वलयन्युधिष्ठिरः
 श्रिया यथा शक्र इव त्रिविष्टपम्॥५३॥
 एवं स लब्ध्वा नृपतिः समागमं
 विराटराजेन नरर्षभस्तदा।
 उवास वीरः परमार्चितः सुखी
 न चास्य कश्चिच्चरितं बुबोध तत्॥५४॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि नवमोऽध्यायः॥९॥

दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

वैशम्पायन उवाच

अथापरस्यां दिशि भीमदर्शनो
वृकोदरोऽदृश्यत सिंहविक्रमः।
असिप्रवेके प्रतिमुच्य शाणिते
खजां च दर्वी च करेण धारयन्॥ १ ॥

त्वचं च गोचर्ममयीं सुमर्दितां
समुक्षितां पानकरागषाडवैः।
किलासमालम्ब्य करेण चायसं
सशृङ्गिबेरार्द्रकभूस्तृणाङ्कुरम्॥ २ ॥

गम्भीररूपः परमेण तेजसा
रविर्यथा लोकमिमं प्रकाशयन्।
स कृष्णवासा गिरिराजसारवान्
स मत्स्यराजं समुपेत्य तस्थिवान्॥ ३ ॥

सभागतो वारणयूथपोपमस्-
तमिस्रहा रात्रिमिवावभासयन्।
सहस्रनेत्रावरजान्तकोपमस्-
त्रिलोकपालाधिपतिर्यथा हरिः॥ ४ ॥

तमाव्रजन्तं गजयूथपोपमं
निरीक्षमाणो नवसूर्यवर्चसम्।
भयात् समुद्विग्नविषण्णचेतनो
दिशश्च सर्वाः प्रसमीक्ष्य चासकृत्॥ ५ ॥

तमेकवस्त्रं परसैन्यवारणं
 सभाऽविदूरानृपतिर्नृपात्मजम् ।
 समीक्ष्य वैक्लव्यमुपेयिवाञ्शनैर्-
 जनाश्च भीताः परिसर्पिरे भृशम्॥६॥

अथाब्रवीन्मात्स्यपतिः सभागतान्
 भृशातुरोष्णं परिनिश्वसन्निव।
 कोऽयं युवा वारणराजसन्निभः
 सभामभिप्रैति हि मामिकामिमाम्॥७॥

को वा विजानाति पुराऽस्य दर्शनं
 मृगेन्द्रशार्दूलगतिं हि मामकः।
 व्यूढान्तरांसो मृगराडिवोत्कटो
 य एष दिव्यः पुरुषः प्रकाशते॥८॥

राजश्रिया ह्येष विभाति राजवद्
 विरोचते रुक्मगिरिप्रभोपमः।
 नाक्षत्रियो नूनमयं भविष्यति
 सहस्रनेत्रप्रतिमस्तथा ह्यसौ॥९॥

रूपेण यश्चाप्रतिमो ह्ययं महान्
 महीमिमां शक्र इवाभिपालयेत्।
 नाभूमिपोऽयं हि रतिर्ममेति च
 च्युतः समृद्ध्या नभसीव नाहुषः॥१०॥

वैशम्पायन उवाच

वितर्कमाणस्य च तस्य पाण्डवः

सभामतिक्रम्य वृकोदरोऽब्रवीत्।

जयेति राजानमभिप्रमोदयन्

सुखेन सभ्यं च सभागतं जनम्॥११॥

ततो नृपं वाक्यमुवाच पाण्डवो

यथाऽनुपूर्व्यात्कृपयान्वितोत्तरम्।

त्वां जीवितुं शत्रुहन्नागतोऽहं

त्वमेव लोके परमो हि संश्रयः॥१२॥

नरेन्द्र शूद्रोऽस्मिचतुर्थवर्णभाग्

गुरूपदेशात् परिचारकर्मकृत्।

जानामि सूपांश्च रसांश्च संस्कृतान्

मांसान्यपूपांश्च पचामि शोभनान्।

रागप्रकाराश्च बहून्फलाश्रयान्

महानसे मे न समोऽस्ति सूपकृत्॥१३॥

वैशम्पायन उवाच

तमब्रवीन्मत्स्यपतिः प्रहृष्टवत्

प्रियं प्रगल्भं मधुरं विनीतवत्।

न शूद्रतां काञ्चन लक्षयामि ते

कुबेरचन्द्रेन्द्रदिवाकरप्रभ ॥१४॥

हुताशनाशीविषतुल्यतेजसो

न कर्म ते योग्यमिदं महानसे।

न सूपकारो भवितुं त्वमर्हसि

सुपर्णगन्धर्वमहोरगोपम ॥१५॥

अनीककर्णाग्रधरो ध्वजी रथी
 भवाद्य मे वारणवाहिनीपतिः।
 न नीचकर्मा भवितुं त्वमर्हसि
 प्रशासितुं भूमिमिमां त्वमर्हसि॥१६॥

भीम उवाच

चतुर्थवर्णोऽस्म्यहमुग्रशासन
 न वै वृणे त्वामहमीदृशं पदम्।
 जात्याऽस्मि शूद्रो बललेति नाम्ना
 जिजीविषुस्त्वद्विषयं समागतः॥१७॥

युधिष्ठिरस्यास्मि महानसे पुरा
 बभूव सर्वप्रभुरन्नपानदः।
 अथापि मामुत्सृजसे महीपते
 ब्रजाम्यहं यावदितो यथागतम्॥१८॥

त्वमन्नसंस्कारविधौ प्रशाधि मां
 भवामि तेऽहं नरदेव सूपकृत्।
 बलेन तुल्यश्च न विद्यते मया
 नियुद्धशीलोऽस्मि सदा हि पार्थिव॥१९॥

गजांश्च सिंहांश्च समेयिवानहं
 सदा करिष्यामि तवानघ प्रियम्।
 न नीचकर्मा तव मादृशः प्रभो
 बलस्य नेताऽप्यबलो भवेदिति॥२०॥

स्वकर्मतुष्टाश्च वयं नराधिप
 प्रशाधि मां सूदपदे यदीच्छसि।
 ये सन्ति मल्ला बलवीर्यसम्पतास्-
 तानेव योत्स्यामि तवाभिर्हर्षयन्॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

तमेवमुक्ते वचने नराधिपः
 प्रत्यब्रवीन्मत्स्यपतिः प्रहृष्टवत्।
 सोऽहं न मन्ये तव कर्म तत्समं
 समुद्रनेमिं पृथिवीं त्वमर्हसि॥२२॥

त्रिलोकपालो हि यथा विराजसे
 तथाऽद्य मे विष्णुरिवातिरोचसे।
 यथा तु कामस्तव तत्तथा कृतं
 महानसे मे भव मे पुरस्कृतः।
 नराश्च मे तत्र मया सदाऽर्चिता
 भवाद्य तेषामधिपो मया कृतः॥२३॥

तथा स भीमो विहितो महानसे
 विराटराजस्य बभूव वै प्रियः।
 उवास राजन्न च तं पृथग्जनो
 बुबोध तस्यानुचरश्च कश्चन॥२४॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
 दशमोऽध्यायः॥१०॥

एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

वैशम्पायन उवाच

अथापरोऽदृश्यत वर्णवान्युवा
 स्त्रीवेषधारी समलङ्कृतो भृशम्।
 प्रवालचित्रे प्रविमुच्य कुण्डले
 उभे च कम्बू परिपातुके तथा ॥ १ ॥

कृष्णे च रक्ते च निबध्य वाससी
 शरीरवाञ्छुक्रबृहस्पतिप्रभः ।
 बहूँश्च दीर्घाँश्च विकीर्य मूर्धजान्
 महाभुजो मत्तगजेन्द्रविक्रमः ॥ २ ॥

क्लैब्येन वेषेण न भाति भाति च
 ग्रहाभिपन्नो नभसीव चन्द्रमाः।
 गतेन चोर्वी परिकम्पयंस्तदा
 विराटमासाद्य सभासमीपतः ॥ ३ ॥

तं प्रेक्ष्य राजोपगतं सभातले
 व्याजाप्रतिच्छन्नममित्रमर्दनम् ।
 विराजमानं सुरराजवर्चसं
 सुतं सुरेन्द्रस्य गजेन्द्रविक्रमम् ॥ ४ ॥

सर्वानपृच्छच्च समीपचारिणः
 कुतोऽयमायाति न मे पुरा श्रुतः।
 न चैनमूचुर्विदितं नरास्तदा
 सविस्मयं वाक्यमिदं नृपोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥

विराट उवाच

गजेन्द्रलीलो मृगराजगामी
 वृषेक्षणो देवसुतोग्रतेजाः।
 पीनांसबाहुः कनकावदातः
 कोऽयं नरो मे नगरं प्रविष्टः॥६॥
 किमेष देवेन्द्रसुतः किमेष
 ब्रह्मात्मजो वा किमयं स्वयम्भूः।
 उमासुतो वैश्रवणात्मजो वा
 प्रेक्ष्यैनमासीदिति मे वितर्कः॥७॥

वैशम्पायन उवाच

सभामतिक्रम्य स वासवोपमो
 निरीक्षमाणो बहुभिः सभागतैः।
 स तत्र राजनममित्रहाऽब्रवीद्
 बृहन्नलाऽहं नरदेव नर्तकी॥८॥
 वेणीं प्रकुर्यां रुचिरे च कुण्डले
 ग्रथे स्रजः प्रावरणानिसंहरे।
 स्नानं चरेयं विमृजे च दर्पणं
 विशेषकेष्वेव च कौशलं मम॥९॥
 क्लीबेषु बालेषु जनेषु नर्तने
 शिक्षाप्रदानेषु च योग्यता मम।
 करोमि वेणीषु च पुष्पपूरकं
 न मे स्त्रियः कर्मणि कौशलाधिकाः॥१०॥

इत्यर्जुनस्तं नरदेवमोजसा
 विज्ञाप्य तस्थौ विधिनाऽऽत्मनः क्रियाम्।
 तमब्रवीत् प्रांशुमुदीक्ष्य विस्मितो
 विराटराजोपसृतं महायशाः॥११॥

नार्हस्तु वेषोऽयमनूर्जितस्ते
 नापुंस्त्वमर्हं नरदेवसिंह।
 तवैव वेषः शुभवेषभूषणैर्-
 विभूषितो भूतपतेरिव प्रभो॥१२॥

विभाति भानोरिव रश्मिमालिनो
 घनावरुद्धे गगने घनैरिव।
 धनुर्हि मन्ये तव शोभयेद्भुजौ
 तथा हि पीनावतिमात्रमायतौ॥१३॥

प्रगृह्य चापं त्वनुरूपमात्मनो
 रक्षस्व देशं पुरमद्य सुस्थिरः।
 पुत्रेण तुल्यो भव मे बृहन्नले
 वृद्धोऽस्मि वित्तं प्रतिपादयामि ते॥१४॥

त्वं रक्ष मे सर्वमिदं पुरं प्रभो
 न षण्डतां काञ्चन लक्षयामि ते।
 प्रशाधि मत्स्यांस्तरसा विवर्धयन्
 ददामि राज्यं तव सत्यवागहम्॥१५॥

वैशम्पायन उवाच

तस्याग्रतः स्वानि धनूंषि पार्थिवो
 बहूनि दीर्घाणि च वर्णवन्ति च।
 ददौ स सज्यानि बलान्वितानि
 जिज्ञासमानः किमयं करिष्यति॥१६॥

ततोऽर्जुनः क्लीबतरं वचोऽब्रवीन्-
 न मे धनुर्धारितमीदृशं विभो।
 न चापि दृष्टं धनुरीदृशं क्वचिन्-
 न मादृशाः सन्ति धनुर्धरा भुवि॥१७॥

नृत्याम गायामि च वादयाम्यहं
 प्रानर्तने कौशलनैपुणं मम।
 तदुत्तरायाः परिधत्स्व नर्तने
 भवामि देव्या नरदेव नर्तकी॥१८॥

विराट उवाच

ददामि ते तं हि वरं बृहन्नले
 सुतां हि मे नर्तय याश्च तादृशीः।
 ततो विराटः स्वयमाह्वयत्सुतां
 नराधिपस्तां च सुमध्यसुन्दरीम्॥१९॥

उवाच चैनां मुदितेन चेतसा
 बृहन्नला नाम सखी भवत्वियम्।
 सुगात्रि सम्प्रीतिसुबद्धसौहृदा
 तवाङ्गने प्राणसमा च नित्यदा॥२०॥

प्रकामभक्ष्याभरणाम्बरा शुभा
 चरत्वियं सर्वजनेष्ववारिता।
 न दुष्कुलानामियमाकृतिर्भवेन्-
 न वृत्तभेदी भवतीदृशो जनः॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

सम्मन्त्र्य राजा विविधैः स्वमन्त्रिभिः
 परीक्ष्य चैनं प्रमदाभिराशु वै।
 अपुंस्त्वमप्यस्य निशम्य च स्थिरं
 ततः कुमारीपुरमुत्ससर्ज तम्॥२२॥

स शिक्षयामास च गीतवादनं
 सुतां विराटस्य धनञ्जयः प्रभुः।
 सखीश्च तस्याः परिचारिकास्तथा
 प्रियश्च तस्याः स बभूव पाण्डवः॥२३॥

तथा स तत्रैव धनञ्जयोऽवसत्
 प्रियाणि कुर्वन्त्सह ताभिरात्मवान्।
 तथा गतं तत्र न जज्ञिरे जना
 बहिश्चरा वाऽप्यथवेतरे जनाः॥२४॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
 एकादशोऽध्यायः॥११॥

द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

वैशम्पायन उवाच

अथापरोऽदृश्यत पाण्डवः प्रभुर्-
 विराटराजे तुरगान्समीक्षति।
 तमापतन्तं ददृशुः पृथग्जनाः
 प्रमुक्तमभ्रादिव चन्द्रमण्डलम् ॥ १ ॥

स वै हयानैक्षत तानितस्ततः
 समीक्षमाणं च ददर्श मत्स्यराट्।
 दृष्ट्वा तथैनं स कुरुत्तमं तमः
 पप्रच्छ तान् सर्वसभासदस्तदा ॥ २ ॥

को वा विजानाति पुराऽस्य दर्शनं
 योऽयं युवाऽभ्येति हि मामिकां सभाम्।
 प्रियो हि मे दर्शनतोऽपि सम्मतो
 ब्रवीतु कश्चिद्यदि दृष्टवानिमम् ॥ ३ ॥

अयं हयान्पश्यति मामकान्मुहुर्-
 ध्रुवं हयज्ञो भविता विचक्षणः।
 प्रवेश्यतामेष समीपमाशु वै
 विभाति वीरो हि यथाऽमरस्तथा ॥ ४ ॥

वितर्कयत्येव हि मत्स्यराजनि
 त्वरन्कुरूणामृषभः सभामगात्।
 ततः प्रणम्योपनतः कुरुत्तमो
 विराटराजानमुवाच पार्थिवम् ॥ ५ ॥

तवागतोऽहं पुरमद्य भूपते
 जिजीविषुर्वेतनभोजनार्थिकः ।
 तवाश्वबन्धः सुभृतो भवाम्यहं
 कुरुष्व मामश्वपतिं यदीच्छसि॥६॥

विराट उवाच

ददानि यानानि धनानि वेतनं
 न चाश्वसूतो भवितुं त्वमर्हसि।
 कुतोऽसि कस्यासि कथं त्वमागतो
 ब्रवीहि शिल्पं तव विद्यते च यत्॥७॥

नकुल उवाच

पश्चानां पाण्डुपुत्राणां ज्येष्ठो राजा युधिष्ठिरः।
 तेनाहमश्वेषु पुरा प्रकृतः शत्रुकर्शन॥८॥
 अश्वानां प्रकृतिं वेद्मि विनयं चापि सर्वशः।
 दुष्टानां प्रतिपत्तिं च कृत्स्नं चैव चिकित्सितम्॥९॥
 न कातरं स्यान्मम वाजिवाहनं
 न मेऽस्ति दुष्टा बडवा कुतो हयः।
 जानंस्तु मामाह स चापि पाण्डवो
 युधिष्ठिरो ग्रन्थिकमेव नामतः॥१०॥
 मातलिरिव देवपतेर्-
 दशरथनृपतेः सुमन्त्र इव यन्ता।
 सुमह इव जामदग्नेस्-
 तथैव तव शिक्षयाम्यश्वान्॥११॥

युधिष्ठिरस्य राजेन्द्र नरराजस्य शासनात्।
शतसाहस्रकोटीनामश्वानामस्मि रक्षिता॥१२॥

विराट उवाच

यदस्ति किञ्चिन्मम वाजिवाहनं
तदस्तु सर्वं त्वदधीनमद्य वै।
ये चापि केचिन्मम वाजियोधास्-
त्वदाश्रयाः सारथयश्च सन्तु मे॥१३॥

इदं तवेष्टं विहितं सुरोपम
प्रब्रूहि यत्ते प्रसमीक्षितं वरम्।
न तेऽनुरूपं ह्यकर्म दृश्यते
विभाति राजेव न कर्म वाजिनाम्॥१४॥

युधिष्ठिरस्यैव हि दर्शनेन मे
समं तवेदं प्रियदर्श दर्शनम्।
कथं नु भृत्यैः स विनाकृतो वने
चरत्यनिन्द्यो रमते च पाण्डवः॥१५॥

वैशम्पायन उवाच

तथा स गन्धर्ववरोपमो युवा
विराटराज्ञा मुदितेन पूजितः।
न चैवमन्येऽपि विदुः कथञ्चन
प्रियाभिरामं विचरन्तमन्तरा॥१६॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
द्वादशोऽध्यायः॥१२॥

त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

वैशम्पायन उवाच

अथापरोऽदृश्यत वै शशी यथा
 हुतो हविर्भिर्हि यथाऽध्वरे शिखी।
 तथा समालक्ष्यत चारुदर्शनः
 प्रकाशयन्सूर्य इवाचिरोदितः ॥ १ ॥
 तमाव्रजन्तं सहदेवमग्रणीर्-
 नृपो विराटो नचिरात्समैक्षत।
 प्रैक्षन्त तं तत्र पृथक्समागताः
 सभागताः सर्वमनोहरप्रभम्।
 युवानमायान्तममित्रकर्शनं
 प्रमुक्तमभ्रादिव चन्द्रमण्डलम् ॥ २ ॥
 यष्ट्या प्रमाणान्वितया सुदर्शनं
 दामानि पाशं च निबद्ध पृष्ठतः।
 मौर्वी च तन्त्रीं महतीं सुसंहितां
 बालैश्च तारैर्बहुभिः समावृताम् ॥ ३ ॥
 स चापि राजानमुवाच वीर्यवान्
 कुरुष्व मां पार्थिव गोष्ववस्थितम्।
 मया हि गुप्ताः पशवो भवन्तु ते
 प्रसन्ननिद्राः प्रभवोऽस्मि वल्लवः ॥ ४ ॥
 न श्वापदेभ्यो न च रोगतो भयं
 न चापि दावान्न च तस्कराद्भयम्।
 पयःप्रभूता बहुला निरामया
 भवन्ति गावः सुभृता नराधिप ॥ ५ ॥

निशम्य राजा सहदेवभाषितं
 निरीक्ष्य माद्रीसुतमभ्यनन्दत्।
 उवाच हृष्टो मुदितेन चेतसा
 न बलवत्त्वं त्वयि वीर लक्ष्ये॥६॥
 धैर्याद्वपुः क्षात्रमिवेह ते दृढं
 प्रकाशते कौरववंशजस्य वा।
 नापण्डितेयं तव दृश्यते तनुर्-
 भवेह राज्ये मम मन्त्रधर्मभृत्॥७॥
 प्रशाधि मत्स्यान् सहराजकानिमान्
 बृहस्पतिः शत्रुयुतानिवामरान्।
 बलं च मे रक्ष सुवेष सर्वशो
 गृहाण खड्गं प्रतिरूपमात्मनः॥८॥
 अनीककर्णाग्रधरो बलस्य मे
 प्रभुर्भवानस्तु गृहाण कार्मुकम्॥९॥

वैशम्पायन उवाच

विराटराज्ञाऽभिहितः कुरुत्तमः
 प्रशस्य राजानमभिप्रणम्य च।
 उवाच मत्स्यप्रवरं महापतिः
 शृणुष्व राजन्मम वाक्यमुत्तमम्॥१०॥
 बालो ह्यहं जातिविशेषदूषितः
 कुतोऽद्य मे नीतिषु युक्तमन्त्रता।
 स्वकर्मतुष्टाश्च वयं नराधिप
 प्रशाधि मां गोपरिरक्षणेऽनघ॥११॥

वैश्योऽस्मि नाम्नाऽहमरिष्टनेमिर्-
 गोसङ्घ्य आसं कुरुपुङ्गवानाम्।
 वस्तुं त्वयीच्छामि विशां वरिष्ठ
 तान्राजसिंहान्न हि वेद्मि पार्थान्॥१२॥
 न जीवितुं शक्यमतोऽन्यकर्मणा
 न च त्वदन्यो मम रोचते विभो॥१३॥

विराट उवाच

त्वं ब्राह्मणो वा यदि वाऽपि भूमिपः
 समुद्रनेमीश्वररूपवानसि ।
 आचक्ष्व तत्त्वं त्वममित्रकर्शन
 न बल्लवत्वं त्वयि विद्यते समम्॥१४॥
 कस्यासि राज्ञो विषयादिहागतः
 किं चापि शिल्पं तव विद्यते कृतम्।
 कथं त्वमस्मासु निवत्स्यसे सदा
 वदस्व किं चापि तवेह वेतनम्॥१५॥

सहदेव उवाच

पञ्चानां पाण्डुपुत्राणां ज्येष्ठो राजा युधिष्ठिरः।
 तस्याष्टौ शतसाहस्रं गवां वर्गाः शतंशतम्॥१६॥
 अपरे दशसाहस्रा द्विस्तावन्तस्तथा परे।
 तेषां गोसङ्घ्य आसं वै तन्त्रीपालेति मां विदुः॥१७॥
 भूतं भव्यं भविष्यच्च यच्चान्यद्भोगतं क्वचित्।
 न मेऽस्त्यविदितं किञ्चित्समन्ताद्दशयोजनम्॥१८॥

गुणाः सुविदिता ह्यासन्मया तस्य महात्मनः।
 आसीच्च स मया तुष्टः कुरुराजो युधिष्ठिरः॥१९॥
 अनेन गणिता गावो दुर्विज्ञेया महत्तराः।
 बहुक्षीरतरास्ता वै बह्व्यः सत्यः सपुत्रिकाः॥२०॥

क्षिप्रं च गावो बहुला भवन्ति
 न तासु रोगो भवतीह कश्चित्।
 तैस्तैरुपायैर्विदितं मयैतद्
 एतानि शिल्पानि मयि स्थितानि॥२१॥
 ऋषभानपि जानामि राजन्यूजितलक्षणान्।
 येषां मूत्रमुपाघ्राय वन्ध्या अपि प्रसूयते॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

मत्स्याधिपो हर्षकलेन चेतसा
 माद्रीसुतं पाण्डवमभ्यभाषत।
 नैवानुमन्ये तव कर्म कुत्सितं
 महीं समग्रामभिपातुमर्हसि॥२३॥
 अथ त्विदानीं तव रोचते विभो
 यथेष्टतो गव्यमवेक्ष मामकम्।
 त्वदर्पणा मे पशवो भवन्तु वै
 पशून्सपालान्भवते ददाम्यहम्॥२४॥
 शतं सहस्राणि गवां हि सन्ति
 वर्णस्यवर्णस्य पृथग्गणानाम्।
 ददामि तेऽहं वरमीप्सितं च यत्
 त्वदर्पणा मे पशवो भवन्त्विति॥२५॥

वैशम्पायन उवाच

एवं विराटेन समेत्य पाण्डवो
 लब्ध्वा च गोबल्लवतां यथेष्टतः।
 अज्ञातचर्यामवसन्महात्मा
 यथा रविश्चास्तगिरिं प्रविष्टः ॥ २६ ॥
 एवं विराटे न्यवसंश्च पाण्डवा
 यथा प्रतिज्ञाभिरमोघविक्रमाः।
 अबुद्धचर्यां चरितुं यथातथं
 समुद्रनेमीमभिशास्तुमुद्यताः ॥ २७ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
 त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः कृष्णा सुकेशी सा दर्शनीया शुचिस्मिता।
 वेणीकेशान्समुत्क्षिप्य पीनवृत्तकुचा शुभा।
 जुगूहे दक्षिणे पार्श्वे मृदूनसितलोचना ॥ १ ॥
 वासश्च परिधायैकं कृष्णा सुमलिनं महत्।
 कृत्वा वेषं च सैरन्ध्याः कृष्णा व्यचरदार्तवत् ॥ २ ॥
 प्रविष्टा नगरं भीरूः सैरन्ध्रीवेषसंयुता।
 तां नराः परिधावन्तः स्त्रियश्च समुपाद्रवन् ॥ ३ ॥

अपृच्छंस्ते च तां दृष्ट्वा का त्वं किं च चिकीर्षसि।
 सा तानुवाच राजेन्द्र सैरन्ध्र्यहमुपागता।
 कर्म चेच्छामि वै कर्तुं तस्य या मां भरिष्यति॥४॥

वैशम्पायन उवाच

तस्या रूपेण वेषेण श्लक्षण्या च गिरा तथा।
 न श्रद्धधानास्तां देवीमन्नहेतोरुपस्थिताम्॥५॥
 विराटस्य तु कैकेयी भार्या परमसम्मता।
 आलोकयन्ती ददृशे प्रासादाद्दुपदात्मजाम्॥६॥
 सा समीक्ष्य तथारूपामनाथामेकवाससम्।
 स्त्रीभिश्च पुरुषैश्चापि सर्वतः परिवारिताम्॥७॥
 विराटभार्या तां देवी कारुण्याज्जातसम्भ्रमा।
 अप्रेषयत्समीपस्थाः स्त्रियो वृद्धाश्च तत्पराः॥८॥
 अपनीय ततः सर्वा आनयध्वमिहैव ताम्।
 यदा दृष्टा मया साध्वी कम्पते मे मनस्तदा।
 तस्माच्छीघ्रमिहानाय्य दर्शयध्वं यदीच्छथ॥९॥
 तास्तथोक्ता उपागम्य द्रौपदीं परिसङ्गताः।
 आनीय सर्वथा त्वेनामब्रुवन्मधुराक्षरम्॥१०॥
 भद्रे त्वां द्रष्टुमिच्छन्ती सुदेष्णा हर्म्यभूतले।
 त्वदर्थं प्रेषयन्नास्मान्द्रष्टुं तां त्वं यदीच्छसि।
 आयाह्यस्माभिरेवाद्य रक्ष्यमाणा यथेष्टतः॥११॥
 तच्छ्रुत्वा द्रौपदी तासां वचनं वाक्यकोविदा।
 ईप्सितार्थातिलाभेन हृष्टाऽऽयाता गृहोत्तमम्॥१२॥

राजवेश्म ह्युपाक्रम्य यत्राग्र्यमहिषी स्थिता।
सुदेष्णामगमत्कृष्णा राजभार्या यशस्विनीम्॥१३॥

कृष्णान्केशान्मृदून्दीर्घान्समुद्रथ्यासितेक्षणा ।
कुञ्चिताग्रांस्तु सूक्ष्माग्रान्दर्शनीयान्निबध्य च।
जुगूहे दक्षिणे पार्श्वे मृदूनायतलोचना॥१४॥

सा प्रविश्य विराटस्य द्रौपद्यन्तःपुरं शुभा।
ह्रीनिषेवान्विता बाला कम्पमाना लतेव सा॥१५॥

अभिगम्य च सुश्रोणी सर्वलक्षणसंयुता।
ददर्शावस्थितां हैमे पीठे रत्नपरिच्छदे॥१६॥

रक्तसूक्ष्माम्बरधरां मेघे सौदामिनीमिव।
नानावर्णविचित्रां च सर्वाभरणभूषिताम्॥१७॥

सुभ्रूं सुकेशीं सुश्रोणीं कुञ्जवामनमध्यगाम्।
बहुपुष्पोपकीर्णायां भूम्यां वेदिमिवाध्वरे॥१८॥

सुदेष्णां राजमहिषीं सर्वालङ्कारभूषिताम्।
श्रीमतीं राजपुत्रीणां शतेन परिवारिताम्॥१९॥

ताः सर्वा द्रौपदीं दृष्ट्वा सन्तप्ताः परमाङ्गनाः।
परितश्चोपतस्थुस्ताः सहस्रोत्थाय चाऽऽसनात्॥२०॥

निरीक्षमाणाः सर्वास्ताः शर्चीं देवीमिवागताम्।
गूढगुल्फां वरारोहां कृष्णां ताम्रायतेक्षणाम्।
अतिसर्वानवद्याङ्गीं नतगात्रीं सुमध्यमाम्॥२१॥

न ह्रस्वां नातिमहतीं जातां बहुतृणे वने।
ऋश्यरोहीमिवानिन्ध्यां सुकेशीं मृगलोचनाम्॥२२॥

तां मृगीमिव वित्रस्तां यूथभ्रष्टामिव द्विपाम्।
लक्ष्मीमिव विशालाक्षीं विद्यामिव यशस्विनीम्॥२३॥

रोहिणीमिव ताराणां दीप्तामग्निशिखामिव।
पार्वतीमिव रुद्राणीं वेलामिव महोदधेः॥२४॥

सुलभामिव नागीनां मृगीणामिव किन्नरीम्।
गङ्गामिव विशुद्धाङ्गीं शारदीमिव शर्वरीम्॥२५॥

तामचिन्त्यतमां लोके इलामिव यशस्विनीम्।
सावित्रीमिव दुर्धषां ब्राह्म्या लक्ष्म्या समन्विताम्॥२६॥

सीतामिव सतीं शुद्धामरुन्धतीमिव प्रियाम्।
सुदेष्णा पर्यपृच्छतां विस्मयोत्फुल्ललोचना॥२७॥

का त्वं सर्वानवद्याङ्गि कुतोऽसि त्वमिहागता।
कस्य वा त्वं विशालाक्षि किं वा ते करवाण्यहम्॥२८॥

गूढगुल्फा समानोरूस्त्रिगम्भीरा षडुन्नता।
स्निग्धा पञ्चसु रक्तेषु हंसगद्गदभाषिणी॥२९॥

शुकेशी सुस्वरा श्यामा पीनश्रोणीपयोधरा।
अरालपक्ष्मनयना बिम्बोष्ठी तनुमध्यमा॥३०॥

कम्बुग्रीवा गूढसिरा पूर्णचन्द्रनिभानना।
दानवी किन्नरी वा त्वं गन्धर्वी वनदेवता॥३१॥

अप्सरा वाऽसि नागी वा तारा वा त्वं विलासिनी।
अलम्बुसा मिश्रकेशी पुण्डरीकाऽथ मालिनी॥३२॥

तेनतेनैव सम्पन्ना काश्मीरीव तुरङ्गमा।
इन्द्राणी त्वथ रुद्राणी स्वधा वाऽप्यथवा रतिः॥३३॥

देवि देवेषु विख्याता ब्रूहि का त्वमिहागता।
 तव ह्यनुपमं रूपं भूषणैरपि वर्जितम्॥३४॥
 त्वां सृष्ट्वोपरतं मन्ये लोककर्तारमीश्वरम्।
 न तृप्यन्ति स्त्रियो दृष्ट्वा का न पुंसां रतिर्भवेत्॥३५॥
 प्रवालपुष्पस्तबकैराचिता वनदेवताः।
 त्वामेव हि निरीक्षन्ते विस्मिता रूपसम्पदा॥३६॥
 अन्तःपुरगता नार्यो मृगाः पक्षिगणा नराः।
 सर्वे त्वामेव कल्याणि निरीक्षन्ते सुविस्मिताः॥३७॥
 न त्वादृशी काचन मे त्रिषु लोकेषु सुन्दरी।
 दृष्टपूर्वा श्रुता वाऽपि चक्षुषा विद्यते शुभा॥३८॥

द्रौपद्युवाच

नास्ति देवी न गन्धर्वी न यक्षी न च किन्नरी।
 सैरन्ध्री नाम मे जातिर्वन्यमूलफलाशना॥३९॥
 पतीनां प्रेक्षमाणानां कस्मिंश्चित्कारणान्तरे।
 केशपाशे परामृष्टा साऽहं त्रस्ता वनं गता॥४०॥
 तत्र द्वादशवर्षाणि वन्यमूलफलाशना।
 चराम्यनिलया सुभ्रूः सा तवान्तिकमागता॥४१॥
 जानामि केशान्ग्रथितुं विचित्रान्ग्रथितुं मणीन्।
 मल्लिकोत्पलपद्मानां जानामि ग्रथितुं स्रजः॥४२॥
 सिन्धुवारकजातीनां रचयाम्यवतंसकान्।
 पत्रं मृगाङ्गमगरुं पिषे च हरिचन्दनम्।
 ग्रथयिष्यामि चित्राश्च स्रजः परमशोभनाः॥४३॥

आराधनं सत्यभामां कृष्णस्य महिषीं प्रियाम्।
 कृष्णां च भार्यां पार्थानां नारीणामुत्तमां तथा॥४४॥
 तथाऽस्मि सुभ्रुवा चाहमिष्टलाभेन तोषिता।
 मालिनी चेति मे नाम स्वयं देवी चकार ह।
 कृष्णा कमलपत्राक्षी सा मे प्राणसमा सखी॥४५॥
 न चाहं चिरमिच्छामि क्वचिद्वस्तुं शुभानने।
 व्रतं किलैतदस्माकं कुलधर्मोऽयमीदृशः॥४६॥
 योऽस्माकं तु हरेद्व्यं देशं वसनमेव वा।
 न क्रोद्धव्यं किलास्माभिरस्मद्गुरुरमर्षणः॥४७॥
 साऽहं वनानि दुर्गाणि तीर्थानि च सरांसि च।
 शैलांश्च विविधान्रम्यान्सरितश्च समुद्रगाः॥४८॥
 भर्तृशोकपरीताङ्गी भर्तृसब्रह्मचारिणी।
 विचरामि महीं दुर्गां यत्र सायन्निवेशना॥४९॥
 वीरपत्नी यदा देवी चरमाणेषु भर्तृषु।
 साऽहं विवत्सा विधिना गन्धमादनपर्वतात्।
 शृणोमि तव सौशील्यं भर्तुर्मधुरभाषिणि॥५०॥
 माहात्म्यं च ततः श्रुत्वा ब्राह्मणानां समीपतः।
 त्वामुपस्थातुमिच्छामि ततश्चाहमिहागता॥५१॥
 गुरवो मम धर्मश्च वायुः शक्रस्तथाऽश्विनौ।
 तेषां प्रसादाच्च न मां कश्चिद्धर्षयते पुमान्॥५२॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्त्वा सुदेष्णां तां कृताञ्जलिपुटा स्थिता।
 साऽब्रवीद्विस्मयाविष्टा द्रौपदीं योषितां वराम्॥५३॥

न भरेयमहं भद्रे संशयो मम विद्यते।
 राजा त्वयं हि त्वां दृष्ट्वा मतिं पापां करिष्यति॥५४॥
 साऽहं त्वां न क्षमां मन्ये वसन्तीमिह वेशमनि।
 एष दोषोऽस्ति सुश्रोणि कथं वा भीरु मन्यसे॥५५॥
 स्थिता राजकुले नार्यो याश्चेमा मम वेशमनि।
 त्वामेवैकां निरीक्षन्ते विस्मयाद्वरवर्णिनि॥५६॥
 वृक्षांश्चोपस्थितान्पश्य य इमे मम वेशमनि।
 विनमन्ते हि त्वां दृष्ट्वा पुमांसं कं न लोभयेः॥५७॥
 बिभर्षि परमं रूपमतिमानुषमद्भुतम्।
 तिर्यग्योनिगताश्चापि निरीक्षन्ते सविस्मयाः।
 तव रूपमनिन्द्याङ्गि किं पुनर्मानवा भुवि॥५८॥
 राजा विराटः सुश्रोणि दृष्ट्वा ते परमं वपुः।
 मां विहाय वरारोहे त्वां गच्छेत्सर्वचेतसा॥५९॥
 यं हि त्वमनवद्याङ्गी नरमायतलोचने।
 सुप्रसन्ना हि वीक्षेथाः स कामवशगो भवेत्॥६०॥
 सुस्नाताऽलङ्कृता हि त्वं यमीक्षेथा हि मानुषम्।
 ग्लानिर्न तस्य दुःखं वा न तन्द्भिर्न पराजयः॥६१॥
 न शोको न च सन्तापो न क्रोधो नानृतं वदे।
 यं त्वं सर्वानवद्याङ्गि भजेथाः समलङ्कृता॥६२॥
 न व्याधिर्न जरा तस्य न तृष्णा न क्षुधा भवेत्।
 यस्य त्वं वशगा सुभ्रु भवेरङ्गता सती॥६३॥

पञ्चत्वमपि सम्प्राप्तं यं च त्वं परिष्वजेः।
 बाहुभ्यामनुरूपाभ्यां स जीवेदिति मे मतिः॥६४॥
 यस्य हि त्वं भवेर्भार्या यं च हृष्टा परिष्वजेः।
 अतिजीवेस्य सर्वेषु देवेष्विव पुरन्दरः॥६५॥
 अध्यारोहेद्यथा वृक्षं यथा वाऽऽरुह्य तक्षति।
 राजवेश्मनि वामोरु ननु स्यास्त्वं तथा मम॥६६॥
 यथा कर्कटकी गर्भमाधत्ते मृत्युमात्मनः।
 तथाविधमहं मन्ये तव सुभ्रु समागमम्॥६७॥
 अनुमानये त्वां सैरन्धि नावमन्ये कथञ्चन।
 भर्तृशीलभयाद्भद्रे तव वासं न रोचये॥६८॥

सैरन्ध्र्युवाच

नाहं शक्या विराटेन यद्वा चान्येन केनचित्।
 देवगन्धर्वयक्षैर्वा द्रष्टुं दुष्टेन चेतसा॥६९॥
 गन्धर्वाः पालयन्ते मां सुकुलाः पञ्च सुव्रताः।
 पुत्रा देवादिदेवानां सूर्यपावकवर्चसः॥७०॥
 यश्च दुःशीलवान्मर्त्यो मां स्पृशेद्दुष्टचेतसा।
 स तामेव निशां शीघ्रं शयीत मुसलैर्हतः॥७१॥
 यस्यापि हि शतं पूर्णं बान्धवानां भवेदपि।
 सहस्रं वा विशालाक्षि कोटिर्वाऽपि सहस्रिका।
 दुष्टचित्तश्च मां ब्रूयान्न स जीवेत्तवाग्रतः॥७२॥
 न तस्य त्रिदशा देवा नासुरा न च पन्नगाः।
 तेभ्यो गन्धर्वराजेभ्यस्त्राणं कुर्युरसंशयम्॥७३॥

सुदेष्णो विश्वस त्वं मां स्वजने बान्धवेऽपि वा।
 नाहं शक्या नरैर्द्रष्टुं न च मे वृत्तमीदृशम्॥७४॥
 यो मे न दद्यादुच्छिष्टं न च पादौ प्रधावयेत्।
 प्रीयेरंस्तेन वासेन गन्धर्वाः पतयो मम॥७५॥
 यो हि मां पुरुषो गृह्येद्यथाऽन्याः प्राकृतस्त्रियः।
 तामेव स इमां रात्रिं प्रविशेदपरां तनुम्॥७६॥
 न चाप्यहं चालयितुं शक्या केनचिदङ्गने।
 दुःखशीलाश्च गन्धर्वास्त इमे बलिनः प्रियाः।
 एवं निवसमानायां मयि मा ते भयं हि भूत्॥७७॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्ता तु सैरन्ध्या सुदेष्णा वाक्यमब्रवीत्।
 वसेह मयि कल्याणि यदि ते वृत्तमीदृशम्॥७८॥
 कश्च ते दातुमुच्छिष्टं पुमानर्हति भामिनि।
 प्रसारयेच्च कः पादौ लक्ष्मीं दृष्ट्वैव बुद्धिमान्॥७९॥
 एवमाचारसम्पन्ना एवं देवपरायणा।
 रक्ष्या त्वमसि भूतानां सावित्रीवद् द्विजन्मनाम्॥८०॥
 देवता इव कल्याणि पूजिता वरवर्णिनी।
 वस भद्रे मयि प्रीता प्रीतिर्हि मयि वर्तते।
 सर्वकामैः प्रमुदिता निरुद्विग्नमनाः सुखम्॥८१॥

वैशम्पायन उवाच

सुदेष्णयैवमुक्ता सा सम्प्रीता चारुहासिनी।
 निर्विशङ्का विराटस्य विवेशान्तःपुरं सुखम्॥८२॥

याज्ञसेनी सुदेष्णां तु शुश्रूपन्ती विशाम्पते।
अवसत्परिचारार्हा सुदुःखं जनमेजय ॥ ८३ ॥

एवं विराटे न्यवसंस्तु पाण्डवाः
कृष्णा तथाऽन्तःपुरमेत्य शोभना।
अज्ञातचर्या प्रतिरुद्धमानसा
यथाऽग्रथो भस्मनि गूढतेजसः ॥ ८४ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि
चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

पाण्डवप्रवेशपर्व समाप्तम् ॥ १ ॥

पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

जनमेजय उवाच

एवं विराटनगरे वसन्तः सत्यविक्रमाः।
अत ऊर्ध्वं नरव्याघ्राः किमकुर्वत पाण्डवाः ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवं ते न्यवसंस्तत्र प्रच्छन्नाः कुरुनन्दनाः।
आराधयन्तो राजानं यदकुर्वत तच्छृणु ॥ २ ॥
युधिष्ठिरः सभास्तारः सभ्यानामभवत्प्रियः।
तथैव च विराटस्य सपुत्रस्य विशाम्पते ॥ ३ ॥
स ह्यक्षहृदयज्ञस्तान्क्रीडयामास पाण्डवः।
अक्षबद्धान्यथाकामं सूत्रबद्धानिव द्विजान् ॥ ४ ॥

अज्ञातं च विराटस्य विजित्य वसु धर्मराट्।
 भ्रातृभ्यः पुरुषव्याघ्रो यथेष्टं सम्प्रयच्छति॥५॥
 भीमसेनोऽपि मांसानि भक्ष्याणि विविधानि च।
 अतिसृष्टानि मत्स्येन विक्रीणन्निव भ्रातृषु॥६॥
 वासांसि परिजीर्णानि लब्धान्यन्तःपुरेऽर्जुनः।
 विक्रीणन्निव सर्वेभ्यः पाण्डवेभ्यः प्रयच्छति॥७॥
 नकुलोऽपि धनं लब्ध्वा कृते कर्मणि वाजिनाम्।
 तुष्टे तस्मिन्नरपतौ पाण्डवेभ्यः प्रयच्छति॥८॥
 सहदेवोऽपि गोपानां वेषमास्थाय पाण्डवः।
 दधि क्षीरं घृतं चैव पाण्डवेभ्यः प्रयच्छति॥९॥
 कृष्णा तु सर्वान्भ्रातृस्तान्निरीक्षन्ती तपस्विनी।
 यथा पुनरविज्ञाता तथा चरति भामिनी॥१०॥
 एवं सम्भावयन्तस्ते तदाऽन्योन्यं महारथाः।
 विराटनगरे चेरुः पुनर्गर्भधृता इव॥११॥
 साशङ्का धार्तराष्ट्रस्य भयात्पाण्डुसुतास्तदा।
 प्रेक्षमाणास्तदा कृष्णामूषुश्छन्ना नराधिप॥१२॥
 अथ मासे चतुर्थे तु शङ्करस्य महोत्सवः।
 आसीत्समृद्धो मत्स्येषु पुरुषाणां सुसम्मतः॥१३॥
 तत्र मल्लाः समापेतुर्दिग्भ्यो राजन्सहस्रशः॥१४॥
 महाकाया महावीर्याः कालकेया इवासुराः।
 वीर्योन्मत्ता बलोदग्रा राज्ञा समभिपूजिताः॥१५॥

सिंहस्कन्धकटिग्रीवाः स्ववदाता मनस्विनः।
असकृल्लब्धलक्षास्ते रङ्गे पार्थिवसन्निधौ॥१६॥

तेषामेको महानासीत्सर्वमल्लानथाऽऽह्वयत्।
व्यावल्गमानो ददृशे गर्जितोद्गतिभिः स्थितः॥१७॥

वित्रस्तमनसः सर्वे मल्लास्ते हतचेतसः।
अवाङ्मुखाश्च भीताश्च मल्लाश्चान्ये विचेतसः॥१८॥

व्यसुत्वमपरे चैव वाञ्छन्ति प्रतिविह्वलाः।
गां प्रवेष्टुमथेच्छन्ति खं गन्तुमिव चोत्थिताः॥१९॥

त्रस्ताः शान्ता विषणाङ्गा निःशब्दं विह्वलेक्षणाः।
विराटराजमल्लास्ते भग्नदर्पा हतप्रभाः॥२०॥

मल्लेन्द्रनिहताः सर्वे न किञ्चित्प्रवदन्ति ते।
मल्ल उद्वीक्ष्य तान् मल्लान्मल्लस्तान् वाक्यमुवाच॥२१॥

आगतं मल्लराजं मां कृत्स्ने पृथिविमण्डले।
सिंहव्याघ्रगणैः सार्धं क्रीडन्तं विद्धि भूपते॥२२॥

मल्लेन्द्रस्य वचः श्रुत्वा बलदर्पसमन्वितम्।
विराटो वीक्ष्य तान्मल्लान्मल्लस्तान्वाक्यमुवाच ह॥२३॥

अनेन सह मल्लेन को योद्धुं शक्तिमान्नरः॥२४॥

इत्युक्तास्ते विराटेन सर्वे मल्ला विशाम्पते।
तूष्णीमासंस्ततो राजा क्रोधाविष्ट उवाच ह॥२५॥

ग्रामांश्च वेतनान्येषां मल्लानां हारयाम्यहम्।
ततो युधिष्ठिरोऽवादीच्छुत्वा मात्स्यपतेर्वचः॥२६॥

अस्ति मल्लो महाराज मया दृष्टो युधिष्ठिरे।
 अनेन सह मल्लेन योद्धुं शक्नोति भूपते॥२७॥
 योऽसौ मल्लो मया दृष्टः पूर्वं यौधिष्ठिरे पुरे।
 सोऽयं मल्लो वसत्येष राजंस्तव महानसे॥२८॥

वैशम्पायन उवाच

युधिष्ठिरवचः श्रुत्वा व्यक्तमाहेति पार्थिवः।
 सोऽप्यथाऽऽहूयतां क्षिप्रं योद्धुं मल्लेन सम्प्रति॥२९॥
 भीमसेनो विराटेन आहूतश्चोदितस्तथा।
 योद्धुं ततोऽब्रवीद्वाक्यं योद्धुं शक्नोमि भूपते॥३०॥
 नरेन्द्र ते प्रभावेन श्रिया शक्त्या च शासनात्।
 अनेन सह मल्लेन योद्धुं राजेन्द्र शक्नुयाम्॥३१॥
 युधिष्ठिरकृतं ज्ञात्वा श्रिया तव विशाम्पते।
 महादेवस्य भक्त्या च तं मल्लं पातयाम्यहम्॥३२॥

वैशम्पायन उवाच

चोदितो भीमसेनस्तु मल्लमाहूय मण्डले।
 योद्धुं व्यवस्थितो वीरो रेणुं सम्मृज्य हस्तयोः।
 मत्तो गज इवान्यं तु योद्धुं समुपचक्रमे॥३३॥
 अथ सूदेन तं मल्लं योधयामास मत्स्यराट्॥३४॥
 नोद्यमानस्तदा भीमो दुःखेनेवाकरोन्मतिम्।
 न हि शक्नोम्यशक्तोऽपि प्रत्याख्यातुं नराधिपम्॥३५॥
 ततः स पुरुषव्याघ्रः शार्दूलशिथिलं चरन्।
 प्रविवेश महारङ्गं विराटमभिर्हर्षयन्॥३६॥

बबन्ध कक्षां कौन्तेयस्ततः संहर्षयञ्जनम्।
 ततस्तु वृत्रसङ्काशं भीमो मल्लं समाह्वयत्॥३७॥
 जीमूतं नाम तं तत्र मल्लप्रख्यातविक्रमम्।
 कक्षे मल्लं गृहीत्वाऽथ ननाद बहु सिंहवत्॥३८॥
 तावुभौ सुमहोत्साहावुभौ भीमपराक्रमौ।
 मत्ताविव महाकायौ वारणौ षष्ठिहायनौ॥३९॥
 ततस्तौ नरशार्दूलौ बाहुयुद्धं समीयतु।
 वीरौ परमसंहृष्टावन्योन्यजयकाङ्क्षिणौ॥४०॥
 उभौ परमसंहृष्टौ बलेनातिबलावुभौ।
 अन्योन्यस्यान्तरं प्रेप्सू परस्परजयैषिणौ॥४१॥
 कृतप्रतिकृतैश्चित्रैर्बाहुभिश्च सुसङ्कटैः।
 सन्निपातावधूतैश्च प्रमाथोन्मथनैस्तथा॥४२॥
 क्षेपणैर्मुष्टिभिश्चैव वराहोद्धूतनिस्स्वनैः।
 तलैर्वज्रनिपातैश्च प्रसृष्टाभिस्तथैव च॥४३॥
 शलाकानखपातैश्च पादोद्धूतैश्च दारुणैः।
 जानुभिश्चाश्मनिर्घोषैः शिरोभिश्चावघट्टनैः॥४४॥
 तद् युद्धमभवद् घोरमशस्त्रं बाहुतेजसा।
 बलप्राणेन शूराणां समाजोत्सवसन्निधौ॥४५॥
 अरज्यत जनः सर्वः सोत्क्रुष्टनिनदोत्थितः।
 बलिनोः संयुगे राजन्वृत्रवासवयोरिव॥४६॥
 प्रकर्षणाकर्षणयोरभ्याकर्षविकर्षणैः ।
 आकर्षतुरथान्योन्यं जानुभिश्चापि जघ्नतुः॥४७॥

ततः शब्देन महता भर्त्सयन्तौ परस्परम्।
 व्यूढोरस्कौ दीर्घभुजौ नियुद्धकुशलाबुभौ।
 बाहुभिः समसञ्जेतामायसैः परिघैरिव॥४८॥

उत्पपाताथ वेगेन मल्लं कक्षे गृहीतवान्।
 पार्श्वं निगृह्य हस्तेन पातयामास मल्लकम्॥४९॥

चकर्ष दोर्भ्यामुत्पात्य भीमो मल्लममित्रहा।
 निनदं तमभिक्रोशञ्शार्दूल इव वारणम्॥५०॥

समुद्यम्य महाबाहुर्भ्रामयामास वीर्यवान्।
 ततो मल्लाश्च मत्स्याश्च विस्मयं चक्रिरे परम्॥५१॥

भ्रामयित्वा शतगुणं गतसत्वमचेतनम्।
 प्रत्यपिषन्महाबाहुर्मल्लं भुवि वृकोदरः॥५२॥

तस्मिन्विनिहते वीरे जीमूते लोकविश्रुते।
 विराटः परमं हर्षमगच्छद् बान्धवैः सह॥५३॥

प्रहर्षात्प्रददौ वित्तं बहु राज महामनाः।
 वललाय महारङ्गे यथा वैश्रवणस्तथा॥५४॥

एवं स सुबहून्मल्लान्पुरुषांश्च महाबलान्।
 विनिघ्नन्मत्स्यराजस्य प्रीतिमाहरदुत्तमाम्॥५५॥

यदाऽस्य तुल्यः पुरुषो न कश्चित्तत्र विद्यते।
 ततो व्याघ्रैश्च सिंहैश्च द्विरदैश्चाप्ययोधयत्॥५६॥

विराटेन प्रदत्तानि चित्राणि विविधानि च।
 स्थितेभ्यः पुरुषेभ्यश्च दत्त्वा द्रव्याणि जग्मिवान्॥५७॥

पुनरन्तःपुरगतः स्त्रीणां मध्ये वृकोदरः।
 योध्यते स विराटस्य गजैः सिंहैर्महाबलैः ॥ ५८ ॥
 बीभत्सुरपि गीतेन नृत्तेनापि च पाण्डवः।
 विराटं तोषयामास सर्वाश्चान्तःपुरस्त्रियः ॥ ५९ ॥
 अश्वैर्विनीतैर्जवनैस्तत्रतत्र समागतः।
 तोषयामास राजानं नकुलो नृपसत्तमम्।
 तस्मै प्रदेयं प्रायच्छत्प्रीतो राजा धनं बहु ॥ ६० ॥
 विनीतान् वृषभान् दृष्ट्वा सहदेवस्य चाभितः।
 धनं ददौ बहुविधं विराटः पुरुषर्षभः ॥ ६१ ॥
 द्रौपदी प्रेक्ष्य तान्सर्वान्क्लिश्यमानान्महारथान्।
 नातिप्रीतमना राजन्निश्वासपरमाऽभवत् ॥ ६२ ॥
 एवं ते न्यवसंस्तत्र प्रच्छन्नाः पुरुषर्षभाः।
 कर्माणि तस्य कुर्वाणा विराटनृपतेस्तदा ॥ ६३ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि समयपालनपर्वणि
 पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥
 समयपालनपर्व समाप्तम् ॥ २ ॥

षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच

वसमानेषु पार्थेषु मत्स्यस्य नगरे तदा।
 महारथेषु च्छन्नेषु मासा दश समाययुः ॥ १ ॥

याज्ञसेनी सुदेष्णां तु शुश्रूषन्ती विशाम्पते।
 आवसत्परिचारार्हा सुदुःखं जनमेजय॥२॥
 तथा चरन्ती पाञ्चाली सुदेष्णाया निवेशने।
 ता देवीं तोषयामास तथा चान्तःपुरस्त्रियः॥३॥
 तस्मिन्वर्षे गतप्राये कीचकस्तु महाबलः।
 सेनापतिर्विराटस्य ददर्श द्रुपदात्मजाम्॥४॥
 तां दृष्ट्वा देवगर्भायां चरन्तीं देवतामिव।
 कीचकः कामयामास कामबाणप्रपीडितः॥५॥
 स तु कामाग्निसन्तप्तः सुदेष्णामभिगम्य वै।
 प्रहसन्निव सेनानीरिदं वचनमब्रवीत्॥६॥

नेयं मया जातु पुरेह दृष्टा
 राज्ञी विराटस्य निवेशने शुभा।
 रूपेण चोन्मादयतीव मां भृशं
 गन्धेन जाता मदरेव भामिनी॥७॥
 का देवरूपा हृदयङ्गमा शुभे
 ह्याचक्ष्व मे कस्य कुतोऽत्र शोभने।
 चित्तं हि निर्मथ्य करोति मां वशे
 न चान्यदत्रौषधमस्ति मे मतम्॥८॥
 अहो तवेयं परिचारिका शुभा
 प्रत्यग्ररूपा प्रतिभाति मामियम्।
 अयुक्तरूपं हि करोति कर्म ते
 प्रशास्तु मां यच्च ममास्ति किञ्चन॥९॥

प्रभूतनागाश्वरथं महाजनं
 समृद्धियुक्तं बहुपानयोजनम्।
 मनोहरं काञ्चनचित्रभूषणं
 गृहं महच्छोभयतामियं मम॥१०॥

ततः सुदेष्णामनुमन्त्र्य कीचकस्-
 ततः समभ्येत्य नराधिपात्मजाम्।
 उवाच कृष्णामभिसान्त्वयंस्तदा
 मृगेन्द्रकन्यामिव जम्बुको वने॥११॥

का त्वं कस्यासि कल्याणि कुतो वा त्वं वरानने।
 प्राप्ता विराटनगरं तत्त्वमाचक्ष्व शोभने॥१२॥
 रूपमग्र्यं तथा कान्तिः सौकुमार्यमनुत्तमम्।
 कान्त्या विभाति वक्त्रं ते शशाङ्क इव निर्मलम्॥१३॥

नेत्रे सुविपुले सुभ्रु पद्मपत्रनिभे शुभे।
 वाक्यं ते चारुसर्वाङ्गि परपुष्टरुतोपमम्॥१४॥

एवंरूपा मया नारी काचिदन्या महीतले।
 न दृष्टपूर्वा सुश्रोणि यादृशी त्वमनिन्दिते॥१५॥

लक्ष्मीः पद्मालया का त्वमथ भूतिः सुमध्यमे।
 ह्रीः श्रीः कीर्तिरथो कान्तिरासां का त्वं वरानने॥१६॥

अतीव रूपिणी किं त्वमनङ्गाङ्गविहारिणी।
 अतीव भ्राजसे सुभ्रु प्रभेवेन्दोरनुत्तमा॥१७॥

अपि चेक्षणपक्ष्माणां स्थितज्योत्स्नोपमं शुभम्।
 दिव्यांशुरश्मिभिर्वृत्तं दिव्यकान्तिमनोरमम्॥१८॥

निरीक्ष्य वक्रचन्द्रं ते लक्ष्म्याऽनुपमया युतम्।
 कृत्स्ने जगति को नेह कामस्य वशगो भवेत्॥१९॥
 हारालङ्कारयोग्यौ तु स्तनौ चोभौ सुशोभनौ।
 सुजातौ सहितौ लक्ष्म्या पीनौ वृत्तौ निरन्तरौ॥२०॥

कुङ्गलाम्बुरुहाकारौ तव सुभ्रु पयोधरौ।
 कामप्रतोदाविव मां तुदतश्चारुहासिनि॥२१॥
 वलीविभङ्गचतुरं स्तनभारविनामितम्।
 कराग्रसम्मितं मध्यं तवेदं तनुमध्यमे॥२२॥

दृष्ट्वैव चारुजघनं सरित्पुलिनसन्निभम्।
 कामव्याधिरसाध्यो मामप्याक्रामति भामिनि॥२३॥
 जज्वाल चाग्निमदनो दावाग्निरिव निर्दयः।
 त्वत्सङ्गमाभिसङ्कल्पविवृद्धो मां दहत्ययम्॥२४॥
 आत्मप्रदानवर्षेण सङ्गमाम्भोधरेण च।
 शमयस्व वरारोहे ज्वलन्तं मन्मथानलम्॥२५॥
 मच्चित्तोन्मादनकरा मन्मथस्य शरोत्कराः।
 त्वत्सङ्गमाशानिशितास्तीव्राः शशिनिभानने।
 मह्यं विदार्य हृदयमिदं निर्दयवेगिताः॥२६॥
 प्रविष्टा ह्यसितापाङ्गि प्रचण्डाश्चण्डदारुणाः।
 अत्युन्मादसमारम्भाः प्रीत्युन्मादकरा मम।
 आत्मप्रदानसम्भोगैर्मा मुद्धर्तुमिहार्हसि ॥२७॥

चित्रमाल्याम्बरधरा सर्वाभरणभूषिता।
 कामं प्रकामं सेव त्वं मया सह विलासिनि॥२८॥

नार्हसीहासुखं वस्तुं सुखार्हा सुखवर्जिता।
 प्राप्नुह्यनुत्तमं सौख्यं मत्तस्त्वं मत्तगामिनि॥२९॥
 स्वादून्यमृतकल्पानि पेयानि विविधानि च।
 पिबमाना मनोज्ञानि रममाणा यथासुखम्॥३०॥
 भोगोपचारान्विविधान्सौभाग्यं चाप्यनुत्तमम्।
 पानं पिब महाभागे भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः॥३१॥

इदं हि रूपं प्रथमं तवानघे
 निरर्थकं केवलमद्य भामिनि।
 अधार्यमाणा स्रगिवोत्तमा शुभा
 न शोभसे सुन्दरि शोभना सती॥३२॥
 त्यजामि दारान्मम ये पुरातना
 भवन्तु दास्यस्तव चारुहासिनि।
 अहं च ते सुन्दरि दासवत्स्थितः
 सदा भविष्ये वशगो वरानने॥३३॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि षोडशोऽध्यायः॥१६॥

सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्ताऽनवद्याङ्गी कीचकेन दुरात्मना।
 द्रौपदी तमुवाचेदं सैरन्ध्रीवेषधारिणी॥१॥
 अप्रार्थनीयामिहं मां सूतपुत्राभिमन्यसे।
 निहीनवर्णां सैरन्ध्रीं बीभत्सां केशकारिणीम्॥२॥

परदाराऽस्मि भद्रं ते न युक्तं तव साम्प्रतम्।
दयिताः प्राणिनां दारा धर्मं समनुचिन्तय॥३॥

परदारे न ते बुद्धिर्जातु कार्या कथञ्चन।
विवर्जनं ह्यकार्याणामेतत्सुपुरुषव्रतम्॥४॥

मिथ्याभिगृध्रो हि नरः पापात्मा मोहमास्थितः।
अयशः प्राप्नुयाद्धोरं महद्वा प्राप्नुयाद्भयम्॥५॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तस्तु सैरन्ध्या कीचकः काममोहितः।
जानन्नपि सुदुर्बुद्धिः परदाराभिमर्शने॥६॥

दोषान्बहून्प्राणहरान्सर्वलोकविगर्हितान्।
प्रोवाचेदं सुदुर्बुद्धिर्द्रौपदीमजितेन्द्रियः॥७॥

नार्हस्येवं वरारोहे प्रत्याख्यातुं वरानने।
मां मन्मथसमाविष्टं त्वत्कृते चारुहासिनि॥८॥

प्रत्याख्याय च मां भीरु वशगं प्रियवादिनम्।
नूनं त्वमसितापाङ्गि पश्चात्तापं करिष्यसि॥९॥

अहं हि सुभ्रु राज्यस्य कृत्स्नस्यास्य सुमध्यमे।
प्रभुर्वासयिता चैव वीर्ये चाप्रतिमः क्षितौ॥१०॥

पृथिव्यां मत्समो नास्ति कश्चिदन्यः पुमानिह।
रूपयौवनसौभाग्यैर्भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः॥११॥

सर्वकामसमृद्धेषु भोगेष्वनुपमेष्विह।
भोक्तव्येषु च कल्याणि कस्माद्वास्ये रता ह्यसि॥१२॥

मया दत्तमिदं राज्यं स्वामिन्यसि शुभानने।
 भजस्व मां वरारोहे भुङ्क्ष्वं भोगाननुत्तमान्॥१३॥
 एवमुक्ता तु सा साध्वी कीचकेनाशुभं वचः।
 कीचकं प्रत्युवाचेदं गर्हयन्त्यस्य तद्वचः॥१४॥

सैरन्ध्युवाच

मा सूतपुत्र मुह्यस्व माऽद्य त्यक्ष्यस्व जीवितम्।
 जानीहि पञ्चभिर्घोरैर्नित्यं मामभिरक्षिताम्॥१५॥
 न चाप्यहं त्वया लभ्या गन्धर्वाः पतयो मम।
 ते त्वां निहन्युः कुपिताः साध्वलं मा व्यनीनशः॥१६॥
 अशक्यरूपं पुरुषैरध्वानं गन्तुमिच्छसि।
 यथा निश्चेतनो बालः कूलस्थः कूलमुत्तरम्।
 तर्तुमिच्छति मन्दात्मा तथा त्वं कर्तुमिच्छसि॥१७॥

अन्तर्महीं वा यदि वोर्ध्वमुत्पतेः
 समुद्रपारं यदि वा प्रधावसि।
 तथाऽपि तेषां न विमोक्षमर्हसि
 प्रमाथिनो देवसुता हि खेचराः॥१८॥
 त्वं कालरात्रीमिव कश्चिदातुरः
 किं मां दृढं पार्थयसेऽद्य कीचक।
 किं मातुरङ्के शयितो यथा शिशुश्-
 चन्द्रं जिघृक्षुरिव मन्यसे हि माम्॥१९॥

तेषां प्रियां प्रार्थयतो न ते भुवि
 गत्वा दिवं वा शरणं भविष्यति।
 न वर्तते कीचक ते दृशा शुभं
 या तेन सञ्जीवनमर्थयेत सा ॥ २० ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

वैशम्पायन उवाच

प्रत्याख्यातश्च पाञ्चाल्या कीचकः काममोहितः।
 प्रविश्य राजभवनं भगिन्या अग्रतः स्थितः ॥ १ ॥
 सोऽभिवीक्ष्य सुकेशान्तां सुदेष्णां भगिनीं प्रियाम्।
 अमर्यादेन कामेन घोरेणाभिपरिप्लुतः ॥ २ ॥

स तु मूर्ध्यञ्जलिं कृत्वा भगिन्याश्चरणानुभौ।
 सम्मोहाभिहतस्तूर्णं वातोद्धृत इवार्णवः ॥ ३ ॥
 स प्रोवाच सुदुःखार्तो भगिनीं निश्वसन्मुहुः।
 अव्यक्तमृदुना साम्रा शुष्यता च पुनःपुनः ॥ ४ ॥
 यथा सुदेष्णे सैरन्ध्या सङ्गच्छेयं सकामया।
 तथा शीघ्रं कुरुष्वद्य माऽहं प्राणान्प्रहासिषम् ॥ ५ ॥
 यदीयमनवद्याङ्गी न मामद्यापि काङ्क्षते।
 चेतसाऽभिप्रसन्नेन गतोऽस्मि यमसादनम् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच

तमुवाच परिष्वज्य सुदेष्णा भ्रातरं प्रियम्।
 भ्रातुर्जीवितरक्षार्थं समाश्वास्यासितेक्षणा॥७॥
 शरणागतेयं सुश्रोणी मया दत्ताभया च सा।
 शुभाचारा च भद्रं ते नैनां वक्तुमिहोत्सहे॥८॥
 एषा हि शक्या नान्येन स्प्रष्टुं पापेन चेतसा।
 गन्धर्वाः किल पञ्चेमां रक्षन्ति रमयन्ति च॥९॥
 एवमेषा ममाऽऽचष्टे तथा प्रथमसङ्गमे।
 तथैव गजनासोरूः सत्यमाह ममान्तिके।
 ते हि क्रुद्धा महात्मानो नाशयेयुर्हि जीवितम्॥१०॥
 राजा चैव समीक्ष्येनां सम्मोहं गतवानिह।
 मया च सत्यवचनैरनुनीतो महीपतिः॥११॥
 सोऽप्येनामनिशं दृष्ट्वा मनसैवाभ्यनन्दत।
 भयाद्गन्धर्वमुख्यानां जीवितस्योपघातिनाम्।
 मनसाऽपि ततस्त्वेनां न चिन्तयति पार्थिवः॥१२॥
 ते हि क्रुद्धा महात्मानो गरुडानिलतेजसः।
 दहेयुरपि लोकांस्त्रीन्युगान्तेष्विव भास्करः॥१३॥
 सैरन्ध्र्या ह्येतदाख्यातं मम तेषां महद्वलम्।
 तव चाहमिदं गुह्यं स्नेहाद्वक्ष्यामि बन्धुवत्॥१४॥
 मा गमिष्यसि वै कृच्छ्रां गतिं परमदुर्गमाम्।
 बलिनस्ते रुजं कुर्युः कुलस्य च धनस्य च॥१५॥
 तस्मान्नास्यां मनः कर्तुं यदि प्राणा प्रियास्तव।
 न चिन्तयेथा मागास्त्वं मत्प्रियं च यदीच्छसि॥१६॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तस्तु दुष्टात्मा भगिनीं कीचकोऽब्रवीत्।
 गन्धर्वाणां शतं वाऽपि सहस्रमयुतानि वा।
 अहमेको वधिष्यामि गन्धर्वान्यश्च किं पुनः॥१७॥

न च त्वमभिजानीषे स्त्रीणां गुह्यमनुत्तमम्।
 पुत्रं वा किल पौत्रं वा भ्रातरं वा मनस्विनम्॥१८॥

रहसीह नरं दृष्ट्वा नानागन्धविभूषितम्।
 योनिरुत्स्विद्यते स्त्रीणां सतीनामपि च श्रुतम्॥१९॥

मां निरीक्ष्यानुलिप्ताङ्गं सर्वाभरणभूषितम्।
 वशमेष्यति सैरन्ध्री मन्मथेनाभिपीडिता।
 सा त्वं दृष्ट्वा ब्रूहि चैनां मम चेज्जीवितं प्रियम्॥२०॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्ता सुदेष्णा तु शोकेनाभिप्रपीडिता।
 अहो दुःखमहो कृच्छ्रमहो पापमिति स्म ह॥२१॥

प्रारुदद्भृशदुःखार्ता विपाकं तस्य वीक्ष्य सा।
 पातालेषु पतत्येष विलपन्बडवामुखे॥२२॥

त्वत्कृते विनशिष्यन्ति भ्रातरः सुहृदश्च मे।
 किं नु शक्यं मया कर्तुं यत्त्वमेवमभिप्लुतः॥२३॥

न च श्रेयोऽभिजानीषे काममेवानुवर्तसे।
 ध्रुवं गतायुस्त्वं पाप यदेवं काममोहितः।
 अकर्तव्ये हि मां पापे नियुनङ्क्वि नराधम॥२४॥

अपि चैतत्पुरा प्रोक्तं निपुणैर्मनुजोत्तमैः।
 एकस्तु कुरुते पापं स्वजातिस्तेन हन्यते॥२५॥
 गतस्त्वं धर्मराजस्य विषयं नात्र संशयः।
 अदूषितमिदं सर्वं स्वजनं घातयिष्यसि॥२६॥
 एतत्तु मे दुःखतरं येनाहं भ्रातृसौहृदात्।
 विदितार्था करिष्यामि तुष्टो भव कुलक्षये॥२७॥
 गच्छ शीघ्रमितस्त्वं हि स्वमेव भवनं शुभम्।
 किञ्चित्कार्यं समुद्दिश्य सुरामन्नं च कारय॥२८॥
 कृते चान्ने सुरायां च प्रेषयिष्यसि मे पुनः।
 तामहं प्रेषयिष्यामि मध्वन्नार्थं तवान्तिकम्॥२९॥
 ततः सम्प्रेषितामेनां विजने निरवग्रहाम्।
 सान्त्वयेथा यथान्यायं यदि साम सहिष्यति॥३०॥

सद्यः कृतमिदं सर्वं शेषमत्रानुचिन्तय॥३१॥

वैशम्पायन उवाच

सुदेष्णयैवमुक्तस्तु कीचकः कालचोदितः।
 त्वरमाणः प्रचक्राम स्वगृहं राजवेश्मनः॥३२॥
 आगम्य च गृहं रम्यं सुरामन्नं चकार ह।
 अजैडकं च सुकृतं बहु चोच्चावचान्मृगान्॥३३॥
 भक्षांश्च विविधाकारान्बहूँश्चोच्चावचांस्तदा।
 कारयामास कुशलैरन्नपानैः सुसंस्कृतम्॥३४॥
 त्वरावान्कालपाशेन कण्ठे बद्धः पशुर्यथा।
 नावबुध्यत मूढात्मा मरणं समुपस्थितम्॥३५॥

आनीतायां सुरायां तु कृते चान्ने सुसंस्कृते।
 कीचकः पुनरागम्य सुदेष्णां वाक्यमब्रवीत्॥३६॥
 मधु मांसं च बहुधा भक्ष्याश्च बहुधा कृताः।
 सुदेष्णे ब्रूहि सैरन्ध्रीं यथा सा मे गृहं व्रजेत्॥३७॥
 केनचित्त्वद्य कार्येण त्वर शीघ्रं मम प्रियम्।
 अहं हि शरणं देवं प्रतिपद्ये वृषध्वजम्।
 समागमं मे सैरन्ध्र्या मरणं वा दिशेति वै॥३८॥

वैशम्पायन उवाच

सा तमाह विनिःश्वस्य प्रतिगच्छ स्वकं गृहम्।
 एषाऽहमपि सैरन्ध्रीं सुरार्थे तूर्णमादिशे॥३९॥
 एवमुक्तस्तु पापात्मा कीचकस्त्वरितः पुनः।
 स्वगृहं प्राविशत्तूर्णं सैरन्ध्रीगतमानसः॥४०॥
 कीचकं तु गतं ज्ञात्वा त्वरमाणं स्वकं गृहम्।
 सैरन्ध्रीं तत आहूय सदेष्णा वाक्यमब्रवीत्॥४१॥
 गच्छ सैरन्ध्रि मत्प्रीत्यै कीचकस्य निवेशनम्।
 सुरामानय सुश्रोणि तृषिताऽहं विलासिनि॥४२॥

वैशम्पायन उवाच

सुदेष्णयैवमुक्ता सा निःश्वसन्ती नृपात्मजा।
 अब्रवीच्छोकसन्तप्ता नाहं तत्र व्रजामि वै॥४३॥
 सूतपुत्रो हि मां भद्रे कामात्मा चाभिमन्यते।
 न गच्छेयमहं तस्य राजपुत्रि निवेशनम्।
 त्वमेव भद्रे जानासि यथा स निरपत्रपः॥४४॥

समयश्च कृतो भद्रे यथा प्रथमसङ्गमे।
तथा निवसमानायां यथाऽहं नान्यचारिणी॥४५॥

कीचकश्च सुकेशान्ते मूढो मदनगर्वितः।
स मामिह गतां दृष्ट्वा व्यवस्यति निराकृतिम्।
कथं नु वै तत्र गतां मर्षयेन्मामबान्धवाम्॥४६॥

बह्व्यः सन्ति तव प्रेष्ठ्या राजपुत्रि वशानुगाः।
अन्यां प्रेषय कैकेयि संरक्ष्याऽहमिह त्वया॥४७॥

कीचकस्याऽऽलयं देवि न यामि भयकम्पिता।
यद्यदन्यच्च मे कर्म करोमि च सुदुष्करम्॥४८॥

एवमुक्ता तु पाञ्चाल्या दैवयोगेन कैकयी।
तां विराटस्य माहिषी क्रुद्धा भूयोऽन्वशासत॥४९॥

कीचकं चैव गच्छ त्वं बलात्कारेण चोदिता।
नास्ति मेऽन्या त्वया तुल्या सा त्वं शीघ्रतरं व्रज॥५०॥

अवश्यं त्वेव गन्तव्यं किमर्थं मां विवक्षसि।
शीघ्रं गच्छ त्वरस्वेति मत्प्रीतिवशमाचर॥५१॥

न हीदृशो मम भ्राता किं त्वं समभिशङ्कसे।
उक्त्वा चैनां बलाच्चैव विनियुज्य प्रभुत्वतः॥५२॥

भाजनं प्रददौ चास्यै सपिधानं हिरण्मयम्।
या सुजाता सुगन्धा च तामानय सुरामिति॥५३॥

सा शङ्कमाना रुदती वेपन्ती द्रुपदात्मजा।
दैवतेभ्यो नमस्कृत्वा श्वशुरेभ्यस्तथाऽब्रवीत्॥५४॥

यथाऽहमन्यं पार्थेभ्यो नाभिजानामि मानवम्।
 तेन सत्येन मां दृष्ट्वा कीचको मा वशं नयेत्॥५५॥
 यथाऽहं पाण्डुपुत्रेभ्यः पञ्चभ्यो नान्यगामिनी।
 तेन सत्येन मां दृष्ट्वा कीचको मा वशं नयेत्॥५६॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 अष्टादशोऽध्यायः॥१८॥

एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

वैशम्पायन उवाच

अकीर्तयत सुश्रोणी धर्मं शक्रं दिवाकरम्।
 मारुतं चाश्विनौ देवौ कुबेरं वरुणं यमम्॥१॥
 रुद्रमग्निं भगं विष्णुं स्कन्दं पूषणमेव च।
 सावित्रीसहितं चापि ब्रह्माणं पर्यकीर्तयत्॥२॥
 इत्येवं मृगशवाक्षी सुश्रोणी धर्मचारिणी।
 उपातिष्ठत सा सूर्यं मुहूर्तमबला तदा॥३॥
 तदस्यास्तनुमध्यायाः सर्वं सूर्योऽवबुद्धवान्।
 अन्तर्हितं ततस्तस्या रक्षो रक्षार्थमादिशत्॥४॥
 तच्चैनां नाजहात्तत्र सर्वावस्थास्वनिन्दिताम्॥५॥
 प्रतस्थे सा सुकेशान्ता त्वरमाणा पुनःपुनः।
 विलम्बमाना विवशा कीचकस्य निवेशनम्॥६॥
 तां मृगीमिव वित्रस्तां दृष्ट्वा कृष्णां समागताम्।
 उत्पपातासनात्तूर्णं नावं लब्ध्वेव पारगः॥७॥

श्लक्ष्णं चोवाच वाक्यं स कीचकः काममूर्च्छितः।
 स्वागतं ते सुकेशान्ते सुव्युष्टा रजनी मम॥८॥
 स्वामिनी त्वमनुप्राप्ता चिरस्य भवनं शुभे।
 कुरुष्व च मयि प्रीतिं वशं चोपानयस्व माम्॥९॥
 प्रतिगृहीष्व मे भोगांस्त्वदर्थमुपकल्पितान्।
 सर्वरत्नमयीं मालां कुण्डले च हिरण्मये॥१०॥
 वासांसि चन्दनं माल्यं धूपशुद्धां च वारुणीम्।
 प्रतिगृहीष्व भद्रं ते विहर त्वं यथेच्छसि।
 प्रीत्या मे कुरु पद्माक्षि प्रसादं प्रियदर्शने॥११॥
 स्वास्तीर्णमस्ति शयनं सितसूक्ष्मोत्तरच्छदम्।
 अत्राऽऽरुह्य मया सार्धं पिबेमां वरवारुणीम्॥१२॥
 भजस्व मां विशालाक्षि भर्ता ते सदृशोऽस्म्यहम्।
 उपसर्प वरारोहे मेरुमर्कप्रभा यथा॥१३॥

वैशम्पायन उवाच

स मूढः कीचकस्तत्र प्राप्तां राजीवलोचनाम्।
 अब्रवीद्व्रौपदीं दृष्ट्वा दुरात्मा ह्यात्मसम्मतः॥१४॥
 कीचकेनैवमुक्ता सा द्रौपदी वरवर्णिनी।
 अब्रवीत्तमनाचारं नेदृशं वक्तुमर्हसि॥१५॥
 नाहं शक्या त्वया स्प्रष्टुं श्वपचेनेव ब्राह्मणी।
 गन्तुमिच्छसि दुर्बुद्धे गतिं दुर्गतरान्तराम्॥१६॥
 यत्र गच्छन्ति बहवः परदाराभिमर्शकाः।
 नराः सम्भिन्नमर्यादाः कीटवच्चाशुभाश्रयाः॥१७॥

अप्रैषीन्मां सुराहारीं सुदेष्णा त्वन्निवेशनम्।
 तस्यै नयिष्ये मदिरां भगिनी तृषिता तव॥१८॥
 पिपासिता च कैकेयी तूर्णं मामादिशत्ततः।
 दीयतां मे सुरा शीघ्रं सूतपुत्र ब्रजाम्यहम्॥१९॥

कीचक उवाच

अन्या भद्रे हरिष्यन्ति राजपुत्र्याः सुरामिमाम्।
 किं त्वं यास्यसि कल्याणि मदर्थं त्वमिहागता॥२०॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा दक्षिणे पाणौ सूतपुत्रः परामृशत्।
 सा गृहीता विधून्वन्ती भूमौ निक्षिप्य भाजनम्।
 सभां शरणमाधावद्यत्र राजा युधिष्ठिरः॥२१॥
 तां कीचकः प्रधावन्तीं केशपक्षे परामृशत्।
 पातयित्वा तु तां भूमौ सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥२२॥
 सभायां पश्यतो राज्ञो विराटस्य महात्मनः।
 ब्राह्मणानां च वृद्धानां क्षत्रियाणां च पश्यताम्॥२३॥

तस्याः पादाभितप्ताया मुखाद्रुधिरमास्रवत्॥२४॥
 ततो दिवाकरेणाऽऽशु राक्षसः सन्नियोजितः।
 स कीचकमपोवाह वातवेगेन भारत॥२५॥

स पपात तदा भूमौ रक्षोबलसमीरितः।
 विघूर्णमानो निश्चेष्टश्छिन्नमूल इव द्रुमः॥२६॥
 तां दृष्ट्वा तत्र ते सभ्या हाहाभूताः समन्ततः।
 न युक्तं सूतपुत्रेति कीचकेति च तेऽवदन्।
 किमियं वध्यते बाला कृपणा चाप्यबान्धवा॥२७॥

तस्यामासन्हि ते पार्थाः सभायां भ्रातरस्तथा।
अमृष्यमाणाः कृष्णायाः कीचकेन पदा वधम्॥२८॥

तां दृष्ट्वा भीमसेनस्य क्रोधादास्रमवर्तत।
धूमोच्छ्वासः समभवन्नेत्रे चोच्छ्रितपक्ष्मणी।
सस्वेदा भ्रुकुटी चोग्रा ललाटे समवर्तत॥२९॥

तस्य भीमो वधप्रेप्सुः कीचकस्य दुरात्मनः।
दन्तैर्दन्तांस्तदा रोषान्निष्पिपेष महामनाः॥३०॥

भूयः सञ्चरितः क्रुद्धः सहस्रोत्थाय चाऽऽसनात्।
निरैक्षत द्रुमं दीर्घं राजानं चाप्यवैक्षत॥३१॥

वधमाकाङ्क्षमाणं तं कीचकस्य दुरात्मनः।
आकारेणैव भीमं स प्रत्यपेधद्युधिष्ठिरः॥३२॥

तस्य राजा शनैः संज्ञां कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
चकार भीमसेनस्य रोषाविष्टस्य धीमतः॥३३॥

प्रत्याख्यानं तदा चाऽऽह कङ्को नाम युधिष्ठिरः॥३४॥

सूद मा साहसं कार्षीः फलितोऽयं वनस्पतिः।
नात्र शुष्काणि काष्ठानि सन्ति यानि च कानि च॥३५॥

यदि ते दारुकृत्यं स्यान्निष्क्रम्य नगराद्वहिः।
समूलं शातयेर्वृक्षं श्रमस्ते न भविष्यति॥३६॥

यस्य चार्द्रस्य वृक्षस्य शीतच्छायां समाश्रयेत्।
न तस्य पर्णे द्रुह्येत पूर्ववृत्तमनुस्मरन्॥३७॥

न क्रोधकालसमयः सूद मा चापलं कृथाः।
अपूर्णेऽयं द्विपक्षोनो नेदं बलवतां बहु॥३८॥

अथाङ्गुष्ठेनावमृद्रादङ्गुष्ठं तत्र धर्मराट्।
प्रबोधनभयाद्राज्ञो भीमं तं प्रत्यषेधयत्॥३९॥

भीमसेनस्तु तद्वाक्यं श्रुत्वा परपुरञ्जयः।
सहसोत्पतितं क्रोधं न्ययच्छद्धृतिमान्बलात्।
इङ्गितज्ञः स तु भ्रातुस्तूष्णीमासीद्वृकोदरः॥४०॥

भीमस्य च समारम्भं दृष्ट्वा राज्ञोऽस्य चेष्टितम्।
द्रौपदी चाधिकं क्रोधात्प्रारुदत्सा पुनःपुनः॥४१॥

कीचकेनानुगमनात्कृष्णा ताम्रायतेक्षणा।
सभाद्वारमुपगम्य रुदन्ती वाक्यमब्रवीत्॥४२॥

अवेक्षमाणा सुश्रोणी पतींस्तान्दीनचेतसः।
आकारं परिरक्षन्ती प्रतिज्ञां धर्मसंयुताम्।
दह्यमानेव रौद्रेण चक्षुषा द्रुपदात्मजा॥४३॥

प्रजारक्षणशीलानां राज्ञां ह्यमिततेजसाम्।
कार्याऽनुपालनं नित्यं धर्मे सत्ये च तिष्ठताम्॥४४॥

स्वप्रजायां प्रजायां च विशेषं नाधिगच्छताम्।
प्रियेष्वपि च वध्येषु समत्वं ये समाश्रिताः॥४५॥

विवादेषु प्रवृत्तेषु समं कार्यानुदर्शिना।
राज्ञा धर्मासनस्थेन जितौ लोकावुभावपि॥४६॥

राजन्यधर्मासनस्थो हि रक्ष मां त्वमनागसम्॥४७॥

अहं त्वनपराध्यन्ती कीचकेन दुरात्मना।
पश्यतस्ते महाराज हता पादेन दासिवत्॥४८॥

त्वत्समक्षं नृपश्रेष्ठ निष्पिष्टा वसुधातले।
 अनागसं कृपार्हा मां स्त्रियं त्वं परिपालय॥४९॥
 रक्ष मां कीचकाद्धीतां धर्मं रक्ष नरेश्वर।
 मत्स्याधिप प्रजा रक्ष पिता पुत्रानिवौरसान्॥५०॥
 यस्त्वधर्मेण कार्याणि मोहात्मा कुरुते नृपः।
 अचिरात्तं दुरात्मानं वशे कुर्वन्ति शत्रवः॥५१॥
 मत्स्यानां कुलजस्त्वं हि तेषां सत्यं परायणम्।
 त्वं किलैवंविधो जातः कुले धर्मपरायणे॥५२॥
 अतस्त्वाऽहमभिक्रन्दे शरणार्थं नराधिप।
 त्राहि मामद्य राजेन्द्र कीचकात्पापपुरुषात्॥५३॥
 अनाथामिह मां ज्ञात्वा कीचकः पुरुषाधमः।
 प्रहरत्येव नीचात्मा न तु धर्ममवेक्षते॥५४॥
 अकार्याणामनारम्भात्कार्याणामनुपालनात् ।
 प्रजासु ये सुवृत्तास्ते स्वर्गमायान्ति भूमिपाः॥५५॥
 कार्याकार्यविशेषज्ञाः कामकारेण पार्थिवाः।
 प्रजासु किल्बिषं कृत्वा नरकं यान्त्यधोमुखाः॥५६॥
 नैव यज्ञैर्न वा दानैर्न गुरोरुपसेवनात्।
 प्राप्नुवन्ति तथा धर्मं यथा कार्यानुपालनात्॥५७॥
 अपि चेदं पुरा ब्रह्मा प्रोवाचेन्द्राय पृच्छते।
 द्वन्द्वं कार्यमकार्यं च लोके चाऽऽसीत्परं यथा॥५८॥
 धर्माधर्मौ पुनर्द्वन्द्वं विनियुक्तमथापि वा।
 क्रियाणामक्रियाणां च प्रापणे पुण्यपापयोः॥५९॥

प्रजायां सृज्यमानायां पुरा ह्येतदुदाहृतम्।
 एतद्वो मानुषाः सम्यक्कार्यं द्वन्द्वत्रयं भुवि॥६०॥
 अस्मिन्सुनीते दुर्नीते लभते कर्मजं फलम्।
 कल्याणकारी कल्याणं पापकारी च पापकम्॥६१॥
 तेन गच्छति संसर्गं स्वर्गाय नरकाय वा।
 सुकृतं दुष्कृतं वाऽपि कृत्वा मोहेन मानवः।
 पश्चात्तापेन तप्येत स्वबुद्ध्या मरणं गतः॥६२॥
 एवमुक्त्वा परं वाक्यं विससर्ज शतक्रतुम्।
 शक्रोऽप्यापृच्छ ब्रह्माणं देवराज्यमपालयत्॥६३॥
 यथोक्तं देवराजेन ब्रह्मणा परमेष्ठिना।
 तथा त्वमपि राजेन्द्र कार्याकार्ये स्थिरो भव॥६४॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 एकोनविंशोऽध्यायः॥१९॥

विंशोऽध्यायः ॥२०॥

वैशम्पायन उवाच

एवं विलपमानायां पाञ्चाल्यां मत्स्यपुङ्गवः।
 अशक्तः कीचकं तत्र शासितुं बलदर्पितम्।
 विराटराजः सतं तु सान्त्वेनैव न्यवारयत्॥१॥
 कीचकं मत्स्यराजेन कृतागसमनिन्दिता।
 नापराधानुरूपेण दण्डेन प्रतिपादितम्॥२॥

पाश्चालराजस्य सुता दृष्ट्वा सुरसुतोपमा।
 धर्मज्ञा व्यवहाराणां कीचके कृतकिल्बिषे।
 पुनः प्रोवाच राजानं स्मरन्ती धर्ममुत्तमम्॥३॥
 सम्प्रेक्ष्य च वरारोहा सर्वास्तत्र सभासदः।
 राजानुवर्तनपरान्कीचकं च कृतागसम्।
 विराटं चाऽऽह पाश्चाली दुःखेनाविष्टचेतना॥४॥
 न राजन्नाजवत्किञ्चित्समाचरसि कीचके।
 दस्यूनामिव ते धर्मो न सत्सु परिवर्तते॥५॥
 न कीचकः स्वधर्मस्थो न च मत्स्यः कथञ्चन।
 सभासदोऽप्यधर्मज्ञा य इमं पर्युपासते॥६॥
 न धर्मं कीचको वेत्ति राजभृत्यास्तथैव च।
 न राजा विनयं ब्रूते अमात्याश्च न जानते॥७॥
 नोपालभे त्वां नृपते विराटं नृपसंसदि।
 नाहमेतेन युक्ता वै हन्तुं मात्स्य तवान्तिके॥८॥
 सभासदस्तु पश्यन्तु कीचकं धर्मलङ्घिनम्।
 विराटनृपते पश्य मामनाथामनागसम्॥९॥
 न साम फलते दुष्टे दुष्टे दण्डः प्रयुज्यते॥१०॥
 अदण्ड्यान्दण्डयन्नाजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन्।
 स राजा न भवेल्लोके राजशब्दस्य भाजनम्॥११॥
 दीनान्धकृपणाशक्तपङ्गुकुञ्जजडादिकान् ।
 अनाथबालवृद्धांश्च पुरुषान्वा स्त्रियोऽपि वा।
 दुष्टचोराभिभूतांश्च पालयेदवनीपतिः॥१२॥

अनाथानां च नाथः स्यादपितृणां पिता नृपः।
 माता भवेदमातृणामगुरूणां गुरुर्भवेत्।
 अगतीनां गती राजा नृणां राजा परायणम्॥१३॥
 विशेषतः परैर्दुष्टैः परामृष्टं नरोत्तमः।
 स्त्रियं साध्वीमनाथां च पालयेत्स्वसुतामिव॥१४॥
 त्वद्गृहावसतिं राजन्नेतावत्कालपर्ययम्।
 अधिकां त्वत्सुतायाश्च पश्य मां कीचकाहताम्॥१५॥

विराट उवाच

परोक्षं नाभिजानामि विग्रहं युवयोरहम्।
 अर्थतत्त्वमविज्ञाय किं स्यादकुशलं मम॥१६॥

द्रौपद्युवाच

येषां न वैरी स्वपिति पदा भूमिमुपस्पृशन्।
 तेषां मां मानिनीं भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥१७॥
 ये च दद्युर्न याचेयुर्ब्रह्मण्याः सत्यवादिनः।
 येषां दुन्दुभिनिर्घोषो ज्याघोषः श्रूयते भृशम्।
 तेषां मां दयितां भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥१८॥
 तेजस्विनस्तथा क्षान्ता बलवन्तश्च मानिनः।
 महेष्वासा रणे शूरा गर्विता मानतत्पराः।
 तेषां मां मानिनीं भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥१९॥
 सर्वलोकमिमं हन्युर्यदि क्रुद्धा महाबलाः।
 तेषां मां दयितां भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥२०॥

येषां नास्ति समः कश्चिद्वीर्ये सत्ये बले दमे।
तेषां मां दयितां भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥२१॥

येषां न सदृशः कश्चिद्धनाद्यैर्भुवि मानवः।
तेषां मां दयितां भार्या सूतपुत्रः पदाऽवधीत्॥२२॥

तवाग्रतो विशेषेण प्रजानां च हितैषिणः।
पश्यतो निहता राजंस्तेनेह जगतीपते॥२३॥

शरणं ये प्रपन्नानां भवन्ति शरणार्थिनाम्।
चरन्ति लोके प्रच्छन्नाः क्वनु तेऽद्य महाबलाः॥२४॥

कथं ते सूतपुत्रेण वध्यमानां प्रियां सतीम्।
मर्षयन्ति यथा क्लीबा बलवन्तोऽतितेजसः॥२५॥

क्वनु तेषाममर्षश्च वीर्यं तेषां च तद्वलम्।
न परीप्सन्ति ये भार्या वध्यमानां दुरात्माना॥२६॥

मयाऽपि शक्यं किं कर्तुं विराटे धर्मदूषणे।
मां मर्षयति यः पश्यन्वध्यमानामनागसम्॥२७॥

धर्मो विद्धो ह्यधर्मेण सभां यत्रोपतिष्ठति।
न चेद्विशल्यः क्रियते सर्वे विद्धाः सभासदः॥२८॥

यत्र धर्मो ह्यधर्मेण सत्यं यत्रानृतेन च।
हन्यते प्रेक्षमाणानां हतास्तत्र सभासदः॥२९॥

वैशम्पायन उवाच

तस्यास्तत्कृपणं श्रुत्वा सैरन्ध्याः परिदेवितम्।
ततः सन्ध्यास्तु ते सर्वे भूयः कृष्णामपूजयन्।
साधुसाध्विति चाप्याहुः कीचकं चाप्यगर्हयन्॥३०॥

केचित्कृष्णां प्रशंसन्ति केचिन्निन्दन्ति कीचकम्।
केचिन्निन्दन्ति राजानं केचिद्देवीं च तां नराः॥३१॥

सभ्या ऊचुः

यस्येयं चारुसर्वाङ्गी भार्या स्यादायतेक्षणा।
परो लाभश्च तस्य स्यान्न स शोचेत्कदाचन॥३२॥
यस्या गात्रं शुभं पीनं मुखं जयति पङ्कजम्।
गतिर्हंसं स्मितं कुन्दं सौषा नार्हति पद्मधम्॥३३॥
द्वात्रिंशद्दशना यस्याः श्वेता मांसनिबन्धनाः।
स्निग्धाश्च मृदवः केशाः सैषा नार्हति पद्मधम्॥३४॥
पद्मं चक्रं ध्वजं शङ्खं प्रासादो मकरस्तथा।
यस्याः पाणितले सन्ति सैषा नार्हति पद्मधम्॥३५॥
आवर्ताः खलु चत्वारः सर्वे चैव प्रदक्षिणाः।
समं गात्रं शुभं स्निग्धं यस्या नार्हति पद्मधम्॥३६॥
अच्छिद्रहस्तपादा च अच्छिद्रदशना च या।
कन्या कमलपत्राक्षी कथमर्हति पद्मधम्॥३७॥
सेयं लक्षणसम्पन्ना पूर्णचन्द्रनिभानना।
सुरूपिणी सुवदना नेयं योग्या पदा वधम्॥३८॥
देवदेवीव सुभगा शक्रदेवीव शोभना।
अप्सरा इव सारूप्यान्नेयं योग्या पदा वधम्॥३९॥
इति स्मापूजयंस्तत्र कृष्णां प्रेक्ष्य सभासदः॥४०॥
सा विनिःश्वस्य सुश्रोणी भूमावन्तर्मुखी स्थिता।
तूष्णीमासीत्तदा दृष्ट्वा विवक्षन्तं युधिष्ठिरम्॥४१॥

युधिष्ठिरस्य कोपात्तु ललाटे स्वेद आस्रवत्।
 अब्रवीद्धर्मपुत्रोऽथ सैरन्ध्रीं महिषीं प्रियाम्।
 कृष्णां तत्र नृपाभ्याशे परिव्राजकरूपधृत्॥४२॥

गच्छ सैरन्ध्रि मा भैस्त्वं सुदेष्णाया निवेशनम्।
 राजा ह्ययं धर्मशीलो विराटः परलोकभीः।
 यतस्त्वां न परित्राति सत्ये धर्मपथे स्थितः॥४३॥

भर्तारमनुरुन्धन्त्यः क्लिश्यन्ते वीरपत्नयः।
 शुश्रूषया क्लिश्यमानाः पतिलोकं जयन्त्युत॥४४॥

मन्ये न कालः क्रोधस्य पश्यन्ति पतयस्तव।
 तेन त्वां नाभिधावन्ति गन्धर्वाः सूर्यवर्चसः॥४५॥

श्रूयन्तां ते सुकेशान्ते मोक्षधर्माश्रयाः कथाः।
 यथा धर्मः कुलस्त्रीणां दृष्टो धर्मानुरोधनात्॥४६॥

नास्ति यज्ञः स्त्रियाः कश्चिन्न श्राद्धं नाप्युपोषणम्।
 या तु भर्तरि शुश्रूषा सा स्वर्गायाभिजायते॥४७॥

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने।
 पुत्रस्तु स्थाविरे भावे न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति॥४८॥

भीरु भर्तृभयात्पत्न्यो न क्रुध्यन्ति कदाचन।
 बहुभिश्च परिक्लेशैरवज्ञाताश्च शत्रुभिः।
 अनन्यभावाः शुद्धाश्च पुण्यलोकं जयन्त्युत॥४९॥

न क्रोधकालं नियतं पश्यन्ति पतयस्तव।
 न क्रुद्धान्प्रतियायाद्वै पतींस्ते वृत्रहा अपि।
 तेन त्वां नाभिधावन्ति गन्धर्वाः कामरूपिणः॥५०॥

यदि ते समयः कश्चित्कृतो ह्यायतलोचने।
 तं स्मरस्व क्षमाशीले क्षमा धर्मो ह्यनुत्तमः॥५१॥
 क्षमा धर्मः क्षमा सत्यं क्षमा दानं क्षमा तपः।
 क्षमावतामयं लोकः परलोकः क्षमावताम्॥५२॥
 द्वांशिनो द्वादशाङ्गस्य चतुर्विंशतिपर्वणः।
 कस्त्रिषष्टिशतारस्य मासोनस्याक्षमी भवेत्॥५३॥
 गच्छ सैरन्धि गन्धर्वाः करिष्यन्ति तव प्रियम्।
 व्यपनेष्यन्ति ते दुःखं येन ते विप्रियं कृतम्॥५४॥
 इत्येवमुक्ते तिष्ठन्तीं पुनरेवाह धर्मराट्।
 विघ्नं करोषि वै भद्रे दीव्यतां राजसंसदि॥५५॥
 तस्मात्त्वमपि सुश्रोणि शैलूषीव विभासि नः।
 एवमुक्ता तु सा भर्त्रा समुद्वीक्ष्याब्रवीदिदम्॥५६॥
 सत्यमुक्तं त्वया विद्वञ्शैलूषीं विद्धि मां पुनः।
 शैलूषकस्य तस्याहं येषां ज्येष्ठोऽक्षकोविदः॥५७॥
 एवमुक्ता वरारोहा परिमृज्याननं शुभम्।
 केशान्विमुक्तान्संयम्य रुधिरेण समुक्षितान्॥५८॥
 पांसुकुण्ठितसर्वाङ्गी गजराजवधूरिव।
 प्रतस्थे नागनासोरूर्भर्तुराज्ञाय शासनम्॥५९॥
 विमुक्ता मृगशावाक्षी निरन्तरपयोधरा।
 प्रभा नक्षत्रराजस्य कालमेघैरिवावृता॥६०॥
 यस्यार्थे पाण्डवेयास्तु त्यजेयुरपि जीवितम्।
 तां ते दृष्ट्वा तथा कृष्णां क्षमिणो धर्मचारिणः।
 समयं नातिवर्तन्ते वेलामिव महोदधिः॥६१॥

सा प्रविश्य प्रवेपन्ती सुदेष्णाया निवेशनम्।
 रुदन्ती चारुसर्वाङ्गी तस्यास्तस्थावथाग्रतः॥६२॥
 तामुवाच विराटस्य महिषी शाठ्यमास्थिता।
 किमिदं पद्मसङ्काशं सुदन्तोष्ठाक्षिनासिकम्॥६३॥
 रुदन्त्या अवमृष्टास्रं पूर्णेन्दुसमवर्चसम्।
 बिम्बोष्ठं कृष्णताराभ्यामत्यन्तरुचिरप्रभम्।
 नयनाभ्यामजिह्वाभ्यां मुखं ते मुञ्चते जलम्॥६४॥
 कस्त्वाऽवधीद्वरारोहे कस्माद्रोदिषि शोभने।
 को विप्रयुज्यते दारैः सपुत्रैः सहबान्धवैः॥६५॥
 कस्याद्य राजा कुपितो वधमाज्ञापयिष्यति।
 ब्रूहि किं ते प्रियं कर्म कं त्यजे घातयामि वा॥६६॥

वैशम्पायन उवाच

तां निःश्वस्याब्रवीत्कृष्णा जानन्ती नाम पृच्छसि।
 भ्रातुस्त्वं मामनुप्रेष्य किमेवं हि विकथसे॥६७॥
 कीचको माऽवधीत्तत्र सुराहारीमितोगताम्।
 सभायां पश्यतो राज्ञो यथा वै निर्जने वने॥६८॥

सुदेष्णोवाच

घातयामि सुदन्तोष्ठी कीचकं यदि मन्यसे।
 भ्राता यद्येष मे व्यक्तं योऽतीतो धर्मचारिणीम्।
 यस्त्वां कामाभिभूतात्मा दुर्लभामवमन्यते॥६९॥

द्रौपद्युवाच

अद्यैव तं हनिष्यन्ति येषामागस्करो हि सः।
 मन्येऽहमद्य वा श्वो वा परलोकं गमिष्यति॥७०॥

भ्रातुः प्रयच्छ त्वरिता जीवच्छाद्धं त्वमद्य वै।
 सुहृष्टं कुरु वै चैनं नासून्मन्ये धरिष्यति॥७१॥
 तेषां हि मम भर्तृणां पश्चानां धर्मचारिणाम्।
 एको दुर्धषणोऽत्यर्थं बले चाप्रतिमो भुवि॥७२॥
 निर्मनुष्यमिमं लोकं कुर्यात्क्रुद्धो निशामिमाम्।
 न स सङ्कुध्यते तावद्गन्धर्वः कामरूपधृत्॥७३॥
 नूनं ज्ञास्यति यावद्वै ममैतत्पादघातनम्।
 तत्क्षणात्कीचकः पापः सपुत्रभ्रातृबान्धवः।
 विनशिष्यति दुष्टात्मा यथा दुष्कृतकर्मकृत्॥७४॥
 अपि चैतत्पुरा प्रोक्तं निपुणैर्मनुजोत्तमैः।
 एकस्तु कुरुते पापं कालपाशवशं गतः।
 नीचेनात्मापराधेन कुलं तेन विनश्यति॥७५॥

वैशम्पायन उवाच

सुदेष्णामेवमुक्त्वा तु सैरन्ध्री दुःखमोहिता।
 कीचकस्य वधार्थाय व्रतदीक्षामुपागमत्॥७६॥
 अभ्यर्थिता च नारीभिर्मानिता च सुदेष्ण्या।
 न च स्नाति न चाश्राति न पांसून्परिमार्जति।
 रुधिरक्लिन्नवदना बभूव मृदितेक्षणा॥७७॥
 तां तथा शोकसन्तप्तां दृष्ट्वा प्ररुदितां स्त्रियः।
 कीचकस्य वधं सर्वा मनोभिश्च शशंसिरे॥७८॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि विंशोऽध्यायः॥२०॥

एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

जनमेजय उवाच

अहो दुःखतरं प्राप्ता कीचकेन पदा हता।
 पतिव्रता महाभागा द्रौपदी योषितां वरा॥१॥
 दुःशलां स्मारयन्ती सा भर्तृणां भगिनीं शुभाम्।
 नाशपत्सिन्धुराजं सा बलात्कारेण वाहिता॥२॥
 किमर्थमिह सम्प्राप्ता कीचकेन दुरात्मना।
 नाशपत्तं महाभागा कृष्णा पादेन ताडिता॥३॥
 तेजोराशिरियं देवी धर्मज्ञा सत्यवादिनी।
 केशपाशे परामृष्टा मर्षयन्ती ह्यशक्तवत्॥४॥
 नैतत्कारणमल्पं हि श्रोतुकामोऽस्मि सत्तम।
 कृष्णायास्तु परिक्लेशान्मनो मे दूयते भृशम्॥५॥
 कस्य वंशे समुद्भूतः स च दुर्ललितो मुने।
 बलोन्मत्तः कथं चाऽऽसीत्स्यालो मात्स्यस्य कीचकः॥६॥
 दृष्ट्वाऽपि तां प्रियां भार्यां सूतपुत्रेण ताडिताम्।
 नैव चुक्षुभिरे वीराः किमकुर्वन्त तं प्रति॥७॥

वैशम्पायन उवाच

त्वदुक्तोऽयमनुप्रश्नः कुरूणां कीर्तिवर्धनः।
 एतत्सर्वं यथा वक्ष्ये विस्तरेणेह पार्थिव॥८॥
 ब्राह्मण्यां क्षत्रियाञ्जातः सूतो भवति पार्थिव।
 प्रातिलोम्येन जातानां स ह्येको द्विज एव तु॥९॥

रथकारमितीमं हि क्रियायुक्तं द्विजन्मनाम्।
 क्षत्रियादवरो वैश्याद्विशिष्ट इति चक्षते॥१०॥
 सह सूतेन सम्बन्धः कृतः पूर्वं नराधिपैः।
 तेन तु प्रातिलोम्येन राजशब्दो न लभ्यते॥११॥
 तेषां तु सूतविषयः सूतानां नामतः कृतः।
 उपजीव्यं च यत्क्षेत्रं राजन्सूतेन वै पुरा॥१२॥
 सूतानामधिपो राजा केकयो नाम विश्रुतः।
 राजकन्यासमुद्भूतः सारथ्येऽनुपमोऽभवत्॥१३॥
 पुत्रास्तस्य कुरुश्रेष्ठ मालव्यां जज्ञिरे तदा।
 कीचका इति विख्याताः शतं षट् चैव भारत॥१४॥
 तेषामासीद्वलश्रेष्ठः कीचकः सर्वजित्प्रभो।
 अग्रजो बलसम्मत्तस्तेनाऽऽसीत्सूतषट्कृतम्॥१५॥
 मालव्या एव कौरव्य तत्र ह्यवरजाऽभवत्।
 तस्यां केकयराज्ञस्तु सुदेष्णा दुहिताऽभवत्॥१६॥
 तां विराटस्य मात्स्यस्य केकयः प्रददौ मुदा।
 सुरथायां मृतायां तु कौसल्यां श्वेतमातरि॥१७॥
 श्वेते विनष्टे शङ्खे च गते मातुलवेश्मनि।
 सुदेष्णां महिषीं लब्ध्वा राजा दुःखमपानुदत्॥१८॥
 उत्तरं चोत्तरां चैव विराटात्पृथिवीपते।
 सुदेष्णा सुषुवे देवी कैकेयी कुलवृद्धये॥१९॥
 मातृष्वसृसुतां राजन्कीचकस्तामनिन्दिताम्।
 सदा परिचरन्प्रीत्या विराटे न्यवसत्सुखी॥२०॥

भ्रातरश्चास्य विक्रान्ताः सर्वे च तमनुव्रताः।
 विराटस्यैव संहृष्टा बलं कोशं त्ववर्धयन्॥२१॥
 कालेया नाम ते दैत्याः प्रायशो भुवि विश्रुताः।
 जज्ञिरे कीचका राजन्बाणो ज्येष्ठस्तथाऽभवत्॥२२॥
 स हि सर्वास्त्रसम्पन्नो बलवान्भीमविक्रमः।
 कीचको नष्टमर्यादो बभूव भयदो नृणाम्॥२३॥
 तं प्राप्य बलसम्मत्तं विराटः पृथिवीपतिः।
 जिगाय सर्वांश्च रिपून्यथेन्द्रो दानवान्पुरा॥२४॥
 मेखलांश्च त्रिगर्तांश्च दशार्णांश्च कशेरुकान्।
 मालवांश्चैव यवनान्सिलिन्दान्काशिकोसलान्॥२५॥
 करदांश्च निषिद्धांश्च शिवान्मचुलकांस्तथा।
 पुलिन्दांश्च कलिङ्गांश्च तङ्कणान्परतङ्कणान्॥२६॥
 अन्ये च बहवः शूरा नानाजनपदेश्वराः।
 कीचकेन रणे भग्ना विद्रवन्ति दिशो दश॥२७॥
 तमेवंवीर्यसम्पन्नं नागायुतसमं बले।
 विराटस्तत्र सेनायाश्चकार पतिमात्मनः॥२८॥
 विराटभ्रातरश्चैव दश दाशरथेः समाः।
 ते चैनानन्ववर्तन्त कीचकान्बलवत्तरान्॥२९॥
 एवंविधबलो भीमः कीचकस्ते च तद्विधाः।
 राज्ञः स्याला महात्मानो विराटस्य हितैषिणः॥३०॥
 एतत्ते कथितं सर्वं कीचकस्य पराक्रमम्।
 द्रौपदी न शशापैनं यस्मात्तद्भदतः शृणु॥३१॥

रक्षन्ति हि तपः क्रोधादृषयो न शपन्ति च।
 जानन्ती तद्यथातत्त्वं द्रौपदी न शशाप तम्॥३२॥
 क्षमा धर्मः क्षमा दानं क्षमा यज्ञः क्षमा तपः।
 क्षमा सत्यं क्षमा शीलं क्षमा सर्वमिति श्रुतिः॥३३॥
 क्षमावतामयं लोकः परश्चैव क्षमावताम्।
 एतत्सर्वं विजानन्ती सा क्षमामन्वपद्यत॥३४॥
 भर्तृणां मतमाज्ञाय क्षमिणां धर्मचारिणाम्।
 नाशपत्तं विशालाक्षी सती शक्ताऽपि भारत॥३५॥
 पाण्डवाश्चापि ते सर्वे द्रौपदीं प्रेक्ष्य दुःखिताम्।
 क्रोधाग्निनाऽप्यदह्यन्त तदा लज्जाव्यपेक्षया॥३६॥
 अथ भीमो महाबाहुः सूदयिष्यंस्तु कीचकम्।
 वारितो धर्मपुत्रेण वेलयेव महोदधिः॥३७॥
 सन्धार्य मनसा रोषं दिवारात्रं विनिश्चसन्।
 महानसे तदा कृच्छ्रात्सुष्वाप रजनीं च ताम्॥३८॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 एकविंशोऽध्यायः॥२१॥

द्वाविंशोऽध्यायः ॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

सा सूतपुत्राभिहता राजपुत्री सुदुःखिता।
 वधं कृष्णा परीप्सन्ती सूतपुत्रस्य भामिनी॥१॥

जगामावासमेवाथ तदा सा द्रुपदात्मजा।
कृत्वा शौचं यथान्यायं कृष्णा सा तनुमध्यमा॥२॥

गात्राणि वाससी चैव प्रक्षाल्य सलिलेन सा।
चिन्तयामास रुदती तस्य दुःखस्य निर्णयम्॥३॥

किं करोमि क्व गच्छामि कथं कार्यं भवेन्मम।
इत्येवं चिन्तयित्वा सा भीमं तं मनसाऽगमत्।
अन्यः कर्ता विना भीमान्न मेऽद्य मनसेप्सितम्॥४॥

प्रादुर्भूते क्षणे रात्रौ विहाय शयनं स्वकम्।
दुःखेन महता युक्ता मानसेन मनस्विनी।
प्राद्रवन्नाथमिच्छन्ती तथा नाथवती सती॥५॥

सा वै महानसं प्राप्य भीमसेनं सुचिस्मिता।
उपासर्पत पाञ्चाली वासितेव महागजम्॥६॥

सर्वश्वेतेव माहेयी वने वृद्धा त्रिहायणी।
महर्षभं यथा सुप्तमर्थिनी वननिर्द्धरे।
सम्प्रसुप्तं तथा सिंहं मृगराजवधूरिव॥७॥

अभिप्रसार्य बाहुभ्यां पतिं सुप्तं समाश्लिषत्।
सुजातं गोमतीतीरे सालं वल्लीव पुष्पिता॥८॥

परिस्पृश्य च पाणिभ्यां पतिं सुप्तमबोधयत्।
श्रीरिवान्या महोत्साहं सुप्तं विष्णुमिवार्णवे।
क्षौमावदाते शयने शयानं वृषभेक्षणम्॥९॥

यथा शची देवराजं रुद्राणी शङ्करं यथा।
ब्रह्माणमिव सावित्री देवसेना गुहं यथा॥१०॥

दिशागजसमाकारं गजं गजवधूरिव।
 भीमं प्राबोधयत्कान्ता लक्ष्मीर्दामोदरं यथा॥११॥
 वीणेव मधुरालापा स्वरं गान्धारमाश्रिता।
 अभ्यभाषत पाञ्चाली कौरवं पाण्डुनन्दनम्॥१२॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे भीमसेन मृतो यथा।
 न मृतः स हि पापीयान्भार्यामालम्ब्य जीवति॥१३॥
 तस्मिञ्जीवति पापिष्ठे सेनावाहे मम द्विषि।
 तत्कर्म कृतवत्यद्य कथं निद्रां निषेवसे॥१४॥

वैशम्पायन उवाच

सुखसुप्तश्च तं शब्दं निशम्य स वृकोदरः।
 संवेदितः कुरुश्रेष्ठः तोत्रैरिव महागजः॥१५॥
 स वै विहाय शयनं यस्मिन्सुप्तः प्रबोधितः।
 उदतिष्ठदमेयात्मा पर्यङ्के सोत्तरच्छदे॥१६॥
 उपवेश्य च दुर्धर्षः पाञ्चालकुलवर्धनीम्।
 अथाब्रवीद्राजपुत्रीं कौरव्यो महिषीं प्रियाम्॥१७॥
 केनार्थेन च सम्प्राप्ता त्वरितेव ममान्तिकम्।
 न ते प्रकृतिमान्वर्णः कृशा त्वमभिलक्ष्यसे॥१८॥
 प्रकाशं यदि वा गुह्यं सर्वमाख्यातुमर्हसि।
 आचक्ष्व त्वमशेषेण सर्वं विद्यामहं यथा॥१९॥
 सुखं वा यदि वा दुःखं शुभं वा यदि वाऽशुभम्।
 यद्यप्यसुकरं कर्म कृतमित्यवधारय॥२०॥

अहमेव हि ते कृष्णे विश्वास्यः सर्वकर्मसु।
 अहमापत्सु चापि त्वां मोक्षयामि पुनः पुनः॥२१॥
 शीघ्रमुक्त्वा यथाकामं यत्ते कार्यं विवक्षितम्।
 गच्छ वै शयनायैव यावदन्यो न बुध्यते॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

सा लज्जमाना भीता च अधोमुखमुखी ततः।
 नोवाच किञ्चिद्वचनं बाष्पदूषितलोचना॥२३॥
 अथाब्रवीद्धीमपराक्रमो बली
 वृकोदरः पाण्डवमुख्यसम्मतः।
 प्रब्रूहि किं ते करवाणि सुन्दरि
 प्रियं प्रिये वारणमत्तगामिनि॥२४॥

द्रौपद्युवाच

अशोच्यता कुतस्तस्या यस्या भर्ता युधिष्ठिरः।
 जानन्सर्वाणि दुःखानि किं मां भीमानुपृच्छसि॥२५॥
 यन्मां दासीप्रवादेन प्रातिकामी तदाऽनयत्।
 सभायां परिषन्मध्ये तन्मे मर्माणि कृन्तति॥२६॥
 विकृष्टा हास्तिनपुरे सभायां राजसंसदि।
 दुःशासनेन केशान्ते परामृष्टा रजस्वला॥२७॥
 क्षत्रियैस्तत्र कर्णाद्यैर्दृष्टा दुर्योधनेन च।
 श्वशुराभ्यां च भीष्मेण विदुरेण च धीमता।
 द्रोणेन च महाबाहो कृपेण च परन्तप॥२८॥

साऽहं श्वशुरयोर्मध्ये भ्रातृमध्ये च पाण्डव।
केशे गृहीत्वा च सभां नीता जीवति वै त्वयि॥२९॥

विप्रयुक्ता ततश्चाहं वने राज्याद्वनं गता।
साऽहं वने दुर्वसतिं वसती त्वध्वकर्षिता।
जटासुरपरिक्लेशात् प्राप्ताऽपि सुमहद्भयम्॥३०॥

पार्थिवस्य सुता नाम कानु जीवेन मादृशी।
अनुभूय भृशं दुःखमन्यत्र द्रौपदीं प्रभो॥३१॥

वनवासगता चाहं सैन्धवेन दुरात्मना।
परामृष्टा द्वितीयं च सोद्रुमुत्सहते तु का॥३२॥

पद्भ्यां पर्यचरं चाहं देशान्विषमसंस्थितान्।
दुर्गाञ्श्वापदसङ्कीर्णास्त्वयि जीवति पाण्डवे॥३३॥

ततोऽहं द्वादशे वर्षे वन्यमूलफलाशना।
इदं पुरमनुप्राप्ता सुदेष्णापरिचारिका।
परस्त्रियमुपातिष्ठे सत्यधर्मपरायणा॥३४॥

गोशीर्षकं पद्मकं च हरिश्यामं च चन्दनम्।
नित्यं पिषे विराटस्य त्वयि जीवति पाण्डव॥३५॥

साऽहं बहूनि दुःखानि गणयामि न ते कृते॥३६॥

मत्स्यराजसमक्षं तु तस्य धूर्तस्य पश्यतः।
कीचकेन पदा स्पृष्टा का नु जीवेत मादृशी॥३७॥

एवं बहुविधैर्दुःखैः क्लिश्यमाना च पाण्डव।
न मां जानासि कौन्तेय किं फलं जीवितेन मे॥३८॥

द्रुपदस्य सुता चाहं धृष्टद्युम्नस्य चानुजा।
 अग्निकुण्डात्समुद्भूता नोर्व्यां जातु चराम्यहम्॥३९॥
 कीचकं चेन्न हन्यास्त्वं ग्रीवां बद्धा जले म्रिये।
 विषमालोड्य पास्यामि प्रवेक्ष्याम्यथवाऽनलम्॥४०॥
 आत्मानं नाशयिष्यामि वृक्षमारुह्य वा पते।
 शस्त्रेणाङ्गं च भेत्स्यामि किं फलं जीवितेन मे॥४१॥
 योऽयं राज्ञो विराटस्य कीचको नाम भारत।
 सेनानीः पुरुषव्याघ्र स्यालः परमदुर्मतिः॥४२॥
 स मां सैरन्ध्रिवेषेण वसन्तीं राजवेश्मनि।
 नित्यमेवाह दुष्टात्मा भार्या मम भवेति वै॥४३॥
 तेनैवमुच्यमानाया वधार्हेणारिसूदन।
 कालेनेव फलं पक्वं हृदयं मे विदीर्यते॥४४॥
 शरणं भव कौन्तेय मा स्म गच्छे युधिष्ठिरम्।
 निरुद्योगं निरामर्षं निर्वीर्यमरिमर्दन॥४५॥
 मा स्म सीमन्तिनी काचिञ्जनयेत्पुत्रमीदृशम्॥४६॥
 विजानामि तवामर्षं बलं वीर्यं च पाण्डव।
 ततोऽहं परिदेवामि चाग्रतस्ते महाबल॥४७॥
 यथा यूथपतिर्मत्तः कुञ्जरः षाष्टिहायनः।
 भूमौ निपतितं बिल्वं पद्भ्यमाक्रम्य पीडयेत्॥४८॥
 तथैव च शिरस्तस्य निपात्य धरणीतले।
 वामेन पुरुषव्याघ्र मर्द मादेन पाण्डव॥४९॥

स चेदुद्यन्तमादित्यं प्रातरुत्थाय पश्यति।
 कीचकः शर्वरीं व्युष्टां नाहं जीवितुमुत्सहे॥५०॥
 शापितोऽसि मम प्राणैः सुकृतेनार्जुनस्य च।
 युधिष्ठिरस्य पादाभ्यां यमयोर्जीवितेन च।
 कीचकस्य वधं नाद्य प्रतिजानासि भारत॥५१॥
 भ्रातरं च विगर्हस्व ज्येष्ठं दुर्द्यूतदेविनम्।
 यस्यास्मि कर्मणा प्राप्ता दुःखमेतदनन्तकम्॥५२॥
 येषां मुख्यतमो ज्येष्ठो भवेत्तु कुलपांसनः।
 भ्रातरं परमन्वीयुस्तेऽपि शालीनबुद्धयः॥५३॥
 को हि राज्यं परित्यज्य सपुत्रपशुबान्धवम्।
 प्रव्रजेत महारण्यमजिनैः परिवारितः॥५४॥
 यदि निष्कसहस्राणि यद्वाऽन्यत्सारवद्धनम्।
 सायं प्रातरदेविष्यदपि संवत्सरायुतम्॥५५॥
 रुक्मं हिरण्यं वासांसि यानं युग्यमजाविकम्।
 अश्वाश्वतरसङ्घाश्च न जातु क्षयमाव्रजेत्॥५६॥
 सोऽयं द्यूतप्रवादेन श्रियश्चैवावरोपितः।
 तूष्णीमास्ते यथा मूढः स्वानि कर्माणि चिन्तयन्॥५७॥
 पुरा दशसहस्राणि दन्तिनां वाजिनामपि।
 यं यान्तमनुयान्ति स्म सोऽयं द्यूतेन जीवति॥५८॥
 तथा शतसहस्राणि स्त्रीणाममिततेजसाम्।
 उपासते स्म राजानमिन्द्रप्रस्थे युधिष्ठिरम्॥५९॥

शतं दासीसहस्राणां यस्य नित्यं महानसे।
 पात्रहस्ता दिवारात्रमतिथीभोजयन्त्युत॥६०॥
 एष निष्कसहस्राणि दत्त्वा प्रातर्दिनेदिने।
 द्यूतजेन ह्यनर्थेन महता समुपावृतः॥६१॥
 एनं सुस्वरसम्पन्ना बहवः सूतमागधाः।
 सुप्तं प्रातरुपातिष्ठन्सुमृष्टमणिकुण्डलाः॥६२॥
 सहस्रं वालखिल्यानां सहस्रमुदवासिनाम्।
 सहस्रमश्मकुट्टानां सहस्रं वायुभोजिनाम्॥६३॥
 सहस्रं मुनिपत्नीनां सहस्रं ब्रह्मचारिणाम्।
 सहस्रं मौनशीलानां सहस्रं गृहमेधिनाम्॥६४॥
 हंसाः परमहंसाश्च योगिनश्च द्विजातयः।
 कुटीरकाः परिव्राजो ये चान्ये वनचारिणः॥६५॥
 संविभक्तात्मकाश्चैव बहवश्चोर्ध्वरेतसः।
 चतुर्वेदविदो विप्राः शिक्षामीमांसपारगाः।
 क्रमपाठाश्च ये विप्राः सामाध्यायनिकाश्च ये॥६६॥
 सहस्रमृषयो यस्य नित्यमासन्सभासदः।
 तपःश्रुतोपसम्पन्नाः सर्वकामैरुपास्थिताः॥६७॥
 अन्धान्वृद्धाननाथांस्तु सर्वराष्ट्रेषु दुःखितान्।
 बिभर्त्यन्नार्थिनो नित्यमानृशंस्याद्युधिष्ठिरः॥६८॥
 स एष निलयं प्राप्तो मत्स्यस्य परिचारकः।
 सभायां विनतो राज्ञः कङ्को नाम युधिष्ठिरः॥६९॥

इन्द्रप्रस्थे निवसतः समये यस्य पार्थिवाः।
आसन्बलिकराः सर्वे सोऽन्येभ्यो भृतिमिच्छति॥७०॥

पार्थिवाः पृथिवीपाला यस्यासन्वशवर्तिनः।
स वशे विवशो राज्ञां परेषामद्य वर्तते॥७१॥
सम्प्राप्य पृथिवीं कृत्स्नां रश्मिवानिव तेजसा।
सोऽद्य राज्ञो विराटस्य सभास्तारो युधिष्ठिरः॥७२॥

यमुपासत राजानं सभायामृषिसत्तमाः।
तमुपासीनमद्यान्यं पश्य पाण्डव पाण्डवम्॥७३॥

अनवद्यं महाप्राज्ञं जीवितार्थेन संवृतम्।
दृष्ट्वा कस्य न दुःखं स्याद्धर्मराजं युधिष्ठिरम्॥७४॥

उपास्ते स्म सभायां यं कृत्स्नाऽपि च वसुन्धरा।
तमुपासीनमद्यान्यं पश्य भारत भारतम्॥७५॥

एवं बहुविदैर्दुःखैः पीड्यमानामनाथवत्।
शोकसागरमध्यस्थां किं मां भीम न पश्यसि॥७६॥

इदं तु मे दुःखतरं यत्त्वां वक्ष्यामि भारत।
न मेऽभ्यसूया कर्तव्या दुःखादेतद्वीम्यहम्॥७७॥

शार्दूलैर्महिषैर्नागैरगारे योत्स्यसे सदा।
कैकेय्याः प्रेक्षमाणायास्तदा मे कश्मलोऽभवत्॥७८॥

हसन्त्यन्तःपुरे नार्यो मम चेष्टां निरीक्ष्य च॥७९॥

तत उत्थाय कैकेयी सर्वास्ताः प्रत्यभाषत।
प्रेक्ष्य मामनवद्याङ्गीं कश्मलाभिहतामिव॥८०॥

स्नेहात्संवासजादेव तदा वै चारुहासिनी।
 युध्यमानं महावीर्यमिमं समनुशोचति॥८१॥
 कल्याणरूपा सैरन्ध्री वललश्चापि सुन्दरः।
 स्त्रीणां चित्तं हि दुर्ज्ञेयं युक्तरूपौ हि मे मतौ॥८२॥
 सैरन्ध्री प्रियसंवासान्नित्यं करुणवादिनी।
 अस्मिन्नाजकुले चैतौ तुल्यकालनिवासिनौ॥८३॥
 इति ब्रुवाणा वाक्यानि सा मां नित्यमजीजपत्।
 क्रुध्यन्तीं मां च सम्प्रेक्ष्य पर्यशङ्कत मां त्वयि॥८४॥
 तस्यां तथा ब्रुवन्त्यां तु भीमो भीमपराक्रमः।
 नोवाच किञ्चिद्वचनं संरम्भाद्रक्तलोचनः॥८५॥
 ज्ञात्वा तु रुषितं भीमं द्रौपदी पुनरब्रवीत्।
 शोके यौधिष्ठिरे मग्ना नाहं जीवितुमुत्सहे॥८६॥
 यस्तु देवान्मनुष्यांश्च सर्वानेकरथोऽजयत्।
 सोऽयं राज्ञो विराटस्य कन्यानां नर्तको युवा।
 आस्ते वेषप्रतिच्छन्नः कन्यानां परिचारकः॥८७॥
 योऽतर्पयदमेयात्मा खाण्डवे जातवेदसम्।
 सोऽन्तःपुरगतः पार्थः कूपेऽग्निरिव संवृतः॥८८॥
 यस्माद्भयममित्राणां सदैव पुरुषर्षभात्।
 स लोकपरिभूतेन वेषेणाऽऽस्ते धनञ्जयः॥८९॥
 यस्य ज्यातलनिर्घोषात्समकम्पन्त शत्रवः।
 षण्डरूपं वहन्तं तं गीतं नृत्तावलम्बनम्।
 कुर्वन्तमर्जुनं दृष्ट्वा न मे स्वास्थ्यं मनो व्रजेत्॥९०॥

स्त्रियो गीतस्वरात्तस्य मुदिताः पर्युपासते॥११॥
 किरीटं सूर्यसङ्काशं यस्य मूर्धन्यशोभत।
 वेणीविकृतकेशान्तः सोऽयमद्य धनञ्जयः॥१२॥
 यस्मिन्नस्त्राणि दिव्यानि समस्तानि महात्मनि।
 आधारः सर्वविद्यानां यो धारयति कुण्डले॥१३॥
 यं वै राजसहस्राणि तेजसाऽप्रतिमं भुवि।
 समरे नातिवर्तन्ते वेलामिव महोर्मयः॥१४॥
 सोऽयं राज्ञो विराटस्य कन्यानां नर्तको युवा।
 आस्ते वेषप्रतिच्छन्नः कन्यानां परिचारकः॥१५॥
 यस्य स्म रथनिर्घोषात्समकम्पत मेदिनी।
 सपर्वतवनाकाशा सहस्थावरजङ्गमा॥१६॥
 यस्मिञ्जाते महेष्वासे कुन्त्याः प्रीतिरवर्धत।
 न स शोचति मामद्य भीमसेन तवानुजः॥१७॥
 विभूषितमलङ्कारैः कुण्डलैः परिपातुकैः।
 कम्बुपाणिमथायान्तं दृष्ट्वा सीदति मे मनः॥१८॥
 वेणीविकृतकेशान्तं भीमधन्वानमर्जुनम्।
 कन्यापरिवृतं दृष्ट्वा शोकं गच्छति मे मनः॥१९॥
 यदा ह्येनं परिवृतं कन्याभिर्देवरूपिणम्।
 प्रच्छन्नमिव मातङ्गं परिपूर्णं करेणुभिः॥२०॥
 मात्स्यं पार्थं च गायन्तं विराटं समुपस्थितम्।
 पश्यामि तूर्यमध्यस्थं दृष्ट्वा मुह्यति मे मनः॥२०१॥

नूनमार्या न जानाति कृच्छ्रं प्राप्तं धनञ्जयम्।
अजातशत्रुं कौरव्यं मग्नं द्युर्द्युतदेविनम्॥१०२॥

ऐन्द्रवारुणवायव्यब्रह्माग्नेयैः सवैष्णवैः।
अग्नीन्सन्तर्पयन्पार्थः सर्वशत्रुनिबर्हणः।
दिव्यैरस्त्रैरमेयात्मा सर्वांश्चैकरथोऽजयत्॥१०३॥

कौबेरं वैष्णवं शैवमस्त्राण्यन्यानि भारत।
दर्शयन्नस्त्रवीर्यं च वासुदेवसहायवान्॥१०४॥

दिव्यं गान्धर्वमस्त्रं च वायव्यमथ वैष्णवम्।
ब्राह्मं पाशुपतं चैव स्थूणाकर्णं च दर्शयन्॥१०५॥

पौलोमान्कालकेयांश्च इन्द्रशत्रून्महाबलान्।
निवातकवचैः सार्धं घोरानेकरथोऽजयत्।
सोऽन्तःपुरगतः पार्थः कूपेऽग्निरिव संवृतः॥१०६॥

यो वै महातपः कुर्वन्महाबलपराक्रमः।
युद्धेन तोषयामास शङ्करं शूलपाणिनम्॥१०७॥

कन्यापुरगतं दृष्ट्वा गोष्ठेष्विव महावृषम्।
स्त्रीवेषविकृतं पार्थं कुन्तीं गच्छति मे मनः॥१०८॥

यः स्त्रीभिर्नित्यसम्पन्नो रूपेणास्त्रेण मेधया।
सोऽश्वबन्धो विराटस्य पश्य कालस्य पर्ययम्॥१०९॥

राजकन्याश्च वेश्याश्च विशां दुहितरश्च याः।
सर्वाः सारयुता नार्यो दामग्रन्थिवशं गताः।
प्रेष्यकर्मणि तं दृष्ट्वा शोचामि विलपामि च॥११०॥

विराटमुपतिष्ठन्तं दर्शयन्तं च वाजिनम्।
 अभ्यकीर्यन्त बृन्दानि दामग्रन्थिमुदीक्षितुम्।
 विनयन्तं जवेनाश्वान्धर्मराजस्य पश्यतः॥१११॥
 किं नु मां मन्यसे पार्थ सुखितेति परन्तप।
 तथा दृष्ट्वा यवीयांसं सहदेवं युधाम्पतिम्॥११२॥
 तं दृष्ट्वा गोषु गोसङ्घं वत्सचर्मक्षितीशयम्।
 दुःखशोकपरीताङ्गी पाण्डुभूताऽस्मि पाण्डव॥११३॥
 सहदेवस्य वृत्तानि चिन्तयन्ती पुनःपुनः।
 न पश्यामि महाभाग सहदेवस्य दुःष्कृतम्।
 यस्मादेवंविधं क्लेशं प्राप्नुयात्सत्यविक्रमः॥११४॥
 दूयामि भरतश्रेष्ठ दृष्ट्वा ते भ्रातरं प्रियम्।
 गोषु गोवृषसङ्काशं मात्स्येनापि निवेशितम्॥११५॥
 संरब्धतररक्ताक्षं गोपालानां पुरोगमम्।
 विराटमभिनन्दन्तं वित्ते मे भवति ज्वरः॥११६॥
 सहदेवं हि मे नित्यं वीरमार्या प्रशंसति।
 महाभिजनसम्पन्नो नीतिमान्कुलवानपि॥११७॥
 हीनिषेवो ह्यनवमो धार्मिकश्च प्रियश्च मे।
 स तेऽरण्येषु वोढव्यः पाञ्चालि रजनीष्वपि॥११८॥
 सुकुमारश्च शूरश्च राजानं चाप्यनुव्रतः।
 ज्येष्ठापचायिनं वीरं स्वयं पाञ्चालि भोजयेः॥११९॥
 इत्युवाच हि मां कुन्ती रुदती पुत्रगृद्धिनी।
 प्रव्रजन्तं महारण्यं तं परिष्वज्य तिष्ठती॥१२०॥

तं दृष्ट्वा गोषु गोपालवेषमास्थाय धिष्ठितम्।
सहदेवं युधां श्रेष्ठं किं नु जीवामि पाण्डवः॥१२१॥

एवं दुःखशताविष्टा युधिष्ठिरनिमित्ततः॥१२२॥

पुनः प्रतिविशिष्टानि दुःखानि शृणु भारत।
वर्धन्ते मयि कौन्तेय वक्ष्याम्यन्यानि तानि वै॥१२३॥

युष्मासु ध्रियमाणेषु दुःखानि विविधान्युत।
शोषयन्ति शरीरं मे किं नु दुःखतरं ततः॥१२४॥

एकभर्ता तु या नारी सा सुखेनैव वर्तते।
पञ्च मे पतयः सन्ति मम दुःखमनन्तकम्॥१२५॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
द्वाविंशोऽध्यायः॥ २२॥

त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

द्रौपद्युवाच

अहं सैरन्ध्रिवेषेण वसन्ती राजवेश्मनि।
वशगाऽस्मि सुदेष्णाया अक्षधूर्तस्य कारणात्॥१॥

विक्रियां पश्य मे तीव्रां राजपुत्र्याः परन्तप।
आसे कालमुपासीना सर्वदुःखसहा पुनः॥२॥

अनित्याः खलु मर्त्यानामर्थाश्च व्यसनानि च।
इति मत्वा प्रतीक्षामि भर्तृणामुदयं पुनः॥३॥

चक्रवत्परिवर्तन्ते ह्यर्थाश्च व्यसनानि च।
इति कृत्वा प्रतीक्षामि भर्तृणामुदयं पुनः॥४॥

य एव हेतुर्भवति पुरुषस्य जयावहः।
 पराजये च हेतुः स इति च प्रतिपालये॥५॥
 दत्त्वा याचन्ति पुरुषा हत्वा हन्यन्त एव ते।
 पातयित्वा च पात्यन्ते परैरिति च मे श्रुतम्॥६॥
 न दैवस्यातिभारोऽस्ति न चैवास्यातिवर्तनम्।
 इति चाप्यागमं भूयो दैवस्य प्रतिपालये॥७॥
 स्थितं पूर्वं जलं यत्र न पुनस्तत्र तिष्ठति।
 इति पर्यायमिच्छन्ति प्रतीक्षाम्युदयं पुनः॥८॥
 दैवेन किल यस्यार्थः सुनीतोऽपि विपद्यते।
 सदा दैवागमे यत्नस्तेन कार्यो विजानता॥९॥
 किं नु मे वचनस्याद्य कथितस्य प्रयोजनम्।
 पृच्छ मां दुःखितामेनामपृष्टाऽपि ब्रवीमि ते॥१०॥
 महिषी पाण्डुपुत्राणां दुहिता द्रुपदस्य च।
 इमामवस्थां सम्प्राप्ता मदन्या का जिजीविषेत्॥११॥
 कुरून्परिहरन्सर्वान्पाञ्चालानपि भारत।
 पाण्डवेयांश्च सम्प्राप्तो मम शोको ह्यरिन्दम॥१२॥
 भ्रातृभिः श्वशुरैः पुत्रैर्बहुभिः परिवारिता।
 एवं समुदिता नारी काऽन्वेयं दुःखभागिनी॥१३॥
 नूनं बालतया धातुर्मया वै विप्रियं कृतम्।
 तस्य प्रभावाद् दुर्नीतं प्राप्ताऽस्मि भरतर्षभ॥१४॥
 वर्णं विकारमपि मे पश्य पाण्डव यादृशम्।
 ईदृशो मे न तत्राऽऽसीद् दुःखे परमके पुरा॥१५॥

त्वमेव भीम जानीषे यन्मे पार्थ सुखं पुरा।
 साऽहं दासीत्वमापन्ना न शान्तिं मनसा लभे॥१६॥
 तद्दैविकमिदं मन्ये यत्र पार्थो धनञ्जयः।
 भीमधन्वा महारङ्गे चाऽऽस्ते शान्त इवानलः॥१७॥
 अशक्या वेदितुं पार्थ प्राणिनां वै गतिर्नरैः।
 विनिपातमिमं पश्य युष्माकमविचिन्तितम्॥१८॥
 यस्या मम मुखप्रेक्षा यूयमिन्द्रसमाः सदा।
 सा प्रेक्ष्य मुखमन्यासामवराणां वरा सती॥१९॥
 पश्य पाण्डव मेऽवस्थां यथा नार्हामि वै तथा।
 युष्मासु ध्रियमाणेषु पाञ्चालेषु च मानद॥२०॥
 यस्याः सागरपर्यन्ता पृथिवी वशवर्तिनी।
 आसीत्साऽद्य सुदेष्णायाः पाञ्चाली वशवर्तिनी॥२१॥
 यस्याः पुरश्चरा ह्यासन्पृष्ठतश्चानुगामिनः।
 साऽहमद्य सुदेष्णायाः पुरः पश्चाच्च गामिनी॥२२॥
 इदं तु दुःखं कौन्तेय ममासह्यं निबोध तत्।
 या न जातु स्वयं पिंषे गात्रोद्वर्तनमात्मनः।
 अन्यत्र कुन्त्या भद्रं ते सा पिनष्प्यद्य चन्दनम्॥२३॥
 पश्य कौन्तेय पाणी मे नैवं वै भवतः पुरा।
 इत्यस्मै दर्शयामास किण्वन्तौ करावुभौ॥२४॥
 बिभेमि कुन्त्या या नाऽहं युष्माकं वा कदाचन।
 साऽद्याग्रतो विराटस्य भीता तिष्ठामि किङ्करी॥२५॥

किं नु वक्ष्यति सम्राण्मां वर्णकः सुकृतो न वा।
नान्यपिष्टं विराटस्य चन्दनं किल रोचते॥२६॥

वैशम्पायन उवाच

सा कीर्तयन्ती दुःखानि भीमसेनस्य भामिनी।
रुरोद शनकैः कृष्णा भीमस्योरस्समाश्रिता॥२७॥

सा बाष्पकलया वाचा निश्चसन्ती पुनःपुनः।
हृदयं भीमसेनस्य घटयन्तीदमब्रवीत्॥२८॥

नाल्पं कृतं मया भीम देवानां किल्बिषं पुरा।
अभाग्या या तु जीवामि मर्तव्ये सति पाण्डव॥२९॥

कीचकं चेन्न हन्यास्त्वं स्वात्मानं नाशयाम्यहम्।
विषमालोड्य पास्यामि प्रवेक्ष्याम्यथवाऽनलम्।
अभाग्याऽहमपुण्याऽहं नित्यदुःखा च विक्लवा॥३०॥

पापे निपतितायाश्च किं फलं जीवितेन मे।
इत्यस्मै दर्शयामास किण्वद्धौ करावुभौ॥३१॥

ततस्तस्याः करौ पीनौ किण्वद्धौ वृकोदरः।
मुखमानीय वेपन्त्या रुरोद परवीरहा॥३२॥

तौ गृहीत्वा च कौन्तेयो बाष्पमुत्सृज्य वीर्यवान्।
ततः परमदुःखार्त इदं वचनमब्रवीत्॥३३॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
त्रयोविंशोऽध्यायः॥२३॥

चतुर्विंशोऽध्यायः ॥२४॥

वैशम्पायन उवाच

आश्वासयंस्तां पाञ्चालीं भीमसेन उवाच ह।
 शृणु भद्रे वरारोहे क्रोधात्तत्र तु चिन्तितम्॥१॥
 त्वं वै सभागतां दृष्ट्वा मात्स्यानां कदनं महत्।
 कर्तुकामेन भद्रं ते वृक्षश्चावेक्षितो मया॥२॥
 तत्र मां धर्मराजस्तु कटाक्षेण न्यवारयत्।
 तज्ज्ञात्वाऽवाङ्मुखस्तूष्णीमास्थितोऽस्मि महानसम्॥३॥

शृणुष्वान्यत्प्रतिज्ञातं यद्वदामीह भामिनि।
 धिगस्तु मे बाहुबलं गाण्डीवं फल्गुनस्य च।
 यत्ते रक्तौ पुरा भूत्वा पाणी कृतकिणाविमौ॥४॥
 तदद्य मां तु तपति यत्कृतं न मया पुरा।
 सभायां स्म विराटस्य करोमि कदनं महत्॥५॥
 तत्र मे कारणं भाति कौन्तेयो यत्प्रतीक्षते।
 तदहं तस्य विज्ञाय स्थितो धर्मस्य शासने॥६॥
 यच्च राज्यात्प्रच्यवनं कुरूणामवधश्च यः।
 सुयोधनस्य कर्णस्य शकुनेः सौबलस्य च॥७॥

दुःशासनस्य पापस्य यन्मया न हृतं शिरः।
 तन्मां दहति कल्याणि हृदि शल्यमिवार्पितम्॥८॥

अपि चान्यद्वरारोहे स्मरिष्यसि वचो मम।
 पुण्ये तीरे सरस्वत्या यत्प्रतिष्ठाम सङ्गताः।
 तत्राहमब्रवं कृष्णे सर्वक्लेशाननुस्मरन्॥९॥

न चाहमनुगच्छेयं धर्मराजं युधिष्ठिरम्।
 धनञ्जयं च पाञ्चालि माद्रिपुत्रौ च भ्रातरौ।
 कृत्वैतां च मतिं कृष्णे युधिष्ठिरमगर्हयम्॥१०॥

परुषं वचनं श्रुत्वा मम धर्मात्मजस्तदा।
 हीमान्वाक्यमहीनार्थं ब्रुवन् राजा युधिष्ठिरः।
 सर्वानन्वनयद्भ्रातृन्मुनेर्धौम्यस्य पश्यतः॥११॥

मा रोदी राज्ञि लोकानां सर्वागमगुणान्विता।
 रक्षितव्यं सहास्माभिः सत्यमप्रतिमं भुवि॥१२॥

अनुनीतेषु चास्मासु अनुनीता त्वमप्यसि।
 मा धर्मं जहि सुश्रोणि क्रोधं जहि महामते॥१३॥

इमं तु समुपालम्भं त्वत्तो राजा युधिष्ठिरः।
 शृणुयाद्यदि कल्याणि कृत्स्नं जह्यात्स जीवितम्॥१४॥

धनञ्जयो वा सुश्रोणि यमौ चापि सुमध्यमे।
 लोकान्तरगतेष्वेषु नाहं शक्यामि जीवितुम्॥१५॥

धर्मं शृणुष्व पाञ्चालि यत्ते वक्ष्यामि मानिनि॥१६॥

दुहिता जनकस्यासीद्वैदेही यदि ते श्रुता।
 पतिमन्वचरत्सीता महारण्यनिवासिनम्॥१७॥

वसन्ती च महारण्ये रामस्य महिषी प्रिया।
 रावणेन हृता सीता राक्षसीभिश्च तर्जिता।
 सा क्लिश्यमाना सुश्रोणी राममेवान्वपद्यत॥१८॥

लोपामुद्रा तथा भीरु भर्तारमृषिसत्तमम्।
 भगवन्तमगस्त्यं सा वनायैवान्वपद्यत॥१९॥

सुकन्या नाम शर्यातिर्भागवच्चवनं वने।
वल्मीकभूतं साध्वी तमन्वपद्यत भामिनी॥२०॥

नालायनी चेन्द्रसेना रूपेणाप्रतिमा भुवि।
पतिमन्वचरद्वद्धं पुरा वर्षसहस्रिणम्॥२१॥

नलं राजानमेवाथ दमयन्ती वनान्तरे।
अन्वगच्छत्पुरा कृष्णे तथा भर्तृस्त्वमन्वगाः॥२२॥

यथैताः कीर्तिता नार्यो रूपवत्यः पतिव्रताः।
तथा त्वमपि कल्याणि सर्वैः समुदिता गुणैः॥२३॥

मा दीर्घं क्षम कालं त्वं त्रिंशद्रात्रमनिन्दिते।
पूर्णे त्रयोदशे वर्षे राज्ञां राज्ञी भविष्यसि॥२४॥

सत्येन ते शपे चाहं भविता नान्यथेति च॥२५॥

सर्वासां परमस्त्रीणां प्रामाण्यं कर्तुमर्हसि।
सर्वेषां च नरेन्द्राणां मूर्ध्नि स्थास्यसि भामिनि॥२६॥

भर्तृभक्त्या च वृत्तेन भोगानाप्यसि दुर्लभान्।
यातायां तु प्रतिज्ञायां महान्तं भोगमाप्नुयाः॥२७॥

गुरुभक्तिकृतं ज्ञात्वा राज्ञां मूर्ध्नि स्थिता भवेः॥२८॥

द्रौपद्युवाच

आर्तप्रलापा कौन्तेय न राजानमुपालभे।
अपारयन्त्या दुःखानि कृतं बाष्पप्रमोचनम्॥२९॥

इदं तु दुःखं कौन्तेय ममासद्यं निबोध तत्॥३०॥

योऽयं राज्ञो विराटस्य सूतपुत्रस्तु कीचकः।
स्यालो नाम प्रवादेन भोजस्त्रैगर्तदेशजः॥३१॥

त्यक्तधर्मो नृशंसश्च सर्वार्थेषु च वल्लभः।
नित्यमेवाह दुष्टात्मा भार्या मे भव शोभने।
अविनीतः सुदुष्टात्मा मामनाथेति चिन्तयन्॥३२॥

किमुक्तेन व्यतीतेन भीमसेन महाबल।
प्रत्युपस्थितकालस्य कार्यस्यानन्तरो भव॥३३॥

ममेह भीम कैकेयी रूपाद्धि भयशङ्किता।
नित्यमुद्विजते राजा कथं नेयादिमामिति॥३४॥

तस्या विदित्वा तं भावं स्वयं चानृतदर्शनः।
कीचकोऽपि च दुष्टात्मा पुनः प्रार्थयते च माम्॥३५॥

तमहं कुपिता भीम पुनः कोपं नियम्य च।
अब्रवं कामसम्मूढमात्मानं रक्ष कीचक॥३६॥

गन्धर्वाणामहं भार्या पञ्चानां महिषी प्रिया।
ते त्वां निहन्युर्दुर्धर्षाः शूराः साहसकारिणः॥३७॥

एवमुक्तस्तु दुष्टात्मा कीचकः प्रत्युवाच ह।
नाहं बिभेमि सैरन्धि गन्धर्वाणां शुचिस्मिते॥३८॥

शतं सहस्रमपि वा गन्धर्वाणामहं रणे।
समागतं हनिष्यामि त्वं भीरु कुरु मे क्षणम्॥३९॥

इत्युक्ता चाब्रवं सूतं कामातुरमहं पुनः।
न त्वं प्रतिबलस्तेषां गन्धर्वाणां यशस्विनाम्॥४०॥

धर्मे स्थिताऽस्मि सततं कुलशीलसमन्विता।
 नेच्छामि किञ्चिद्वध्यं त्वां तस्माज्जीवसि कीचक॥४१॥
 एवमुक्तस्तु दुष्टात्मा प्रहस्य स्वनवत्ततः।
 न तिष्ठिति स सन्मार्गे न च धर्मं बुभूषति॥४२॥
 पापात्मा पापकारी च कामराजवशानुगः।
 अविनीतश्च दुष्टात्मा प्रत्याख्यातः पुनः पुनः॥४३॥
 दर्शनेदर्शने हन्याद्यदि जह्यां च जीवितम्।
 धर्मे प्रयतमानानां महान्धर्मो नशिष्यति॥४४॥
 समयं रक्षमाणानां दारा वो न भवन्ति च।
 भार्यायां रक्ष्यमाणायां प्रजा भवति रक्षिता।
 प्रजायां रक्ष्यमाणायामात्मा भवति रक्षितः॥४५॥
 वन्दतां वर्णधर्माश्च ब्राह्मणानां च मे श्रुतम्।
 क्षत्रियस्य सदा धर्मो नान्यो दस्युनिबर्हणात्॥४६॥
 पश्यतो धर्मराजस्य कीचको माऽन्वधावत।
 तवेव च समक्षं वै भीमसेन महाबल॥४७॥
 त्वया चाहं परित्राता भीम तस्माञ्जटासुरात्॥४८॥
 जयद्रथं तथैव त्वमजैषीर्भ्रातृभिः सह।
 जहीममपि पापिष्ठं योऽयं मामवमन्यते।
 कीचको राजवल्लभ्याच्छोककृन्मम भारत॥४९॥
 कीचकं कामसन्तप्तं भिन्धि कुम्भमिवाश्मनि।
 यो निमित्तमनर्थानां बहूनां मम भारत॥५०॥
 तं चेज्जीवन्तमादित्यः प्रातरभ्युदयिष्यति।
 विषमालोड्य पास्यामि मा कीचकवशङ्गमम्॥५१॥

श्रेयो हि मरणं मह्यं भीमसेन तवाग्रतः।
 इत्युक्त्वा प्रारुदत्कृष्णा भीमस्योरसि संश्रिता ॥ ५२ ॥
 भीमश्च तां परिष्वज्य महत्सान्त्वं प्रयुज्य च।
 कीचकं मनसाऽगच्छत्सृक्किणी परिलेलिहन् ॥ ५३ ॥
 आश्वासयित्वा बहुशो भृशमार्तां सुमध्यमाम्।
 हेतुतत्त्वार्थसंयुक्तैर्वचोभिर्द्रुपदात्मजाम् ॥ ५४ ॥
 प्रमृज्य वदनं तस्याः पाणिनाऽश्रुसमाकुलम्।
 उवाच चैनां दुःखार्तां भीमः क्रोधसमन्वितः ॥ ५५ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

भीम उवाच

तथा भद्रे करिष्यामि यथा त्वं भीरु भाषसे।
 अद्यैनं सूदयिष्यामि कीचकं सह बान्धवैः ॥ १ ॥
 अस्याः प्रदोषे शर्वर्याः कुरुष्वानेन संविदम्।
 दुःखं शोकं च निर्धूय याज्ञसेनि शुचिस्मिते ॥ २ ॥
 यैषा नर्तनशालेह मत्स्यराजेन कारिता।
 दिवाऽत्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति तथा गृहम् ॥ ३ ॥
 तत्रास्ति शयनं भीरु दृढाङ्गं सुप्रतिष्ठितम्।
 तत्रैनं दर्शयिष्यामि पूर्वप्रेतान्पितामहान्।
 त्वद्दर्शनसमुत्थेन कामेनाकुलितेन्द्रियम् ॥ ४ ॥

सङ्केतं सूतपुत्रस्य कारयस्व शुभानने।
यथा परे न पश्येयुः कुर्वन्तीं तेन संविदम्॥५॥

तथा कुरुष्व कल्याणि यथा सन्निहितो भवेत्।
तथा कुर्याश्च सङ्केतं सूतपुत्रस्य संवृतम्॥६॥
आवयोः सङ्गमं भीरु यथा मर्त्यो न बुध्यति।
कीचकस्य विनाशाय तथा कुरु नृपात्मजे॥७॥

वैशम्पायन उवाच

तत्र तौ कथयित्वा तु बाष्पमुत्सृज्य दुःखितौ।
रात्रिशेषं तमत्युग्रं धारयामासतुर्हृदि॥८॥

भीमेन च प्रतिज्ञाते कीचकस्य वधे तदा।
द्रौपदी च सुदेष्णायाः प्रविवेश पुनर्गृहम्॥९॥

तस्यां रजन्यां व्युष्टायां प्रातरुत्थाय कीचकः।
गत्वा राजकुलायैव द्रौपदीमिदमब्रवीत्॥१०॥

यत्त्वाऽहं पश्यतो राज्ञः पातयित्वा पदाऽहनम्।
न कश्चिल्लभसे नाथमभिपन्ना बलीयसा॥११॥

प्रवादेन तु मात्स्यानामयं राजेति चोच्यते।
अहमेव हि राजा वै मात्स्यानां वाहिनीपतिः॥१२॥

सा सुखं प्रतिपद्यस्व दासो भीरु भवामि ते।
न ह्यहं त्वामृते भीरु चिरं जीवितुमुत्सहे॥१३॥

अहन्यहनि सुश्रोणि शतनिष्कं ददामि ते।
दासीशतं च ते दद्यां दासानामपि चापरम्॥१४॥

रथांश्चाश्वतरीयुक्तानस्तु नौ भीरु सङ्गमः।
 सुदासानां सहस्रं च महिषाणां सहस्रकम्॥१५॥
 अन्तःपुरसहस्रं च हेमकूटसहस्रकम्।
 तुभ्यं दास्यामि सर्वाणि राजार्हाण्यम्बराणि च॥१६॥

द्रौपद्युवाच

एतन्मे वचनं सत्यं प्रतिपद्यस्व कीचक।
 न ते सखा वा भ्राता वा जानीयात्सङ्गमं मया॥१७॥
 अनुप्रवादाद्धीताऽस्मि गन्धर्वाणां यशस्विनाम्।
 अनुबोधादनर्थः स्यादयशश्च महद् भवेत्।
 एतन्मे प्रतिजानीहि ततोऽहं वशगा तव॥१८॥

कीचक उवाच

एवमेतत्करिष्यामि यथा सुश्रोणि भाषसे।
 एकोऽहमागमिष्यामि शून्यमावसथं तव॥१९॥
 समागमार्थं रम्भोरु त्वया मदनदर्पितः।
 यथा त्वां नैव पश्येयुर्गन्धर्वाः सूर्यवर्चसः॥२०॥

द्रौपद्युवाच

यदेतन्नर्तनागारं मात्स्यराजेन कारितम्।
 दिवाऽत्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति स्वकं गृहम्॥२१॥
 निशायां तत्र गच्छेथा गन्धर्वास्तत्र जानते।
 तत्र दोषः परिहृतो भविष्यति न संशयः॥२२॥
 एकस्त्वं नर्तनागारं रात्रौ सङ्केतमाव्रज।
 तत्राहं भविता तुभ्यं वशगा नात्र संशयः॥२३॥

कीचक उवाच

तथा भद्रे करिष्यामि यथा त्वं भीरु वक्ष्यसि।
 एकः सन्नर्तनागारमागमिष्यामि भामिनि।
 समागमार्थं सुश्रोणि शपे च सुकृतेन मे॥२४॥

यथा त्वां नावबुध्यन्ति गन्धर्वा वरवर्णिनि।
 सत्यं ते प्रतिजानामि गन्धर्वेभ्यो न ते भयम्।
 अलङ्कारिष्याम्यद्याहं त्वत्समागमनाय वै॥२५॥

वासांसि च विचित्राणि मनोज्ञानि तवापि च।
 यथा मां न त्यजेथास्त्वं तथा रंस्ये त्वया सह॥२६॥

द्रौपद्युवाच

तथा चेदप्यहं सूत दर्शयिष्यामि ते सुखम्।
 यन्नानुभूतं भवता जन्मप्रभृति कीचक॥२७॥

वैशम्पायन उवाच

तमर्थमपि जल्पन्त्या द्रौपद्याः कीचकस्य ह।
 क्षणमात्रं तदभवन्मासेनैव समं नृप॥२८॥

कीचकोऽथ गृहं गत्वा भृशं हर्षपरिप्लुतः।
 सैरन्ध्रीरूपिणीं मूढो मृत्युं तां नावबुद्धवान्॥२९॥

गन्धाभरणमाल्येषु व्यासक्तः स विशेषतः।
 अलं चक्रे तदाऽऽत्मानं सत्वरः काममोहितः॥३०॥

तस्य तत्कुर्वतः कर्म कालो दीर्घ इवाभवत्।
 अनुचिन्तयतश्चापि तामेवायतलोचनाम्॥३१॥

आसीदभ्यधिका चापि श्रीः श्रियं प्रमुमुक्षतः।
 निर्वाणकाले दीपस्य वर्तीमिव दिधक्षतः॥३२॥
 कृतसम्प्रत्ययस्तस्याः कीचकः काममोहितः।
 नाजानात्पतनं स्वस्य चिन्तयंस्तां शुभाननाम्॥३३॥
 ततस्तु द्रौपदी गत्वा भीमसेनं महानसे।
 उपातिष्ठत कल्याणी कौरव्यं पतिमन्तिकात्॥३४॥
 तमुवाच सुकेशान्ता कीचकस्य कृतो मया।
 सङ्गमो नर्तनागारे यथाऽवोचः परन्तप॥३५॥
 कालेन नियतं बद्धः कामेन च बलात्कृतः।
 शून्यं स नर्तनागारमागमिष्यति कीचकः।
 एको निशि महाबाहो कीचकं तं निषूदय॥३६॥
 तं सूतपुत्रं कौन्तेय कीचकं मददर्पितम्।
 गत्वा त्वं नर्तनागारं निर्जीवं कुरु पाण्डव॥३७॥
 गर्वितः सूतपुत्रोऽसौ गन्धर्वानवमन्यते।
 स त्वं प्रहरतां श्रेष्ठ नालं नाग इवोद्धर॥३८॥
 अस्रं दुःखाभिभूताया मम मार्जस्व भारत।
 बाहुवीर्यानुरूपं च दर्शयाद्य पराक्रमम्।
 आत्मनश्चैव भद्रं ते कुरु मानं कुलस्य च॥३९॥

भीम उवाच

स्वागतं ते वरारोहे यन्मां वेदयसे प्रियम्।
 न ह्यस्य कश्चिदिच्छामि सहायं वरवर्णिनि॥४०॥
 सा मे प्रीतिस्त्वयाऽऽख्याता कीचकस्य समागमे।
 हत्वा हिडिम्बं या प्रीतिर्ममाऽऽसीत्सा शुचिस्मिते॥४१॥

सत्यं भ्रातृंश्च पुत्रांश्च पुरस्कृत्य शपामि ते।
 कीचकं निहनिष्यामि वृत्रं देवपतिर्यथा॥४२॥
 प्रसह्य निहनिष्यामि केशवः केशिनं यथा।
 रहस्यं वा प्रकाशं वा सूदयिष्यामि कीचकम्॥४३॥
 अहं भद्रे हनिष्यामि कीचकं मदनान्वितम्।
 यस्त्वां कामाभिभूतात्मा दुर्लभामभिमन्यते॥४४॥
 अथ चेदवबुध्यन्ति सूतपुत्रं मया हतम्।
 निर्मनुष्यं करिष्यामि मत्स्यानामिदमालयम्॥४५॥
 मया हतांश्चेन्मात्स्यांस्तु धार्तराष्ट्रो विबुध्यति।
 दुर्योधनं ततो हत्वा सानुबन्धं सबान्धवम्।
 कुरूणामखिलं राज्यं प्रतिपत्स्यामि भामिनि॥४६॥
 नाहं शक्तोऽनुनयितुं कुन्तीपुत्रं युधिष्ठिरम्।
 कामं सत्यमुपासीत कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 काममन्ये ह्युपासन्तु विनीता धर्मचारिणः॥४७॥
 त्वां तु दुःखमिदं प्राप्तां नाहं शक्नोम्युपेक्षितुम्।
 निर्वृता भव पाञ्चालि कीचकस्य वधात्पुनः॥४८॥

द्रौपद्युवाच

कीचकस्य वधं भीम यदि जानन्ति नागराः।
 त्वया कृतं महाबाहो नाहं जीवितुमुत्सहे॥४९॥
 कथं सत्याच्च नापेयाद्राजाऽयं मत्कृते प्रभो।
 निशि गूढं तथा भीम कीचकं तं निपातय॥५०॥

अनुबुद्धे हि कौन्तेयो धर्मराजो युधिष्ठिरः।
 पुनर्वनं व्रजेद्धीमाननुजैः परिवारितः ॥ ५१ ॥
 कश्च धर्मपरं ज्येष्ठमतिवर्तेत भारत।
 भीम भीताऽस्मि सम्बोधात्साधु मा चापलं कृथाः ॥ ५२ ॥
 यथा न कश्चिज्जानीते सूतपुत्रं त्वया हतम्।
 तथा कुरुष्व कौरव्य बलवन्नरिमर्दन।
 अदृश्यमानस्त्वन्तस्य भिन्धि प्राणानरिन्दम ॥ ५३ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
 पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

भीम उवाच

तथा भद्रे करिष्यामि यथा त्वं भीरु भाषसे।
 अदृश्यमानस्तस्याहं तमिस्रायां सकुण्डलम् ॥ १ ॥
 नागो बिल्वमिवाक्रम्य पोथयिष्यामि तच्छिरः।
 अलभ्यामिच्छतस्तस्य कीचकस्य दुरात्मनः ॥ २ ॥
 मया यदुक्तं पाञ्चालि धर्मराजसुतं प्रति।
 कोपादृते किमन्यत्तु नानुवर्तेत को नृपम् ॥ ३ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्त्वा महाबाहुस्तत्र पाण्डवनन्दनः।
 अर्धरात्रे तदोत्थाय सत्ववान्भीमविक्रमः ॥ ४ ॥
 अवदातेन मृदुना पटेनाच्छादितस्तथा।
 द्रौपदीं पृष्ठतः कृत्वा यत्राऽऽसीन्नर्तनालयः ॥ ५ ॥

स भीमः प्रथमं गत्वा तमिस्रायामुपाविशत्।
मृगं सिंह इवादृश्यः प्रत्याकाङ्क्षत्स कीचकम्॥६॥

कीचकस्तु शिरःस्नातो निशायां समलङ्कृतः।
सङ्केतमगमत्तूर्णं शून्यागारमपावृतम्॥७॥

तदेव नर्तनागारं पाञ्चाली यदभाषत।
तां मन्यमानः सङ्केते सैरन्ध्रीं काममोहितः॥८॥

प्रविश्य नर्तनागारं ततस्तं पुरुषर्षभम्।
पूर्वागतं भीमसेनं दृप्तमप्रतिमौजसम्॥९॥

शयानं शयने तत्र मृत्युं मूढः परामृशत्।
जाज्वल्यमानं कोपेन कृष्णाधर्षणजेन च॥१०॥

एकान्ते भीममासाद्य कीचकः कालचोदितः।
हर्षोन्मथितचित्तात्मा स्मयमानोऽभ्यभाषत॥११॥

प्रहितं ते मया भद्रे बहुवित्तं शुचिस्मिते।
त्वयि तिष्ठतु तत्सर्वं यथाऽसि स्वयमागता॥१२॥

अकस्मान्मां प्रशंसन्ति सदा गृहगताः स्त्रियः।
बलवान्दर्शनीयश्च नान्यस्ते सदृशः पुमान्॥१३॥

अहं रूपेण सम्पन्नः स्नातो गुरुविभूषितः।
नित्यमेव प्रियः स्त्रीणां सौभाग्यात्प्रियदर्शनः।
रूपस्य तन्मया प्राप्तं फलं कमललोचने॥१४॥

भीम उवाच

दिष्ट्या त्वं दर्शनीयोऽसि दिष्ट्याऽऽत्मानं प्रशंससि॥१५॥

त्वयाऽपीदृग्गुणा नारी रूपशीलसमन्विता।
 अदृष्टपूर्वा पश्य त्वं यतो जानासि सूतज।
 द्रक्ष्यसि त्वं मुहूर्तेन यथेयं स्त्री गुणान्विता॥१६॥
 उपरंस्यसि कामाच्च शीघ्रं त्वं स्पृष्टुमर्हसि।
 ईदृशस्तु त्वया स्पर्शः स्पृष्टपूर्वो न कर्हिचित्॥१७॥
 स्पर्शं वेत्सि विदग्धस्त्वं कामधर्मविचक्षणः।
 स्त्रीणां प्रीतिकरो नान्यस्त्वत्समः पुरुषस्त्विह॥१८॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा तं महाबाहुर्भीमो भीमपराक्रमः।
 सहस्रोत्पत्य कौन्तेयः प्रहस्येदमुवाच ह॥१९॥
 अद्य त्वां भगिनी पापं कृष्यमाणं मया भुवि।
 द्रक्ष्यतेऽद्रिप्रतीकाशं सिंहेनेव महागजम्॥२०॥
 निराबाधा त्वयि हते सैरन्ध्री विचरिष्यति।
 सुखमेव चरिष्यन्ति सैरन्ध्याः पतयः सदा॥२१॥
 ततो जग्राह केशेषु माल्यवत्सु सुगन्धिषु॥२२॥
 गृहीत्वा कीचकं भीमो विरराज महाबलः।
 गृहीत्वा ग्रासकामस्तु सिंहः क्षुद्रमृगं यथा॥२३॥
 स केशेषु परामृष्टो बलेन बलिनां वरः।
 आक्षिप्य केशान्वेगेन बाह्वोर्जग्राह पाण्डवम्॥२४॥
 बाहुयुद्धं तयोरासीत्क्रुद्धयोर्नरसिंहयोः।
 वसन्ते वासिताहेतोर्बलिनोर्नागयोरिव॥२५॥

कीचकानां तु मुख्यस्य नराणामुत्तमस्य च।
वालिसुग्रीवयोर्भ्रात्रोः पुरेव कपिसिंहयोः॥२६॥

शार्दूलाविव गर्जन्तौ तार्क्ष्यनागाविवोद्यतौ।
समयत्नौ समक्रोधौ पतितौ भीमकीचकौ॥२७॥
गजाविव मदोन्मत्तौ नदन्तौ पतितौ क्षितौ।
वृषभाविव वल्मीकं मृद्गन्तौ समविक्रमौ॥२८॥

ईषदागलितं चापि क्रोधाच्चावाङ्मुखं स्थितम्।
कीचको बलवान्भीमं जानुभ्यां पातयद्भुवि॥२९॥

पातितो भीमसेनस्तु कीचकेन बलीयसा।
उत्पपाताथ वेगेन दण्डाहत इवोरगः॥३०॥

स्पर्धया च बलोन्मत्तौ तावुभौ भीमकीचकौ।
निश्शब्दं पर्यकर्षेतामन्योन्यस्य विनिर्जये॥३१॥

ततस्तद्भवनश्रेष्ठं प्राकम्पत तदा भृशम्।
तौ क्रोधवशमापन्नावन्योन्यमभिजघ्नतुः॥३२॥

तलाभ्यां भीमसेनेन वक्षस्यभिहतो बली।
कीचको रोषरक्ताक्षो न चचाल पदात्पदम्॥३३॥

मुहूर्तमशकत्सोढुं वेगं तस्य महात्मनः।
कीचको भीमसेनेन पश्चात्पश्चादहीयत॥३४॥

तं हीयमानं विज्ञाय भीमसेनो महाबलः।
वक्षस्यानीय वेगेन प्रममाथ विचेतसम्॥३५॥

क्रोधाविष्टो विनिश्चस्य पुनश्चैनं वृकोदरः।
जग्राह जयतां श्रेष्ठः केशेष्वेव भृशं तदा॥३६॥

गृहीत्वा कीचकं भीमो विरराज महाबलः।
आमिषार्थे गृहीत्वैव शार्दूलो मृगयूथपम्॥३७॥

पुनश्चातिबलस्तत्र कीचको बलदर्पितः।
व्यायच्छन्नेव दुर्धर्षः पाण्डवेन तरस्विना॥३८॥

मुष्टिना भीमसेनेन शिरस्यभिहतो भृशम्।
कीचको वृत्तरक्ताक्षो गतासुरपतद्भुवि॥३९॥

आस्ये पाणी च पादौ च शिरोग्रीवां सकुण्डलाम्।
काये प्रवेशयामास मृदित्वाऽङ्गानि सर्वशः॥४०॥

स तं मथितसर्वाङ्गं मांसपिण्डमथाकरोत्॥४१॥

तत्राग्निं स्वयमुज्ज्वालय पाणिसङ्घर्षजं बली।
कृष्णायै दर्शयामास भीमसेनो महाबलः॥४२॥

उवाच च महातेजा द्रौपदीं योषितां वराम्।
त्वयि कामुकमत्यन्तं पापिनं पारदारिकम्।
पश्यैनमेहि पाञ्चालि कामुकोऽयं मया हतः॥४३॥

प्रार्थयन्ते सुकेशान्ते ये त्वां शीलसमन्विताम्।
एवं स्वपन्ति ते भीरु शेतेऽयं कीचको यथा।
यस्त्वामभ्यहनद्भद्रे पदा भूमौ निपात्य च॥४४॥

एवमुक्त्वा महाबाहुर्गन्धर्वेण हतं तदा।
विज्ञापनार्थमन्येषां विरराम महाहवम्॥४५॥

तथा स कीचकं हत्वा गत्वा रोषस्य निष्कृतिम्।
आमन्त्र्य द्रौपदीं पश्चात्क्षिप्रमायान्महानसम्॥४६॥

स्नात्वाऽनुलेपनं कृत्वा व्यापूर्य च मनोरथम्।
सुखोपविष्टः शयने भीमो भीमपराक्रमः ॥ ४७ ॥

ततः कृष्णा यदा मेने गतं भीमं महानसम्।
कीचकं घातयित्वा च द्रौपदी योषितां वरा।
प्रहृष्टा गतसन्नासा सभापालानुवाच ह ॥ ४८ ॥

कीचको निहतः शेते गन्धर्वैः पतिभिर्मम।
परस्त्रीकामसन्तप्तं समागच्छन्त पश्यत ॥ ४९ ॥

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्या नर्तनागाररक्षिणः।
सहसैव समुत्तस्थुरुल्कामादाय सर्वशः ॥ ५० ॥

तस्यास्तं निहतं श्रुत्वा कीचकस्य सहोदराः।
ततो गत्वा तु तद्वेश्म कीचकं विनिपातितम्।
गतासुं ददृशुर्भूमौ रुधिरेण समुक्षितम् ॥ ५१ ॥

पार्ष्णिपाणिशिरोहीनं दृष्ट्वा ते विस्मिताऽभवन् ॥ ५२ ॥

क्वास्य ग्रीवा क्व चरमौ क्व पाणी क्व शिरः क्व दृक्।
इति स्म ते परीक्षन्ते गन्धर्वेण हतं तदा ॥ ५३ ॥

अमानुषं कृतं कर्म तं दृष्ट्वा विनिपातितम्।
निरीक्षन्ते ततः सर्वे परं विस्मयमागताः ॥ ५४ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

वैशम्पायन उवाच

तत्काले तु समागम्य सर्वे तत्रास्य बान्धवाः।
रुरुदुः कीचकं दृष्ट्वा परिवार्योपतस्थिरे ॥ १ ॥

सर्वे संहृष्टरोमाणः सन्नस्ताः प्रेक्ष्य कीचकम्।
 तथा सम्भुग्नसर्वाङ्गं कूर्मं स्थल इवोद्धृतम्॥२॥
 पोथितं भीमसेनेन महेन्द्रेणेव दानवम्।
 कीचकं बलसम्मत्तं दुर्धर्षं येन केन चित्॥३॥
 गन्धर्वेण हतं श्रुत्वा कीचकं पुरुषर्षभम्।
 संस्कारयितुमिच्छन्तो बहिर्नेतुं प्रचक्रमुः॥४॥
 अपश्यन्नथ ते कृष्णां सूतपुत्राः समागताः।
 अदूरादनवद्याङ्गीं स्तम्भमालिङ्ग्य तिष्ठतीम्॥५॥
 समागतेषु सूतेषु तानुवाचोपकीचकः।
 हसन्निव पदाऽमर्षान्निर्दहन्निव चक्षुषा॥६॥
 हन्यतां शीघ्रमसती यत्कृते कीचको हतः।
 अथवा नैव हन्तव्या दह्यतां कामिना सह॥७॥
 मृतस्यापि प्रियं कार्यं सूतपुत्रस्य सर्वथा।
 इयं हि दुष्टचरिता मम भ्रातुरमित्रिणी॥८॥
 यत्कृते मरणं प्राप्तो नेयं जीवितुमर्हति।
 सहेयं दह्यतां सूता आमन्त्र्य च जनाधिपम्।
 हतस्यापि हि गन्धर्वैः कीचकस्य प्रियं भवेत्॥९॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विराटमासाद्य सूताः प्राञ्जलयोऽब्रुवन्।
 कीचकोऽयं हतः शेते गन्धर्वैः कामरूपिभिः॥१०॥
 सैरन्ध्र्या घातितो रात्रौ तं दहेम सहानया।
 मानिताः स्मस्त्वया वीर तदनुज्ञातुमर्हसि॥११॥

पराक्रमं तु सूतानां ज्ञात्वा राजाऽन्वमन्यत।
 सैरन्ध्याः सूतपुत्रेण सह दाहं नराधिपः॥१२॥
 ततस्ते समनुज्ञाताः सर्वे तत्रास्य बान्धवाः।
 रुरुदुः कीचकं दृष्ट्वा परिवार्याभितः स्थिताः॥१३॥

आरोप्य कृष्णां सह कीचकेन
 निबध्य केशेषु च पादयोश्च।
 ते चापि सूता वचनैरवोचन्-
 नुद्दिश्य चैनामभिवीक्ष्य कृष्णाम्॥१४॥

यस्याः कृतेऽयं निहतो महात्मा
 तस्माद्धि सा कीचकमार्गमेतु।
 अवार्यसत्त्वेन च कीचकेन
 गतासुना सुन्दरी स्वर्गलोकम्॥१५॥

सा तेन कृष्णा शयने निबद्धा
 यशस्विनी चैव मनस्विनी च।
 अनार्यसत्त्वेन महार्यसत्त्वा
 गतासुना सा प्ररुरोद कृष्णा।
 विलम्बमाना विवशा हि दुष्टैस्-
 तत्रैव पर्यङ्कवरे शुभाङ्गी॥१६॥

हियमाणाऽथ सुश्रोणी सूतपुत्रैरनिन्दिता।
 प्राक्रोशन्नाथमिच्छन्ती कृष्णा नाथवती सती॥१७॥
 मृतेन सह बद्धाङ्गी निराशा जीविते तदा।
 श्मशानाभिमुखं नीता करेणुरिव रौति सा॥१८॥

द्रौपद्युवाच

जयो जयेशो विजयो जयत्सेनो जयद्वलः।
 ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति माम्॥१९॥
 येषां दुन्दुभिनिर्घोषो ज्याघोषः श्रूयते महान्।
 ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति माम्॥२०॥
 येषां ज्यातलनिर्घोषो विस्फूर्जितमिवाशनेः।
 अश्रूयत महान्युद्धे भीमघोषस्तरस्विनाम्॥२१॥
 रथघोषश्च बलवान्गन्धर्वाणां तरस्विनाम्।
 ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति माम्॥२२॥
 येषां वीर्यमतुल्यं तु शक्रस्येव बलं यशः।
 राजसिंहा इवाग्रास्ते मां जानन्तु सुदुःखिताम्॥२३॥
 इत्यस्याः कृपणा वाचः कृष्णायाः परिदेविताः।
 श्रुत्वैवाभ्युत्थितो भीमः शयनादविचारयन्॥२४॥

भीम उवाच

अहं सैरन्ध्रि ते वाचः शृणोमि तव भाषिताः।
 तस्मात्ते सूतपुत्रेभ्यो न भयं जातु विद्यते॥२५॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा स महाबाहुर्विजजृम्भे जिघांसया॥२६॥
 ततः स व्यायतं बद्धा वस्त्रं विपरिवेष्ट्य च।
 अद्वारेणाभ्यवस्कन्द्य निर्जगाम बहिस्तदा॥२७॥

स लङ्घयित्वा प्राकारमारुह्य तरसा द्रुमम्।
श्मशानाभिमुखः प्रायाद्यत्र ते कीचका गताः ॥ २८ ॥

स लङ्घयित्वा प्राकारं निःसृत्य च पुरोत्तमात्।
जवेनोत्पतितो भीमः सूतानामग्रतस्तदा ॥ २९ ॥

चितासमीपं गत्वा स तत्रापश्यन्महाबलः।
तालमात्रं महास्कन्धमूर्ध्वशुष्कं वनस्पतिम् ॥ ३० ॥

तं नागवदुपक्रम्य बाहुभ्यां परिरभ्य च।
वृक्षमुत्पाटयामास भीमो भीमपराक्रमः ॥ ३१ ॥

ततो वृक्षं दशव्यामं निष्पत्रमकरोत्तदा ॥ ३२ ॥

तं महाकायमुद्यम्य भ्रामयित्वा च वेगितः।
प्रगृह्याभ्यपतत्सूतान्दण्डपाणिरिवान्तकः ॥ ३३ ॥

ऊरुवेगेन तस्याथ न्यग्रोधाश्वत्थकिंशुकाः।
भूमौ निपतिता वृक्षाः सम्भग्नास्तत्र शेरते ॥ ३४ ॥

तं सिंहमिव सङ्क्रुद्धं दृष्ट्वा गन्धर्वमागतम्।
वित्रेसुश्च तदा सूता विपादभयपीडिताः ॥ ३५ ॥

तमन्तकमिव क्रुद्धं गन्धर्वभयशङ्किताः।
दिधक्षन्तस्तथा ज्येष्ठं भ्रातरं चोपकीचकाः।
परस्परमथोचुस्ते विषादभयमोहिताः ॥ ३६ ॥

गन्धर्वो बलवानेति क्रुद्ध उद्यम्य पादपम्।
प्रबुद्धाः सुमहाभागा गन्धर्वाः सूर्यवर्चसः।
सैरन्ध्री मुच्यतां शीघ्रं भयं नो महदागतम् ॥ ३७ ॥

वैशम्पायन उवाच

ते दृष्ट्वाऽथ समाविद्धं भीमसेनेन पादपम्।
विमुच्य द्रौपदीं त्रस्ताः प्राद्रवन्नगरं प्रति ॥ ३८ ॥

द्रवतस्तांश्च सम्प्रेक्ष्य स वज्री दानवानिव।
अथ भीमः समुत्पत्य द्रवतां पुरतोऽभवत् ॥ ३९ ॥

ते तं दृष्ट्वा भयोद्विग्ना निश्चेष्टाः समवस्थिताः ॥ ४० ॥

दृष्ट्वा ताञ्शतसङ्ख्यकान्स वज्री दानवानिव।
एकेनैव प्रहारेण दश सप्त च विंशतिम्।
अष्टादश च पञ्चाशज्जघान स वृकोदरः ॥ ४१ ॥

शतं पञ्चाधिकं भीमः प्राहिणोद्यमसादनम्।
वृक्षेणैकेन राजेन्द्र प्रभञ्जनसुतो बली।
वायुवेगसमः श्रीमान्सर्वान्सूतानशेषतः ॥ ४२ ॥

तान्निहत्य महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः।
आश्वासयत्तदा कृष्णां प्रतिमुच्य च बन्धनात् ॥ ४३ ॥

उवाच श्लक्ष्णया वाचा पाञ्चालीं भरतर्षभः।
अश्रुपूर्णमुखीं भीतामुद्धरन्स वृकोदरः ॥ ४४ ॥

माखिदस्त्वं याज्ञसेनि पातिव्रत्यव्रते स्थिता।
पातिव्रत्ये स्थिता नारी व्रतं रक्षेत्सदाऽत्मनः ॥ ४५ ॥

पुरा स्त्री देवरातस्य पतिप्रीता शिरोमणिः।
कदाचिद्भर्तृरूपेण रक्षसाऽपहृता सती ॥ ४६ ॥

कस्यचित्सरसस्तीरे तां निवेश्य स राक्षसः।
तद्भर्तृरूपं सन्त्यज्य रक्षो भूत्वा सुदारुणम् ॥ ४७ ॥

साम्रा दानेन भेदेन सा यदा नान्वमन्यत।
तदा तां पातयित्वा स मैथुनायोपचक्रमे॥४८॥

ततः सा धैर्यमास्थाय विवरं त ददौ तदा।
ततः स खङ्गमुत्कृष्य भीषयामास तां सतीम्॥४९॥

साऽपि त्यक्तभया साध्वी प्राणत्यागे सुनिश्चिता।
प्रतिज्ञामकरोत्कृष्णे पातिव्रत्यपरायणा॥५०॥

आराधितो यदि मया भर्ता मे दैवतं महत्।
कर्मणा मनसा वाचा गुरवस्तोषिता मया।
तेन सत्येन योनिर्मे भवत्वद्य शिला दृढा॥५१॥
एवं तया प्रतिज्ञाते तद्योनिः सा शिलाऽभवत्।
अन्तरा नाभिजान्वोर्यत्तत्सर्वं च शिलाऽभवत्॥५२॥

ततः स खङ्गमुद्धृत्य वेगेनास्याः शिरोऽहरत्॥५३॥
जया नाम सखी साऽभूत्पार्वत्या नखमांसवत्।
तस्मात्पतिव्रतायाश्च दुःखमल्पं सुखं बहु॥५४॥
एवं ते भीरु वध्यन्ते ये त्वां हिंसन्ति मानवाः।
गच्छ त्वं नगरं कृष्णे न भयं विद्यते तव॥५५॥
अन्येन त्वं पथा शीघ्रं सुदेष्णाया निवेशनम्।
अन्येनाहं गमिष्यामि विराटस्य महानसम्।
यथा नौ नावबुध्येरन्नात्रावेवं व्यवस्थितौ॥५६॥

वैशम्पायन उवाच

साऽगच्छन्नगरं कृष्णा भीमेनाऽऽश्वासिता सती॥५७॥

कृतकृत्या सुदेष्णाया भवनं शुभलक्षणा।
शचीव नहुषे शप्ते प्रविवेश त्रिविष्टपम्॥५८॥

भीमोऽप्यमितवीर्यस्तु बलवानरिमर्दनः।
सर्वास्तान्कीचकांस्तत्र हत्वा धर्मात्मजानुजः॥५९॥

निःशेषं कीचकान्हत्वा रामो रात्रिचरानिव।
जितशत्रुरदीनात्मा प्रविवेश पुरं ततः॥६०॥

पञ्चाधिकं शतं तत्र निहतं तेन भारता।
महावनमिव छिन्नं शिश्ये विगलितद्रुमम्॥६१॥

एवं ते निहता राजञ्शतं पञ्चोपकीचकाः।
स च सेनापतिः सूत इत्येतत्सूतषट्पतम्॥६२॥

न गन्धर्वभयात् किञ्चिद्वक्तुं कीचकबान्धवाः।
अशक्नुवन्तस्तां तत्र भयादप्यभिर्वीक्षितुम्॥६३॥

विराटनगरे चापि सर्वे मात्स्याः समागताः।
काल्यं पञ्चशतं चैतानपश्यन्सारथीन्हतान्॥६४॥

तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्यं नरा नार्यश्च नागराः।
विस्मयं परमं गत्वा नोचुः किञ्चन भारत॥६५॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
सप्तविंशोऽध्यायः॥२७॥

अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

वैशम्पायन उवाच

ते दृष्ट्वा निहतान्सूतान्भीमसेनेन भारत।
 पौराश्च सहिताः सर्वे राज्ञे गत्वा न्यवेदयन्।
 गन्धर्वेण हता राजन्सूतपुत्राः परश्शतम्॥१॥
 यथा वज्रेण दीर्णं वै पर्वतस्य महच्छिरः।
 विनिकीर्णाः प्रदृश्यन्ते तथा सूता महीतले॥२॥
 सैरन्ध्री चापि मुक्ता सा पुनरायाति ते गृहम्।
 सर्वं संशयितं राजन्नगरं ते भविष्यति॥३॥
 तथारूपा हि सैरन्ध्री गन्धर्वाश्च महाबलाः।
 पुंसामिष्टश्च विषयो मैथुनाय न संशयः॥४॥
 यथा सैरन्ध्रिदोषेण नेदं राजन्पुरं तव।
 विनाशमेति वै क्षिप्रं तथा साधु विधीयताम्॥५॥
 सर्वाङ्गसौष्ठवयुतां रूपलावण्यशालिनीम्।
 पश्यतामनिमेषेण चक्षुषा वनितां शुभाम्।
 मनसश्चक्षुषश्चैव प्रतिबन्धो न विद्यते॥६॥
 तस्मात्तां यः पुमान्दृष्ट्वा रूपेणाप्रतिमां भुवि।
 गच्छेत्कामवशं मूढो गन्धर्वैः स निहन्यते॥७॥
 निष्कासयैनां भवनात्पुराच्चैव विशेषतः।
 कालः प्रविश्य सैरन्ध्रीं पुरं नाशयते ध्रुवम्॥८॥

वैशम्पायन उवाच

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा विराटो वाहिनीपतिः।
 अब्रवीत्क्रियतामेषां सूतानामपरक्रिया॥९॥

एकस्मिन्नेव ते सर्वे सुसमिद्धे हुताशने।
 दह्यन्तां कीचकाः सर्वे सर्वगन्धैश्च सर्वशः॥१०॥
 इत्युक्त्वा परमोद्वग्निः प्रविश्यान्तःपुरं शुभम्।
 सुदेष्णां चाब्रवीद्राजा महिषीं जातसाध्वसः॥११॥
 सैरन्ध्रीमागतां ब्रूया ममैव वचनादिह।
 गच्छ सैरन्ध्रि भद्रं ते यथाकामं चराधुना।
 बिभेति राजा सैरन्ध्रि गन्धर्वेभ्यः पराभवात्॥१२॥
 न हि तामुत्सहे वक्तुं स्वयं गन्धर्वरक्षिताम्।
 स्त्रियास्त्वदोषस्तां वक्तुमतस्त्वां प्रब्रवीम्यहम्॥१३॥

वैशम्पायन उवाच

एकस्मिन्नेव ते सर्वे सुसमिद्धे हुताशने।
 अदहन्कीचकान्सर्वान्संस्कारैश्चैव सर्वशः॥१४॥
 अथ मुक्त्वा भयात्कृष्णा सूतपुत्रान्निरस्य च।
 मोक्षिता भीमसेनेन जगाम नगरं प्रति॥१५॥
 त्रासितेव मृगी बाला शार्दूलेन मनस्विनी।
 सा तु गात्राणि वासश्च प्रक्षाल्य प्रविवेश ह॥१६॥
 तां दृष्ट्वा पुरुषा राजन्प्राद्रवन्त दिशो दश।
 गन्धर्वाणां भयत्रस्ताः केचिद्दृष्टिं न्यमीलयन्॥१७॥

प्रदुद्रुवुश्चाप्यपरे तथा जना
 हस्तैश्च चक्षूषि पिधाय मोहिताः।
 मा पश्यत स्मेति च तां ब्रुवन्तस्-
 तथा जनाश्चुकुशुरार्तरूपाः॥१८॥

तामद्य यः पश्यति रूपशालिनीं
 शयीत भग्नोऽत्र यथैव कीचकाः।
 इति ब्रुवन्तो भयविग्रचेतसो
 भयेन गन्धर्वगतेन मोहिताः॥१९॥
 ततो महानसद्वारे भीमसेनमवस्थितम्।
 ददर्श राजन्याश्चाली यथा मत्तं महाद्विपम्॥२०॥
 सोपहासं तु शनकैः संज्ञाभिरिदमब्रवीत्।
 नमो गन्धर्वराजाय येनास्मि परिमोक्षिता॥२१॥
 कीचकेभ्यो विनिर्दोषामनाथां वसतीं गृहे।
 यो मां रक्षति सन्नस्तां गन्धर्वाय नमोऽस्तु ते॥२२॥

भीम उवाच

ये यस्या विचरन्तीह पुरुषा वशवर्तिनः।
 तेषां च वशगा नित्यं विचर त्वं यथेष्टतः॥२३॥
 ये पुरा विचरन्तीह पुरुषा वशवर्तिनः।
 तस्यास्ते वचनं श्रुत्वा ह्यनृणा विहरन्त्वितः॥२४॥

वैशम्पायन उवाच

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा जज्ञिरे नेतरे जनाः।
 ततः पाञ्चालराजस्य सुता चापि जगाम ह॥२५॥
 ततः सा नर्तनागारे धनञ्जयमपश्यत्।
 राज्ञः कन्या विराटस्य नर्तयन्तं महाभुजम्॥२६॥
 ततस्ता नर्तनागाराद्विनिष्क्रम्य सहार्जुनाः।
 कन्या ददृशुरायान्तीं कृष्णां क्लिष्टामनागसम्॥२७॥

कन्या ऊचुः

दिष्ट्या सैरन्धि मुक्ताऽसि दिष्ट्याऽसि पुनरागता।
दिष्ट्या च निहताः सूता ये त्वां क्लिश्यन्त्यनागसम्॥२८॥

बृहन्नलोवाच

कथं सैरन्धि मुक्ताऽसि कथं पापाश्च ते हताः।
इच्छामि ते कथां श्रोतुं कथयस्व यथातथम्॥२९॥

सैरन्ध्र्युवाच

बृहन्नले किं नु तव सैरन्ध्र्या कार्यमद्य वै।
या त्वं रंस्यसि कल्याणि सदा कन्यापुरे सुखम्॥३०॥

न हि दुःखं समाप्नोषि सैरन्ध्री यदुपाश्रुते।
सुखेन वर्तसे येह न तद्दुःखमवाप्यते।
तेन मां दुःखितामेवं पृच्छसि प्रहसन्त्यपि॥३१॥

बृहन्नलोवाच

बृहन्नलाऽपि कल्याणि दुःखमाप्नोत्यनन्तकम्।
तिर्यग्योनिगतेवेयं न चैनामवबुध्यसे॥३२॥
त्वया सहोषिता चास्मि त्वं च सर्वैः सहोषिता।
त्वत्तः कृच्छ्रतरं वासं वसेयमहमङ्गने।
क्लिश्यन्त्यां त्वयि सुश्रोणि को नु दुःखं न चिन्तयेत्॥३३॥

न तु केनचिदन्यन्तं कस्यचिद्धृदयं क्वचित्।
वेदितुं शक्यते नूनं तेन मां नावबुध्यसे॥३४॥

वैशम्पायन उवाच

ततः सहैव कन्याभिर्द्रौपदी राजवेश्म तत्।
 प्रविवेश सुदेष्णायाः समीपमनसूयिनी॥३५॥

तामब्रवीद्राजपत्नी विराटवचनादिदम्।
 सैरन्धि गम्यतां शीघ्रं यत्र कामयसे गतिम्।
 राजा बिभेति सैरन्धि गन्धर्वेभ्यः पराभवात्॥३६॥

त्वं चापि तरुणी सुभ्रू रूपेणाप्रतिमा भुवि।
 चित्तानि च नृणां भद्रे रक्तानि स्पर्शजे सुखे॥३७॥

तस्मात्त्वत्तो भयं मह्यं राष्ट्रस्य नगरस्य च।
 गच्छाद्यैव यथेष्टं त्वं नगराद्यत्र रंस्यसे॥३८॥

त्वन्निमित्तं शुभे मह्यं सर्वो बन्धुजनो हतः।
 नृशंसा खलु ते बुद्धिर्भ्रातृणां मे कृतो वधः॥३९॥

तस्माद्गन्धर्वराजेभ्यो भयमद्य प्रवर्तते।
 यथेष्टं गच्छ सैरन्धि स्वस्ति चेह यथा भवेत्॥४०॥

वैशम्पायन उवाच

सुदेष्णाया वचः श्रुत्वा सैरन्धी चेदमब्रवीत्।
 त्रयोदशाहमात्रं तु राजा क्षाम्यतु भामिनि॥४१॥

कृतकृत्या भविष्यन्ति गन्धर्वास्ते न संशयः।
 ततो मामुपनेष्यन्ति करिष्यन्ति च ते प्रियम्॥४२॥

ध्रुवं च श्रेयसा राजा योक्ष्यते सह बान्धवैः।
 राज्ञः कृतोपकाराश्च कृतज्ञाश्च सदा शुभे।
 साधवश्च बलोत्सिक्ताः कृतप्रतिकृतेप्सवः॥४३॥

अर्थिनी मा ब्रवीत्येषा यद्वातद्वेति चिन्तय।
भरस्व तदहर्मात्रं तत्ते श्रेयो भविष्यति॥४४॥

वैशम्पायन उवाच

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कैकेयी दुःखमोहिता।
उवाच द्रौपदीमार्ता भ्रातृव्यसनकर्षिता॥४५॥

वस भद्रे यथेष्टं त्वं त्वामहं शरणं गता।
त्रायस्व मम भर्तारं पुत्रांश्चैव विशेषतः॥४६॥

इत्युक्त्वा राजशार्दूल राज्ञे सर्वं न्यवेदयत्।
त्रिंशद्रात्रिमिमां भीरुः कृतकृत्या निवासये॥४७॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि
अष्टाविंशोऽध्यायः॥२८॥

कीचकवधपर्व समाप्तम्॥३॥

एकोऽनत्रिंशोऽध्यायः ॥२९॥

वैशम्पायन उवाच

कीचके तु हते राजा विराटः परवीरहा।
शोकमाहारयत्तीव्रं सामात्यः सपुरोहितः॥१॥

कीचकस्य वधं घोरं सानुजस्य विशाम्पते।
अत्याहितं चिन्तयित्वा व्यस्मयन्त पृथग्जनाः॥२॥

तस्मिन्पुरे जनपदे जजल्पुश्चापि सर्वशः।
वीर्यवान्दयितो राज्ञो दर्पोत्सिक्तश्च कीचकः॥३॥

साम्पराये परिक्रुष्टो बलवान्दुर्जयो रणे।
 आसीत्प्रहर्ता शत्रूणां दारदर्शी च दुर्मतिः।
 स हतः किल गन्धर्वैः सैरन्ध्रीकारणान्निशि॥४॥

इत्यजल्पन्महाराज कीचकस्य विनाशनम्।
 देशेदेशे मनुष्याश्च विस्मितः कीचके हते॥५॥

अथ वै धार्तराष्ट्रेण प्रयुक्ता ये बहिश्चराः।
 मृगयित्वा बहून्देशान्ग्रामांश्च नगराणि च॥६॥

संविधाय यथाऽऽदिष्टं यथादेशं प्रदर्शकाः।
 कृतसङ्केतनाः सर्वे न्यवर्तन्त पुरं ततः॥७॥

आगम्य हास्तिनपुरं धार्तराष्ट्रमरिन्दमम्।
 तत्र दृष्ट्वा तु राजानं कौरव्यं धृतराष्ट्रजम्॥८॥

द्रोणकर्णकृपैः सार्धं भीष्मेण च महात्मना।
 सङ्गतं भ्रातृभिः सार्धं त्रिगर्तेश्च महारथैः॥९॥

प्रणम्य शिरसा भूमौ वर्धयित्वा जयाशिषा।
 आसीनं सूर्यसङ्काशे काञ्चने परमासने॥१०॥

उपास्यमानं सचिवैर्मरुद्भिरिव वासवम्।
 विद्वद्भिर्गायकैः सार्धं कविभिः स्तुतिपाठकैः॥११॥

अनेकैरपि राजन्यैः सेवितं सपरिच्छदैः।
 दुर्योधनं सभामध्ये आसीनमिदमब्रुवन्॥१२॥

कृतोऽस्माभिः परो यत्नस्तेषामन्वेषणे सदा।
 पाण्डवानां मनुष्येन्द्र तस्मिन्महति कानने॥१३॥

निर्जने व्यालसङ्कीर्णे नानाभ्रमरसङ्कुले।

लताप्रतानगहने नानागुल्मसमावृते॥१४॥

न च विद्मो गता येन पार्थाः सुदृढविक्रमाः।

मार्गमाणाः पदन्यासमाश्रमेषु वनेषु च॥१५॥

गिरिकूटेषु तुङ्गेषु नानाजनपदेषु च।

जनाकीर्णेषु देशेषु चत्वरेषु पुरेषु च॥१६॥

नरेन्द्र सहसा नष्टान्नैव विद्म च पाण्डवान्।

अत्यन्तादर्शनान्नष्टा भद्रं तुभ्यं नरर्षभ॥१७॥

गिरीणां कूटकुञ्जेषु कन्दरोदरसानुषु।

नदीप्रस्रवणेष्वेव हृदेषु च सरस्सु च॥१८॥

गह्वरेषु च दुर्गेषु ग्रामेषूपवनेषु च।

दुर्विज्ञेया गतिस्तेषां मृग्यतेऽस्माभिरेव च।

गजव्याघ्रसमीपेषु सिंहान्ते शरभान्तरे॥१९॥

वर्त्मन्यन्विच्छमानास्तु रथानां रथिसत्तम।

कश्चित्कालं मनुष्येन्द्र सूताननुगता वयम्॥२०॥

मृगयित्वा यथान्यायं विदितार्थाश्च तत्त्वतः।

प्राप्ता द्वारवतीं सूता विना पार्थैः परन्तप॥२१॥

न तत्र कृष्णा राजेन्द्र पाण्डवाश्च महाव्रताः।

नरदेव यथोद्दिष्टं न च विद्मात्र पाण्डवान्॥२२॥

निर्वृतो भव नष्टास्ते स्वस्थो भव परन्तप।

सर्वथैव प्रनष्टास्ते नमस्ते भरतर्षभ॥२३॥

सर्वा च पृथिवी कृत्स्ना सशैलवनकानना।
 सराष्ट्रनगरग्रामा पत्तनैश्च समन्विता।
 अन्वेषिता च सर्वत्र न च पश्याम पाण्डवान्॥२४॥
 पुनः शाधि मनुष्येन्द्र अत ऊर्ध्वं विशाम्पते।
 अन्वेषणे पाण्डवानां भूयः किं करवामहे॥२५॥
 इमां च नः प्रियां वीर वाचं भद्रवतीं शृणु॥२६॥
 येन त्रिगर्ता निहता बलेन बहुशो नृप।
 सूतेन राज्ञो मत्स्यस्य कीचकेन बलीयसा।
 स हतः पतितः शेते गन्धर्वैर्निशि भारत॥२७॥
 स्यालो राज्ञो विराटस्य सेनापतिरुदारधीः।
 सुदेष्णायानुजः क्रूरः शूरो वीरो गतव्यथः॥२८॥
 उत्साहवान्महावीर्यो नीतिमान्बलवानपि।
 युद्धज्ञो रिपुवीर्यघ्नः सिंहतुल्यपराक्रमः॥२९॥
 प्रजारक्षणदक्षश्च शत्रुग्रहणशक्तिमान्।
 विजितारिर्महायुद्धे प्रचण्डो मानतत्परः॥३०॥
 नरनारीमनोह्लादी धीरो वाग्मी रणप्रियः।
 पुण्यकर्माऽर्थकामानां भाजनं मनुजोत्तमः॥३१॥
 स हतो निशि गन्धैर्वः स्त्रीनिमित्तं नराधिप।
 अमृष्यमाणो दुष्टात्मा निशीथे सह सोदरैः।
 सुहृदश्चास्य निहता योधाश्च प्रहरैर्हताः॥३२॥
 गन्धर्वाणां च महिषी काचिदस्ति नितम्बिनी।
 सैरन्ध्री नाम तां दृप्तो दुष्टात्माऽकामयद्वली॥३३॥

इत्येवं श्रुतमस्माभिर्गन्धर्वैर्निहतो निशि॥३४॥
 बान्धवैर्बहुभिः सार्धं कीचको निहतो यतः।
 अद्यप्रभृति राजेन्द्र पाण्डवान्वेषणं प्रति।
 चारांश्च सर्वतश्चतुं प्रेषयेति मतिर्हि नः॥३५॥
 निहतो निशि गन्धर्वैर्दुष्टात्मा भ्रातृभिः सह।
 एतावच्छ्रुतमस्माभिर्भद्रं तेऽस्तु नराधिप॥३६॥
 प्रियमेतदुपश्रुत्य शत्रूणां च पराभवम्।
 कृतकृत्यश्च कौरव्य विधत्स्व यदनन्तरम्॥३७॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकोऽनत्रिंशोऽध्यायः॥२९॥

त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो दुर्योधनो राजा श्रुत्वा तेषां वचस्तदा।
 चिरमन्तर्मना भूत्वा इदमाह सभासदः॥१॥
 अशक्यं खलु कार्यस्य गतिं ज्ञातुं हि तत्त्वतः।
 तस्मात्सर्वे परीक्षध्वं क्वनु स्युः पाण्डवा गताः॥२॥
 अल्पावशिष्टः कालस्तु गतो भूयिष्ठ एव च।
 तेषामज्ञातचर्यायामस्मिन्वर्षे त्रयोदशे॥३॥
 अपि वर्षस्य शेषं ते ह्यतीयुरिह पाण्डवाः।
 निवृत्तसमयास्ते हि सत्यव्रतपरायणाः॥४॥

क्षरन्त इव नागेन्द्राः सर्वे ह्याशीविषोपमाः।

दुःखाद्भवेयुः संरब्धाः कौरवान्प्रति ते ध्रुवम्॥५॥

विज्ञातव्या मनुष्येन्द्रास्तर्कया सुप्रणीतया।

निपुणैश्चारुपुरुषैः प्राज्ञैर्दक्षैः सुसंवृतैः॥६॥

अज्ञातसमये ज्ञाताः कृच्छ्ररूपसमाश्रिताः।

प्रविशेयुर्जितक्रोधास्तावदेव पुनर्वनम्॥७॥

तस्मात्क्षिप्रं विचिन्वध्वं यथा चात्यन्तमव्ययम्।

राज्यं निर्द्वन्द्वमव्यग्रं निःसपत्नं चिरं भवेत्॥८॥

दुर्योधनेनैवमुक्ते वचनेऽतीव दुःखिना।

ततः कर्णोऽब्रवीद्वाक्यं सत्यधर्मार्थसंयुतम्॥९॥

एते पुनर्न गच्छन्तु अन्ये गच्छन्तु भारत।

शीघ्रवृत्ता नरा योग्या निपुणाश्छन्नचारिणः॥१०॥

चरन्तु देशान्विविधान्स्फीताञ्जनपदाकुलान्।

तत्र गोष्ठीषु रम्यासु सिद्धा ब्राह्मणरूपिणः॥११॥

परिवाहेषु तीर्थेषु विविधेष्वाकरेषु च।

अन्वेष्टव्या मनुष्येन्द्र पाण्डवाश्छन्नचारिणः॥१२॥

नदीकुञ्जेषु तीर्थेषु ग्रामेषु नगरेषु च।

आश्रमेषु च रम्येषु पर्वतेषु गुहासु च॥१३॥

विज्ञातव्या मनुष्येन्द्र तर्कया सुविनूतया।

विविधैस्तत्परैः सम्यङ्निपुणैस्तज्ज्ञसम्मतैः॥१४॥

अथाग्रजानन्तरजो भ्रातुः प्रियहिते रतः।

ज्येष्ठं दुःशासनस्तत्र भ्राता भ्रातरमब्रवीत्॥१५॥

येषु नः प्रत्ययो राजंश्चारेषु मनुजाधिप।
ते यान्तु दत्तदेया वै भूयस्तान्परिमार्गितुम् ॥ १६ ॥

यदाह कर्णो राजेन्द्र सर्वमेतदवेक्ष्यताम्।
यथोद्दिष्टं चराः सर्वे मृगयन्तु यतस्ततः ॥ १७ ॥

घ्राणैः पश्यन्ति पशवो वेदैरेव द्विजोत्तमाः।
चारैः पश्यन्ति राजानश्चक्षुर्भ्यामितरे जनाः ॥ १८ ॥

यथोक्ताश्चारपुरुषा मृगयन्तु पुनःपुनः।
एते चान्ये च बहवो देशांश्च नगराणि च ॥ १९ ॥

न हि तेषां गतिर्वासः प्रवृत्तिर्वोपलभ्यते।
अत्यन्तं वा निगूढास्ते पारं वोर्मिमतो गताः ॥ २० ॥

व्यालैर्वाऽपि महारण्ये भक्षिताः शूरमानिनः।
द्वीपं वा परमं प्राप्ता गिरिदुर्गवनेष्वपि ॥ २१ ॥

हीनदर्पा निराशास्ते भक्षिता वाऽपि राक्षसैः।
अथवा विषमं प्राप्य विनष्टाः शाश्वतीः समाः ॥ २२ ॥

तस्मान्मानसमव्यग्रं कृत्वाऽऽत्मानं नियम्य च।
कुरु कार्यं महोत्साहं मन्यसे यन्नराधिप ॥ २३ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

वैशम्पायन उवाच

अथाऽब्रवीत्सभामध्ये द्रोणः सूक्ष्मार्थदर्शिवान्।
न तादृशा विनश्यन्ति नापि यान्ति पराभवम् ॥ १ ॥

शूराश्च कृतविद्याश्च बुद्धिमन्तो जितेन्द्रियाः।
धर्मज्ञाः सत्यसन्धाश्च युधिष्ठिरमनुव्रताः॥२॥

नीतिधर्मार्थतत्त्वज्ञं पितृवच्च समाहितम्।
धर्मे स्थितं सत्यधृतिं ज्येष्ठं श्रेष्ठापचायिनम्॥३॥

अनुव्रता महात्मानो भ्रातरो भ्रातरं प्रियम्।
अजातशत्रुं श्रीमन्तं सर्वभ्रातृननुव्रतम्॥४॥

तेषां तथाविधेयानां निभृतानां महात्मनाम्।
किमर्थं नीतिमान्प्राज्ञः श्रेयो नैषां करिष्यति॥५॥

तस्माद्यत्नात्परीक्षध्वं न तावत्समयो गतः।
न ते विनाशमृच्छेयुरिति मे नैष्ठिकी मतिः॥६॥

चिन्त्यतां चैव यत्कार्यं तच्च क्षिप्रमकालिकम्।
क्रियतां साधु सञ्चिन्त्य वासश्रेष्ठां प्रचिन्त्यताम्॥७॥

यथा च पाण्डुपुत्राणां सर्वार्थेषु धृतात्मनाम्।
प्रवृत्तिरुपलभ्येत तथा नीतिर्विधीयताम्॥८॥

सर्वोपायैर्यतस्व त्वं यथा पश्यसि पाण्डवान्।
दुर्ज्ञेयाः खलु शूरास्ते रक्ष्या नित्यं च दैवतैः॥९॥

शुद्धात्मा मानवान्पार्थः सत्यवान्नीतिमाञ्शुचिः।
तेजोराशिभिरापूर्णो दहेदपि च चक्षुषा॥१०॥

तस्माद्यत्नश्च क्रियतां भूयश्च मृगयामहे।
ब्राह्मणैश्चारकैः सिद्धैस्तापसैर्निपुणैरपि॥११॥

विविधैस्तत्परैः सम्यङ्निर्भीकैस्तज्ज्ञसम्मतैः।
अन्वेष्टव्या मनुष्येन्द्र पाण्डवाश्छत्रचारिणः॥१२॥

ततः शान्तनवो धीमान्भारतानां पितामहः।
श्रुतवान्देशकालज्ञो नीतिमांश्च महामतिः॥१३॥

तस्मिन्नुपरते वाक्ये आचार्यस्य महात्मनः।
अनन्तरमुवाचेदं वाक्यं हेत्वर्थसम्मितम्॥१४॥

युधिष्ठिरे समायुक्तां धर्मज्ञे धर्मसंहिताम्।
पाण्डवे नित्यमव्यग्रां गिरं भीष्मः समाददे॥१५॥

असत्सु दुर्लभां नित्यं सतां चाभिमतां सदा।
भीष्मस्त्वभ्यवदत्तत्र गिरं साधुभिरर्चिताम्॥१६॥

यथा नो ब्राह्मणोऽवादीदाचार्यः सर्वधर्मवित्।
श्रुतवृत्तोपसम्पन्ना नाशं नाऽऽयान्ति पाण्डवाः॥१७॥

सर्वलक्षणसम्पन्नाः साधुवृत्तसमन्विताः।
वृद्धानुशासने यत्ताः सत्यधर्मपरायणाः॥१८॥

समयं समयज्ञास्ते पालयन्तः शुभव्रताः।
न विषीदन्ति ते पार्था उद्धहन्तः सतां धुरम्॥१९॥

तपसा चैव गुप्तास्ते स्ववीर्येण च पाण्डवाः।
न नाशमभिगच्छेयुरिति मे नैष्ठिकी मतिः॥२०॥

क्षत्रधर्मरता नित्यं केशवानुगताः सदा।
प्रवीरपुरुषास्ते वै महात्मानो महाबलाः॥२१॥

तत्र बुद्धिं प्रवक्ष्यामि पाण्डवान्वेषणे शृणु।
न तु नीतिः सुनीतस्य शक्यते वेदितुं परैः॥२२॥

यत्तु शक्यमिहास्माभिस्तान्वै सञ्चिन्त्य पाण्डवान्।
बुद्ध्या प्रणेतुं तत्तेऽहं प्रवक्ष्यामि निबोध तत्॥२३॥

न त्वियं साधु वक्तव्या तस्य नीतिः कथञ्चन।
वृद्धानुशासने तात तिष्ठतः सत्यशीलिनः॥२४॥

अयुक्तं तु मया वक्तुं तुल्या मे कुरुपाण्डवाः।
निवासं पाण्डुपुत्राणां सञ्चिन्त्य च वदाम्यहम्।
बहुना किं प्रलापेन यतो धर्मस्ततो जयः॥२५॥

अवश्यं तु नियुक्तेन सभामध्ये विवक्षता।
यथार्हमिह वक्तव्यं सर्वथा धर्मलिप्सया॥२६॥

यत्र नाहं तथा मन्ये यथाऽन्ये मेनिरे जनाः।
निवासं पाण्डुपुत्राणां शृणुष्वं मनुजाधिप॥२७॥

भ्रातृभिः सहितो वीरैः कृष्णया च महायशाः।
किमर्थं स महाराजो नात्मश्रेयो भविष्यति॥२८॥

पाण्डवो निकृतः पूर्वं यथावद्विदितं तव।
क्लेशितश्च पुरे नित्यं राज्यकामैश्च साम्प्रतम्।
छन्नश्चरति तस्मात्स प्रकृत्या नीतिमानृपः॥२९॥

वर्षमेकं सुसञ्छन्नमुष्य वासमनुत्तमम्।
आयाति चोदये काले क्षिप्रं द्रक्ष्यसि पाण्डवम्॥३०॥

सोदरैः सहितं वीरं द्रौपद्या च परन्तप।
संविधत्स्व महाबाहो यथा नः स्यात्सुखोदयः॥३१॥

यस्मिन्स राजा वसति च्छन्नः सत्त्वभृतां वरः।
भविष्यन्ति नरास्तत्र रागमोहविवर्जिताः॥३२॥

नाधयो हि महाराज न व्याधिः क्षत्रियर्षभ।
पुरे जनपदे वाऽपि यत्र राजा युधिष्ठिरः॥३३॥

दानशीलो वदान्यश्च निभृतो ह्रीनिषेवकः।
 प्रियवाक्सत्यवाक्शूरो धर्मशीलो जितेन्द्रियः।
 हृष्टः पुष्टः शुचिर्दक्षो यत्र राजा युधिष्ठिरः॥३४॥

नासूयको न चापीर्ष्युर्नाभिमानी न मत्सरी।
 भविष्यति जनस्तत्र स्वयं धर्ममनुव्रतः॥३५॥

ब्रह्मघोषाश्च भूयांसः पुण्यशब्दास्तथैव च।
 क्रतवश्च भविष्यन्ति भूयांसो भूरिदक्षिणाः॥३६॥

सदा च तत्र पर्जन्यः सम्यग्वर्षी न संशयः।
 सम्पन्नसस्या च मही भविष्यति निरामया॥३७॥

रसवन्ति च धान्यानि गुणवन्ति फलानि च।
 गन्धवन्ति च माल्यानि शुभशब्दा च भारती॥३८॥

वायुश्च सुखसंस्पर्शो यत्र राजा युधिष्ठिरः।
 नीरोगास्तत्र विद्यन्ते वधबन्धा न सन्ति च॥३९॥

न चोरा न च दण्डाश्च न च बाधा भवन्त्युत।
 नाशक्ता न च दुष्टाश्च यत्र राजा युधिष्ठिरः॥४०॥

भयं च नाविशेत्तत्र निष्प्रतीपं च दर्शनम्।
 बहुक्षीरास्तथा गावः सुपुष्टाश्च सुदोहनाः॥४१॥

पयांसि दधिसर्पीषि रसवन्ति हितानि च।
 सलिलानि प्रसन्नानि सर्वे भावाश्च शोभनाः॥४२॥

गुणवन्ति च पानानि भोज्यानि विविधानि च।
 तत्र देशे भविष्यन्ति यत्र राजा युधिष्ठिरः॥४३॥

रसाः स्पर्शाश्च गन्धाश्च शब्दाश्चापि गुणान्विताः।
 दृश्यानि च प्रसन्नानि यत्र राजा युधिष्ठिरः॥४४॥
 धर्माश्च तत्र सर्वैस्तु सेविताश्च द्विजातिभिः।
 स्वैः स्वैर्गुणैश्च संयुक्ता कस्मिन्वर्षे त्रयोदशे।
 देशे तस्मिन्भविष्यन्ति तत पाण्डवसंश्रिते॥४५॥
 सम्प्रीतिमाञ्जनस्तत्र सन्तुष्टः शुचिरव्ययः।
 देवतातिथिभूयांस्तु सर्वभूतानुरागवान्॥४६॥
 इष्टदानमहोत्साहा नित्यं धर्मपरायणाः।
 व्यक्तवाक्यास्ततस्तात शुभकल्याणमङ्गलाः॥४७॥
 शुभत्विषः शुभेच्छाश्च नित्यतुष्टाः श्रियाऽन्विताः।
 भविष्यन्ति जनास्तत्र यत्र राजा युधिष्ठिरः॥४८॥
 नित्योत्सवप्रमुदितो नित्यहृष्टः श्रिया वृतः।
 भविष्यति निवासोऽयं यत्र राजा युधिष्ठिरः॥४९॥
 धर्मज्ञः स तु दुर्ज्ञेयः सर्वज्ञैश्च द्विजातिभिः।
 किं पुनः प्राकृतैस्तात पार्थो विज्ञायते क्वचित्॥५०॥
 यस्मिन्सत्यं धृतिर्दानं परा शान्तिर्ध्रुवा क्षमा।
 ह्रीः श्रीः कीर्तिः परं तेज आनृशंस्यमथार्जवम्॥५१॥
 तस्मान्निवासः पार्थानां चिन्त्यतां यद्वर्षमि वः।
 गतिर्वा परमा तत्र नोत्सहे वक्तुमन्यथा॥५२॥
 एवमेतत्तु सञ्चिन्त्य यत्कृत्यं साधु मन्यसे।
 तत्क्षिप्रं कुरु कौरव्य यद्येतच्छ्रद्धासि मे।
 कुलस्य हि क्षमं तात यदहं प्रब्रवीमि ते॥५३॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि एकत्रिंशोऽध्यायः॥३१॥

द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः शारद्वतो वाक्यमित्युवाच कृतस्तदा।
 युक्तं प्राप्तं च वृद्धेन पाण्डवान्प्रति भाषितम्॥१॥
 धर्मार्थसहितं श्लक्ष्णं सर्वं सत्यं सहेतुकम्।
 तत्रानुरूपं भीष्मस्य ममापि वचनं शृणु॥२॥
 तेषां चैव गतिस्तत्र निवासश्चानुचिन्त्यताम्।
 नीतिर्विधीयतां तत्र साम्प्रतं या हिता भवेत्॥३॥
 नावज्ञेयो रिपुस्तात प्राकृतोऽपि बुभूषता।
 किं पुनः पाण्डवाः शूरा विद्वांसो बलिनस्तथा॥४॥
 तस्मात्सत्रं प्रविष्टेषु पाण्डवेषु महात्मसु।
 गूढभावेषु छत्रेषु काले चोदयमागते॥५॥
 स्वराष्ट्रे परराष्ट्रे च ज्ञातव्यं बलमात्मनः।
 उदयः पाण्डवानां च प्राप्तकालो न संशयः॥६॥
 निवृत्तसमयाः पार्था महात्मानो महाबलाः।
 महोत्साहा भविष्यन्ति पाण्डवा ह्यमितौजसः॥७॥
 तस्माद्बलं च कोशं च नीतिश्चापि विधीयताम्।
 यथा कालोदये प्राप्ते सम्यक् तैः सन्दधामहे॥८॥
 यत्र यन्मन्यसे श्रेयो बुध्यस्व बलमात्मनः।
 नियतं सर्वमित्रेषु बलवत्स्वबलेषु च॥९॥
 सारं फल्गु बलं ज्ञात्वा मध्यस्थं चापि भारत।
 स्वराष्ट्रपरराष्ट्रेषु ज्ञातव्यं बलमात्मनः॥१०॥

अप्रहृष्टं प्रहृष्टं वा सन्दधाम तथा परैः।

साम्ना दानेन भेदेन दण्डेन बलिकर्मणा॥११॥

न्यायेनाऽऽक्रम्य च परान्बलाच्चानम्य दुर्बलान्।

सान्त्वयित्वा च मित्राणि बलं चाभाष्यतां सुखम्॥१२॥

स्वकोशबलसंवृद्धः सम्यक्सिद्धिमवाप्स्यसि।

योत्स्यसे चापि बलिभिररिभिः प्रत्युपस्थितैः।

अन्यैस्त्वं पाण्डवैर्वाऽपि हीनैः स्वबलवाहनैः॥१३॥

एवं सर्वं विनिश्चित्य व्यवहर्ताऽसि न्यायतः।

यथाकालं मनुष्येन्द्र चिरं सुखमवाप्स्यसि॥१४॥

भीष्माद्रोणकृपैरुक्ते कर्णदुःशासनादिभिः।

ततो दुर्योधनो वाक्यं श्रुत्वा तेषां महात्मनाम्।

मुहूर्तमनुसञ्चिन्त्य सचिवानिदमब्रवीत्॥१५॥

श्रुतमेतन्मया पूर्वं कथासु जनसंसदि।

धीराणां शास्त्रविदुषां प्राज्ञानां मतिनिश्चये।

कृतिनां सारफल्गुत्वे जानामि नयचक्षुषा॥१६॥

सत्वे बाहुबले धैर्ये प्राणे शारीरसम्भवे।

साम्प्रतं मानुषे लोके सदैत्यनरराक्षसे॥१७॥

चत्वारस्तु नरव्याघ्रा बले शक्रोपमा भुवि।

उत्तमाः प्राणिनां तेषां नास्ति कश्चिद्वले समः॥१८॥

बलदेवश्च भीमश्च मद्रराजश्च वीर्यवान्।

चतुर्थः कीचकस्तेषां पञ्चमं नानुशुश्रुमः॥१९॥

अन्योन्यानन्तरबलाः परस्परजयैषिणः।

बाहुयुद्धमभीप्सन्तो नित्यं संरब्धमानसाः॥२०॥

तेनाहमवगच्छामि प्रत्ययेन वृकोदरम्।
 मनस्यभिनिविष्टं मे व्यक्तं जीवन्ति पाण्डवाः॥२१॥
 तत्राहं कीचकं मन्ये भीमसेनेन मारितम्।
 सैरन्ध्रीं द्रौपदीं मन्ये नात्र कार्या विचारणा॥२२॥
 शङ्के कृष्णानिमित्तं तु भीमसेनेन कीचकः।
 गन्धर्वव्यपदेशेन हतो निशि महाबलः॥२३॥

को हि शक्तः परो भीमात्कीचकं हन्तुमोजसा।
 शस्त्रं विना बाहुबलात्तथा सर्वाङ्गचूर्णने॥२४॥

मर्दितुं वा तथा तीव्रं चर्ममांसास्थिचूर्णनम्।
 रूपमन्यत्समास्थाय भीमस्यैतद्विचेष्टितम्॥२५॥
 ध्रुवं कृष्णानिमित्तं तु भीमसेनेन सूतजाः।
 गन्धर्वव्यपदेशेन हता निशि न संशयः॥२६॥

पितामहेन ये चोक्ता देशस्य च जनस्य च।
 गुणास्ते मत्स्यराष्ट्रेषु बहुशोऽपि मया श्रुताः॥२७॥
 विराटनगरे मन्ये पाण्डवाश्छन्नचारिणः।
 निवसन्ति पुरे रम्ये तत्र यात्रा विधीयताम्॥२८॥

मत्स्यराष्ट्रं गमिष्यामो ग्रहीष्यामश्च गोधनम्।
 गृहीते गोधने नूनं तेऽपि योत्स्यन्ति पाण्डवाः॥२९॥

अपूर्णे समये चापि यदि पश्येम पाण्डवान्।
 द्वादशान्यानि वर्षाणि प्रवेक्ष्यन्ति पुनर्वनम्॥३०॥
 तस्मादन्यतरेणापि लाभोऽस्माकं भविष्यति।
 कोशवृद्धिरिहास्माकं शत्रूणां निधनं भवेत्॥३१॥

कथं सुयोधनं गच्छेद्युधिष्ठिरभृतः पुरा।
 एतच्चापि वदत्येष मात्स्यः परिभवान्मयि॥३२॥
 तस्मात्कर्तव्यमेतद्वै तत्र यात्रा विधीयताम्।
 एतत्सुनीतं मन्येऽहं सर्वेषां यदि रोचते॥३३॥

वैशम्पायन उवाच

ततो राजा त्रिगर्तानां सुशर्मा रथयूथपः।
 पूर्वमाभाष्य कर्णेन तथा दुःशासनेन च।
 प्राप्तकालमिदं वाक्यमुवाच त्वरितो बली॥३४॥
 असकृन्निकृतः पूर्वं मात्स्यसाल्वेयकेकयैः।
 सूतेनैव च मात्स्यस्य कीचकेन पुनः पुनः॥३५॥
 बाधितो बन्धुभिः सार्धं बलाद्वलवता विभो।
 स कर्णमभिवीक्ष्याथ दुर्योधनमभाषत॥३६॥
 राष्ट्रं ममासकृद्राजत्राज्ञा मात्स्येन बाधितम्॥३७॥
 प्रणेता कीचकस्तस्य बलोत्सिक्तोऽभवन्पुरा।
 अमर्षी दुर्जयो जेता प्रख्यातबलपौरुषः।
 स हतस्तत्र गन्धर्वैः पापकर्मा नृशंसकृत्॥३८॥
 तस्मिन्विनिहते राजन्हीनदर्पो निराश्रयः।
 भविष्यति निरुत्साहो विराट इति मे मतिः॥३९॥
 तत्र यात्रा मम मता यदि ते रोचतेऽनघ।
 कौरवाणां च सर्वेषां कर्णस्य च महात्मनः॥४०॥
 एतत्कार्यमहं मन्ये परमात्ययिकं महत्।
 राष्ट्रं तस्याभियास्यामो धनधान्यसमाकुलम्॥४१॥

आददामोऽस्य रत्नानि विविधानि वसूनि च।
 ग्रामान्नाष्ट्राणि वा तस्य हरिष्यामो विभागशः॥४२॥
 अथवा गोसहस्राणि बहूनि शुभदर्शन।
 विविधानि हरिष्यामः प्रतीपीड्य पुरं बलात्॥४३॥
 कौरवैः सह सङ्गमय त्रिगर्तेश्च विशाम्पते।
 गास्तस्यापहरिष्यामः सह सर्वैर्महारथैः॥४४॥
 सन्धिं वा तेन कृत्वा तु निबध्नीमोऽस्य पौरुषम्।
 हत्वा चास्य चमूं कृत्स्नां वशमेवानयामहे॥४५॥
 तं वशे न्यायतः कृत्वा सुखं वत्स्यामहे वयम्।
 भवतां बलवृद्धिश्च भविष्यति न संशयः॥४६॥

वैशम्पायन उवाच

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कर्णो राजानमब्रवीत्॥४७॥
 सूक्तं सुशर्मणा वाक्यं प्राप्तकालमिदं वचः।
 तस्मात्क्षिप्रं विनिर्यामो योजयित्वा वरूथिनीम्॥४८॥
 यदेतत्तेऽभिरुचितं मम चैतद्धि रोचते।
 प्रविभज्य च सैन्यानि यथा वा मन्यते भवान्॥४९॥
 प्रज्ञावान्कुलवृद्धश्च सर्वेषां नः पितामहः।
 आचार्यश्च कृपो विद्वाञ्शकुनिश्चापि सौबलः॥५०॥
 मन्यन्ते ते यथा सर्वे तथा यात्रा विधीयताम्।
 सम्मन्त्र्य चाऽऽशु गच्छामः साधनार्थं महीपते॥५१॥
 किं नु नः पाण्डवैः कार्यं हीनार्थबलपौरुषैः।
 अत्यन्तं हि प्रनष्टास्ते प्राप्ता वाऽपि यमक्षयम्॥५२॥

तद्भवांश्चतुरङ्गेण बलेन महता वृतः।
 विराटनगरं यातु सर्वसैन्येन भारत।
 आदास्यामोऽथ गास्तस्य विविधानि वसूनि च॥५३॥

वैशम्पायन उवाच

ततो दुर्योधनो राजा वचः श्रुत्वा तु तस्य तत्।
 वैकर्तनस्य कर्णस्य क्षिप्रमाज्ञापयत्स्वयम्।
 शासने नित्ययुक्तं तु दुःशासनमनन्तरम्॥५४॥

दुर्योधन उवाच

सह वृद्धैस्तु सम्मन्त्र्य क्षिप्रं योजय वाहिनीम्।
 यथोद्देशं तु गच्छामः सहिताः सर्वकौरवैः॥५५॥

सुशर्मा तु यथोद्दिष्टं देशं यातु महारथः।
 त्रिगर्तैः सहितः सर्वैः प्रख्यातबलपौरुषैः।
 प्रागेव हि सुसंयत्तो विराटनगरं प्रति॥५६॥

जघन्यतो वयं तत्र यास्यामो दिवसान्तरे।
 विषयं मत्स्यराजस्य सुसमृद्धं सुसंहितम्॥५७॥

सुशर्मणा गृहीते तु मत्स्यराजस्य गोधने।
 विराटः सैन्यमादाय त्रिगर्तैः सह योत्स्यति॥५८॥

अपरं दिवसं गास्तु तत्र गृह्णन्तु कौरवाः।
 गवार्थे पाण्डवास्तत्र योत्स्यन्ति कुरुभिः सह॥५९॥

तथा गत्वा यथोद्देशं विराटनगरान्तिके।
 क्षिप्रं गोष्ठं समासाद्य गृह्णन्तु विपुलं धनम्॥६०॥

गवां शतसहस्राणि श्रीमन्ति गुणवन्ति च।
वयमस्य निगृह्णीमो द्विधा कृत्वा च वाहिनीम्॥६१॥

वैशम्पायन उवाच

ते स्म गत्वा यथोद्दिष्टं देशं मत्स्यमहीपतेः।
सन्नद्धा रथिनः सर्वे सपताका बलोत्कटाः।
प्रतिवैरं चिकीर्षन्तो गोषु गृद्धा महाबलाः॥६२॥

आदत्त गाः सुशर्माऽथ कृष्णपक्षस्य चाष्टमीम्॥६३॥

अपरे दिवसे सर्वे राजन्सम्भूय कौरवाः।
नवम्यां ते न्यगृह्णन्त गोकुलानि सहस्रशः।
कौरवास्तु महावीर्या मत्स्यानां विषयान्तरे॥६४॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि द्वात्रिंशोऽध्यायः॥३२॥

त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततस्तेषां महाराज तत्रैवामिततेजसाम्।
छद्मलिङ्गप्रविष्टानां पाण्डवानां महात्मनाम्॥१॥

व्यतीतः समयः सम्यग्विराटनगरे सताम्।
कुर्वतां तस्य कर्माणि विराटस्य महीपतेः॥२॥

कीचके तु हते राजा विराटः परवीरहा।
परां सम्भावनां चक्रे कुन्तीपुत्रे युधिष्ठिरे॥३॥

ततस्त्रयोदशस्वान्ते तस्य वर्षस्य भारत।
शुशर्मणा गृहीतं तु गोधनं तरसा बहु॥४॥

ततः शब्दो महानासीद्रेणुश्च दिवमस्पृशत्।
 शङ्खदुन्दुभिघोषश्च भेरीणां च महास्वनः।
 गवाश्वरथनागानां निश्वनश्च पदातिनाम्॥५॥

एवं तैस्त्वभिनिर्याय मत्स्यराजस्य गोधने।
 त्रिगर्तैर्गृह्यमाणे तु गोपालाः प्रत्यषेधयन्॥६॥

अथ त्रिगर्ता बहवः परिगृह्य धनं बहु।
 परिक्षिप्य हयैः शीघ्रै रथव्रातैश्च भारता।
 गोपालान्प्रत्ययुध्यन्त रणे कृत्वा जये धृतिम्॥७॥

ते हन्यमाना बहुभिः प्रासतोमरपाणिभिः।
 गोपाला गोकुले भक्ता वारयामासुरोजसा॥८॥

परश्वथैश्च मुसलैर्भिण्डिपालैश्च मुद्गरैः।
 गोपालाः कर्षणैश्चित्रैर्जघ्नुरश्वान्समन्ततः॥९॥

ते हन्यमानाः सङ्क्रुद्धास्त्रिगर्ता रथयोधिनः।
 विसृज्य शरवर्षणि गोपानद्रावयन्बलात्॥१०॥

हन्यमानेषु गोपेषु विमुखेषु विशाम्पते।
 ततो युवानः सम्भीताः श्वसन्तो रेणुगुणिताः॥११॥

जवेन महता चैव गोपालाः पुरमाव्रजन्।
 विराटनगरं प्राप्य नरा राजानमब्रुवन्॥१२॥

सभायां राजशार्दूलमासीनं पाण्डवैः सह।
 शूरैः परिवृतं योधैः कुण्डलाङ्गदधारिभिः॥१३॥

सद्भिश्च पण्डितैः सार्धं मन्त्रिभिश्चापि संवृतम्।
 दृष्ट्वा शीघ्रं तु गोपाला विराटमिदमब्रुवन्॥१४॥

अस्मान्युधि विनिर्जित्य परिभूय सबान्धवान्।
षष्टिं गवां सहस्राणि त्रिगर्ताः कालयन्ति ते।
ता निवर्तय राजेन्द्र मा नेशुः पशवस्तव॥१५॥

वैशम्पायन उवाच

श्रुत्वा तु वचनं तेषां गोपालानामरिन्दमः।
स राजा महर्तुं सेनां मात्स्यानां समवाहयत्।
रथनागाश्वकलिलां पत्तिध्वजसमाकुलाम्॥१६॥

राजानो राजपुत्राश्च तनुत्राण्यथ भेजिरे।
भानुमन्ति विवातानि सूपसेव्यानि भागशः॥१७॥

पृथक्काञ्चनसन्नाहान्रथेष्वश्वानयोजयन् ।
उत्कृष्य पाशान्मौर्वीणां शूराश्चापेष्वयोजयन्॥१८॥

दृढमायसगर्भं तु कवचं तप्तकाञ्चनम्।
विराटस्य प्रियो भ्राता शतानीकोऽभ्यहारयत्॥१९॥

सर्वभारसहं वर्म कल्याणपटलं दृढम्।
शतानीकादवरजो मदिराक्षोऽभ्यहारयत्॥२०॥

उत्सेधे यस्य पद्मानि शतं सौगन्धिकानि च।
मृष्टहाटकपर्यन्तं सूर्यदत्तोऽभ्यहारयत्॥२१॥

दृढमायसगर्भं च श्वेतं रुक्मपरिष्कृतम्।
विराटस्य सुतो ज्येष्ठो वीरः शङ्खोऽभ्यहारयत्॥२२॥

शतसूर्यं शतावर्तं शतबिन्दुं शताक्षिमत्।
अभेद्यकल्पं मत्स्यानां राजा कवचमाहरत्॥२३॥

ततो नानातनुत्राणि स्वानिस्वानि महाबलाः।
 युयुत्सवोऽभ्यनह्यन्त देवकल्पाः प्रहारिणः॥२४॥
 सोपस्करेषु शुभ्रेषु महत्सु च महारथाः।
 पृथक्काश्चनसन्नाहान्रथेष्वश्वानयोजयन् ॥२५॥
 सूर्यचन्द्रप्रतीकाशे मणिहेमविभूषिते।
 महाप्रमाणं मत्स्यस्य ध्वजमुच्छ्रियते रथे॥२६॥
 ध्वजान्बहुविधाकारान्सौवर्गान्हेममालिनः ।
 यथास्वं क्षत्रियाः शूरा रथेषु समयोजयन्॥२७॥
 रथेषु युज्यमानेषु कङ्को राजानमब्रवीत्।
 मया ह्यस्रं चतुर्वर्गमवाप्तमृषिसत्तमात्॥२८॥
 दंशितो रथमास्थाय पदं निर्याम्यहं गवाम्।
 अयं च बलवाञ्छूरो वललो दृश्यतेऽनघ॥२९॥
 गोसङ्क्षुमश्वबन्धं च संयोजय रथेषु वै।
 नैतेन जातु युद्धेयुर्गवार्थमिति मे मतिः॥३०॥

वैशम्पायन उवाच

अथ मात्स्योऽब्रवीद्राजा शतानीकं जघन्यजम्।
 कङ्कश्च वललः सूदो दामग्रन्थिश्च वीर्यवान्॥३१॥
 तन्निपालश्च गोसङ्क्षुो यथा ते पुरुषर्षभाः।
 शूराः सुवीराः पुरुषा नागराजवरोपमाः।
 युद्धेयुरिति मे बुद्धिर्वर्तते नात्र संशयः॥३२॥
 एतेषामपि दीयन्तां रथा ध्वजपताकिनः।
 कवचानि विचित्राणि दृढानि च लघूनि च॥३३॥

प्रतिमुञ्चन्तु गात्रेषु दीयन्तामायुधानि च।
नेमे जातु न युद्धेयुरिति मे धीयते मतिः॥३४॥

वैशम्पायन उवाच

तच्छ्रुत्वा नृपतेर्वाक्यं शीघ्रं त्वरितमानसः।
शतानीकः स पार्थभ्यो रथान्नाजन्समादिशत्॥३५॥

सहदेवाय राज्ञे च भीमाय नकुलाय च।
तान्दृष्ट्वा सहसा सूता राजभक्तिपुरस्कृताः॥३६॥

निर्दिष्टा नरदेवेन रथाञ्छीघ्रमयोजयन्।
कवचानि विचित्राणि नवानि च दृढानि च॥३७॥

विराटः प्रददौ यानि तेषामक्लिष्टकर्मणाम्।
तान्यामुच्य शरीरेषु दंशितास्ते महारथाः॥३८॥

तरस्विनश्छत्ररूपाः सर्वशस्त्रविशारदाः।
रथान्हेमपरिष्कारान्समास्थाय महारथाः।
पाण्डवा निर्ययुर्दृष्टा दंशिता राजसत्तम॥३९॥

विराटमन्वयुः पश्चात्सहिताः कुरुपुङ्गवाः।
चत्वारो भ्रातरः शूराः पाण्डवाः सत्यविक्रमाः॥४०॥

दीर्घानां च दृढानां च धनुषां ते यथाबलम्।
उत्कृष्य पाशान्मौर्वीणां वीराश्चापेष्वयोजयन्॥४१॥

ततः सुवाससः सर्वे वीराश्चन्दनरूषिताः।
चोदिता नरदेवेन क्षिप्रमश्वानचोदयन्॥४२॥

ते हया हेमसञ्छन्ना बृहन्तः साधुवाहिनः।
चोदिताः प्रत्यदृश्यन्त पत्रिणामिव पङ्क्तयः॥४३॥

भीमरूपाश्च मातङ्गाः प्रभिन्नकरटामुखाः।

स्वारूढा युद्धकुशलैर्महामात्राधिरोहिताः॥४४॥

क्षरन्त इव जीमूताः सुदन्ताः षाष्टिहायनाः।

राजानमन्वयुः पश्चात्क्रामन्त इव पर्वताः॥४५॥

दृढायुधजनाकीर्णं रथाश्वगजसङ्कुलम्।

तद्वलाग्रं विराटस्य शक्रस्येव तदा बभौ॥४६॥

तं प्रयान्तं महाराज निनीषन्तं गवां पदम्।

विशारदानां वैश्यानां प्रकृष्टानां तदा नृप॥४७॥

विंशतिस्तु सहस्राणि नराणामनुयायिनाम्।

अष्टौ रथसहस्राणि दश नागशतानि च।

विंशच्चाश्वसहस्राणि मात्स्यानां त्वरितं ययुः॥४८॥

तदनीकं विराटस्य शुशुभेऽतीव भारत।

वसन्ते बहुपुष्पाढ्यं काननं चित्रितं यथा॥४९॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः॥३३॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥३४॥

वैशम्पायन उवाच

निर्याय नगराच्छूरा व्यूढानीकाः प्रहारिणः।

त्रिगर्तानस्पृशन्मात्स्याः सूर्येऽस्तङ्गमिते सति॥१॥

ते त्रिगर्ताश्च मात्स्याश्च व्यूढानीकाः प्रहारिणः।

अन्योन्यमभिवर्तन्ते गोषु गृद्धा महाबलाः॥२॥

भीमाश्च मत्तमातङ्गास्तोमराङ्कुशचोदिताः।
ग्रामणीयैः समारूढाः कुशलैर्हस्तिसादिभिः॥३॥

तेषां समागमो घोरस्तुमुलो रोमहर्षणः।
घ्नतां परस्परं राजन्यमराष्ट्रविवर्धनः॥४॥

देवासुरसमो राजन् नाऽऽसीत् सूर्येऽवलम्बति।
पदातिरथनागेन्द्रहयारोहबलौघवान् ॥५॥

अन्योन्यमभ्यापततां निघ्नतां चेतरेतरम्।
उदतिष्ठद्रजो भौमं न प्राज्ञायत किञ्चन॥६॥

पक्षिणश्चापतन्भूमौ सैन्येन रजसा वृताः।
इषुभिर्व्यतिसर्पद्विरादित्योऽन्तरधीयत ॥७॥

खद्योतैरिव संयुक्तमन्तरिक्षमजायत॥८॥

रुक्मपृष्ठानि चापानि विचेरुर्विद्युतो यथा।
नर्दतां लोकवीराणां सव्यं दक्षिणमस्यताम्॥९॥

रथा रथैः समाजग्मुः पत्तयश्च पदातिभिः।
सादिनः सादिभिर्जग्मुर्गजैश्चापि महागजाः॥१०॥

असिभिः पट्टसैश्चापि शक्तिभिस्तोमरैरपि।
संरब्धाः समरे योधा निजघ्नुरितरेतरम्॥११॥

निघ्नन्तः समरेऽन्योन्यं हृष्टाः परिघपाणयः।
न शेकुरतिसङ्क्रुद्धाः शूराः कर्तुं पराङ्मुखम्॥१२॥

रक्ताधरोष्ठं सुनसं कृत्तश्मश्रु स्वलङ्कृतम्।
अदृश्यत शिरश्छिन्नं रजोविध्वस्तकुण्डलम्॥१३॥

दृश्यन्ते तत्र गात्राणि वीरैश्छिन्नानि सर्वशः।
 सालस्कन्धनिकाशानि क्षत्रियाणां महामृधे॥१४॥
 नागभोगनिकाशैश्च बाहुभिश्चन्दनोक्षितैः।
 आकीर्णा वसुधा तत्र शिरोभिश्च सकुण्डलैः॥१५॥
 यथा वा वाससी श्लक्ष्णे महारजतरञ्जिते।
 बिभ्रती युवती श्यामा तद्वद्भाति वसुन्धरा॥१६॥
 उपाशाम्यद्रजो भौमं रुधिरेण प्रवर्षता।
 कश्मलं प्राविशद् घोरं निर्मर्यादमवर्तत॥१७॥
 युधिष्ठिरोऽपि धर्मात्मा भ्रातृभिः सहितस्तदा।
 व्यूहं कृत्वा विराटस्य अन्वयुध्यत पाण्डवः॥१८॥
 आत्मानं श्येनवत्कृत्वा तुण्डमासीद्युधिष्ठिरः।
 पक्षौ यमौ च भवतः पुच्छमासीद्वृकोदरः॥१९॥
 सहस्रं न्यहनत्तत्र कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 भीमसेनस्तु सङ्क्रुद्धः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 द्विसहस्रं रथान्वीरः परलोकं प्रवेशयत्॥२०॥
 नकुलस्त्रिशतं जघ्ने सहदेवश्चतुःशतम्।
 शतानीकः शतं जघ्ने मदिराश्वश्चतुःशतम्॥२१॥
 प्रहृष्टां महतीं सेनां त्रिगर्तानां महाबलौ।
 आर्च्छतां बहुसंरब्धौ केशाकेशि रथारथि॥२२॥
 लक्षयित्वा त्रिगर्तानां तौ प्रविष्टौ महाचमूम्।
 जग्मतुः सूर्यदत्तश्च वललश्चापि पृष्ठतः॥२३॥

शङ्खो विराटपुत्रश्च महेष्वासो महाबलः।

विनिघ्नन्समरे शूरान्प्रविवेश महाचमूम्॥२४॥

विराटस्तत्र सङ्ग्रामे हत्वा पञ्चशतं रथान्।

कुञ्जराणां शतं चैव सहस्रं वाजिनां तथा॥२५॥

चरन्स विविधान्मार्गात्रथेन रथिनां वरः।

त्रिगर्तानां सुशर्माणमार्च्छद्रुक्मरथं रणे॥२६॥

तौ तु प्राहरतां तत्र महेष्वासौ महाबलौ।

अन्योन्यमभिनिघ्नन्तौ गोषु गोवृषभाविव॥२७॥

राजसिंहौ सुसंरब्धौ विरेजतुरमर्षणौ।

कृतास्त्रौ निशितैर्बाणैरसिशक्तिपरश्वथैः॥२८॥

ततो रथाभ्यां रथिनौ व्यतीयातां समन्ततः।

शरान्ससृजतुः शीघ्रं तोयधारा घनाविव॥२९॥

अन्योन्यमभिसंरब्धौ दन्ताभ्यामिव कुञ्जरौ।

कृतास्त्रौ निशितैर्बाणैर्दारयामासतू रणे॥३०॥

मात्स्यो राजा सुशर्माणं विव्याध निशितैः शरैः।

पञ्चभिः पञ्चभिर्बाणैर्विव्याध चतुरो हयान्॥३१॥

द्वाभ्यां सूतं च विव्याध केतुं च त्रिभिराशुगैः।

तथैव मात्स्यराजं तु सुशर्मा युद्धदुर्मदः।

पञ्चाशद्भिः शितैर्बाणैर्विव्याध परमास्त्रवित्॥३२॥

तयोर्बलानि राजेन्द्र समस्तानि महारणे।

नाजानन्त तदाऽन्योन्यं प्रदोषे रजसा वृते॥३३॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि चतुस्त्रिंशोऽध्यायः॥३४॥

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच

तमसाऽभिप्लुते लोके रजसा चैव भारत।
व्यतिष्ठन्त मुहूर्तं ते व्यूढानीकाः प्रहारिणम् ॥ १ ॥

ततोऽन्धकारं प्रणुदन्नुदतिष्ठन्निशाकरः।
कुर्वाणो विमलां रात्रिं दर्शयन्क्षत्रियान्नणे ॥ २ ॥

ततः प्रकाशमासाद्य पुनर्युद्धमवर्तत।
घोररूपं तदा तेषामवेक्ष्य तु परस्परम् ॥ ३ ॥

तथैव तेषां तुमुलानि तानि
क्रुद्धानि चान्योन्यमभिद्रवन्ति।
गदासिपटैश्च परश्वथैश्च
प्रासैश्च तीक्ष्णाग्रसुधौतधारैः ॥ ४ ॥

बलं तु मात्स्यस्य बलेन राजा
सर्वं त्रिगर्ताधिपतिः सुशर्मा।
प्रमथ्य जित्वा च निपीड्य मत्स्यान्
विराटमोजस्विनमभ्यधावत् ॥ ५ ॥

मत्ताविव वृषौ तौ तु गजाविव मदोद्धतौ।
सिंहाविव गजग्राहौ शक्रवृत्राविवोद्धतौ ॥ ६ ॥

उभौ तुल्यबलोत्साहावुभौ तुल्यपराक्रमौ।
उभौ तुल्यास्रविक्षेपावुभौ युद्धविशारदौ ॥ ७ ॥

तौ निहत्य पृथग्धुर्यानुभयोः पार्ष्णिसारथी।
आस्तां तुल्यधनुर्ग्राहौ कृष्णकंसाविवोद्धतौ ॥ ८ ॥

ततः सुशर्मा त्रैगर्तः सह भ्रात्रा सुवर्मणा।
 अभ्यद्रवन्मत्स्यराजं रथव्रातेन सर्वशः॥१॥
 ततो रथाभ्यां प्रस्कन्द्य भ्रातरौ क्षत्रियर्षभौ।
 गदापाणी सुसंरब्धौ समभ्यद्रवतां जवात्॥१०॥
 सुशर्मा परवीरघ्नो बलवान्वीर्यवान्गदी।
 विरथं मत्स्यराजानं जीवग्राहमथाग्रहीत्॥११॥
 तमुन्मथ्य सुशर्मा तु युवतीमिव कामुकः।
 स्यन्दनं स्वं समारोप्य प्रययौ भीमविक्रमः॥१२॥
 तस्मिन्गृहीते विरथे विराटे बलवत्तरे।
 बलं सर्वं विभग्नं तन्निरुत्साहं निराशकम्॥१३॥
 प्राद्रवन्त भयान्मात्स्यास्त्रिगर्तैरर्दिता रणे।
 विदिक्षुः दिक्षु सर्वासु पलायन्ति च यान्ति च॥१४॥
 तेषु विद्राव्यमाणेषु कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 अभ्यभाषत धर्मात्मा भीमसेनमरिन्दमम्॥१५॥
 मात्स्यराजस्त्रिगर्तेन परामृष्टः सुशर्मणा।
 तं मोक्षय महाबाहो मा गमद्विषतां वशम्॥१६॥
 भीमसेन महाबाहो गृहीतं तु सुशर्मणा।
 त्रायस्व मोचय क्षिप्रमस्मत्प्रीतिकरं नृपम्॥१७॥
 उषिताः स्म सुखं सर्वे सर्वकामैः सुपूजिताः।
 भीमसेन त्वया कार्या तस्य वातस्य निष्कृतिः॥१८॥

वैशम्पायन उवाच

तं तथावादिनं तत्र भीमसेनो महाबलः।
 अभ्यभाषत दुर्धर्षो रणमध्ये युधिष्ठिरम्॥१९॥

अहमेनं परित्रास्ये शासनात्तव पार्थिव।
 पश्येदं सुमहत्कर्म युध्यतो मम शत्रुभिः॥२०॥
 स्वबाहुबलमाश्रित्य परेषामसमं रणे।
 एकान्तमाश्रितो राजंस्तिष्ठ त्वं भ्रातृभिः सह॥२१॥
 अयं वृक्षो महाशाखो गिरिमात्रो वनस्पतिः।
 अहमेनं समारुज्य पोथयिष्यामि शात्रवान्॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

तं मत्तमिव मातङ्गं वीक्षमाणं वनस्पतिम्।
 अब्रवीद्भ्रातरं वीरं धर्मराजो युधिष्ठिरः॥२३॥
 भीम मा साहसं कार्षींस्तिष्ठत्वेष वनस्पतिः॥२४॥
 मा त्वां वृक्षेण कर्माणि कुर्वन्तमतिमानुषम्।
 जनाः समवबुध्येरन्भीमोऽयमिति भारत॥२५॥
 मा ग्रहीस्त्वमिमं वृक्षं सिंहनादं च मा नद।
 कर्मणा सिंहनादेन विज्ञास्यन्ति जना ध्रुवम्॥२६॥
 इमं वृक्षं गृहीत्वा त्वं नेमां सेनामभिद्रव।
 वृक्षं च त्वां रुजन्तं वै विज्ञास्यति जनो ध्रुवम्॥२७॥
 अन्यदेवायुधं गृह्य प्रतिपद्यस्व मानुषम्।
 चापं वा यदि वा शक्तिं निस्त्रिंशं वा परश्वथम्॥२८॥
 यदेव मानुषं भीम भवेदन्यैरलक्षितम्।
 तदेवायुधमादाय मोचयाऽऽशु महीपतिम्॥२९॥
 यमौ च चक्ररक्षौ ते भवितारौ महाबलौ।
 व्यायच्छतस्ते समरे मत्स्यराजं परीप्सतः॥३०॥

वैशम्पायन उवाच

भ्रातुर्वचनमादाय भीमो वृक्षं विसृज्य च।
चापमादाय सम्प्राप्तो रथमास्थाय पाण्डवः॥३१॥
व्यमुश्चच्छरवर्षाणि सतोय इव तोयदः।
तं भीमो भीमकर्माणं सुशर्माणमथाऽऽद्रवत्॥३२॥

विराटमभिवीक्ष्यैनं तिष्ठतिष्ठेति चावदत्॥३३॥
सुशर्मा चिन्तयामास कालान्तकयमोपमम्।
तिष्ठतिष्ठेति भाषन्तं पृष्ठतो रथपुङ्गवः॥३४॥

पश्यतां सुमहत्कर्म महद्युद्धमुपस्थितम्।
परावृत्तो धनुर्गृह्य सुशर्मा भ्रातृभिः सह॥३५॥
निमेषान्तरमात्रेण भीमसेनेन ते रथाः।
रथानां च गजानां च वाजिनां च सप्तादिनाम्॥३६॥

सहस्रशतसङ्घाताः शूराणामुग्रधन्विनाम्।
पातिता भीमसेनेन विराटस्य समीपतः॥३७॥

पत्तयो निहतास्तेषां गदां गृह्य महात्मना॥३८॥
तद्दृष्ट्वा तादृशं युद्धं सुशर्मा युद्धदुर्मदः।
चिन्तयामास मनसा किं शेषं हि बलस्य मे॥३९॥

अपरो दृश्यते सैन्ये पुरा मग्नो महाबले।
आकर्णपूर्णन तदा धनुषा प्रत्यदृश्यत॥४०॥

सुशर्मा सायकांस्तीक्ष्णान्क्षिपते च पुनःपुनः॥४१॥
ततः समस्तास्ते सर्वे तुरगानभ्यचोदयन्।
दिव्यमस्त्रं विकुर्वाणास्त्रिगर्तान्प्रत्यमर्षणाः॥४२॥

तान्निवृत्तरथान्दृष्ट्वा पाण्डवास्तां महाचमूम्।
 वैराटिः परमक्रुद्धो युयुधे परमाद्भुतम्॥४३॥
 त्रिगर्ताः समभिक्रम्य अयुध्यन्त जयैषिणः।
 तान्भीमसेनः सङ्क्रुद्धः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 वैराटिः परमक्रुद्धो युयुधे परमाद्भुतम्॥४४॥
 सहस्रं प्राहिणोद्राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 नकुलश्चापि सप्तैव शतानि प्राहिणोच्छरैः॥४५॥
 शतानि त्रीणि शूराणां सहदेवः प्रतापवान्।
 युधिष्ठिरसमादिष्टो निजघ्ने पुरुषर्षभः॥४६॥
 प्रविश्य महतीं सेनां त्रिगर्तानां महाबलः।
 क्षोभयन्सर्वभूतानि सिंहः क्षुद्रमृगानिव॥४७॥
 ततो युधिष्ठिरो राजा त्वरमाणो महाबलः।
 अभिद्रुत्य सुशर्माणं शरैरभ्यहनद्भृशम्॥४८॥
 सुशर्माऽपि सुसङ्क्रुद्धस्त्वरमाणो युधिष्ठिरम्।
 अविध्यदशभिर्बाणैश्चतुर्भिश्चतुरो हयान्॥४९॥
 ततो राजन्क्षिप्रकारी कुन्तीऽपुत्रो वृकोदरः।
 समासाद्य सुशर्माणमश्वांस्तस्य न्यपातयत्॥५०॥
 पृष्ठगोपौ च तस्याथ हत्वा परमसायकैः।
 अथास्य सारथिं क्रुद्धो रथोपस्थादपतयत्॥५१॥
 चक्ररक्षस्तु शूरश्च शोणाश्वो नाम नामतः।
 स भयाद्विरथं दृष्ट्वा त्रैगर्तं व्याजहात्तदा॥५२॥

ततो विराटः प्रस्कन्द्य रथादथ सुशर्मणः।
 गदामस्य परामृश्य तमेवाभ्यहनद्वली॥५३॥
 स चचार गदापाणिर्वृद्धोऽपि तरुणो यथा॥५४॥
 भीमस्तु भीमसङ्काशो रथात्प्रस्कन्द्य वीर्यवान्।
 उत्प्लुत्य गत्वा वेगेन तद्रथे विनिपत्य च।
 सुशर्मणः शिरोऽगुह्यात्पुनराश्वास्य युध्यतः॥५५॥
 अग्राद्विरेर्विनिक्षिप्य सिंहः क्षुद्रमृगं यथा।
 ऊर्ध्वमुत्प्लुत्य मार्जार आखोर्यद्वच्छिरो रुषा॥५६॥
 समुद्यम्य तु रोषात्तं निष्पिपेष महीतले।
 यदा मूर्ध्नि महाबाहुः प्राहरद्विलपिष्यतः॥५७॥
 तस्य जानु ददौ भीमो जघ्रे चैनमरत्निना।
 स मोहमगमद्राजा प्रहारवरपीडितः॥५८॥
 तस्मिन्वीरे गृहीते तु त्रिगर्तानां महारथे।
 अभज्यत बलं सर्वं त्रिगर्तानां भयातुरम्॥५९॥
 निवृत्य गास्ततः सर्वाः पाण्डुपुत्रा महारथाः।
 अवजित्य सुशर्माणं धनं चाऽऽदाय सर्वशः॥६०॥
 स्वबाहुबलसम्पन्ना ह्रीनिषेवा यतव्रताः।
 विराटस्य महात्मानः परिक्लेशविनाशनाः।
 स्थिताः समक्षं ते सर्वे त्वथ भीमोऽभ्यभाषत॥६१॥
 नायं पापसमाचारो मत्तो जीवितुमर्हति।
 किं नु शक्यं मया कर्तुं यद्राजा सततं घृणी।
 गले गृहीत्वा राजानमानीय विवशं वशम्॥६२॥

तत एनं विचेष्टन्तं बद्धा पार्थो वृकोदरः।
रथमारोपयामास विसंज्ञं पांसुगुण्ठितम्॥६३॥

अभ्येत्य रणमध्यस्थमभ्यगच्छद्युधिष्ठिरम्।
दर्शयामास भीमस्तु सुशर्माणं नराधिपम्॥६४॥

प्रोवाच पुरुषव्याघ्रो भीममाहवशोभिनम्।
तं राजा प्राहसद्दृष्ट्वा मुच्यतां वै नराधमः॥६५॥

एवमुक्तोऽब्रवीद्धीमः सुशर्माणं महाबलम्।
जीवितुं चेच्छसे मूढ हेतुं मे गदतः शृणु॥६६॥

दासोऽस्मीति त्वया वाच्यं संसत्सु च सभासु च।
एवं ते जीवितं दद्यामेष युद्धजितो विधिः॥६७॥

तमुवाच ततो ज्येष्ठो भ्राता सप्रणयं वचः।
मुश्चमुश्चाधमाचारं प्रमाणं यदि ते वयम्॥६८॥

दासभावं गतो ह्येष विराटस्य महीपतेः।
अदासो गच्छ मुक्तोऽसि मैवं कार्षीः कदाचन॥६९॥

एवमुक्ते तु सब्रीडः सुशर्माऽसीदधोमुखः।
स मुक्तोऽभ्येत्य राजानमभिवाद्य प्रतस्थिवान्॥७०॥

विसृज्य तु सुशर्माणं पाण्डवास्ते हतद्विषः।
स्वबाहुबलसम्पन्ना ह्रीनिषेवा यतव्रताः।
सङ्ग्रामशिरसो मध्ये तां रात्रिं सुखिनोऽवसन्॥७१॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि पञ्चत्रिंशोऽध्यायः॥३५॥

षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विराटः कौन्तेयानतिमानुषविक्रमान्।
अर्चयामास वित्तेन मानेन च महारथान्।
वचसा चैव सान्त्वेन स्नेहेन च मुदाऽन्वितः॥१॥

विराट उवाच

यथैव मम रत्नानि युष्माकं तानि वै तथा।
कार्यं कुरुत तैः सर्वैर्यथाकामं यथासुखम्॥२॥
ददाम्यलङ्कृताः कन्या वसूनि विविधानि च।
मनसा चाप्यभिप्रेतं यद्वः शत्रुनिबर्हणाः॥३॥
युष्माकं विक्रमादद्य मुक्तोऽहं स्वस्तिमानिह।
तस्माद्भवन्तो मत्स्यानामीश्वराः सर्व एव हि॥४॥

वैशम्पायन उवाच

तं तथावादिनं तत्र कौरवेयाः पृथक् पृथक्।
ऊचुः प्रहृष्टमनसो युधिष्ठिरपुरोगमाः॥५॥
प्रतिनन्दामहे वाचं सर्वथैव विशाम्पते।
एतावताऽद्य प्रीताःस्मो यत्त्वं मुक्तोऽसि शत्रुभिः॥६॥
यत्त्वं मुक्तोऽसि शत्रुभ्यो ह्येतत्कार्यं हितं हि नः।
न किञ्चित्कार्यमस्माकं न धनं मृगयामहे॥७॥

अथाब्रवीत्प्रीतमना मात्स्यराजो युधिष्ठिरम्।
निर्भरः प्रीतिपूरेण हर्षगद्गदया गिरा॥८॥

पुनरेव महाबाहुर्विराटो राजसत्तमः।
एहि त्वामभिषेक्ष्यामि मत्स्यराजस्तु नो भवान्॥१॥

मनसा चाप्यभिप्रेतं यत्ते शत्रुनिबर्हण।
तत्तेऽहं सम्प्रदास्यामि सर्वमर्हति नो भवान्॥१०॥

रत्नानि गाः सुवर्णं च मणिमुक्तमथापि वा।
वैयाघ्रपद्य विप्रेन्द्र सर्वथैव नमोऽस्तु ते॥११॥

त्वत्कृते ह्यद्य पश्यामि राज्यमात्मानमेव च।
यतश्च जातः संरम्भः स च शत्रुर्वशं गतः॥१२॥

ततो युधिष्ठिरो मात्स्यं पुनरेवाब्रवीद्वचः।
प्रतिनन्दामि ते वाचं मनोज्ञां मात्स्य भाषिताम्॥१३॥

आनृशंस्यपरो नित्यं सुमुखः सततं भवान्।
पुनरेव विराटश्च राजा कङ्कमभाषत॥१४॥

अहो शूद्रस्य कर्माणि वललस्य द्विजोत्तम।
सोऽहं शूद्रेण सङ्ग्रामे वललेनाभिरक्षितः॥१५॥

त्वत्कृते सर्वमेवैतदुपपन्नं ममानघ।
वरं वृष्णीष्व भद्रं ते ब्रूहि किं करवाणि ते॥१६॥

ददामि ते महाप्रीत्या रत्नान्युच्चावचान्यहम्।
शयनासनयानानि कन्याश्च समलङ्कृताः॥१७॥

हस्त्यश्वरथसङ्घाश्च राष्ट्राणि विविधानि च।
एतानि च मम प्रीत्या प्रतिगृह्ण ममान्तिके॥१८॥

वैशम्पायन उवाच

तं तथावादिनं तत्र कौरव्यः प्रत्यभाषत।
 एषैव तु मम प्रीतिर्यत्त्वं मुक्तोऽसि शत्रुभिः॥१९॥
 प्रतीतश्चेत्पुरं तुष्टः प्रविशाद्य परन्तप।
 दारैः पुत्रैश्च संश्लिष्य सा हि प्रीतिर्ममातुला॥२०॥
 सुशर्माणं तु राजेन्द्र सभृत्यबलवाहनम्।
 विसर्जय नरश्रेष्ठं वरमेतदहं वृणे॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्ते तु कङ्केन विराटो राजसत्तमः।
 प्रत्युवाच ततः कङ्कं सुशर्मा यातु चेष्टतः॥२२॥

कङ्क उवाच

गच्छन्तु दूतास्त्वरिता नगरं तव पार्थिव।
 सुहृदां प्रियमाख्यातुं घोषयन्तु च ते जयम्॥२३॥
 ततस्तद्वचनान्मात्स्यो दूतान्राजा समादिशत्।
 आचक्षध्वं पुरं गत्वा सङ्ग्रामे विजयं मम॥२४॥
 कुमार्यः समलङ्कृत्य पर्यागच्छन्तु मे पुरात्।
 वादित्राणि च सर्वाणि गणिकाश्च स्वलङ्कृताः।
 प्रत्यायान्तु च मे शीघ्रं नागराः सर्व एव ते॥२५॥
 एवमुक्तास्तथा दूता रात्रौ यात्वा तु केवलम्।
 ततोऽन्तरे चानुषिता दूताः शीघ्रानुयायिनः॥२६॥
 नगरं प्राविशंस्ते वै सूर्ये सम्यगथोदिते।
 विराटनगरं प्राप्य शीघ्रं नान्दीमघोषयन्।
 पताकोच्छ्रयमाल्याढ्यं पुरमप्रतिमं यथा॥२७॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

वैशम्पायन उवाच

याते त्रिगर्तान्मात्स्ये तु पशूंस्तान्वै परीप्सति।
 दुर्योधनः सहामात्यैर्विराटपुरमभ्यगात् ॥ १ ॥
 भीष्मद्रोणौ च कर्णश्च कृपश्च परमास्त्रवित्।
 द्रौणिश्च सौबलश्चैव तथा दुःशासनः शलः ॥ २ ॥
 विविंशतिर्विकर्णश्च चित्रसेनश्च वीर्यवान्।
 दुःसहो दुर्मुखश्चैव एते चान्ये महारथाः ॥ ३ ॥
 सर्वे मत्स्यानुपागम्य विराटस्य महीपतेः।
 गोपान्विद्राव्य तरसा गोधनं जहुरोजसा ॥ ४ ॥
 गवां शतसहस्राणि कुरवः कालयन्ति च।
 महता रथवंशेन परिगृह्य समन्ततः ॥ ५ ॥
 गोपालानां तु घोषेषु हन्यतां तैर्महारथैः।
 आरावः सुमहानासीत्सम्प्रहारे भयङ्करे ॥ ६ ॥
 गवाध्यक्षस्तु सन्नस्तो रथमास्थाय सत्वरः।
 जगाम नगरायैव परिक्रोशंस्तदाऽऽर्तवत् ॥ ७ ॥
 स प्रविश्य पुरं राज्ञो नृपवेशमाभ्ययात्ततः।
 अवतीर्य रथात्तूर्णमाख्यातुं प्रविवेश ह ॥ ८ ॥
 दृष्ट्वा भूमिञ्जयं नाम पुत्रं मात्स्यस्य मानिनम्।
 तस्मै च सर्वमाचष्ट राष्ट्रस्य पशुकर्षणम् ॥ ९ ॥

गवां शतसहस्राणि कुरबः कालयन्ति ते।
 प्रतिजेतुं समुत्तिष्ठ गोधनं राष्ट्रवर्धन॥१०॥
 राजपुत्र हितप्रेप्सुः क्षिप्रं निर्याहि वै स्वयम्।
 त्वां हि मत्स्यो महीपालः शून्यपालमिहाकरोत्॥११॥
 त्वां वै परिषदो मध्ये श्लाघते स नराधिपः।
 पुत्रो ममानुरूपश्च शूरश्चेति कुलोद्वहः॥१२॥
 इष्वस्त्रनिपुणो योधः सदा वीरश्च मे सुतः।
 समर्थः समरे योद्धुं कौरवैः सह तादृशैः॥१३॥
 तस्य तत्सत्यमेवास्तु मनुष्येन्द्रस्य भाषितम्।
 जयश्च नियतो युद्धे कौरवाश्च ध्रुवं हताः॥१४॥
 आवर्तय कुरूञ्जित्वा पशून्पशुपतिर्यथा।
 निर्दहैषामनीकानि भीमेन शरतेजसा॥१५॥
 धनुश्च्युतै रुक्मपुङ्खैश्चित्रैः सन्नतपर्वभिः।
 द्विषतां भिन्ध्यनीकानि गजानामिव यूथपः॥१६॥
 पाशोपधानां ज्यातर्त्रीं चापदण्डां महास्वनाम्।
 शरवर्णां धनुर्वीणां शत्रुमध्ये प्रवादय॥१७॥
 निर्याहि नगराच्छीघ्रं राजपुत्र किमास्यते।
 श्वेताः काश्चनसन्नाहा रथे युज्यन्तु ते हयाः।
 ध्वजं च सिंहं सौवर्णमुच्छ्रयस्व तथा विभो॥१८॥
 रुक्मपुङ्खाः प्रसन्नाग्रा मुक्ता हस्तवता त्वया।
 छादयन्तु शराः सूर्यं राजमायुर्निरोधकाः॥१९॥

रणे जित्वा कुरून्सर्वान्वज्रपाणिरिवासुरान्।
 यशो महदवाप्य त्वं प्रविरोदं पुरं पुनः ॥ २० ॥
 त्वं हि राष्ट्रस्य परमा गतिर्मात्स्यपतेः सुतः।
 गतिमन्तो भवन्त्वद्य सर्वे विषयवासिनः ॥ २१ ॥
 यथा हि पाण्डुपुत्राणामर्जुनो जयतां वरः।
 एवमेव गतिर्नूनं भवान्विषयवासिनाम् ॥ २२ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

वैशम्पायन उवाच

महाजनसमक्षं तु स्त्रीणां मध्ये विशेषतः।
 गवाध्यक्षेण सम्प्रोक्तो विराटतनयस्तदा ॥ १ ॥
 स्त्रीमध्य उक्तस्तेनासौ वाक्यं तेजःप्रवर्धनम्।
 अन्तःपुरे श्लाघमान इदं वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥

उत्तर उवाच

अद्याहमनुगच्छेयं दृढधन्वा गवां पदम्।
 यदि मे सारथिः कश्चिद्भवेदश्वेषु कोविदः ॥ ३ ॥
 तमेव नाधिगच्छामि यो मे यन्ता समो भवेत्।
 पश्यध्वं सारथिं शीघ्रं मम युक्तं प्रयास्यतः ॥ ४ ॥
 अष्टाविंशतिरात्रं वा मासं वा नूनमन्ततः।
 यत्तदासीन्महायुद्धं तत्र मे सारथिर्हतः ॥ ५ ॥

यद्यहं त्वधिगच्छेयं यो मे यन्ता भवेद्यधि।
 त्वरावानद्य यास्यामि समुच्छ्रितमहाध्वजः॥६॥
 विगाह्य तत्परानीकं गजवाजिरथाकुलम्।
 शस्त्रप्रतापान्निर्वीर्यान् कुरुञ्जित्वाऽऽनये पशून्॥७॥
 दुर्योधनं विकर्णं च कर्णं वैकर्तनं कृपम्।
 द्रोणं च सह पुत्रेण महेष्वासान्समागतान्॥८॥
 विद्रावयित्वा सङ्ग्रामे दानवान्मघवानिव।
 अनेनैव मुहूर्तेन पुनः प्रत्यानये पशून्॥९॥
 शून्यमाज्ञाय कुरवः प्रयान्त्यादाय गोधनम्।
 किं न शक्यं च तैः कर्तुं यदहं तत्र नाभवम्॥१०॥
 पश्ययुरद्य मे वीर्यं कुरवस्ते समागताः।
 किं नु पार्थोऽर्जुनः साक्षादिति मंस्यन्ति मां परे॥११॥

वैशम्पायन उवाच

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा स्त्रीषु चाऽऽत्मप्रशंसनम्।
 नामर्षयत पाञ्चाली बीभत्सोः परिकीर्तनम्॥१२॥
 श्रुत्वा तदर्जुनो वाक्यमुत्तरेण प्रभाषितम्।
 अतीतसमये काले प्रियां भार्यामभाषत॥१३॥
 द्रुपदस्य सुतां राज्ञः पाञ्चालीं रूपसम्मताम्।
 सत्यार्जवगुणोपेतां भर्तुः प्रियहितैषिणीम्।
 उवाच रहसि प्रीतः कृष्णां सर्वार्थकोविदः॥१४॥
 उत्तरां ब्रूहि पाञ्चालि गत्वा क्षिप्रं शुचिस्मिते॥१५॥

इयं किल पुरा युद्धे खाण्डवे सव्यसाचिनः।
 सारथिः पाण्डुपुत्रस्य पार्थस्य तु बृहन्नला।
 महाञ्जयो भवेद्युद्धे सा चेद्यन्ता बृहन्नला॥१६॥

वैशम्पायन उवाच

सा चोदिता तदा ह्येन ह्यर्जुनेन शुचिस्मिता।
 पाञ्चाली च तदाऽऽगम्य उत्तराया निवेशनम्॥१७॥

ज्ञात्वा तु समयान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव।
 युधिष्ठिरं धर्मपरं सत्यार्जवपथे स्थितम्॥१८॥

अमर्षयन्ती तद्दुःखं कृष्णा कमललोचना।
 उत्तरामाह वचनं सखीमध्ये विलासिनीम्॥१९॥

योऽयं युवा वारणयूथपोपमो
 बृहन्नलाऽस्मीति जनोऽभ्यभाषत।
 पुराऽपि पार्थस्य स सारथिस्तदा
 धनुर्धराणां प्रवरस्य मन्ये॥२०॥

एतेन वा सारथिना तदाऽर्जुनः
 सदेवगन्धर्वमहासुरोरगान् ।
 सर्वाणि भूतान्यजयत्स वीर्यवा-
 नतर्पयच्चापि हिरण्यरेतसम्॥२१॥

यदस्य संस्थामपि तस्य संयुगे
 जानामि वीर्यं परवीरमध्यगम्।
 सङ्गृह्य रश्मीनपि चास्य वीर्यवा-
 नादाय चापं प्रययौ रथे स्थितः॥२२॥

न सर्वभूतानि न देवदानवा
 न चापि सर्वे कुरवः समागताः।
 धनं हरेयुस्तव जातु धन्विनो
 बृहन्नला तूत्तरसारथिर्यदि॥ २३॥

धनुष्यनवमश्चाऽऽसीत्तस्य शिष्यो महात्मनः।
 सुदृष्टपूर्वो हि मया चरन्त्या पाण्डवालये॥ २४॥

स चानेन सहायेन खाण्डवं चादहत्पुरा।
 अर्जुनस्य तदाऽनेन सङ्गृहीता हयोत्तमाः॥ २५॥

तेन सारथिना पार्थः सर्वभूतानि सर्वशः।
 अजयत्खाण्डवप्रस्थे न हि यन्ताऽस्ति तादृशः॥ २६॥

वैशम्पायन उवाच

ततः सैरन्ध्रिसहिता उत्तरा भ्रातुरब्रवीत्।
 अभ्यर्थयैनां सारथ्ये वीर शीघ्रं बृहन्नलाम्॥ २७॥
 शिक्षितैषा हि सारथ्ये नर्तने गीतवादिते।
 सैरन्ध्राह महाप्राज्ञा स्तुवन्ती वै बृहन्नलाम्॥ २८॥

उत्तर उवाच

सैरन्ध्रि जानासि मम व्रतं हि
 क्लीबेन पुंसा न हि संवदाम्यहम्।
 सोऽहं न शक्यामि बृहन्नलां शुभे
 वक्तुं स्वयं यच्छ हयान्ममेति॥ २९॥

सैरन्ध्र्युवाच

भयकाले तु सम्प्राप्ते न व्रतं नाव्रतं पुनः।
 यथा दुःखं प्रतरति कर्तुं युक्तं चरेद्बुधः।
 इति धर्मविदः प्राहुस्तस्माद्वाच्या बृहन्नला॥३०॥
 येयं कुमारी सुश्रोणी भगिनी ते यवीयसी।
 अस्यास्तु वचनं वीर करिष्यति न संशयः॥३१॥
 यदि ते सारथिः सा स्यात्कुरून्सर्वान्न संशयः।
 जित्वा गाश्च समादाय ध्रुवमागमनं भवेत्॥३२॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तः स सैरन्ध्र्या भगिनीं प्रत्यभाषत।
 गच्छ त्वमनवद्याङ्गि तामानय बृहन्नलाम्॥३३॥
 सा प्राद्रवत्काञ्चनमाल्यधारिणी
 ज्येष्ठेन भ्रात्रा प्रहिता यशस्विनी।
 भ्रातुर्नियोगं तु निशम्य सुभ्रुः
 शुभानना हाटकवज्रभूषिता॥३४॥
 सा वज्रमुक्तामणिहेमकुण्डला
 मृदुक्रमा भ्रातृनियोगचोदिता।
 प्रदक्षिणावर्ततनुः शिखण्डिनी
 पद्मानना पद्मदलायताक्षी॥३५॥
 तन्वी समाङ्गी मृदुमन्द्रलोचना
 मात्स्यस्य राज्ञो दुहिता विलासिनी।
 सा नर्तनागारमरालपक्ष्मा
 शतहृदा मेघमिवान्वपद्यत॥३६॥

सा नागनासोपमसंहितोरू-
 रनिन्दिता वेदिविलग्नमध्या।
 आसाद्य तस्थौ वरमाल्यधारिणी
 पार्थ शुभा नागवधूरिव द्विपम्॥३७॥
 तामागतामायतताम्रलोचना-
 मवेक्ष्य पार्थः समयेऽभ्यभाषत॥३८॥
 किमागता काञ्चनमाल्यधारिणी
 सुगात्रि किञ्चित्त्वरिताऽसि सुभ्रु।
 किं ते मुखं सुन्दरि न प्रसन्न-
 माचक्ष्व शीघ्रं मम चारुहासिनि॥३९॥

वैशम्पायन उवाच

सा वज्रवैडूर्यविकारकुण्डला
 विनिद्रपद्मोत्पलपन्नगन्धिनी।
 प्रसन्नताराधिपसन्निभानना
 पार्थे कुमारी वचनं बभाषे॥४०॥

उत्तरोवाच

हरन्ति वित्तं कुरवाः पितुर्मे
 शतं सहस्राणि गवां बृहन्नले।
 सा भ्रातुरश्वान्मम संयमस्व
 पुरा परे दूरतरं हरन्ति गाः॥४१॥

सैरन्धिराख्याति बृहन्नले त्वां
 सुशिक्षिता सङ्ग्रहणे रथाश्वयोः।
 अहं मरिष्यामि न मेऽत्र संशयो
 मया वृता तत्र न चेद्गमिष्यसि॥४२॥

वैशम्पायन उवाच

तथा नियुक्तो नरदेवकन्यया
 नरोत्तमः प्रीतमना धनञ्जयः।
 उवाच पार्थः शुभमन्द्रया गिरा
 शुभाननां शुक्लदतीं शुचिस्मिताम्॥४३॥
 गच्छामि यत्रेच्छसि चारुहासिनि
 हुताशनं प्रज्वलितं विशामि वा।
 इच्छामि तेऽहं वरगात्रि जीवितं
 करोमि किं ते प्रियमद्यसुन्दरि।
 न मत्कृते द्रक्ष्यसि तत्पुरं प्रिये
 वैवस्वतं प्रेतपतेर्महाभयम्॥४४॥

वैशम्पायन उवाच

एतावदुक्त्वा कुरुवीरपुङ्गवो
 विलासिनीं शुक्लदतीं शुचिस्मिताम्।
 बृहन्नलारूपविभूषिताननो
 विराटपुत्रस्य समीपमाब्रजत्॥४५॥
 तथा व्रजन्तं वरभूषणैर्वृतं
 महाप्रभं वारणयूथपोपमम्।
 गजेन्द्रबाहुं कमलायतेक्षणं
 कवाटवक्षस्थलमुन्नतांसम्॥४६॥

तमागतं पार्थममित्रकर्शनं
 महाबलं नागमिव प्रमाथिनम्।
 वैराटिरामञ्च ततो बृहन्नलां
 गवां निनीषन्पदमुत्तरोऽब्रवीत्॥४७॥

तमाव्रजन्तं त्वरितं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम्।
 अन्वगच्छद्विशालाक्षी गजं गजवधूरिव॥४८॥

दूरादेव तु सम्प्रेक्ष्य राजपुत्रोऽभ्यभाषत।
 त्वया सारथिना पार्थः खाण्डवेऽग्निमतर्पयत्॥४९॥

पृथिवीं चाजयत्कृत्स्नां कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः।
 सैरन्ध्री त्वां ममाऽऽचष्ट सा हि जानाति पाण्डवान्॥५०॥

देवेन्द्रसारथिर्वीरो मातलिः ख्यातविक्रमः।
 सुमहो जामदग्नेश्च विष्णोर्यन्ता च दारुकः॥५१॥

सुमन्त्रो वा दाशरथेः सूर्ययन्ता तथाऽरुणः।
 सर्वे सारथयः ख्याता न बृहन्नलया समाः॥५२॥

इत्युक्तोऽहं च सैरन्ध्र्या तेन त्वामाह्वयामि वै।
 आहुता त्वं मया सार्धं योद्धुं याहि बृहन्नले॥५३॥

दूरादूरतरं गावो भवन्ति कुरुभिर्हताः।
 तथोक्ता प्रत्युवाचेदं राजपुत्रं बृहन्नला॥५४॥

का शक्तिर्मम सारथ्यं कर्तुं सङ्ग्राममूर्धनि।
 नृत्तं वा यदि वा गीतं वादित्रं वा पृथग्विधम्।
 तत्करिष्यामि भद्रं ते सारथ्यं तु कुतो मम॥५५॥

उत्तर उवाच

त्वं नर्तको वा यदि वाऽपि गायकः
 क्षिप्रं तनुत्रं परिधत्स्व भानुमत्।
 अभीक्ष्णमाहुस्तव कर्म पौरुषं
 स्त्रियः प्रशंसन्ति ममाद्य चान्तिके॥५६॥

वैशम्पायन उवाच

इत्येवमुक्त्वा नृपसूनुसत्तमस्-
 तदा स्मयित्वाऽर्जुनमभ्यनन्दयत्।
 अथोत्तरः पारशवं शताक्षिमत्
 सुवर्णचित्रं परिगृह्य भानुमत्॥५७॥
 बृहन्नलायै प्रददौ स्वयं तदा
 विराटपुत्रः परवीरघातिने।
 तदाज्ञया मात्स्यसुतस्य वीर्यवा-
 नकर्तुकामेव समाददे तदा॥५८॥

बृहन्नलोवाच

यद्यस्ति च रणे शौर्यं शक्यः स्याद् द्विषतां वधः।
 अहं त्वामभिगच्छामि यत्र त्वं यासि तत्र भो॥५९॥

वैशम्पायन उवाच

ततः स नर्मसंयुक्तमकरोत्पाण्डवो बहु।
 उत्तरायाः प्रमुखतः सर्वं जानन्नरिन्दमः॥६०॥
 तमाददानं प्रमदा जहासिरे
 ह्यधोमुखं वीरवरोऽभ्यधारयत्।
 ततस्तिरश्चीनकृतं सपत्नहा
 ह्यधोमुखं कवचमथाभ्यकर्षत॥६१॥

सम्यक्प्रजानन्नपि सत्यविक्रमो
 ह्यज्ञातवत्सर्वकुरुप्रवीरः ।
 ऊर्ध्वं क्षिपन्वीरतरोऽभ्यधारयत्
 पुनश्च यन्ता कवचं धनञ्जयः॥६२॥

एवं प्रकाराणि बहूनि कुर्वति
 तस्मिन्कुमार्यः प्रमदा जहासिरे।
 तथाऽपि कुर्वन्तममित्रकर्शनं
 नैवोत्तरः पर्यभवद् धनञ्जयम्॥६३॥

तं राजपुत्रः समनाहयत्स्वयं
 जाम्बूनदान्तेन शुभेन वर्मणा।
 कृशानुतप्तप्रतिमेन भास्वता
 जाज्वल्यमानेन सहस्ररश्मिना॥६४॥

अथास्य शीघ्रं प्रसमीक्ष्य भोजयद्
 रथे हयान्काञ्चनजालसंवृतान्।
 सुवर्णजालान्तरयोक्तभूषणं
 सिंहं च सौवर्णमुपाश्रयद्रथे॥६५॥

धनूंषि च विचित्राणि बाणांश्च रुचिरान्बहून्।
 आयुधानि च वै तत्र रथोपस्थे च स न्यसत्॥६६॥

आरुह्य प्रययौ वीरः सबृहन्नलसारथिः।
 अथोत्तरा च कन्याश्च स ख्यश्चैवाब्रुवंस्तदा॥६७॥

बृहन्नले आनयेथा वासांसि रुचिराणि नः।
 पाञ्चालिकार्थं सूक्ष्माणि रत्नानि विविधानि च।
 विजित्य सङ्ग्रामगतान्भीष्मद्रोणमुखान्कुरुन्॥६८॥

अथ ता ब्रुवतीः कन्याः सहिताः कुरुनन्दनः।
 प्रत्युवाच हसन्पार्थो मेघदुन्दुभिनिस्वनः ॥ ६९ ॥
 यद्युत्तरोऽयं सङ्ग्रामे विजेष्यति महारथान्।
 अथाऽऽहरिष्ये वासांसि सूक्ष्माण्याभरणानि च ॥ ७० ॥

वैशम्पायन उवाच

अथोत्तरो वर्म महाप्रभावं
 सुवर्णवैडूर्यपरिष्कृतं शुभम्।
 आमुच्य वीरः प्रययौ रथोत्तमं
 धनञ्जयं सारथिनं प्रगृह्य ॥ ७१ ॥
 तमुत्तरं प्रेक्ष्य रथोत्तमे स्थितं
 बृहन्नलां चैव महाजनस्तदा।
 स्त्रियश्च कन्याश्च द्विजाश्च सुव्रताः
 प्रदक्षिणं मङ्गलिनोऽभ्यपूजयन् ॥ ७२ ॥
 यदर्जुनस्यर्षभतुल्यगामिनः
 पुराऽभवत्खाण्डवदाहमङ्गलम्।
 कुरून्समासाद्य रणे बृहन्नले
 सहोत्तरेणास्तु तवाद्य मङ्गलम् ॥ ७३ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

वैशम्पायन उवाच

स राजधान्य निर्याय वैराटिरकुतोभयः।
 प्रयाहीत्यब्रवीत्सूतं यत्र ते कुरवो गताः ॥ १ ॥

समवेतान्कुरून्सर्वाञ्जिगीषूनवजित्य वै।
गाश्चैताः क्षिप्रमादाय पुनरेष्याम्यहं पुरम्॥२॥

ततस्तांश्चोदयामास सदश्वान्पाण्डुनन्दनः॥३॥

ते ह्या नरसिंहेन चोदिता वातरंहसः।
आलिखन्त इवाऽऽकाशमूहुः काञ्चनमालिनः॥४॥

नातिदूरमथो गत्वा मात्स्यपुत्रधनञ्जयो।
अवैक्षेतामवित्रस्तौ कुरूणां बलिनां बलम्॥५॥

श्मशानमभितो गत्वा शूरो ददृशतुः कुरून्।
तदनीकं महत्तेषां विस्तृतं सागरोपमम्॥६॥

सर्पमाणमिवाकाशे वनं बहुलपादपम्।
ददृशे पार्थिवो रेणुर्जनितस्तेन सर्पता॥७॥

दृष्टिप्रणाशो भूतानां दिवस्पृक्कुरुसत्तम।
तदनीकमथो वीक्ष्य गजाश्वरथसङ्कुलम्॥८॥

कर्णदुर्योधनकृपैर्गुप्तं शान्तनवेन च।
द्रोणेन सह पुत्रेण महेष्वासेन धीमता॥९॥

हृष्टरोमा भयोद्विग्नो निमील्य स्वदृशौ तदा।
कम्पमानशरीरश्च पार्थ वैराटिरब्रवीत्॥१०॥

नोत्सहे कुरुभिर्योद्धुं रोमहर्षं हि पश्य मे।
बहुप्रवीरमत्युग्रं देवैरपि दुरासदम्।
प्रतियोद्धुं न शक्नोमि कुरुसैन्यं भयानकम्॥११॥

नाशंसे भारतीं सेनां प्रवेष्टुं भीमकार्मुकाम्।
देवैरपि सहेन्द्रेण न शक्यं किं पुनर्नरैः॥१२॥

रथनागाश्वकलिलं पत्तिध्वजसमाकुलम्।
 दृष्ट्वैव हि परानीकं मनः प्रव्यथतीव मे॥१३॥
 यत्र द्रोणश्च भीष्मश्च कृपः कर्णो विविंशतिः।
 अश्वत्थामा विकर्णश्च सोमदत्तश्च बाह्लिकः।
 दुर्योधनस्तथा राजा वीरो दुर्मर्षणः परः॥१४॥
 नीतिमन्तो महेष्वासाः सर्वे युद्धविशारदाः।
 मत्ता इव महानागा युक्तध्वजपताकिनः॥१५॥
 नीतिमन्तो महेष्वासाः सर्वार्थकृतनिश्चयाः।
 ताञ्जेतुं समरे शूरान्दुर्बुद्धिरहमागतः॥१६॥
 दृष्ट्वैव हि कुरून्सर्वान्व्यूढानीकान्प्रहारिणः।
 हृषितानि च रोमाणि कश्मलेनाहतं मनः॥१७॥

वैशम्पायन उवाच

दृष्ट्वा तु महतीं सेनां कुरूणां दृढधन्विनाम्।
 परिदेवयते मन्दः सकाशे सव्यसाचिनः॥१८॥
 त्रिगर्तान्मे पिता यातः शून्ये वै प्रणिधाय माम्।
 सर्वां सेनामुपादाय न मे सन्तीह सैनिकाः॥१९॥

अहमेको बहून्बालः कृतास्त्रानकृतश्रमः।
 प्रतियोद्धुं न शक्नोति निवर्तय बृहन्नले॥२०॥

वैशम्पायन उवाच

तं तथा वादिनं तत्र बीभत्सुः प्रत्यभाषत।
 सम्प्रहस्य पुनस्तं वै सर्वलोकमहारथः॥२१॥

भयेन दीनरूपोऽसि द्विषतां हर्षवर्धनः।
 न च तावत्कृतं किञ्चित्परैः कर्म रणाजिरे॥२२॥
 स्वयमेव च मामात्थ नय मां कौरवान्प्रति।
 सोऽहं त्वां तत्र नेष्यामि यत्रैते बहुला ध्वजाः॥२३॥
 मध्यमामिषगृध्रूनां कुरूणामाततायिनाम्।
 नेष्यामि त्वां महाबाहो मा त्वं हि विमना भव।
 समुद्रमिव गम्भीरं कुरुसैन्यमरिन्दम॥२४॥
 स्त्रीसकाशे प्रतिज्ञाय पुरुषाणां हि शृण्वताम्।
 विकथ्यमानो निर्यात्वा ब्रूषि किं नात्र युद्धसे॥२५॥
 तथा स्त्रीषु प्रतिश्रुत्य पौरुषं पुरुषेषु च।
 रथमारुह्य निर्यात्वा किमर्थं नावबुध्यसे॥२६॥
 न चेद्विजित्य गास्त्वं हि नगरं प्रतियास्यसि।
 प्रहसिष्यन्ति वीरास्त्वां नरा नार्यश्च सङ्गताः॥२७॥
 अहमप्यस्मि सैरन्ध्या स्तुतः सारथ्यकर्मणि।
 नाहं शक्रोम्यनिर्जित्य गाः प्रयातुं पुरं प्रति॥२८॥
 स्तोत्रेण चैव सैरन्ध्यास्तव वाक्येन चोदितः।
 कथं न युद्धेयमहं कुरुनेतान्स्थिरो भव॥२९॥

उत्तर उवाच

कामं हरन्तु मात्स्यानां भूयांसः कुरवो धनम्।
 प्रहसन्तु च मां नार्यो नरा वाऽपि बृहन्नले॥३०॥
 सङ्ग्रामेण न मे कार्यं गावो गच्छन्तु चापि मे।
 नगरं च प्रवेक्ष्यामि पश्यतस्ते बृहन्नले॥३१॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा प्राद्रवद्भीतो रथात्प्रस्कन्द्य कुण्डली।
त्यक्त्वा मानं सुसन्नस्तो विसृज्य सशरं धनुः॥३२॥

अर्जुन उवाच

नैष शूरैः स्मृतो धर्मः क्षत्रियस्य पलायनम्।
श्रेयो हि मरणं युद्धे न भीतस्य पलायनम्॥३३॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्त्वा तु कौरव्यः सोऽवप्लुत्य रथोत्तमात्।
तमन्वधावद्धावन्तं राजपुत्रं धनञ्जयः।
दीर्घां वेणीं विधून्वानः साधु रक्ते च वाससी॥३४॥

विक्रमन्तं पदन्यासैर्नमयन्तं च भूतलम्।
विधूय वेणीं धावन्तमजानन्तोऽर्जुनं तदा।
सैनिकाः प्राहसन्केचिद्योषिद्रूपमवेक्ष्य तम्॥३५॥

तं च शीघ्रं प्रधावन्तं सम्प्रेक्ष्य कुरवोऽब्रुवन्।
कोऽयं धावत्यसङ्गेन पूर्वं मुक्त्वा रथोत्तमम्॥३६॥

क एष वेषसञ्छन्नो भस्मनेव हुताशनः।
किञ्चिदस्य यथा पुंसः किञ्चिदस्य यथा स्त्रियः॥३७॥

इत्येवं सैनिकाः प्राहुर्द्रोणस्तानिदमब्रवीत्।
आचार्यः कुरुपाण्डूनां मतौ शुक्राङ्गिरोपमः॥३८॥

किं विचारेण वः कार्यमेतेनानुसृतेन वा।
धावन्तमनुधावंश्च निर्भयो भयविप्लुतम्।
वेणीकलापं निर्धूय प्रविभाति नरर्षभः॥३९॥

आकारमर्जुनस्येव क्लीबरूपं बिभर्ति च।
रूपेण पार्थसदृशः स्त्रीवेषसमलङ्कृतः॥४०॥

तदेवैतच्छिरोग्रीवं तौ बाहू परिघोपमौ।
तत्तदेवास्य विक्रान्तं नायमन्यो धनञ्जयात्॥४१॥

अमरेष्विव देवेन्द्रो मनुष्येषु धनञ्जयः।
एकः कोऽस्मानुपायायादन्यो लोके धनञ्जयात्॥४२॥

द्रोणेन चैवमुक्तस्तु कर्णः प्रोवाच बुद्धिमान्।
एकः पुत्रो विराटस्य शून्ये सन्निहितः पुरे॥४३॥

स एष किल निर्यातो बालभावान्न पौरुषात्।
क्लीबं वै सारथिं कृत्वा निर्यातो नगराद्वहिः॥४४॥

छन्नं सत्रेण वै नूनं जानीध्वं यान्तमर्जुनम्।
ते हि नः प्रतिसंयातुं सङ्ग्रामे न हि शक्नुयुः।
कथमेकतरस्तेषां समस्तान्योधयेत्कुरून्॥४५॥

उत्तरः सारथिं कृत्वा निर्यातो नगराद्वहिः।
स नो मन्ये ध्वजं दृष्ट्वा भीत एष पलायति॥४६॥

कृप उवाच

नूनं तमेव धावन्तं जिघृक्षति धनञ्जयः।
सारथिं ह्युत्तरं कृत्वा स्वयं योद्धुमिहेच्छति॥४७॥

वैशम्पायन उवाच

इति स्म कुरवः सर्वे विमृशन्तः पृथक् पृथक्।
न च व्यवसितुं वीरा अर्जुनं शक्नुवन्ति ते॥४८॥

दुर्योधन उवाचेदं सैनिकात्रथसत्तमान्।
 अर्जुनो वासुदेवो वा रामः प्रद्युम्न एव वा।
 ते हि नः प्रतिसंयातुं सङ्ग्रामे न हि शक्नुयुः ॥ ४९ ॥
 अन्यो वै क्लीबरूपेण यद्यागच्छेद्भवां पदम्।
 शस्त्रैस्तीक्ष्णैरर्पयित्वा पातयिष्यामि भूतले।
 कथमेकतरस्तेषां समस्तान्योधयेत्कुरून् ॥ ५० ॥

वैशम्पायन उवाच

छन्नं तथा तं वेषेण पाण्डवं प्रेक्ष्य सैनिकाः।
 अर्जुनेति च नेत्येव न व्यवस्यन्ति ते पुनः।
 इति स्म कुरवः सर्वे विमृशन्तः पुनः पुनः ॥ ५१ ॥
 दृढेवधी महासत्त्वः शक्रतुल्यपराक्रमः।
 अद्यागच्छति चेद्योद्धुं सर्वं संशयितं बलम् ॥ ५२ ॥
 न चाप्यन्यतरं तत्र व्यवस्यन्ति धनञ्जयात् ॥ ५३ ॥
 उत्तरं तु प्रधावन्तमनुद्रुत्य धनञ्जयः।
 गत्वा शतपदं तूर्णं केशपक्षे परामृशत् ॥ ५४ ॥
 मा मा गृहाण भद्रं ते दासोऽहं ते बृहन्नले।
 इति वादिनमेवाऽऽशु धावन्तं तरसाऽग्रहीत्।
 विराटपुत्रं बीभत्सुर्बलवानरिमर्दनः ॥ ५५ ॥
 सोऽर्जुनेन परामृष्टः पर्यदेवयदार्तवत्।
 बहुलं कृपणं चैव वित्तं प्रावेदयद्बहु ॥ ५६ ॥
 सुवर्णमणिमुक्तानां यद्यदिच्छसि दद्मि ते।
 हस्तिनोऽश्वान्नथान्गावः स्त्रियश्च समलङ्कृताः ॥ ५७ ॥

शातकुम्भस्य शुद्धस्य श्रेष्ठस्य रजतस्य च।
 ददामि शतनिष्कं ते मुञ्च मां त्वं बृहन्नले॥५८॥
 षष्टिं स्वलङ्कृताः कन्या ग्राममेकं ददामि ते।
 मुञ्च मां त्वं भृशं दीनं विह्वलं भयकम्पितम्॥५९॥
 मणीनष्टौ च वैदूर्यान्हेमबद्धान्महाप्रभान्।
 हेमदण्डप्रतिच्छन्नं रथं युक्तं तु वाजिभिः॥६०॥
 मत्तांश्च दश मातङ्गान्मुञ्च मां त्वं बृहन्नले।
 गमिष्यामि पुरं षण्ड द्रष्टुं मातरमद्य ताम्॥६१॥
 एकोऽहमेव मे मातुः कुमारः किं ब्रुवे ततः।
 विधिरेवंविधे काले त्वद्वशं कुरुते हि माम्॥६२॥
 मात्स्यस्य पुत्रो बालोऽहं तेन चास्मि सुपोषितः।
 मातृपार्श्वशयानोऽहमस्पृष्टातपवायुमान् ॥६३॥
 अदृष्टबालयुद्धोऽहं कुतस्ते कुरवः कुतः।
 मातृपार्श्वं गमिष्यामि मुञ्च मां त्वं बृहन्नले॥६४॥
 प्रलयार्णवसङ्काशं दृश्यते कौरवं बलम्॥६५॥
 स्त्रीणां मध्येऽहमज्ञानाद्वीर्यशौर्याङ्कितां गिरम्।
 उक्तो यौवनगर्वेण को जेतुं शक्नुयात्कुरुन्।
 अमुक्त्वा मां यदि नयेर्मरिष्यामि तवाग्रतः॥६६॥

वैशम्पायन उवाच

एवमादीनि वाक्यानि विलपन्तमचेतसम्।
 प्रसभं पुरुषव्याघ्रो रथस्यान्तिकमानयत्॥६७॥
 अथैनमब्रवीत्पार्थो भयार्तं नष्टचेतसम्॥६८॥

अहं योत्स्यामि कौरव्यैर्हयान्संयच्छ मेति माम्।
 आददानः किमर्थं त्वं पलायनपरोऽभवः॥६९॥
 युध्यस्व कौरवैः सार्धं विजयस्ते भविष्यति।
 यस्य यन्ताऽस्म्यहं युद्धे संयच्छामि हयोत्तमान्।
 राज्ञो वा राजपुत्रस्य तस्य युद्धे जयो ध्रुवम्॥७०॥
 सर्वथोत्तर युध्यस्व यत्रा सह मया कुरुन्।
 जित्वा महीं यशः प्राप्य भोक्ष्यसे सकलामिमाम्॥७१॥
 हतो वा प्राप्ससे स्वर्गं न श्रेयस्ते पलायनम्॥७२॥
 अद्य सर्वान्कुरुञ्जित्वा यथा जयमवाप्स्यसि।
 तथाऽहं प्रयतिष्येऽत्र सहायोऽत्र मतो ह्यहम्॥७३॥
 यदि नोत्सहसे योद्धुं शत्रुभिः शत्रुकर्शन।
 एहि मे त्वं हयान्यच्छ युध्यमानस्य शत्रुभिः॥७४॥
 प्रयाह्येतद्रथानीकं मद्बाहुपरिरक्षितः।
 अप्रधृष्यतमं घोरं गुप्तं घोरैर्महारथैः।
 मा भैस्त्वं राजपुत्राग्र्य क्षत्रियोऽसि परन्तप॥७५॥
 अहं तैः कुरुभिर्योत्स्ये प्रत्यानेष्यामि ते पशून्।
 प्रविशैतद्रथानीकमप्रधृष्यं दुरासदम्॥७६॥
 यन्ता भव नरश्रेष्ठ योत्स्येऽहं कुरुभिः सह।
 शूरान्समरचण्डांश्च नयिष्ये यमसादनम्॥७७॥

वैशम्पायन उवाच

एवं ब्रुवाणो वैराटिं बीभत्सुरपराजितः।
 समाश्वास्य भयार्तं तमुत्तरं भरतर्षभः॥७८॥

इतस्ततो विवेष्टन्तमकामं भयपीडितम्।
 रथमारोपमायास पार्थः परपुरञ्जयः ॥ ७९ ॥
 तमारोप्य रथोपस्थे विलपन्तं धनञ्जयः।
 गाण्डीवं धनुरादातुमुपायात्तां शर्मीं प्रति ॥ ८० ॥
 उत्तरं तं समाश्वास्य कृत्वा यन्तारमर्जुनः ॥ ८१ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

वैशम्पायन उवाच

तं दृष्ट्वा क्लीबरूपेण रथस्थं रथिपुङ्गवम्।
 शर्मीमभिमुखं यान्तं रथमारोप्य चोत्तरम् ॥ १ ॥
 द्रोणभीष्मादयः शूराः कुरूणां रथिसत्तमाः।
 वित्रस्तमनसश्चाऽऽसन् धनञ्जयकृताद् भयात् ॥ २ ॥
 तानवेक्ष्य हतोत्साहानुत्पातानपि चाद्भुतान्।
 गुरुः शस्त्रभृतां श्रेष्ठो भारद्वाजोऽभ्यभाषत ॥ ३ ॥
 स्वराश्च वाताः संयान्ति रूक्षाः परुषनिस्वनाः।
 भस्मवर्षप्रकाशेन तमसा संवृतं नभः ॥ ४ ॥
 रूक्षवर्णाश्च जलदा दृश्यन्तेऽद्भुतदर्शनाः।
 निःसरन्ति च कोशेभ्यः शस्त्राणि विविधानि च ॥ ५ ॥
 शिवाश्च विनदन्त्येता दीप्तायां दिशि दारुणाः।
 हयाश्चाश्रूणि मुञ्चन्ति ध्वजाः कम्पन्त्यकम्पिताः ॥ ६ ॥

यादृशान्यत्र दृश्यन्ते रूपाणि विविधानि च।
 यत्ता भवन्तस्तिष्ठन्तु युद्धं स्यात्समुपस्थितम्॥७॥
 रक्षध्वमपि राजानं व्यूहध्वं वाहिनीमपि।
 वैशसं च प्रतीक्षध्वं रक्षध्वं चापि गोधनम्॥८॥
 एष वीरो महेष्वासः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 आगतः क्लीबवेषेण पार्थो नास्त्यत्र संशयः॥९॥
 एतावदुक्ता वचनं भीष्ममालोक्य चाब्रवीत्॥१०॥

नदीज लङ्केशवनारिकेतुर्-
 नगाह्वयो नाम नगारिसूनुः।
 गत्या सुरेशः क्वचिदङ्गनेव
 गुरुर्भाषे वचनं तदानीम्॥११॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्ता संज्ञया द्रोणस्तूष्णीमासीद्विशाम्पते।
 भारद्वाजवचः श्रुत्वा गाङ्गेयः संज्ञयाऽब्रवीत्॥१२॥
 अतीतं चक्रमस्माकं विषयान्तरमागताः।
 अतीतः समयश्चोक्त अस्माभिर्यः सभातले।
 न भयं शत्रुतः कार्यं शङ्कां त्यज नरर्षभ॥१३॥
 देवव्रतेनैवमुक्ते वचने हितकारिणा।
 दुर्योधनमथाऽऽलोक्य संज्ञया द्रोण अब्रवीत्॥१४॥
 एष वीरो महेष्वासः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 आगतः क्लीबरूपेण पार्थो नास्त्यत्र संशयः॥१५॥

एष पार्थो हि विक्रान्तः सव्यसाची परन्तपः।
 ये जेतारो महीपानाममुना कुरवो हताः॥१६॥
 यस्मिञ्जाते मही कृत्स्ना निर्भरोच्छ्वासिताऽभवत्।
 येन मे दक्षिणा दत्ता बद्धा द्रुपदमोजसा॥१७॥
 विद्धा वियद्गतं लक्ष्यं विनिर्जित्य च पार्थिवान्।
 निर्जिता येन पाञ्चाली पुरा येन स्वयंवरे॥१८॥
 खाण्डवे येन सन्तृप्तो वह्निर्जित्वा सुरासुरान्।
 परिणीता सुभद्रा च येन निर्जित्य यादवान्॥१९॥
 निर्जितो येन युद्धेन त्रिपुरारिः स्मरार्दनः॥२०॥
 गत्वा त्रिविष्टपं येन जितेन्द्रा दानवा युधि।
 निवातकवचा राजन्दानवानां त्रिकोटयः।
 निर्जिताः कालकेयाश्च हिरण्यपुरवासिनः॥२१॥
 येन त्वं मोचितो बद्धश्चित्रसेनेन तद्वने॥२२॥
 येन गत्वोत्तरं मेरोरानिनाय महद्धनम्।
 याजितो धर्मसूनुश्च नृपान्सर्वान्विजित्य च॥२३॥
 यस्मिञ्शौर्यं च वीर्यं च तेजो धैर्यं पराक्रमः।
 औदार्यं चैव गाम्भीर्यं श्रीर्हीर्धर्मो दयाऽऽर्जवम्।
 एवमादिगुणोपेतः सोऽयं पार्थो न संशयः॥२४॥
 नाजित्वा विनिवर्तेत सर्वानपि मरुद्गणान्॥२५॥
 क्लेशितश्च वने शूरो वासवेन च शिक्षितः।
 अमर्षवशमापन्नो योत्स्यते नात्र संशयः।
 न ह्यस्य प्रतियोद्धारमन्यं पश्यामि कौरव॥२६॥

महादेवोऽपि पार्थेन श्रूयते युद्धतोषितः।
 किरातवेषप्रच्छन्नो गिरौ हिमवति प्रभुः॥२७॥
 इत्येवंवादिनं द्रोणं कर्णः क्रुद्धोऽभ्यभाषत॥२८॥
 सदा भवान्फल्गुनस्य गुणानस्मासु कथ्यसे।
 न चार्जुनः कलापूर्णो मम दुर्योधनस्य वा॥२९॥

दुर्योधन उवाच

यद्येष पार्थो राधेय कृतं कार्यं भवेन्मम।
 ज्ञाताः पुनश्चरिष्यन्ति द्वादशान्यांश्च वत्सरान्॥३०॥
 अथवा कश्चिदेवान्यः क्लीबरूपेण देवराट्।
 शरैरेनं सुनिशितैः पातयिष्यामि भूतले॥३१॥

वैशम्पायन उवाच

तस्मिन्वदति तां वाचं धार्तराष्ट्रे परन्तपे।
 भीष्मो द्रोणः कृपो द्रौणिः पौरुषं तदपूजयन्॥३२॥
 तां शमीमभिसङ्गम्य पार्थो वैराटिमब्रवीत्।
 सुखसंवर्धितं पित्रा समराणामकोविदम्॥३३॥
 एहि भूमिञ्जयाऽऽरुह्य वैराटे महतीं शमीम्।
 समादिष्टो मया क्षिप्रं धनुर्गाण्डीवमानय॥३४॥
 नेमानीष्वासनानीह सोढुं शक्यन्ति मे बलम्।
 नालं भारं गुरुं भेत्तुं कुञ्जरं वा प्रमर्दितुम्॥३५॥
 मम वा बाहुविक्षेपं शत्रूनिह विजेष्यतः।
 नेच्छामि तैरहं कर्तुं कर्म वैजयिकं त्विह॥३६॥

अतिसूक्ष्माणि ह्रस्वानि सर्वाणि च मृदूनि च।
 आयुधानि महाबाहो तवैतानि महाबल॥३७॥
 तस्माद्भूमिञ्जयाऽऽरुह्य शमीमेतां पलाशिनीम्।
 अस्यां हि पाण्डुपुत्राणां धनूंषि निहितात्युत॥३८॥
 युधिष्ठिरस्य भीमस्य बीभत्सोर्यमयोस्तथा।
 ध्वजा शराश्च शूराणां दिव्यानि कवचानि च॥३९॥
 अत्रैव तु महावीर्यं धनुः पार्थस्य गाण्डिवम्।
 एकं शतसहस्रेण सम्मितं राष्ट्रवर्धनम्॥४०॥

व्यायामसहमत्यर्थं तृणराजसमं महत्।
 सर्वायुधमहामात्रं सर्वारिक्षयकारकम्॥४१॥
 सुवर्णविकृतं दिव्यं श्लक्ष्णमायतमव्रणम्।
 अलं भारं गुरुं सोढुं वारुणं च सुदर्शनम्॥४२॥
 तादृशान्येव सर्वाणि बलवन्ति दृढानि च।
 युधिष्ठिरस्य भीमस्य बीभत्सोर्यमयोस्तथा।
 प्रथितानि विशिष्टानि दुर्दशानि भवन्त्युत॥४३॥

उत्तर उवाच

शरीरमिह चासक्तं शम्यां शुष्कं पुरा किल।
 तदहं राजपुत्रः सन्स्पृशेयं पाणिना कथम्॥४४॥
 न मामेवंविधं कर्म कारयस्व बृहन्नले।
 कथं वा शक्यते कर्तुं बुद्ध्या त्वं मन्यसे कथम्॥४५॥
 नैवंविधं मया युक्तमालब्धुं क्षत्रयोनिना।
 महता राजपुत्रेण मन्त्रयज्ञविदा सता॥४६॥

स्पृष्टवन्तं शरीरं मां शववाहमिवाशुचिम्।
कथं वा व्यवहार्यं वै कुर्वीथास्त्वं बृहन्नले॥४७॥

वैशम्पायन उवाच

तमुवाच ततः शूरः पार्थ परपुरञ्जयः।
दायादं सर्वमत्स्यानां कुले जातं विशारदम्॥४८॥
जानामि त्वां महाप्राज्ञ शुभं जात्या कुलेन च।
कथं नु पापकं कर्म ब्रूयां त्वाऽहं परन्तप॥४९॥
व्यवहार्यश्च राजेन्द्र शुद्धश्चैव भविष्यसि।
धनूंष्येतानि मा भैस्त्वं शरीरं नात्र विद्यते॥५०॥
दायादं मत्स्यराजस्य कुले जातं मनस्विनम्।
कथं वा नन्दितं कर्म कारये त्वां नृपात्मज॥५१॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तः स पार्थेन रथात्प्रस्कन्द्य कुण्डली।
आरुरोह शमीवृक्षं वैराटिरवशस्तदा॥५२॥
तमन्वशासच्छत्रुघ्नो रथे तिष्ठन्धनञ्जयः।
अवरोपय वृक्षाग्राद्धनूंष्येतानि माचिरम्॥५३॥
सोपहत्य महार्हाणि धनूंषि पृथुवक्षसाम्।
परिवेष्टनपत्राणि विमुच्य समुपानयत्॥५४॥
परिवेष्टनमेतेषां सर्वं मुञ्चस्व माचिरम्।
तेषां सन्नहनीयानि परिमुच्य परन्तपः।
अपश्यत्तत्र गाण्डीवं चतुर्भिरपरैः सह॥५५॥

तेषां विमुच्यमानानां धनुषामर्कवर्चसाम्।
 विनिश्चेरुः प्रभा दिव्या ग्रहाणामुदयेष्विव॥५६॥
 स तेषां रूपमालेक्य भोगिनामिव दृम्भताम्।
 हृष्टरोमा भयोद्विग्रः प्रवेपिततनुस्तदा॥५७॥
 अर्जुनेन समाश्वस्तः किञ्चिद्धृष्टो नृपात्मजः।
 तेषां सन्दर्शनाभ्यासं स्पर्शाभ्यासं पुनः पुनः॥५८॥
 आमील्य पुनरुन्मील्य स्पृष्ट्वास्पृष्ट्वा चकार सः।
 सम्यग्घुण्टस्तदाऽऽश्वस्तः क्षणेन समपद्यत॥५९॥
 संस्पृश्य तानि चापानि भानुमन्ति बृहन्ति च।
 वैराटिरर्जुनं राजन्निदं वचनमब्रवीत्॥६०॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 चत्वारिंशोऽध्यायः॥४०॥

एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥४१॥

उत्तर उवाच

सारथे किमिदं दिव्यं नागो वा यदि वा धनुः।
 सौवर्णान्यत्र पद्मानि शतपत्राणि भागशः।
 कुशाग्निप्रतितप्तानि भानुमन्ति बृहन्ति च॥१॥
 बिन्दवश्चात्र सौवर्णा मणिप्रोताः समन्ततः।
 शशिसूर्यप्रभाः पृष्ठे भान्ति रुक्मपरिष्कृताः॥२॥
 पुष्पाण्यत्र सुवर्णानि शतपत्राणि भागशः।
 विस्मापनीयरूपं च भीमं भीमप्रदर्शनम्॥३॥

नीलोत्पलनिभं कस्य शातकुम्भपरिष्कृतम्।
ऋषभा यस्य सौवर्णाः पृष्ठे तिष्ठन्ति शृङ्गिणः॥४॥
तालप्रमाणं कस्येदं मणिरुक्मविभूषितम्।
हाटकस्य सुवर्णस्य यस्मिञ्शाखामृगा दश॥५॥
दुरानमं महादीर्घं सुरूपं दुष्प्रधर्षणम्।
कस्येदमीदृशं चित्रं धनुः सर्वे च दंशिताः॥६॥
चन्द्रार्कविमलाभासः सुरूपाः सुप्रदर्शनाः।
हंसाः पृष्ठं श्रिता यस्य कुशाग्निप्रतिमार्चिषः।
शार्ङ्गगाण्डीवसदृशं कस्येदं सारथे धनुः॥७॥
चतुर्तं काञ्चनवपुर्भाति विद्युद्गणोपमम्।
नीलोपलिप्तमच्छिद्रं जातरूपमयं धनुः।
मत्स्यश्वास्य हिरण्यस्य पृष्ठे तिष्ठन्ति दंशिताः॥८॥
शक्रचापोपमं दिव्यं कस्येदं सारथे धनुः।
उच्छ्रितं फणिवदिव्यं सारवत्त्वाद्दुरानमम्॥९॥
सहस्रगोधाः सौवर्णा द्वीपिनश्च चतुर्दश।
बर्हिणश्चात्र सौवर्णाः शतचन्द्रार्कभूषिताः।
जाम्बूनदविचित्राङ्गं कस्येदं पञ्चमं धनुः॥१०॥
कस्येमे क्षुरनाराचाः सहस्रं लोमवापिनः।
प्रक्षिप्तास्तीक्ष्णतुण्डाग्रा उपासङ्गे हिरण्मये॥११॥
हारिद्रवर्णाः कस्येमे शिता पञ्चशतं शराः।
आशीविषसमस्पर्शाः शिताश्चाजिंहगा दृढाः॥१२॥
विपाठाः पृथवः कस्य गृध्रपत्रार्धवाजिताः।
वराहकर्णास्तीक्ष्णाग्राः कस्येमे रुचिराः शराः॥१३॥

वज्राशनिसमस्पर्शा वैश्वानरशिखार्चिषः।
 सुवर्णपुङ्खास्तीक्ष्णाग्राः कस्य सप्तशतं शराः॥१४॥
 कस्यायं सायको दीर्घो गव्ये कोशे च दंशितः।
 कस्य दण्डो दृढः श्लक्ष्णो रुचिरोऽयं प्रकाशते॥१५॥
 वैयाघ्रकोशः कस्यायं दिव्यः शङ्खो महाप्रभः।
 कस्यार्थमसयश्चैते पञ्च शार्दूललक्षणाः॥१६॥
 कस्यायं निर्मलः खड्गो द्वीपिचर्मनिवासितः।
 नीलोत्पलसवर्णोऽयं कस्य खड्गः पृथुर्महान्॥१७॥
 मृगेन्द्रचर्मावसितस्तीक्ष्णधारः सुनिर्मलः।
 ऋषभाजिनकोशस्तु कस्य खड्गो महानयम्॥१८॥
 यस्यापिधाने दृश्यन्ते सूर्याः पञ्च परिष्कृताः।
 कस्यायं विपुलः खड्गः शृङ्गत्सरुमनोहरः॥१९॥
 निहितः पार्षते कोशे तैलधौतः समाहितः।
 प्रमाणवर्णयुक्तश्च कस्य खड्गो महानयम्।
 एतेन प्रतिविद्धः सञ्जीवेत् कश्चिन्न कुञ्जरः॥२०॥
 निर्दिशस्व यथामार्गं मया पृष्टा बृहन्नले।
 विस्मयो मे परो जातो दृष्ट्वा सर्वमिदं महत्॥२१॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकचत्वारिंशोऽध्यायः॥४१॥

द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥

वैशम्पायन उवाच

उत्तरेणैवमुक्तस्तु पार्थो वैराटिमब्रवीत्।
मृद्धा प्रत्याययन्वाचा भीतं शङ्कावशं गतम् ॥ १ ॥

अर्जुन उवाच

यत्त्वया प्रथमं पृष्ठं शत्रुसेनाङ्गमर्दनम्।
पार्थस्येदं धनुर्दिव्यं गाण्डीवमिति विश्रुतम् ॥ २ ॥

अभेद्यमभयं श्रीमद्विव्यमच्छेद्यमव्रणम्।
सर्वायुधमहामात्रं शातकुम्भमयं धनुः ॥ ३ ॥

एतच्छतसहस्रेण सम्मितं राष्ट्रवर्धनम्।
देवदानवगन्धर्वैः पूजितं शाश्वतीः समाः ॥ ४ ॥

येन देवासुरान्पार्थः सर्वान्विषहते रणे।
एतद्वर्षसहस्रं तु ब्रह्मा पूर्वमधारयत् ॥ ५ ॥

उमापतिश्चतुःषष्टिं शक्रोऽशीतिं च पञ्च च।
सोमः पञ्चसहस्राणि तथा च वरुणः शतम् ॥ ६ ॥

तस्माच्च वरुणादग्निः प्रेम्णा प्राहृत्य तच्छुभम्।
अग्निना प्रातिभाव्येन दत्तं पार्थाय गाण्डिवम्।
पञ्चषष्टिं च वर्षाणि कौन्तेयो धारयिष्यति ॥ ७ ॥

एवंवीर्यं महावेगमेतच्च धनुरुत्तमम्।
नीलोत्पलसमं राज्ञः कौरव्यस्य महात्मनः ॥ ८ ॥

बिन्दवश्चात्र सौवर्णाः पृष्ठे साधुनियोजिताः।
विश्रुतं भीमसेनस्य जातरूपग्रहं दृढम् ॥ ९ ॥

सहस्रगोधाः सौवर्णा द्वीपिनश्च चतुर्दश।
 ऋषभा यत्र सौवर्णाः पृष्ठे तिष्ठन्ति शृङ्गिणः ॥ १० ॥
 येन भीमोऽजयत्कृत्स्नां दिशं प्राचीं परन्तपः।
 पृष्ठे विभक्ताः शोभन्ते कुशाग्निप्रतिदीपिताः ॥ ११ ॥

पूजितं सुरमर्त्येषु प्रथितं धनुरुत्तमम्।
 तालप्रमाणं भीमस्य रत्नरुक्मविभूषितम् ॥ १२ ॥
 दुरानमं महद्दीर्घं सुरूपं दुष्प्रधर्षणम्।
 बर्हिणश्चात्र सौवर्णाः शतचन्द्रकभूषणाः ॥ १३ ॥

नकुलस्य धनुस्त्वेतन्माद्रीपुत्रस्य धीमतः।
 एतेन सदृशं चित्रं धनुरेतद्यवीयसः।
 हारिद्रवर्णं राज्ञस्तु कौरव्यस्य महात्मनः ॥ १४ ॥

विपाठा भीमसेनस्य गिरीणामपि दारणाः।
 सुप्रभाः सुमहाकायास्तीक्ष्णाग्राः सुतरां दृढाः।
 भीमेन प्रहिता ह्येते वारणानां निवारणाः ॥ १५ ॥

सुवर्णदण्डरुचिराः कालदण्डोपमाः शुभाः।
 नकुलस्य शरा ह्येते वज्राशनिसमप्रभाः ॥ १६ ॥

यांश्च त्वं पृच्छसे दीप्तान्समधारान्समाहितान्।
 वराहकर्णास्तीक्ष्णाग्राः सहदेवस्य ते शराः ॥ १७ ॥

यस्त्वयं सायको दीर्घो गव्ये कोशे च दंशितः।
 पार्थस्यायं महाघोरः सर्वभारसहो महान् ॥ १८ ॥

यस्त्वयं निर्मलः खड्गो द्वीपिचर्मणि दंशितः।
 राज्ञो युधिष्ठिरस्यायं कुन्तीपुत्रस्य धीमतः ॥ १९ ॥

वैयाघ्रकोशो भीमस्य पञ्चशार्दूललक्षणः।
 वारणानां सुदृप्तानां शिक्षितः स्कन्धशातने ॥ २० ॥
 नीलोत्पलसवर्णाभः खड्गः पार्थस्य धीमतः।
 मृगेन्द्रचर्मपिहितस्तीक्ष्णधारः सुनिर्मलः ॥ २१ ॥
 दर्शनीयः सुतीक्ष्णाग्रः कुन्तीपुत्रस्य धीमतः।
 अर्जुनस्यैष निस्त्रिंशः परसैन्याग्रदूषणः ॥ २२ ॥
 यस्त्वयं पार्षते कोशे निक्षिप्तो रुचिरत्सरुः।
 नकुलस्यैष निस्त्रिंशो वैश्वानरसमप्रभः ॥ २३ ॥
 यस्त्वयं पिङ्गलः खड्गश्चित्रो मणिमयत्सरुः।
 सहदेवस्य खड्गोऽयं भारसाहोऽतिदंशितः।
 भीमस्यायं महादण्डः सर्वामित्रविनाशनः ॥ २४ ॥

वैशम्पायन उवाच

भेदतो ह्यर्जुनस्तूर्णं कथयामास तत्त्वतः।
 आयुधानि कलापांश्च निस्त्रिंशांश्चातुलप्रभान् ॥ २५ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥

त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥

वैशम्पायन उवाच

एतस्मिन्नन्तरे पार्थ न मूढात्मा व्यजानत।
 विराटपुत्रः प्रभुखे पप्रच्छ पुनरेव तम् ॥ १ ॥

सुवर्णरुचिराण्येषामायुधानि महात्मनाम्।
रुचिराणि प्रकाशन्ते पार्थानामाशुकारिणाम्॥२॥

क्वणु ते पाण्डवाः शूराः सङ्ग्रामेष्वपराजिताः।
येषामिमानी दीप्तानि श्रिया दीप्यन्ति भान्ति च॥३॥

कस्मिन्वसन्ति देशे च धर्मज्ञा बन्धुवत्सलाः।
क्व धर्मराजः कौन्तेयो धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः॥४॥

धर्मशीलश्च धर्मात्मा धर्मवान्धर्मवित्सुधीः।
धर्माध्यक्षो धर्मपुत्रो धर्मज्ञो धर्ममूर्तिमान्॥५॥

धर्मनिष्ठो धर्मकर्ता धर्मगोप्ता सुधर्मकृत्।
सत्यार्जवक्षमाधारो घृणी धर्मपरायणः॥६॥

भीमसेनार्जुनौ चापि सर्वे ते मातुला मम।
नकुलः सहदेवो वा सर्वास्रकुशलौ रणे॥७॥

सर्व एव महात्मानः सर्वामित्रविनाशनाः।
राज्यमक्षैः पराजित्य नः श्रूयन्ते वनं गताः॥८॥

द्रौपदी चापि पाञ्चाली स्त्रीरत्नमिति मे श्रुता।
जिता चाक्षैस्तदा कृष्णा तानेवान्वगमद्वने॥९॥

उत्सृज्य राज्यं धर्म्यं ते नः श्रूयन्ते वनं गताः॥१०॥

पाण्डवान्यदि जानीषे क्वणु ते धर्मचारिणः।
क्वणु वा निवसन्तीति सत्यं ब्रूहि बृहन्नले॥११॥

किमर्थमागतान्यत्र शस्त्रास्त्राणि महात्मनाम्।
कथं ज्ञातानि भवता तथा मे ब्रूहि शोभने॥१२॥

वैशम्पायन उवाच

ततः प्रहस्य बीभत्सुः कौन्तेयः श्वेतवाहनः।
 उवाच राजपुत्रं तमुत्तरं शृणु मे वचः॥१३॥
 मा भैस्त्वं राजशार्दूल सर्वं ते वर्णयाम्यहम्।
 नात्र भेतव्यमद्यापि राजपुत्र यथातथा॥१४॥
 वयं ते पाण्डवा नाम वनवासस्य पारगाः।
 अतीते द्वादशे वर्षे च्छन्नवासमिहोषिताः।
 तस्मादशङ्कितमनाः शृणुष्ववहितोत्तर॥१५॥
 अहमस्म्यर्जुनो नाम कङ्को नाम युधिष्ठिरः।
 भीमसेनस्तु वललः पितुस्ते रसपाचकः।
 अश्वबन्धस्तु नकुलः सहदेवस्तु गोपतिः॥१६॥
 सैरन्ध्रीं द्रौपदीं विद्धि यदर्थे कीचको हतः।
 भीमसेनेन दुर्वृत्तः सहभ्रातृभिराहवे॥१७॥
 श्रुत्वैतद्वचनं जिष्णोर्विस्मयस्फारितेक्षणः।
 पश्यन्ननिमिषः पार्थ शनैर्वाचमुवाच ह॥१८॥

उत्तर उवाच

दश पार्थस्य नामानि श्रूयन्ते मे कथासु च।
 प्रब्रूयास्तानि यदि मे श्रद्धयां सर्वमेव ते॥१९॥

अर्जुन उवाच

अहं तर्हि तवाचक्षे दश नामानि तानि मे।
 वैराटे शृणु तानि त्वं यानि पूर्वं श्रुतानि ते।
 ईशानो विदधे देवस्त्रिदिवस्येश्वरो दिवि॥२०॥

अर्जुनः फल्गुनो जिष्णुः किरीटी श्वेतवाहनः।
 बीभत्सुर्विजयः पार्थः सव्यसाची धनञ्जयः।
 एतानि मम नामानि स्थापितानि सुरोत्तमैः॥ २१ ॥

उत्तर उवाच

गुणतो दश नामानि समवेतानि पाण्डवे।
 चरन्ति लोके ख्यातानि विदितानि ममानघ॥ २२ ॥
 केनासि विजयो नाम केनासि श्वेतवाहनः।
 सव्यसाची च केनासि जिष्णुर्बीभत्सुरेव च॥ २३ ॥
 अर्जुनः फल्गुनः पार्थः किरीटी केन सारथे।
 धनञ्जयश्च केनासि शीघ्रं वद बृहन्नले॥ २४ ॥
 श्रुता मे तस्य वीरस्य केवला नामहेतवः।
 इतस्ततश्चलत्येतन्मनो मे चञ्चलं त्वयि।
 अर्जुनो वा भवान्नेति वद शीघ्रं बृहन्नले॥ २५ ॥

अर्जुन उवाच

सर्वाञ्जित्वा जनपदान्धनं चाच्छिद्य सर्वशः।
 मध्ये धनस्य तिष्ठन्तं तन्मामाहर्धनञ्जयम्॥ २६ ॥
 अभिप्रयामि सङ्ग्रामे यदाऽहं युद्धदुर्मदान्।
 अजित्वा न निर्विर्तेयं तेन वै विजयं विदुः॥ २७ ॥
 श्वेताः काञ्चनसन्नाहा रथे युज्यन्ति मे हयाः।
 शत्रुभिर्युध्यमानस्य तेनाहं श्वेतवाहनः॥ २८ ॥
 किरीटं सूर्यसङ्काशं भ्राजते मे शिरोगतम्।
 रणमध्ये रथस्थस्य सूर्यपावकसन्निभम्॥ २९ ॥

अच्छेद्यं रुचिरं चित्रं जाम्बूनदपरिष्कृतम् ।
इन्द्रदत्तमनाहार्यं तेनाहुर्मां किरीटिनम् ॥ ३० ॥

न कुर्यां कर्म बीभत्सं युध्यमानः कदाचन ।
तेन देवमनुष्येषु बीभत्सुरिति मां विदुः ॥ ३१ ॥

उभौ मे तुल्यकर्माणौ गाण्डीवस्य विकर्षणे ।
भुजौ मे भवतः सङ्क्षौ परसैन्यविनाशिनौ ।
तयोः सव्योऽधिकस्तस्मात्सव्यसाचीति मां विदुः ॥ ३२ ॥

पृथिव्यां सागरान्तायां वर्णो मे दुर्लभः समः ।
शुद्धत्वाद्वपवत्त्वाच्च तेन मामार्जुनं विदुः ॥ ३३ ॥

उत्तराभ्यां तु पूर्वाभ्यां फल्गुनीभ्यामहं दिवा ।
जातो हिमवतः पृष्ठे तेन मां फल्गुनं विदुः ॥ ३४ ॥

यो ममाङ्गे व्रणं कुर्याद्वातुर्ज्येष्ठस्य पश्यतः ।
युधिष्ठिरस्य रुधिरं दर्शयेद्वा कदाचन ।
पराभवमहं तस्य कुले कुर्यां न संशयः ॥ ३५ ॥

योत्स्यामि तैरहं सर्वैर्न मे तेभ्यः पराभवः ।
तेन देवमनुष्येषु जिष्णुर्नामास्मि विश्रुतः ॥ ३६ ॥

माता मम पृथा नाम तेन मां पार्थमब्रुवन् ॥ ३७ ॥

देवदानवगन्धर्वपिशाचोरगराक्षसान् ।
अहं पुरा रणे जित्वा खाण्डवेऽग्निमतर्पयम् ॥ ३८ ॥

हुताशनं तर्पयित्वा सहितः शार्ङ्गधन्वना ।
त्रिविष्टपगतौ दृष्ट्वा पितामहमहेश्वरौ ॥ ३९ ॥

मूर्च्छया पतितं भूमावागतौ देवसत्तमौ।
दृष्ट्वा तौ वरदौ देवौ संज्ञां लब्ध्वोत्थितः पुनः ॥ ४० ॥

मूर्ध्ना हि प्रणतं भूमौ तौ देवौ वरदौ वरौ।
कृष्णोत्पेकादशं नाम प्रीत्या मे चक्रतुस्तदा।
तुष्टौ च मम वीर्येण कर्मणा चाभिराधितौ ॥ ४१ ॥

सर्वदेवैः परिवृतौ भूयो मां स्वयमूचतुः।
वरं तात वृणीष्वेति यं प्रार्थयसि पाण्डव ॥ ४२ ॥

ततोऽहमस्त्राण्यलभं दिव्यानि च दृढानि च।
ब्राह्मं पाशुपतं चैव स्थूणाकर्णं च दुर्जयम्।
ऐन्द्रं वारुणमाग्नेयं वायव्यमथ वैष्णवम् ॥ ४३ ॥

ततोऽहमजयं भूयो रथेनैन्द्रेण दुर्जयान्।
मातलिं सारथिं कृत्वा निवातकवचात्रणे।
अवध्यकवचान्देवैर्वरदृप्तान्महासुरान् ॥ ४४ ॥

तिस्रः कोटीर्दानवानां संयुगेष्वनिवर्तिनाम्।
एको निर्जित्य सङ्ग्रामे भूयो देवानतोषयम् ॥ ४५ ॥

ततो मे भगवानिन्द्रः किरीटमददात्स्वयम्।
देवाश्च शङ्खमददुः शत्रुसैन्यनिवारणम् ॥ ४६ ॥

अहं पारे समुद्रस्य हिरण्यपुरवासिनाम्।
हत्वा षष्टिं सहस्राणि जयं सम्प्राप्तवान् ॥ ४७ ॥

असम्भ्रान्तो रथे तिष्ठन्सहस्रेषु शतेषु च।
शत्रुमध्ये दुराधर्षो न मुह्यन्ति च मे दिशः ॥ ४८ ॥

अहं गन्धर्वराजेन ह्रियमाणं सुयोधनम्।
 भ्रातृभिः सहितं तात गन्धर्वैः समरे जितम्।
 चतुर्दश सहस्राणि हत्वा चैनममोचयम्॥४९॥
 एतानि मम नामानि योऽहन्यहनि कीर्तयेत्।
 तं न पश्यन्ति सत्त्वानि न तं निघ्नन्ति शत्रवः॥५०॥
 अद्य पश्य महाबाहो मम वीर्यं सुदुःसहम्।
 मा भैर्विगतसन्त्रासः कुरुनेतान्समागतान्॥५१॥
 सुयोधनस्य मिषतः कर्णस्य च कृपस्य च।
 पितामहस्य भीष्मस्य द्रौणेर्द्रोणस्य च स्वयम्।
 सर्वानेव कुरूञ्जित्वा प्रत्यानेष्यामि ते पशून्॥५२॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः॥४३॥

चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४४ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः पार्थ स वैराटिः प्राञ्जलिस्त्वभ्यवादयत्।
 अहं भूमिञ्जयो नाम प्रणतोऽस्मि धनञ्जय॥१॥
 दिष्ट्या त्वां पार्थ पश्यामि स्वागतं ते धनञ्जय।
 लोहिताक्ष महाबाहो नागराजवरोपम॥२॥
 यदज्ञानादवोचं त्वां प्रमादेन नरोत्तम।
 अकृत्वा हृदये सर्वं क्षन्तुमर्हसि तन्मम॥३॥
 यतस्त्वया कृतं पूर्वं चित्रं कर्म सुदुष्करम्।
 अतो भयं व्यपेतं मे प्रीतिश्च परमा त्वयि॥४॥

दासोऽहं ते भविष्यामि पश्य मामनुकम्पया॥५॥

या प्रतिज्ञा कृता पूर्वं तव सारथ्यकारणात्।
सेयं प्रतिज्ञा पूर्णा मे हर्षश्चार्जुन जायते॥६॥

देवेन्द्रतनयस्येह सारथिः स्यां महामृधे।
इति पूर्वं कृताऽस्माभिः प्रतिज्ञा युद्धदुर्मद॥७॥

प्रतिज्ञा मम सम्पूर्णा तव सारथ्यकारणात्।
मनस्स्वास्थ्यं च मे जातं जातं भाग्यं च मे महत्॥८॥

आस्थाय विपुलं वीर रथं सारथिना मया।
दुर्योधनं च जित्वाऽऽजौ निवर्तय पशून्मम॥९॥

अर्जुन उवाच

प्रीतोऽस्मि राजपुत्राद्य न भयं विद्यते तव।
सर्वान्नुदामि ते शत्रून्रणे रणविशारद॥१०॥

स्वस्थो भव महान्युद्धे पश्य मां शत्रुभिः सह।
युध्यमानं विमर्देऽस्मिन्कुर्वाणं भैरवं रवम्॥११॥

गाण्डीवं देवदत्तं च शरान्कनकभूषणान्।
एतान्सर्वानुपासङ्गान्क्षिप्रं बध्नीहि मे रथे।
एकं चाहर निस्त्रिंशं जातरूपपरिष्कृतम्॥१२॥

अहं वै कुरुभिर्योत्स्ये मोक्षयिष्यामि ते पशून्।
तोषयिष्यामि राजानं प्रवेक्ष्यामि पुरं पुनः॥१३॥

सङ्कल्पागाधपरिघं बाहुप्राकारतोरणम्।
त्रिदण्डतूणसम्बाधं नैकध्वजसमाकुलम्॥१४॥

ज्याक्षेपनिनदारावं नेमीनिनददुन्दुभिः।
 शरजालवितानाढ्यमाक्ष्वेडितमहास्वनम्।
 नगरं ते मया गुप्तं रथोपस्थं भविष्यति॥१५॥
 अधिष्ठितो मया सङ्क्षो रथो गाण्डीवधन्विना।
 अजय्यः शत्रुसैन्यानां वैराटे व्येतु ते भयम्॥१६॥

उत्तर उवाच

बहुना किं प्रलापेन शृणु मे परमं वचः।
 नाहं बिभेमि कौन्तेय साक्षादपि शतक्रतोः॥१७॥
 यमवायुकुबेरेभ्यो द्रोणभीष्मशतादपि।
 बिभेमि नाहमेतेभ्यो जानामि त्वां स्थिरं युधि।
 केशवेनापि सङ्ग्रामे साक्षादिन्द्रेण वा समम्॥१८॥
 इदं तु चिन्तयन्नेव परिमुह्यामि केवलम्।
 निश्चयं नाधिगच्छामि नावगच्छामि किञ्चन॥१९॥
 एवं वराङ्गरूपस्य लक्षणैः सूचितस्य च।
 केन कर्मविपाकेन क्लीबत्वं त्वामुपागतम्॥२०॥
 मन्ये त्वां क्लीबरूपेण चरन्तं शूलपाणिनम्।
 गन्धर्वराजप्रतिमं देवं वाऽपि शतक्रतुम्॥२१॥

अर्जुन उवाच

भ्रातुर्नियोगाज्ज्येष्ठस्य संवत्सरमिदं व्रतम्।
 चरामि ब्रह्मचर्यं वै सत्यमेतद्व्रवीमि ते॥२२॥
 नास्मि क्लीबो महाबाहो परवान्धर्मसंयुतः।
 उर्वशीशापसम्भूतं क्लैब्यं समुपसंस्थितम्॥२३॥

पुराऽहमाज्ञया भ्रातुर्ज्येष्ठस्यास्मि सुरालयम्।
 प्राप्तवानुर्वशी दृष्टा सुधर्मायां मया तदा॥२४॥
 नृत्यन्तीं परमं रूपं बिभ्रतीं वज्रिसन्निधौ।
 अपश्यं तामनिमिषं कूटस्थामन्वयस्य मे॥२५॥
 रात्रौ समागता मह्यं शयनं रन्तुमिच्छया।
 अहं तामभिवाद्यैव मातृसत्कारमाचरम्॥२६॥
 सा च मामशपत्क्रुद्धा शिखण्डी त्वं भवेति वै।
 श्रुत्वा तमिन्द्रो मामाह मा भैस्त्वं पार्थ षण्डता॥२७॥
 उपकारो भवेत्तुभ्यमज्ञातवसतौ पुरा।
 इतीन्द्रो मामनुग्राह्य ततः प्रेषितवान्वृषा॥२८॥
 तदिदं समनुप्राप्तं व्रतं चीर्णं मयाऽनघ।
 समाप्तव्रतमुत्तीर्णं विद्धि मां त्वं नृपात्मज॥२९॥

उत्तर उवाच

परमोऽनुग्रहो मेऽद्य यत्प्रतर्को न मे वृथा।
 न हीदृशाः क्लीबरूपा भवन्ति तु नरोत्तमाः॥३०॥
 सहायवानस्मि रणे युद्धेयममरैरपि।
 साध्वसं तत्प्रनष्टं मे किं करोमि ब्रवीहि मे॥३१॥
 अहं ते सङ्गृहीष्यामि हयाञ्शत्रुनिर्बहण।
 शिक्षितो ह्यस्मि सारथ्ये निष्ठितः पुरुषर्षभ॥३२॥
 दारुको वासुदेवस्य यथा शक्रस्य मातलिः।
 तथा मां विद्धि सारथ्ये शिक्षितं नरपुङ्गव॥३३॥

अश्वा ह्येते महाबाहो तवैवाऽऽहवदुर्जयाः।
 योग्या रथवरे युक्ताः प्राणवन्तो जितश्रमाः॥३४॥
 यस्य यातेन पश्यन्ति भूमौ क्षिप्तं पदं पदम्।
 दक्षिणां यो धुरं वोढा सुग्रीवोण समो हयः॥३५॥
 योऽयं हयो धुर्यवरो वामां वहति शोभनः।
 तं मन्ये मेघपुष्पस्य जवेन सदृशं हयम्॥३६॥
 योऽयं वहति वै पाष्णिं दक्षिणामश्वितोद्यतः।
 वलाहकादभिमतस्तेजसा वीर्यवत्तरः॥३७॥
 योऽयं काञ्चनसन्नाहो वामं वहति शोभनः।
 धुर्यं शैब्यस्य तं मन्ये जवेन बलवत्तरम्॥३८॥
 त्वामेवायं रथो वोढुं सङ्ग्रामेऽर्हति धन्विनम्।
 त्वं चेमं रथमास्थाय योद्धुमर्हो मतो मम।
 सर्वशत्रुभिरायातो देवराज इवासुरैः॥३९॥

वैशम्पायन उवाच

ततो रथादवस्कन्द्य वीर्यवानरिर्मर्दनः।
 प्रणम्य देवान्गाण्डीवमादाय रुरुचे श्रिया॥४०॥
 ततो विमुच्य बाहुभ्यां शङ्खचूडानि पाण्डवः।
 तौ च दुन्दुभिसन्नादौ प्रतिबद्ध तलावुभौ॥४१॥
 इन्द्रदत्ते च ते दिव्ये उद्धृत्यामुच्य कुण्डले।
 श्लक्ष्णान्केशान्मृदून्निग्धाञ्श्वेतेनोद्ग्रथ्य वाससा॥४२॥
 अथासौ प्राङ्मुखो भूत्वा शुचिः प्रयतमानसः।
 अभिदध्यौ महाबाहुः सर्वास्त्राणि रथोत्तमे॥४३॥

ऊचुश्च पार्थ सर्वाणि प्राञ्जलीनि नृपात्मजम्।
 इमानि स्मो महोदार किङ्कराणीन्द्रनन्दन॥४४॥
 प्रणिपत्य ततः पार्थः समालभ्य च पाणिना।
 सर्वाणि मानसानीह भवतेत्यभ्यभाषत॥४५॥
 प्रतिगृह्य ततोऽस्त्राणि प्रहृष्टवदनोऽभवत्।
 अधिज्यं तरसा कृत्वा गाण्डीवं व्याक्षिपद्धनुः॥४६॥
 तस्य विक्षिप्यमाणस्य धनुषोऽभून्महास्वनः।
 यथा शैलस्य महतः शैलानाक्षिप्य जघ्नुषः॥४७॥
 सनिर्घाताऽभवद्भूमिर्दिक्षु वायुर्ववौ भृशम्।
 भ्रान्तद्विजं खमभवत्प्राकम्पन्त महाद्रुमाः॥४८॥
 तं शब्दं कुरवो राजन्विस्फोटमशनेरिव।
 तार्क्ष्यं शब्दमिव श्रुत्वा वित्रेसुर्दीनमानसाः॥४९॥
 यथेन्द्रो व्याक्षिपद्धीमं विस्फोटमशनेर्भुवि।
 तथाऽर्जुनो धनुःश्रेष्ठं बाहुभ्यामाक्षिपद्धली॥५०॥
 महाशनिमहाशब्दसदृशो ज्यास्वनो महान्।
 शत्रून्वीरांश्च सन्तर्ज्य निग्रहस्थो रथे स्थितः॥५१॥

उत्तर उवाच

एकस्त्वं पाण्डवश्रेष्ठ बहूनेतान्महारथान्।
 कथं जेष्यसि सङ्ग्रामे सर्वशस्त्रास्त्रपारगान्॥५२॥
 असहायोऽसि कौन्तेय ससहायाश्च कौरवाः।
 अत एव महाबाहो भीतस्तिष्ठामि तेऽग्रतः॥५३॥

वैशम्पायन उवाच

उवाच पार्थो मा भैषीः प्रहस्य स्वनवत्तदा॥५४॥
 युध्यमानस्य मे वीर गन्धर्वैः सुमहाबलैः।
 सहायो घोषयात्रायां कस्तदासीत्सखा मम॥५५॥
 तथा प्रतिभये तस्मिन्देवदानवसङ्कुले।
 खाण्डवे युध्यमानस्य कस्तदासीत्सखा मम॥५६॥
 निवातकवचैः सार्धं पौलोमैश्च महाबलैः।
 युध्यतो देवराजार्थे कः सहायस्तदाऽभवत्॥५७॥
 स्वयंवरे तु पाश्चाल्या राजभिः सह संयुगे।
 युध्यतो बहुभिस्तात कः सहायस्तदाऽभवत्॥५८॥
 उपजीव्य गुरुं द्रोणं शुक्रं वैश्रवणं यमम्।
 वरुणं पावकं चैव कृपं कृष्णं च माधवम्।
 पिनाकपाणिनं चैव कथमेतान्न योधये॥५९॥
 रथं वाहय मे शीघ्रं व्येतु ते मानसो ज्वरः॥६०॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः॥४४॥

पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥४५॥

वैशम्पायन उवाच

उत्तरं सारथिं कृत्वा शर्मीं कृत्वा प्रदक्षिणम्।
 आयुधं सर्वमादाय ततः प्रायाद्धनञ्जयः॥१॥

ध्वजं च सिंहं मात्स्यस्य भ्रातृणामायुधानि च।
प्रणिधाय शमीमध्ये प्रयातुमुपचक्रमे॥२॥

ततः काञ्चनलाङ्गूलं ध्वजं वानरलक्षणम्।
दिव्यं मायामयं युक्तं विहितं विश्वकर्मणा।
मनसा चिन्तयामास प्रसादं पावकस्य च॥३॥

स च तच्चिन्तितं ज्ञात्वा ध्वजे भूतान्ययोजयत्।
रथे वानरमुच्छ्रित्य गाण्डीवं व्याक्षिपद्धनुः॥४॥

सपताकं विचित्राङ्गं सोपासङ्गं महाबलम्।
खात्पपात रथे तूर्णं दिव्यरूपं मनोरमम्॥५॥

रथमास्थाय बीभत्सुः कौन्तेयः श्वेतवाहनः।
बद्धासिः सतलत्राणः प्रगृहीतशरासनः।
ततः प्रायादुदीचीं स कपिप्रवरकेतनः॥६॥

सैन्याभ्याशं स सम्प्राप्य गृहीत्वा शङ्खमुत्तमम्।
स्वनवन्तं महाशब्दं देवदत्तं धनञ्जयः।
शशाङ्करूपं बीभत्सुः प्राध्मापयदरिन्दमः॥७॥

शशाङ्ककुन्दधवलं मुखे निक्षिप्य वासविः।
उच्छ्वसद्गण्डयुगलं सिराल्याचितफालकम्॥८॥

आरक्तनिम्ननयनं ह्रस्वस्थूलशिरोधरम्।
अतिश्लिष्टोदरोरस्कं तिर्यगाननशोभितम्॥९॥

यावत्स्वशक्तिसामग्र्यं त्रैलोक्यं क्षोभयन्निव।
मरुद्भिर्दशभिश्चैव प्राध्मापयदरिन्दमः॥१०॥

शङ्खशब्दोऽस्य सोऽत्यर्थं श्रूयते कालमेघवत्॥११॥

तस्य शङ्खस्य शब्देन धनुषो निस्वनेन च।
 वानरस्य निनादेन रथनेमिस्वनेन च।
 जङ्गमस्य भयं घोरमकरोत्पाकशासनिः॥१२॥
 शङ्खशब्देन पार्थस्य मुखेनाश्वाः पतन्क्षितौ।
 उत्तरश्चापि सन्नस्थो रथोपस्थ उपाविशत्॥१३॥
 अथाश्वात्रश्मिभिः पार्थः समुद्यम्य परन्तपः।
 अभ्राजत रथोपस्थे भानुर्मैराविवोत्तरे॥१४॥
 शङ्खघोषेण वित्रस्तं ज्याघातेन च मूर्च्छितम्।
 उत्तरं सम्परिष्वज्य समाश्वासयदर्जुनः॥१५॥
 मा भैस्त्वं राजपुत्राग्र्य क्षत्रियोऽसि परन्तप।
 कथं पुरुषशार्दूल शत्रुमध्ये विषीदसि॥१६॥
 श्रुतास्ते शङ्खशब्दाश्च भेरीशब्दाश्च सर्वशः।
 कुञ्जराणां च निनदा व्यूढानीकेषु नित्यशः॥१७॥
 स त्वं कथमिवानेन शङ्खशब्देन भीषितः।
 विषण्णरूपो वित्रस्तः पुरुषः प्राकृतो यथा॥१८॥

उत्तर उवाच

श्रुता मे शङ्खशब्दाश्च भेरीशब्दाश्च नित्यशः।
 कुञ्जराणां च निनदा व्यूढानीकेषु तिष्ठतः॥१९॥
 नैवंविधाः शङ्खशब्दाः पुरा जातु मया श्रुताः।
 ध्वजस्य चापि रूपं मे दृष्टपूर्वं नहीदृशम्।
 धनुषश्चापि घोषश्च श्रुतपूर्वो न मे क्वचित्॥२०॥

अस्य शङ्खस्य शब्देन धनुषो निस्वनेन च।
 अमानुषाणां शब्देन भूतानां निस्वसेन च।
 रथनेमिप्रणादेन मनो मे मुह्यते भृशम्॥२१॥
 व्याकुलाश्च दिशः सर्वा हृदयं व्यथतीव च।
 ध्वजेन पिहिताः सर्वा दिशो न प्रतिभान्ति मे।
 गाण्डीवस्य च शब्देन कर्णौ मे बधिरीकृतौ॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

पुनर्ध्वजं पुनः शङ्खं धनुश्चैव पुनः पुनः।
 स मूढचेता वैराटिरर्जुनं समुदैक्षत॥२३॥
 स मुहूर्तं प्रयातं तु पार्थो वैराटिमब्रवीत्॥२४॥
 स्थिरो भव महाबाहो संज्ञां चाऽऽत्मानमानय।
 एकान्ते रथमास्थाय पद्भ्यां त्वमवपीड्य च।
 दृढं च रश्मीन्संयच्छ शङ्खं ध्मास्याम्यहं पुनः॥२५॥
 एवमुक्त्वा महाबाहुः सव्यसाची परन्तपः।
 ततः शङ्खमुपाध्मासीद्दारयन्निव पर्वतान्।
 गुहा गिरीणां च तदा दिशः शैलांस्तथैव च॥२६॥
 ज्याघोषं तलघोषं च कृत्वा भूतान्यमोहयत्।
 उत्तरश्चापि संलीनो रथोपस्थ उपाविशत्।
 तं समाश्वासयामास पुनरेव धनञ्जयः॥२७॥
 तस्य शङ्खस्य शब्देन रथनेमिस्वनेन च।
 गाण्डीवस्य च शब्देन पृथिवी समकम्पत॥२८॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः॥४५॥

षट्त्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥

वैशम्पायन उवाच

भारद्वाजस्ततो द्रोणः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 राजानं चाऽऽह सम्प्रेक्ष्य दुर्योधनमरिन्दमः॥१॥
 यथा रथस्य निर्घोषो यथा शङ्ख उदीर्यते।
 कम्पते च यथा भूमिर्नैषोऽन्यः सव्यसाचिनः॥२॥
 औत्पातिकमिदं राजन्निमित्तं भवतीह नः।
 न हि पश्यामि विजयं सैन्येऽस्माकं परन्तप॥३॥
 शस्त्राणि न प्रकाशन्ते न प्रहृष्यन्ति वाहनाः।
 अग्नयश्च न भासन्ते सुसमिद्धा न शोभनाः॥४॥
 प्रत्यादित्यं च नः सर्वे मृगा घोरा नदन्ति च।
 शकुनाश्चापसव्याश्च वेदयन्ति महाभयम्॥५॥
 गोमायुरेष सैन्यानां रुदन्मध्येन धावति।
 चाषा नदन्ति चाऽऽकाशे वेदयन्तो महद्भयम्॥६॥
 भवतां चैव रोमाणि प्रहृष्टानीव लक्षये॥७॥
 अनुष्णाङ्गाश्च संस्विन्ना जृम्भन्ते चाप्यभीक्ष्णशः।
 विष्कम्भन्ति च मातङ्गा मुञ्चन्त्यश्रूणि वाजिनः।
 सदा मूत्रं पुरीषं च उत्सृजन्ति पुनः पुनः॥८॥
 लोहितार्द्रा च पृथिवी दिशः सर्वाः प्रधूमिताः।
 न च सूर्यः प्रतपति महद्वेदयते भयम्॥९॥
 हस्तिनश्चापि वित्रस्ता योधाश्चापि वितत्रसुः।
 पराभूता च वः सेना न कश्चिद्योद्धुमिच्छति॥१०॥

विषण्णमुखभूयिष्ठाः सर्वे योधा विचेतसः।
दिशं ते दक्षिणां सर्वे विप्रेक्षन्ते पुनः पुनः॥११॥

मृगाश्च पक्षिणश्चैव सव्यमेव पतन्ति नः।
वादित्रोद्धुष्टघोषाश्च न च गाढं स्वनन्ति च।
ध्वजाग्रेषु निलीयन्ते वायसास्तत्र शोभनम्॥१२॥

यथा मेघस्य निनदो गम्भीरस्तूर्णमायतः।
श्रूयते रथनिर्घोषो नायमन्यो धनञ्जयात्॥१३॥
अश्वानां स्वनतां शब्दो वहतां पाकशासनिम्।
वानरस्य रथे दिव्यो निस्वनः श्रूयते महान्॥१४॥

शङ्खशब्देन पार्थस्य कर्णो मे बधिरीकृतौ।
सर्वसैन्यं च वित्रस्तं नायमन्यो धनञ्जयात्॥१५॥

राजानमग्रतः कृत्वा दुर्योधनमरिन्दमम्।
गाः प्रस्थाप्य च तिष्ठामो व्यूढानीकाः प्रहारिणः।
प्रविभज्य त्रिधा सेनां समुच्छ्रित्य ध्वजानपि॥१६॥

शितैर्बाणैः प्रताप्येमां चमूमेष धनञ्जयः।
मूर्ध्नि सर्वनरेन्द्राणां वामपादं करिष्यति॥१७॥

न ह्येष शक्यो बीभत्सुर्जेतुं देवासुरैरपि।
दिक्षु गुल्मा निवेश्यन्तां यत्ता योत्स्यामहेऽर्जुन॥१८॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
षट्त्वारिंशोऽध्यायः॥४६॥

सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो दुर्योधनो राजा समरे भीष्ममब्रवीत्।
 द्रोणं च रथिशार्दूलं कृपं च सुमहाबलम्॥१॥
 उक्तोऽयमर्थ आचार्य मया कर्णेन चासकृत्।
 पुनरेव च वक्ष्यामि न हि तृप्यामि तद्ब्रुवन्॥२॥
 पराजितैर्विवस्तव्यं तैश्च द्वादशवत्सरान्।
 वने जनपदेऽज्ञातैरेष एव पणो हि नः॥३॥
 तेषां न तावन्निर्वृत्तो वत्सरः स त्रयोदशः।
 अज्ञातवासे बीभत्सुरथास्माभिः परिश्रुतः॥४॥
 अनिर्वृत्ते तु निर्वासे यदि बीभत्सुरागतः।
 पुनर्द्वादशवर्षाणि वने वत्स्यन्ति पाण्डवाः॥५॥
 लोभाद्वा ते न जानीयुरस्मान्वा मोह आविशत्।
 हीनातिरिक्तमेतेषां भीष्मो वेदितुमर्हति॥६॥
 अर्थानां हि पुनर्द्वेधे नित्यं भवति संशयः।
 अन्यथा चिन्तितो ह्यर्थः पुनर्भवति चान्यथा॥७॥
 उत्तरं मार्गमाणानां मात्स्यसेनां युयुत्सताम्।
 यदि बीभत्सुरायातः किन्तु कृत्यमतः परम्॥८॥
 त्रिगर्तानां कृतं कार्यं पाण्डवानां च मार्गणम्।
 विप्रकारैर्हि मात्स्येन सुशर्मा बाधितः पुरा॥९॥
 तेषां भयाभिपन्नानां वस्तानां त्राणभिच्छ्रिताम्।
 अभयं याचमानानां तदाऽस्माभिः परिश्रुतम्॥१०॥

प्रथमं वैर्ग्रहीतव्यं मात्स्यानां गोधनं महत्।
अष्टम्याश्चापराह्णे तु इति नस्तैः समाहितम्॥११॥

नवम्यां पुनरस्माभिः सूर्यस्योदयनं प्रति।
इमा गावो ग्रहीतव्या याते मत्स्ये गवां पदम्॥१२॥

इत्येवं निश्चयोऽस्माकं मन्त्रोऽभून्नागसाह्वये।
पाण्डवानां परिज्ञाने सर्वेषां नः परस्परम्॥१३॥

ते वा गाश्च नयिष्यन्ति यदि वा स्युः पराजिताः।
अस्मान्वाऽप्यतिसन्धाय कुर्युर्मात्स्येन सङ्गतिम्॥१४॥

अथवा तानुपादाय मात्स्यो जानपदैः सह।
सर्वथा सेनया सार्धमस्मानेष युयुत्सति॥१५॥

तेषामेको महावीर्यः कश्चिदेव पुनःसरः।
अस्माञ्जेतुमिहायातो मात्स्यो वाऽपि स्वयं भवेत्॥१६॥

यद्येष राजा मात्स्यानां यदि बीभत्सुरागतः।
सर्वैर्योद्धव्यमस्माभिरिति नः समयः कृतः॥१७॥

अथ कस्मात्थिता ह्येते रथेषु रथिसत्तमाः।
भीष्मद्रोणकृपाः कर्णो विकर्णो द्रौणिरेव च।
सम्भ्रान्तमनसः सर्वे प्राप्ते ह्यस्मिन्धनञ्जये॥१८॥

नान्यत्र युद्धाच्छ्रेयोऽस्ति तथाऽऽत्मा प्रणिधीयताम्।
सर्वलोकेन वा युद्धं देवैर्वाऽस्तु सवासवैः॥१९॥

अनाच्छिन्ने धनेऽस्माकमथ शक्रेण वज्रिणा।
यमेन वाऽपि सङ्ग्रामे को हास्तिनपुरं व्रजेत्॥२०॥

शरैरभिप्रणुन्नानां भग्नानां गहने वने।

को हि जीवेत्पदातीनां भवेदश्वेषु संशयः॥२१॥

आचार्यं पृष्ठतः कृत्वा तथा नीतिर्विधीयताम्।

जानामि च मतं तेषामतस्त्रासयतीव नः॥२२॥

अर्जुने चापि सम्प्रीतिमधिकामुपलक्षये।

तथा दृष्ट्वा हि बीभत्सुमुपायान्तं प्रशंसति।

यथा सेना न भज्येत तथा नीतिर्विधीयताम्॥२३॥

अदेशिका ह्यरण्येऽस्मिन्कृच्छ्रे शत्रुवशं गता।

यथा न विभ्रमेत्सेना तथा नीतिर्विधीयताम्॥२४॥

अश्वानां हेषितं श्रुत्वा का प्रशंसा भवेत्परे।

स्थाने वाऽपि व्रजन्तो वा सदा हेषन्ति वाजिनः॥२५॥

सदा च वायवो वान्ति नित्यं वर्षति वासवः।

स्तनयिलोश्च निर्घोषः श्रूयते बहुशस्तथा॥२६॥

भीषयन्याण्डवेयेभ्यो भवान्सर्वानिमाञ्जनान्।

प्रमुखे सर्वसैन्यानामबद्धं बहु भाषते॥२७॥

यथैवाश्वान्मार्गमाणास्तानेवाभिपरीप्सवः।

हेषितानीव शृण्वन्ति तदिदं भवतस्तथा॥२८॥

किमत्र कार्यं पार्थस्य कथं वा स प्रशस्यते।

अन्यत्र कामाद्वेषाद्वा रोषाद्वाऽस्मासु केवलम्॥२९॥

आचार्या वै कारुणिकाः प्राज्ञाश्चापायदर्शिनः।

नैते महाहवे घोरे सम्प्रष्टव्याः कथञ्चन॥३०॥

प्रासादेषु विचित्रेषु गोष्ठीपानाशनेषु च।
 कथा विचित्राः कुर्वाणाः पण्डितास्तत्र शोभनाः ॥ ३१ ॥
 बहून्याश्चर्यरूपाणि कुर्वते जनसंसदि।
 इष्वस्त्रे चापसन्धाने पण्डितास्तत्र शोभनाः ॥ ३२ ॥
 परेषां विवरज्ञाने मनुष्याचरितेषु च।
 अन्नसंस्कारदोषेषु पण्डितास्तत्र शोभनाः ॥ ३३ ॥
 पण्डितान्पृष्ठतः कृत्वा परेषां गुणवादिनः।
 विधीयतां तथा नीतिर्यथा वध्येत वै परः ॥ ३४ ॥
 गावश्चैताः प्रतिष्ठन्तां सेनां व्यूहन्तु माचिरम्।
 आरक्षाश्च विधीयन्तां यत्र योत्स्यामहे परैः ॥ ३५ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४८ ॥

कर्ण उवाच

सर्वानायुष्मतो भीतान्सन्नस्तानिव लक्षये।
 अयुद्धमनसश्चैव सर्वाश्चैवानवस्थितान् ॥ १ ॥
 यद्येष जामदग्न्यो वा यदि वेन्द्रः पुरन्दरः।
 वासुदेवेन सहितो यदि बीभत्सुरागतः।
 अहमेनं निरोत्स्यामि वेलेव वरुणालयम् ॥ २ ॥
 रुक्मपुङ्खाः प्रसन्नाग्रा मुक्ता हस्तवता मया।
 छादयन्तु शराः सूर्य पार्थस्यायुर्निरोधकाः ॥ ३ ॥

मम चापप्रमुक्तानां शराणां नतपर्वणाम्।
निवृत्तिर्गच्छतां नास्ति सर्पाणां श्वसतामिव॥ ४ ॥

शराणां पुङ्खसक्तानां मौर्व्याऽभिहतयोर्भृशम्।
श्रूयते तलयोः शब्दो भेर्योराहतयोरिव॥ ५ ॥

एकैकं चतुरः पञ्च क्वचित्पष्टिं क्वचिच्छतम्।
हतान्पश्यत मात्स्यानामिषुभिर्निहतान्नथान्॥ ६ ॥

मद्बाहुमुक्तैरिषुभिस्तैलधौतैः पतत्रिभिः।
खद्योतैरिव सम्पृक्तमन्तरिक्षं विराजताम्॥ ७ ॥

ध्वजाग्राद्वानरस्तस्य भल्लेनाभिहतो मया।
अद्यैव पततां भूमौ विनदन्मैरवान्नवान्॥ ८ ॥

शत्रोर्मयाभिपन्नानां भूतानां ध्वजवासिनाम्।
दिशः प्रतिष्ठमानानामस्तु शब्दो दिवं गतः॥ ९ ॥

क्रुद्धेनास्त्रं मया मुक्तं निर्दहेत्पृथिवीमिमाम्।
स्थितं सङ्ग्रामशिरसि पार्थमेकाकिनं किमु॥ १० ॥

समाहितश्च बीभत्सुर्वर्षाण्यष्टौ च पञ्च च।
जातस्नेहश्च युद्धस्य मयि सन्दर्शयिष्यति॥ ११ ॥

पात्रीभूतस्तु कौन्तेयो ब्राह्मणो गुणवानिव।
शरमालां स गृह्णातु मत्प्रसृष्टां स्वधामिव॥ १२ ॥

एष चापि महेष्वासस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः।
अहं चापि नरश्रेष्ठादर्जुनान्नावमः क्वचित्॥ १३ ॥

मम हस्तप्रमुक्तानां शराणां नतपर्वणाम्।
निवृत्तिर्गच्छतां नास्ति वैश्वानरशिखार्चिषाम्॥ १४ ॥

इतश्चेतश्च मुक्तानां शराणां नतपर्वणाम्।
 तुमुलः श्रूयतां नादः षट्पदां गायतामिव॥१५॥
 अन्तरा सम्पतद्विस्तु गृध्रपत्रैः शिलाशितैः।
 शलभानामिवाकाशे छाया सम्प्रति दृश्यताम्॥१६॥
 अद्य मत्कार्मुकोत्सृष्टाः शिताः पार्थस्य मर्मगाः।
 शरीरमुपसर्पन्तु वल्मीकमिव पन्नगाः॥१७॥
 बर्हिर्बर्हिणराजानां बर्हिणां बर्हिणामिव।
 पततां पततां घोषः पततां पततामिव॥१८॥
 अद्य त्वहमृणान्मोक्ष्ये यन्मया तत्प्रतिश्रुतम्।
 धार्तराष्ट्रस्य तत्काले निहत्य समरेऽर्जुनम्॥१९॥
 इन्द्राशनिसमस्पर्शं महेन्द्रसमविक्रमम्।
 अर्दयिष्याम्यहं पार्थमुल्काभिरिव कुञ्जरम्॥२०॥
 शरजालमहाज्वालमसिशक्तिगदेन्धनम् ।
 निर्दहन्तमनीकानि शमयिष्येऽर्जुनानलम्॥२१॥
 रथादतिरथं लोके सर्वशस्त्रभृतां वरम्।
 विवशं पार्थमादास्ये गरुत्मानिव पन्नगम्॥२२॥
 क्षुद्रकैर्विविधैर्भलैर्निपतद्विश्च मामकैः।
 सम्मूढचेताः कौन्तेयः कर्तव्यं नाभिपद्यताम्॥२३॥
 अद्य दुर्योधनस्याहं शोकं हृदि चिरं स्थितम्।
 समूलमपनेष्यामि हरन्पार्थशिरः शरैः॥२४॥
 अद्य मत्कार्मुकोत्सृष्टैर्भलैश्च नतपर्वभिः।
 हताश्वं विरथं पार्थ पौरुषे पर्यवस्थितम्।
 निश्वसन्तं यथा नागमद्य पश्यन्तु कौरवाः॥२५॥

जामदग्न्यान्मया लब्धं दिव्यास्त्रमृषिसत्तमात्।
 तदुपाश्रित्य वीर्यं च युध्येयमपि वासवम्॥२६॥
 ध्वजाग्रे वानरस्तिष्ठन्भलेन निहतो मया।
 अद्यैव पततां भूमौ विनदन्भैरवान्नवान्॥२७॥
 कामं गच्छन्तु कुरवो गाः प्रगृह्य परन्तपाः।
 रथेषु वाऽपि तिष्ठन्तो युद्धं पश्यन्तु मामकम्॥२८॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः॥४८॥

एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ॥४९॥

वैशम्पायन उवाच

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा नीतिशास्त्रविशारदः।
 आचार्यः कुरुवीराणां कृपः शारद्वतोऽब्रवीत्॥१॥
 सदैव तव राधेय युद्धे क्रूरतरा मतिः।
 नार्थानां प्रकृतिं वेत्सि नानुबन्धमवेक्षसे॥२॥
 नया हि बहवः सन्ति शास्त्राण्याश्रित्य चिन्तिताः।
 तेषां युद्धं सुपापिष्ठं वेदयन्ति पुराविदः॥३॥
 देशकालेन संयुक्तं युद्धं विजयदं भवेत्।
 हीनकालं तदेवेह अनर्थायोपकल्पते॥४॥
 देशे काले च विक्रान्तं कल्याणाय विधीयते।
 आनुकूल्येन कार्याणामुत्तरं तु विधीयते॥५॥

भारं हि रथकारस्य न व्यवस्यन्ति पण्डिताः।
परिचिन्त्य तु पार्थेन सन्निपातो न नः क्षमः॥६॥

एको हि शत्रून्समरे समर्थः प्रतिबाधितुम्।
एकः कुरूनभ्यरक्षदेकश्चाग्निमतर्पयत्॥७॥

एकश्च पञ्च वर्षाणि ब्रह्मचर्यमधारयत्।
एकः सुभद्रामारोप्य द्वैरथे कृष्णमाह्वयम्॥८॥

सैन्धवं वनवासे तु जित्वा कृष्णामथानयत्।
एकश्च पञ्च वर्षाणि शक्रादस्त्राण्यशिक्षत॥९॥

एकः सपत्नाञ्जित्वा तु कुरूणामकरोद्यशः।
एको गन्धर्वराजानं चित्रसेनमरिन्दमः।
विजिग्ये तरसा सङ्घो सेनां चास्य सुदुर्जयाम्॥१०॥

पाञ्चाली श्रीमती प्राप्ता क्षत्रं जित्वा स्वयंवरे।
आदाय गतवान्पार्थो भवान्कनु गतस्तदा॥११॥

तथा निवातकवचाः कालकेयाश्च दानवाः।
दैवतैरप्यवध्यास्ते एकेन युधि पातिताः॥१२॥

एकेन हि त्वया कर्णं किं नामेह कृतं पुरा।
एकैकेन यथा तेषां भूमिपाला वशे कृताः॥१३॥

इन्द्रोऽपि हि न पार्थेन संयुगे योद्धुमर्हति।
यस्तेनाऽऽशंसते योद्धुं कर्तव्यं तस्य भेषजम्॥१४॥

आशीविषस्य क्रुद्धस्य पाणिमुद्यम्य दक्षिणम्।
अवमुच्य प्रदेशिन्या दंष्ट्रामादातुमिच्छसि॥१५॥

अथवा कुञ्जरं मत्तमेकमेकचरं वने।
निरङ्कुशं समारुह्य नगरं यातुमिच्छसि॥१६॥

समिद्धं पावकं चापि घृतमेदोवसाहुतम्।
घृताक्तश्चीरवासास्त्वं मध्येनोत्सर्तुमिच्छसि॥१७॥

आत्मानं यः समाबध्य कण्ठे बद्धा तथा शिलाम्।
समुद्रं प्रतरेद्वोभ्यां तत्र किं कर्ण पौरुषम्॥१८॥

अकृतास्त्रः कृतास्त्रं वै बलवन्तं सुदुर्बलः।
तादृशं कर्ण यः पार्थ योद्धुमिच्छेत्स दुर्मतिः॥१९॥

अस्माभिरेव निकृतो वर्षाणीह त्रयोदश।
सिंहः पाशविनिर्मुक्तो न नः शेषं करिष्यति॥२०॥

एकान्ते पार्थमासीनं कूपेऽग्निमिव संवृतम्।
अज्ञानादभ्यवस्कन्द्य प्राप्ताः स्मो भयमुत्तमम्॥२१॥

उत्सृष्टं तूलराशौ तु एकोऽग्निं शमयेत्कथम्।
सह युद्धामहे पार्थमागतं युद्धदुर्मदम्॥२२॥

यत्ता वयं पराक्रान्ता व्यूढानीकाः प्रहारिणः।
युद्धायावस्थितं पार्थमागतं पाकशासनिम्॥२३॥

यत्ताः सर्वे रथश्रेष्ठं परिवार्य समन्ततः।
षड्रथाः परिकीर्यन्तां वज्रपाणिमिवासुराः॥२४॥

द्रोणो दुर्योधनो भीष्मो भवान्द्रौणिस्तथा वयम्।
सर्वे युद्धामहे पार्थ कर्ण मा साहसं कृथाः॥२५॥

न ह्यसङ्गत्य समरे पार्थ जेष्यामहे वयम्।
सङ्गत्य समरे पार्थ सर्वे जेष्यमाहे वयम्॥२६॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ४९ ॥

पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५० ॥

वैशम्पायन उवाच

कृपस्य वचनं श्रुत्वा कर्णो राजन्युधाम्पतिः।
पुनः प्रोवाच संरब्धो गर्हयन्ब्राह्मणं कृपम् ॥ १ ॥

कर्ण उवाच

लक्षयाम्यहमाचार्यं भयाद्धृत्तिं गतं रिपौ।
भीतेन हि न योद्धव्यमहं योत्स्ये धनञ्जयम् ॥ २ ॥

ननु वारुणमाग्नेयं याम्यं वायव्यमेव च।
अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव सत्वहीनस्य ते वृथा ॥ ३ ॥

मित्रकार्यं कृतमिदं पितापुत्रैर्महारथैः।
भर्तृपिण्डश्च निर्विष्टो यथेष्टं गन्तुमर्हथ ॥ ४ ॥

भिक्षां हरस्व नित्यं त्वं यज्ञाननुचरस्व च।
आमन्त्रणानि भुङ्क्वाद्य माऽस्मान्युद्धेन भीषय ॥ ५ ॥

भार्गवास्त्रं मया मुक्तं निर्दहेत्पृथिवीमिमाम्।
किं पुनः पाण्डुपुत्राणामेकमर्जुनमाहवे ॥ ६ ॥

आगमिष्यन्ति पदवीं मात्स्याः पाण्डवमाश्रिताः।
कीचकानां तु बलिनां शत्रुसेनावमर्दिनाम् ॥ ७ ॥

तानहं निहनिष्यामि भवता गम्यतां गृहम्।
किं वेदवादिनां कार्यं परस्त्रेहानुभाषिणाम् ॥ ८ ॥

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा अश्वत्थामा प्रतापवान्।
उवाच वदतां श्रेष्ठो दुर्योधनमवेक्ष्य च॥९॥

न च तावज्जिता गावो न च सीमान्तरं गताः।
न हास्तिनपुरं प्राप्तास्त्वं च कर्ण विकथसे॥१०॥

बहूनि धर्मशास्त्राणि पठन्ति द्विजसत्तमाः।
तेषु किंस्विदिदं दृष्टं द्यूते जीयेत यन्नृपः॥११॥

सङ्ग्रामान्विपुलाञ्जित्वा लब्ध्वा च विपुलं धनम्।
विजित्य च महीं कृत्स्नां नेह कथन्ति पण्डिताः॥१२॥

पचत्यग्निरवाक्यस्तु तूष्णीं भाति दिवाकरः।
तूष्णीं धारयते लोकान्वसुधा सचराचरान्॥१३॥

चातुर्वर्ण्यस्य कर्माणि विहितानि महर्षिभिः।
धनं यैरधिगन्तव्यं यच्च कुर्वन्न दुष्यति॥१४॥

अधीत्य ब्राह्मणो वेदान्याजयेत यजेत वा।
क्षत्रियो धनमाहृत्य यजेतैव न याजयेत्॥१५॥

वैश्योऽधिगम्य वित्तानि वार्ताकर्माणि कारयेत्॥१६॥

शूद्रः शुश्रूषणं कुर्यान्निषु वर्णेषु नित्यशः।
वन्दनायोगविधिभिर्वैतसीं वृत्तिमाश्रितः॥१७॥

वर्तमाना यथाशास्त्रं प्राप्य चापि महीमिमाम्।
प्रकुर्वन्ति महाभागा यज्ञान्सुविपुलानपि॥१८॥

का जातिस्तेषु सूतेयं केऽपि मन्त्राः क्रियाश्च काः।
केयं वर्णेषु या राज्ञो वक्तृभोक्तृनियन्तृषु॥१९॥

वैशम्पायन उवाच

दुर्योधनमभिप्रेक्ष्य कर्णं च कुरुसंसदि।
 अश्वत्थामा भृशं क्रुद्धो दुर्योधनमतर्जयत्॥२०॥
 प्राप्य द्यूतेन को राज्यं क्षत्रियस्तोष्टुर्महति।
 तथा नृशंसरूपोऽयं धार्तराष्ट्रश्च निर्घृणः॥२१॥
 तथाऽधिगम्य वित्तानि को विकत्थेद्विचक्षणः।
 निकृत्या वञ्चनायोगैश्चरन्वैतंसिको यथा॥२२॥
 कतमद्वैरथं युद्धं यत्राजैषीर्धनञ्जयम्।
 नकुलं सहदेवं वा धनं येषां त्वया हृतम्॥२३॥
 युधिष्ठिरो जितः कस्मिन्भीमश्च बलिनां वरः।
 इन्द्रप्रस्थं त्वया कस्मिन्सङ्ग्रामे निर्जितं पुरा॥२४॥
 तथैव कतमद्युद्धं यस्मिन्कृष्णा जिता त्वया।
 एकवस्त्रा सभां नीता क्षुद्रकर्मत्रजस्वला॥२५॥
 मूलमेषां महत्कृत्तं सारार्थी चन्दनं यथा।
 क्षुद्रं कर्म समास्थाय तत्र किं विदुरोऽब्रवीत्॥२६॥
 यथाशक्ति मनुष्याणाममर्षं लक्षयामहे।
 अन्येषामपि सत्त्वानामपि कीटपिपीलिकैः॥२७॥
 द्रौपद्याः सम्परिक्लेशं न क्षन्तुं पाण्डवोऽर्हति।
 क्षयाय धार्तराष्ट्राणां प्रादुर्भूतो धनञ्जयः॥२८॥
 त्वं पुनः पण्डितो भूत्वा ह्याचार्यं क्षेप्तुमिच्छसि।
 वैरान्तकरणो जिष्णुर्न नः शेषं करिष्यति॥२९॥

नैव देवा न गन्धर्वा नासुरा न च राक्षसाः।
भयादिह न युद्धेरन्पाण्डुपुत्रेण धीमता॥३०॥

यं यमेकोऽपि सङ्क्रुद्धः सङ्ग्रामे निपतिष्यति।
वृक्षं गरुडवद्वेगाद्विनिहत्यान्तमेष्यति॥३१॥

त्वत्तो विशिष्टं वीर्येण धनुष्यमरराद्धमम्।
वासुदेवसमं युद्धे तं पार्थ को न पूजयेत्॥३२॥

देवं दैवेन युद्धेत मानुषेण च मानुषम्।
अस्त्रं ह्यस्त्रेण यो हन्यात्कोऽर्जुनेन समः पुमान्॥३३॥

पुत्रादनवमः शिष्य इति धर्मविदो विदुः।
एतेनापि निमित्तेन प्रियो द्रोणस्य पाण्डवः॥३४॥

यथा त्वमकरोर्धूतमिन्द्रप्रस्थं यथाऽहरः।
यथाऽनैषीः सभां कृष्णां तथा युध्यस्व पाण्डवम्॥३५॥

अयं ते मातुलः प्राज्ञः क्षत्रधर्मस्य कोविदः।
दुर्धूतदेवी गान्धारः शकुनिर्युद्धतामिह॥३६॥

नाक्षान्क्षिपति गाण्डीवं न कृतं द्वापरं न च।
ज्वलतो निशितान्बाणांस्तांस्तान्क्षिपति गाण्डिवम्॥३७॥

न हि गाण्डीवनिर्मुक्ता गृध्रपक्षाः सुतेजनाः।
नान्तरेष्ववतिष्ठन्ते गिरीणामपि दारणाः॥३८॥

अन्तकः पवनो मृत्युस्तथाऽग्निर्बडवामुखः।
कुर्युरेते क्वचिच्छेषं न तु क्रुद्धो धनञ्जयः॥३९॥

यथा सभायां द्यूतं त्वं मातुलेन सहाकरोः।
तथा युद्धस्व सङ्ग्रामे सौबलेन सुरक्षितः॥४०॥

युद्धतां काममाचार्यो नाहं योत्स्ये धनञ्जयम्।
मत्स्यो ह्यस्माभिरायोध्या यद्यागच्छेद्भवां पदम् ॥ ४१ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५० ॥

एकपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५१ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः शान्तनवस्तत्र धर्मार्थकुशलं हितम्।
दुर्योधनमिदं वाक्यमब्रवीत्कुरुसंसदि ॥ १ ॥
साधु पश्यति वै द्रोणः कृपः साध्वनुपश्यति।
आचार्यपुत्रः सहजं निश्चितं साधु भाषते ॥ २ ॥
कर्णस्तु क्षत्रधर्मेण केवलं योद्धुमिच्छति।
आचार्यो नावमन्तव्यः पुरुषेण विजानता।
देशकालौ तु सम्प्रेक्ष्य योद्धव्यमिति मे मतिः ॥ ३ ॥
यस्य सूर्यसमाः पञ्च सपत्नाः स्युः प्रहारिणः।
कथमभ्युदये तेषां न प्रमुह्येत पण्डितः ॥ ४ ॥
स्वार्थे सर्वे विमुह्यन्ति येऽपि धर्मविदो जनाः।
तस्मात्तत्त्वं न जानाति यत्तु कार्यं नराधिपः ॥ ५ ॥
धार्तराष्ट्रोऽपि दुर्बुद्धिः पश्यन्नपि धनञ्जयम्।
नैव पश्यति नाऽऽग्राति मन्दः क्रोधवशं गतः ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्त्वा तु राजानं पुनर्द्रौणिमुवाच ह।
प्राञ्जलिर्भरतश्रेष्ठः साम्ना बुद्धिमतां वरः ॥ ७ ॥

कर्णो हि यदवोचत्त्वां तेजस्सञ्जननाय तत्।
आचार्यपुत्रः क्षमतां महत्कार्यमुपस्थितम्॥८॥

नायं कालो विरोधस्य कौन्तेये समुपस्थिते।
क्षन्तव्यं भवता सर्वमाचार्येण कृपेण च॥९॥

भवतां हि कृतास्त्रत्वं यथाऽऽदित्ये प्रभा तथा।
यथा चन्द्रमसो लक्ष्मीः सर्वथा नापकृष्यते।
एवं भवत्सु ब्राह्मण्यं ब्रह्मास्त्रं च प्रतिष्ठितम्॥१०॥

चत्वार एकतो वेदाः क्षात्रमेकत्र दृश्यते।
नैतत्समस्तमुभयं कस्मिंश्चिदनुशुश्रुम।
अन्यत्र भारताचार्यात्सुपुत्रादिति मे मतिः॥११॥

वेदान्ताश्च पुराणानि इतिहासं पुरातनम्।
जामदग्न्यमृते राजन्को द्रोणादधिको भवेत्॥१२॥

ब्रह्मास्त्रं चैव वेदाश्च नैतदन्यत्र दृश्यते॥१३॥

आचार्यपुत्रः क्षमतां नायं कालो विभेदने।
सर्वे संहृत्य युद्ध्यामः पाकशासनिमागतम्॥१४॥

बलस्य व्यसनानीह यान्युक्तानि मनीषिभिः।
मुख्यो भेदो हि तेषां तु पापिष्ठो विदुषां मतः॥१५॥

अश्वत्थामोवाच

नैवं न्याय्यमिदं वाच्यमस्माकं पुरुषर्षभ।
किन्तु रोषपरीतेन गुरुणा भाषिता गुणाः॥१६॥

शत्रोरपि गुणा ग्राह्या दोषा वाच्या गुरोरपि।
सर्वथा सर्वयत्नेन पुत्रे शिष्ये हितं वदेत्॥१७॥

आचार्य एष क्षमतां शान्तिरत्र विधीयताम्।
अभिद्यमाने तु गुरौ निवृत्तं रोषकारितम् ॥ १८ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो दुर्योधनो द्रोणं क्षमयामास भारत।
सह कर्णेन भीष्मेण कृपं चैव महाबलम् ॥ १९ ॥

द्रोण उवाच

यदेतत्प्रथमं वाक्यं भीष्मः शान्तनवोऽब्रवीत्।
तेनैवाहं प्रसन्नो वै परमत्र विधीयताम् ॥ २० ॥
यथा दुर्योधनं पार्थो नोपसर्पति सङ्गरे।
साहसाद्यदि वा मोहात्तथा नीतिर्विधीयताम् ॥ २१ ॥
वनवासे ह्यनिर्वृत्ते दर्शयेन्न धनञ्जयः।
धनं चालभमानोऽत्र नाद्य तत्क्षन्तुमर्हति ॥ २२ ॥
यथा नायं समायुष्याद्वार्तराष्ट्रं कथञ्चन।
न च सेनां पराजय्यात्तथा नीतिर्विधीयताम् ॥ २३ ॥
उक्तं दुर्योधनेनापि पुरस्ताद्वाक्यमीदृशम्।
तदनुस्मृत्य गाङ्गेय यथावद्वक्तुमर्हसि ॥ २४ ॥
॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
एकपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५१ ॥

द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

भीष्म उवाच

कलाः काष्ठाश्च युज्यन्ते मुहूर्ताश्च दिनानि च।
अर्धमासाश्च मासाश्च नक्षत्राणि ग्रहास्तथा ॥ १ ॥

ऋतवश्चापि युज्यन्ते तथा संवत्सरा अपि।
 एवं कालविभागेन कालचक्रं प्रवर्तते॥२॥
 तेषां कालातिरेकेण ज्योतिषां च व्यतिक्रमात्।
 पञ्चमे पञ्चमे वर्षे द्वौ मासावधिमासकौ॥३॥
 एषामभ्यधिका मासाः पञ्च च द्वादश क्षपाः।
 त्रयोदशानां वर्षाणामिति मे वर्तते मतिः॥४॥
 पूर्वद्युरेव निर्वृत्तस्ततो बीभत्सुरागतः॥५॥
 सर्वं यथावच्चरितं यद्यदेभिः प्रतिश्रुतम्।
 एवमेतद्भुवं ज्ञात्वा ततो बीभत्सुरागतः॥६॥
 सर्वे पञ्च महात्मानः सर्वे धर्मार्थकोविदाः।
 येषां युधिष्ठिरो राजा कस्माद्धर्मेऽपराध्रुयुः॥७॥
 कामात्क्रोधाच्च लोभाच्च कामक्रोधभयादपि।
 स्नेहाद्वा यदि वा मोहाद्धर्मं नात्येति धर्मजः॥८॥
 अलुब्धाश्चैव कौन्तेयाः कृतवन्तश्च दुष्करम्।
 न चापि केवलं राज्यमिच्छेयुस्ते ह्यधर्मतः॥९॥
 तदैव ते हि विक्रान्तुमीषुः कौरवनन्दनाः।
 धर्मपाशनिबद्धास्तु न चेलुः क्षत्रियव्रतात्॥१०॥
 यश्चानृत इति ख्यातः स च गच्छेत्पराभवम्।
 वृणुयुर्मरणं पार्था नानृतत्वं कथञ्चन॥११॥
 प्राप्ते तु काले स्वानर्थान्नोत्सृजेयुर्नरर्षभाः।
 अपि वज्रभृता गुप्तांस्तथावीर्या हि पाण्डवाः॥१२॥
 प्रतियुद्धेम समरे सर्वशस्त्रभृतां वरम्॥१३॥

तस्माद्यदत्र कल्याणं लोके सद्भिरनुष्ठितम्।
तत्संविधीयतां शीघ्रं मा वो ह्यर्थोऽभ्यगात्परम्॥१४॥

न हि पश्यामि सङ्ग्रामे कदाचिदपि कौरव।
एकान्तसिद्धिं राजेन्द्र सम्प्राप्तश्च धनञ्जयः॥१५॥

सम्प्रवृत्ते तु सङ्ग्रामे भावाभावौ जयाजयौ।
अवश्यमेकं स्पृशतो दृष्टमेतदसंशयम्॥१६॥

तस्माद्युद्धोपचरितं कर्म वा धर्मसंहितम्।
क्रियतामाशु राजेन्द्र सम्प्राप्तश्च धनञ्जयः॥१७॥

एको हि समरे पार्थः पृथिवीं निर्दहेच्छरैः।
भ्रातृभिः सहितो भूत्वा किं पुनः कौरवान्नणे।
तस्मात्सन्धिं कुरुश्रेष्ठ कुरुष्व यदि मन्यसे॥१८॥

दुर्योधन उवाच

नाहं राज्यं प्रदास्यामि पाण्डवेभ्यः पितामह।
ग्रामं सेनां च दासांश्च स्वल्पं द्रव्यमपि प्रभो।
युद्धोपचारिकं यत्तु तत्सर्वं संविधीयताम्॥१९॥

वैशम्पायन उवाच

भीष्मस्योपरते वाक्ये तथा दुर्योधनस्य च।
प्राप्तमर्थं च यद्वाक्यं द्रोणश्चाऽऽह द्विजोत्तमः॥२०॥
यत्तु युद्धोपचरितं भवेद्वा धर्मसंहितम्।
कस्त्वया सदृशो लोके भूयस्त्वं वक्तुमर्हसि॥२१॥
अत्र या मामिका बुद्धिः श्रूयतां यदि रोचते।
सर्वथा हि मया श्रेयो वक्तव्यं कुरुनन्दन॥२२॥

राजा बलचतुर्भागं क्षिप्रमादाय गच्छतु।
ततोऽपरश्चतुर्भागो गाः समादाय गच्छतु।
वयं चार्धेन सैन्यस्य प्रतियोत्स्याम पाण्डवम्॥२३॥

अहं भीष्मश्च कर्णश्च अश्वत्थामा कृपस्तथा।
प्रतियोत्स्याम बीभत्सुमागतं कृतनिश्चयम्॥२४॥
एवं राजा सुगुप्तः स्यान्न क्लैब्यं गन्तुमर्हति।
मत्स्यं वा पुनरायातमथवाऽपि शतक्रतुम्।
अहमावारयिष्यामि वेलेव मकरालयम्॥२५॥

वैशम्पायन उवाच

तद्वाक्यं रुरुचे तेषां द्रोणेनोक्तं महात्मना।
तथा हि कृतवान्राजा कौरवाणामनन्तरम्॥२६॥
भीष्मः प्रस्थाप्य राजानं गोधनं तदनन्तरम्।
सेनामुख्यान्यवस्थाप्य व्यूहितुं सम्प्रचक्रमे॥२७॥
द्रोणस्योपरते वाक्ये भीष्मः प्रोवाच बुद्धिमान्।
आचार्य मध्ये तिष्ठ त्वमश्वत्थामा तु सव्यतः।
कृपः शारद्वतो धीमान्पार्श्वं रक्षतु दक्षिणम्॥२८॥
विकर्णश्च महावीर्यो दुर्मुखश्च परन्तपः।
शकुनिः सौबलश्चैव दुःसहश्च महाबलः।
द्रोणस्य पार्श्वमजिताः पालयन्तु महाबलाः॥२९॥
अग्रतः सूतपुत्रस्तु कर्णस्तिष्ठतु दंशितः।
अहं सर्वस्य सैन्यस्य पश्चात्स्थास्यामि पालयन्॥३०॥
सर्वे महारथाः शूरा महेष्वासा महाबलाः।
युद्धन्तु पाण्डवश्रेष्ठमागतं यत्नतो युधि॥३१॥

वैशम्पायन उवाच

अभेद्यं परसैन्यानां व्यूहं व्यूह्य कुरुत्तमः।
 वज्रगर्भं व्रीहिमुखं पद्मचन्द्रार्धमण्डलम् ॥ ३२ ॥
 तस्य व्यूहस्य पश्चार्धे भीष्मश्चाथोद्यतायुधः।
 सौवर्णं तालमुच्छ्रित्य रथे तिष्ठन्नशोभत ॥ ३३ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५३ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः सुदर्शनं नाम प्रासादं हरिवाहनः।
 सर्वान्देवान्समारोप्य प्रययो यत्र पाण्डवः ॥ १ ॥
 स्थूणाराजिसहस्रं तु यत्र मध्ये प्रतिष्ठितम्।
 तत्र सूर्यपथेऽतिष्ठद्विमला महती सभा ॥ २ ॥
 आदित्या वसवो रुद्रा अश्विनौ च मरुद्गणाः।
 तत्र श्वेतानि चक्राणि काश्चनस्फाटिकानि च ॥ ३ ॥
 तथा चित्राणि छत्राणि दिव्यरूपाणि भारत।
 मणिरत्नविचित्राणि नानारूपाणि भागशः।
 आकाशे सह दृश्यन्ते भानुमन्ति शुभानि च ॥ ४ ॥
 अग्नेरिन्द्रस्य सोमस्य यमस्य वरुणस्य च।
 तथा धातुर्विधातुश्च मित्रस्य धनदस्य च।
 रुद्रस्य विष्णो सवितुस्त्रिदशानां तथैव च ॥ ५ ॥

काञ्चनानि च दामानि विविधाश्चोत्तमस्रजः।
 दिव्यपुष्पाभिसंवीतास्तत्र चित्राणि भेजिरे॥६॥
 तस्मिंस्तु राजन्प्रासादे दिव्यरत्नविभूषिते।
 दिव्यगन्धसमायुक्ताः स्रजो दिव्याश्चकाशिरे॥७॥
 दिव्यश्च वायुः प्रववौ गन्धमादाय सर्वशः।
 ऋतवः पुष्पमादाय समतिष्ठन्त भारत॥८॥
 प्रजानां पतयः सप्त सप्त चैव महर्षभः।
 तत्र देवर्षयश्चैव देवराजं दिवौकसः।
 इन्द्रेण सहिताः सर्वे त्रिदशाश्च व्यवस्थिताः॥९॥
 न पङ्क्तौ न रजस्तत्र प्रविवेश कथञ्चन।
 आदित्यश्च विरूक्षोऽत्र नातिवेलमिवातपत्॥१०॥
 दिव्यगन्धं समादाय वायुस्तत्राभिगच्छति।
 आकाशं च दिशः सर्वा दर्शनीयमदृश्यत॥११॥
 तत्र देवाः समारुह्य तं दिव्यं सर्वतःप्रभम्।
 अम्बरे विमलेऽतिष्ठन्प्रासादं कामगामिनम्॥१२॥
 तत्र राजर्षयश्चैव समारुह्य दिवौकसः।
 श्वेतो राजा वसुमनास्तथा भद्रः प्रदर्शनः॥१३॥
 नृगो ययातिर्नहुषो मान्धातु भरतः कुरुः।
 अष्टकश्च शिबिश्चोभौ स च राजा पुरुरवाः॥१४॥
 डम्भोद्भवः कार्तवीर्यो ह्यर्जुनः सगरस्तथा।
 दिलीपः केरलः पूरुः शर्यातिः सोमकस्तदा॥१५॥

हरिश्चन्द्रश्च तेजस्वी रघुर्दशरथस्तथा।
 भगीरथश्च राजर्षिः सर्वे च जनमेजय॥१६॥
 पाण्डुश्चैव महाराजश्चामरव्यजनोज्ज्वलः।
 छत्रेण प्रियमाणेन राजसूयश्रिया वृतः॥१७॥
 एते चान्ये च बहवः पुण्यशीलाः शुचिव्रताः।
 कीर्तिमन्तो महावीर्यास्तत्रैवासन्दिवि स्थिताः॥१८॥
 गणाश्चाप्सरसां सर्वे गन्धर्वाश्चापि सर्वशः।
 दैत्यराक्षसयक्षाश्च सुपर्णाः पन्नगास्तथा॥१९॥
 वासवप्रमुखाः सर्वे देवाश्च सगणेश्वराः।
 आसंस्तत्र समारूढाः सङ्ग्रामं तं दिदृक्षवः॥२०॥
 इत्यम्बरे व्यवस्थाय प्रासादस्था दिवौकसः।
 एकस्य च बहूनां च युद्धं द्रुष्टुं व्यवस्थिताः॥२१॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 त्रिपञ्चाशोऽध्यायः॥५३॥

चतुःपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५४ ॥

वैशम्पायन उवाच

तथा व्यूढेष्वनीकेषु कौरवेयैर्महारथैः।
 उपायादर्जुन्स्तूर्णं रथघोषेण नादयन्॥१॥
 ददृशुस्ते ध्वजाग्रं वै शुश्रुवुश्च रथस्वनम्।
 दोधूयमानस्य भृशं गाण्डीवस्य च निस्वनम्॥२॥

त्रिक्रोशमात्रं गत्वा तु पाण्डवः श्वेतवाहनः।
 सन्नामुखमभिप्रेक्ष्य पार्थो वैराटिमब्रवीत्॥३॥
 राजानं नात्र पश्यामि रथानीके व्यवस्थितम्।
 दक्षिणं पक्षमादाय कुरुवो यान्त्युदङ्मुखाः॥४॥
 उत्सृज्यैतद्रथानीकं महेष्वासाभिरक्षितम्।
 गवाग्रमभितो याहि यावत्पश्यामि मे रिपुम्॥५॥
 गवाग्रमभितो गत्वा गाश्चैवाऽऽशु निवर्तय।
 यावदेते निवर्तन्ते कुरुवो जवमास्थिताः।
 तावदेव पशून्सर्वान्निवर्तिष्ये तवाभिभो॥६॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा समरे पार्थो वैराटिमपराजितः।
 सव्यं पक्षमनुप्राप्य जवेनाश्वानचोदयत्॥७॥
 ततोऽभ्यवादयत्पार्थो भीष्मं शान्तनवं कृपम्।
 द्वाभ्यान्द्वाभ्यां तथाऽऽचार्यं द्रोणं प्रथमतः क्रमात्॥८॥
 द्रोणं कृपं च भीष्मं च पृषत्कैरभ्यवादयत्।
 ततस्तत्सर्वमालोक्य द्रोणो वचनमब्रवीत्॥९॥
 महारथमनुप्राप्तं दृष्ट्वा गाण्डीवधन्विनम्।
 न कश्चिद्योद्धुमिच्छेत न च गुप्तं स्वजीवितम्।
 अयं वीरश्च शूरश्च दुर्धर्षश्चैव संयुगे॥१०॥
 एतद्धजाग्रं पार्थस्य दूरतः प्रतिदृश्यते।
 मेघः सविद्युत्स्तनितो रोरवीति च वानरः॥११॥
 आस्थाय च रथं याति गाण्डीवं विक्षिपन्धनुः॥१२॥

अश्वानां स्तनतां शब्दो वहतां पाकशासनिम्।
रथस्याम्बुधरस्येव श्रूयते भृशदारुणः॥१३॥

दारयन्निव तेजस्वी वसुधां वासवात्मजः।
एष तिष्ठान्नथिश्रेष्ठो रथे रथिशतप्रणुत्॥१४॥

एष दृष्ट्वा रथानीकमस्माकमरिमर्दनः।
श्रीमान्वदान्यो धृतिमान्तत्करोति च पाण्डवः॥१५॥

इमौ बाणावनुप्राप्तौ पादयोः प्रत्युपस्थितौ।
रथस्याग्रे निखातौ मे चित्रपुङ्खावजिह्मगौ॥१६॥

इमौ चाप्यपरौ बाणावभितः कर्णमूलयोः।
संस्पृशन्तावतिक्रान्तौ पृष्ठेवानामयं भृशम्॥१७॥

चिरदृष्टोऽयमस्माभिर्धर्मज्ञो बान्धवप्रियः।
अतीव ज्वलते लक्ष्म्या पाण्डुपुत्रः प्रतापवान्॥१८॥

निरुष्य च वने वामं कृत्वा कर्म सुदुष्करम्।
अभिवादयते पार्थः पूजयन्मामरिन्दमः॥१९॥

अमर्षेण हि सम्पूर्णो दुःखेन प्रतिबोधितः।
अद्येमां भारतीं सेनामेको नाशयते ध्रुवम्॥२०॥

द्व्यधिकं दशमुष्य वत्सराणाम्
स्वजनेनाविदितस्त्रयोदशं च।
ज्वलते रथमास्थितः किरीटी
तम इव रात्रिजमभ्युदस्य सूर्यः॥२१॥

रथी शरी चारुमाली निषङ्गी
 शङ्गी पताकी कवची किरीटी।
 खङ्गी च धन्वी च विराजतेऽयम्
 शिखीव यज्ञेषु घृतेन सिक्तः ॥ २२ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 चतुःपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५४ ॥

पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५५ ॥

वैशम्पायन उवाच

तमदूरमुपायान्तं दृष्ट्वा पाण्डवमर्जुनम्।
 नारयः प्रेक्षितुं शेकुस्तपन्तं हि यथा रविम् ॥ १ ॥
 स तं दृष्ट्वा रथानीकं पार्थः सारथिमब्रवीत्।
 इषुपातमात्रे सेनायाः स्थापयाश्चानरिन्दम।
 यावत्समीक्षे व्यूहेऽस्मिन्मम शत्रुं सुयोधनम् ॥ २ ॥
 रक्तवैडूर्यविकृतं मणिप्रवरभूषितम्।
 परं जानाम्यहं तस्य ध्वजं दूरात्समुच्छ्रितम् ॥ ३ ॥
 यद्येनमिह पश्यामि दुर्बुद्धिमतिमानिनम्।
 यमाय प्रेषयिष्यामि सहायः स्याद्यदीश्वरः ॥ ४ ॥
 सर्वानन्याननादृत्य दृष्ट्वा तमतिमानिनम्।
 सिंहः क्षुद्रमृगस्येव पतिष्ये तस्य मूर्धनि ॥ ५ ॥
 हनिष्यामि तमेवाद्य शरैर्गाण्डीवनिःसृतैः।
 तस्मिन्हते भविष्यन्ति सर्व एव पराजिताः ॥ ६ ॥

शरैश्च शमयिष्येऽहं धार्तराष्ट्रं ससौबलम्।
असभ्यानां च वक्तारं कुरूणां किल किल्बिषम्॥७॥

राजानं नेह पश्यामि निरामिषमिदं बलम्।
अभिद्रेव ह राजानं व्यक्तमित्यत्र निर्भयः॥८॥

आस्थितो मध्यमाचार्योऽप्यश्वत्थामाऽप्यनन्तरम्।
कृपकर्णौ पुरस्तात्तु महेष्वासौ व्यवस्थितौ॥९॥

भूरिश्रवाः सोमदत्तो बाह्लीकश्च जयद्रथः।
दक्षिणं पक्षमाश्रित्य स्थिता युद्धविशारदाः॥१०॥

साल्वराजो द्युमत्सेनो वृषसेनश्च सौबलः।
दशार्णश्चैव कालिङ्गो वामं पक्षं समाश्रितः॥११॥

पृष्ठतः कुरुमुख्यश्च भीष्मस्तिष्ठति दंशितः।
सोऽर्धसैन्येन बलवान्सर्वेषां नः पितामहः॥१२॥

दुर्योधनं न पश्यामि क्व नु राजा स तिष्ठति।
उत्सृज्यैतद्रथानीकं याहि यत्र सुयोधनः॥१३॥

तं हत्वा सन्निवर्तिष्ये गाः स आदाय गच्छति।
गवाग्रमभितो याहि यत्र राजा भविष्यति॥१४॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा समरे पार्थो वैराटिमपराजितः।
संस्पृशानो धनुर्दिव्यं त्वरमाणोऽगमत्तदा॥१५॥

ततो भीष्मोऽब्रवीद्वाक्यं कुरुमध्ये परन्तपः।
चिरदृष्टोऽयमस्माभिर्धर्मज्ञो बान्धवप्रियः॥१६॥

अतीव ज्वलते लक्ष्म्या पाकशासनिरागतः।
 एष दुर्योधनं पार्थो मार्गते निकृतिं स्मरन्॥१७॥
 सेनामत्यर्थमालोक्य त्वरते ग्रहणेऽस्य च।
 मृगं सिंह इवादातुमीक्षते पाकशासनिः॥१८॥
 नैषोऽन्तरेण राजानं बीभत्सुः स्थातुमर्हति।
 तस्य पार्णि ग्रहीष्यामो जवेनाभिप्रधावतः॥१९॥
 न ह्येनमभिसङ्क्रुद्धमेको युद्धेन संयुगे।
 अन्यो देवान्महादेवात्कृष्णाद्वा देवकीसुतात्।
 आचार्याच्च सपुत्राद्वा भारद्वाजान्महारथात्॥२०॥
 किं नो गावः करिष्यन्ति द्रव्यं वा विपुलं तथा।
 दुर्योधनः पार्थगतः पुरा प्राणान्विमुञ्चति॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

इत्युक्त्वा समरे भीष्मः सेनया सह कौरवः।
 अन्वधावत्तदा पार्थ धार्तराष्ट्रस्य रक्षणे॥२२॥
 विक्रोशमात्रं यात्वा तु पार्थो वैराटिमब्रवीत्।
 इषुपातमात्रे सेनायाः स्थापयाश्चानरिन्दम॥२३॥
 एतदग्रं गवां दृष्टं मन्दं वाहय सारथे।
 याह्युत्तरेण सेनाया गाश्चैव प्रविभज्य च॥२४॥
 परिक्षिप्य गवां यूथमत्र योत्स्ये सुयोधनम्।
 गच्छन्ति सत्वरा गावः सगोपाः परिमोचय॥२५॥
 तत्र गत्वा पशून्वीर सगोपान्परिमोचय।
 अन्तरेण च सेनायाः प्राङ्मुखो गच्छ चोत्तर॥२६॥

इमे त्वतिरथाः सर्वे मम वीर्यपराक्रमम्।
पश्यन्तु कुरवो युद्धे महेन्द्रस्येव दानवाः॥२७॥

वैशम्पायन उवाच

ततः स रथिनां श्रेष्ठो नाम विश्राव्य चाऽऽत्मनः।
निशिताग्राञ्शरांस्तीक्ष्णान्मुमोचान्तकसन्निभान् ॥२८॥

शलभैरिव चाऽऽकाशं धाराभिरिव पर्वतम्।
निरावकाशमभवच्छरैः क्षितैः किरीटिनाः॥२९॥

विकीर्यमाणास्तु शरैस्ते योधा धार्तराष्ट्रिकाः।
गाश्चैव न च पश्यन्ति पार्थमुक्तैरजिह्वगैः॥३०॥

सा चापि बहुला सेना पार्थबाणाभिपीडिता।
नापश्यद्विवृतां भूमिं नान्तरिक्षं दिशोऽपि वा॥३१॥

अर्जुनस्तु तदा हृष्टो दर्शयन्वीर्यमात्मनः।
पीडयामास सैन्यानि गाण्डीवप्रसृतैः शरैः॥३२॥

तेषां नैवापयाने च नाभियाने भवन्मतिः।
शीघ्रतामेव पार्थस्य पूजयन्तस्तु विस्मिताः॥३३॥

चन्द्रावदातं सामुद्रं कुरुसैन्यभयङ्करम्।
ततः शङ्खमुपाध्मासीद्विषतां रोमहर्षणम्।
ज्याघोषं तलघोषं च कृत्वा भूतान्यमोहयत्॥३४॥

तस्य शङ्खस्य शब्देन धनुषो निस्वनेन च।
शब्देनामानुषाणां च भूतानां ध्वजवासिनाम्।
वियद्गतानां देवानां मानुषाणां रवेण च॥३५॥

ऊर्ध्वं पुच्छं विधून्वाना हेममाणाः समन्ततः।
गावः सवत्साः सन्नस्ता निवृत्ता दक्षिणां दिशम्॥३६॥

ततः स समरे शूरो बीभत्सुः शत्रुपूगहा।
गोपालांश्चोदयामास गावश्चोदयतेति च॥३७॥
उत्तरं चाऽऽह बीभत्सुर्हर्षयन्पाण्डुनन्दनः।
गवामग्रं समीक्षस्व गश्चैवाऽऽशु निवर्तय॥३८॥
यावदेते निवर्तन्ते कुरवो जवमास्थिताः।
याह्युत्तरेण गाश्चैताः सैन्यानां च नृपात्मज॥३९॥
पश्यन्तु कुरवः सर्वे मम वीर्यपराक्रमम्॥४०॥

वैशम्पायन उवाच

ते लाभमिव मन्वानाः कुरवोऽर्जुनमाहव।
दृष्ट्वा यान्तमदूरस्थं क्षिप्रमभ्यपतत्रथैः॥४१॥
हस्त्यश्वपरिवारेण महताऽभिविराजता।
योधैः प्रासासिहस्तैश्च चापबाणोद्यतायुधैः॥४२॥
तान्यनीकान्यशोभन्त कुरूणामाततायिनाम्।
संसर्पन्त इवाऽऽकाशे विद्युत्वन्तो वलाहकाः॥४३॥
तानि दृष्ट्वाऽप्यनीकानि निवर्तितरथानि च।
पार्थोऽपि वायुवद् घोरं सैन्याग्रं व्यधुनोच्छ्रैः॥४४॥
तां शत्रुसेनां तरसा प्रणुद्य
गाश्चापि जित्वा धनुषा परेण।
दुर्योधनायाभिमुखं प्रयान्तम्
कुरुप्रवीराः सहसाऽभ्यगच्छन्॥४५॥

गोषु प्रयातासु जवेन मात्स्यान्
 किरीटिनं प्रीतियुतं च दृष्ट्वा।
 पशून्समादाय ततो निवृत्ता
 गोपाः समस्ताः प्रययुश्च राष्ट्रम् ॥ ४६ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५५ ॥

षट्पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५६ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततस्त्रीणि सहस्राणि रथानां च धनुष्मताम्।
 घोराणि कुरुवीराणां पर्यकीर्यन्त भारत ॥ १ ॥
 कर्णो रथसहस्रेण प्रत्यगृह्णाद्धनञ्जयम्।
 भीष्मः शान्तनवो धीमान्सहस्रेण पुरस्कृतः ॥ २ ॥
 तथा रथसहस्रेण भ्रातृभिः परिवारितः।
 पश्चादुर्योधनोऽतिष्ठद्यशसा च श्रिया ज्वलन् ॥ ३ ॥
 अतिष्ठन्नवकाशेषु पादाताः सह वाजिभिः।
 भीमरूपाश्च मातङ्गास्तोमराङ्कुशचोदिताः ॥ ४ ॥
 तानि दृष्ट्वा ह्यनीकानि विततानि महात्मनाम्।
 वैराटिमुत्तरं तं तु प्रत्यभाषत पाण्डवः ॥ ५ ॥
 जाम्बूनदमयी वेदी ध्वजाग्रे यस्य दृश्यते।
 शोणाश्चाश्वा रथे युक्ता द्रोण एष प्रकाशते ॥ ६ ॥

आचार्यो निपुणो धीमान्ब्रह्मविच्छूरसत्तमः।

आहवे चाप्रतिद्वन्द्वो दूरपाती महारथः॥७॥

सुप्रसन्नो महावीरः कुरुष्वैनं प्रदक्षिणम्।

अत्रैव चाविरोधेन एष धर्मः सनातनः॥८॥

यदि मे प्रहरेद्द्रोणः शरीरे मे प्रहृष्यतः।

ततोऽस्मिन्प्रहरिष्यामि नान्यथा बुद्धिरस्ति मे॥९॥

भारताचार्यमुख्येन ब्राह्मणेन महात्मना।

तेन मे युध्यमानस्य मन्दं वाहय सारथे॥१०॥

ध्वजाग्रे सिंहलाङ्गूलो दिक्षु सर्वासु शोभते।

भारताचार्यपुत्रस्तु सोऽश्वत्थामा विराजते॥११॥

ध्वजाग्रं दृश्यते यत्र बालसूर्यसमप्रभम्।

दुर्जयः सर्वसैन्यानां देवैरपि सवासवैः।

तेन मे युध्यमानस्य मन्दं वाहय सारथे॥१२॥

ध्वजाग्रे गोवृषो यस्य काञ्चनोऽभिविराजते।

आचार्यवरमुख्यस्तु कृप एष महारथः॥१३॥

द्रोणेन च समो वीर्ये पितुर्मे परमः सखा।

तेन मे युध्यमानस्य मन्दं वाहय सारथे॥१४॥

यस्य काञ्चनकम्बूभिर्हस्तिकक्ष्यापरिष्कृतः।

ध्वजः प्रकाशते दूराद्रथे विद्युद्गणोपमः॥१५॥

एष वैकर्तनः कर्णः प्रतिमानं धनुष्मताम्।

दृढवैरी सदाऽस्माकं नित्यं कटुकभाषणः॥१६॥

यस्याश्रयबलादेव धार्तराष्ट्रः ससौबलः।
 अस्मान्निरस्य राज्याच्च पुनरद्यापि योत्स्यति॥१७॥
 एष वै स्पर्धते नित्यं मया सह सुदुर्जयः।
 जामदग्न्यस्य रामस्य शिष्यो ह्येष महारथः॥१८॥
 सर्वास्रकुशलः कर्णः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 युद्धेऽप्रतिमवीर्यश्च दृढवेधी पराक्रमी॥१९॥
 अद्याहं युद्धमेतेन करिष्ये सूतबन्धुना।
 द्रष्टा त्वमावयोर्युद्धं बलिवासवयोरिव॥२०॥
 महारथेन शूरेण सूतपुत्रेण धन्विना।
 तेन मे युध्यमानस्य शीघ्रं वाहय सारथे॥२१॥
 यस्य चैव रथोपस्थे नागो मणिमयो ध्वजः।
 एष दुर्योधनस्तत्र कौरवो यशसा वृतः॥२२॥
 लब्धलक्षो दृढं वेधी लघुहस्तः प्रतापवान्।
 तेन मे युध्यमानस्य शीघ्रं वाहय सारथे॥२३॥
 यस्तु श्वेतावदातेन पञ्चतालेन केतुना।
 वैडूर्यमयदण्डेन तालवृक्षेण राजते॥२४॥
 हस्तावापी बृहद्धन्वा सेनां तिष्ठति हर्षयन्।
 रामेण जामदग्न्येन द्वैरथेनाजितः पुरा॥२५॥
 शीघ्रश्च लघुवेधी च लघुहस्तः प्रतापवान्।
 एष शान्तनवो भीष्मः सर्वेषां नः पितामहः॥२६॥
 ककुदः सर्वसैन्यानां सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 जयश्रियाऽवबद्धस्तु सुयोधनवशानुगः।
 पश्चादेष प्रयातव्यो न मे विघ्नकरो भवेत्॥२७॥

इत्येतांस्त्वरितः पार्थः कथयित्वा तु चोत्तरे।
रूपतश्चिह्नतश्चैव युद्धाय त्वरते पुनः॥२८॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि षट्पञ्चाशोऽध्यायः॥५६॥

सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५७ ॥

वैशम्पायन उवाच

अश्वत्थामा ततस्तत्र कर्णं सम्प्रेक्ष्य वीर्यवान्।
उवाच स्मयमानोऽसौ सूतपुत्रमरिन्दमम्॥१॥
कर्णं यस्त्वं सभामध्ये बह्वबद्धं विकथसे।
न मे युधि समोऽस्तीति तदिदं प्रत्युपस्थितम्॥२॥
एषोऽन्तक इव क्रुद्धः सर्वभूतावमर्दनः।
सङ्ग्रामशिरसो मध्ये दृम्भते केसरी यथा॥३॥
शूरोऽसि यदि सङ्ग्रामे दर्शयस्व सभां विना॥४॥
यद्यशक्तोऽसि सङ्ग्रामे पार्थेनाद्भुतकर्मणा।
पुनरेव सभां गत्वा धार्तराष्ट्रेण धीमता।
मातुलं परिगृह्याऽऽशु मन्त्रयस्व यथासुखम्॥५॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तस्तथा कर्णः क्रोधादुद्धृत्य लोचने।
द्रोणपुत्रमिदं वाक्यमुवाच कुरुसन्निधौ॥६॥
नाहं बिभेमि बीभत्सोर्न कृष्णाद्देवकीसुतात्।
पाण्डवेभ्योऽपि सर्वेभ्यः क्षत्रधर्ममनुव्रतः॥७॥

सत्त्वाधिकानां पुंसां तु धनुर्वेदोपजीविनाम्।
 गर्जतां जायते दर्पः स्वरश्च न विषीदति॥८॥
 पश्यत्वाचार्यपुत्रो मामर्जुनेनातिरंहसा।
 युध्यमानं सुसंयुक्तं जयो वै मय्यवस्थितः॥९॥

वैशम्पायन उवाच

ततः प्रहस्य बीभत्सुः कौन्तेयः श्वेतवाहनः।
 दिव्यमस्त्रं विकुर्वाणः प्रत्ययाद्रथिसत्तमः॥१०॥
 महात्मानं मन्दबुद्धिर्निश्चसन्धृतराष्ट्रजः।
 उवाच स महाराज राजा दुर्योधनस्तदा॥११॥
 न विद्मो ह्यर्जुनं तत्र वसन्तं मत्स्यवेश्मनि।
 तेनेदं कर्णं मत्स्यानामग्रहीष्म धनं बहु॥१२॥
 एवं चेत्तर्हि गच्छामो विसृजन्तो धनं बहु।
 अयशो नातिवर्तेत लोकयोरुभयोरपि॥१३॥
 किं च युद्धात्परं नास्ति क्षत्रियाणां सुखावहम्।
 तस्मात्पार्थेन सङ्ग्रामं कुर्महे न पलायनम्॥१४॥
 एतावदुक्त्वा राजा वै ह्यभियानमियेष सः।
 तथा दशसहस्राणि वीराणां हि धनुष्मताम्।
 अभ्यद्रवंस्तदा पार्थं शलभा इव पावकम्॥१५॥
 वर्मिता वाजिनस्तत्र सम्भृताश्च पदातिभिः।
 भीमरूपाश्च मातङ्गास्तोमराङ्कुशपाणिभिः॥१६॥
 अधिष्ठिताः सुसंयत्तैर्हस्तिशिक्षाविशारदैः।
 अभ्यद्रवन्सुसङ्क्रुद्धाश्चापहस्तोद्यतायुधाः ॥१७॥

पञ्च चैनं रथोदग्रास्त्वरिताः पर्यवारयन्।
द्रोणो भीष्मश्च कर्णश्च कुरुराजश्च वीर्यवान्॥१८॥

अश्वत्थामा महाबाहुर्धनुर्वेदपरायणः।
इषूंश्च सम्यगस्यन्तो जीमूता इव वार्षिकाः॥१९॥

ते लाभमिव मन्वानाः प्रत्यगृह्णन्धनञ्जयम्।
शरौघानभिवर्षन्तो नादयन्तो दिशो दश॥२०॥

ततः प्रहस्य बीभत्सुः कौन्तेयः श्वेतवाहनः।
दिव्यमस्त्रं प्रकुर्वाणः प्रत्ययाद्रथिसत्तमान्॥२१॥

यथा रश्मिभिरादित्यः प्रच्छादयति मेदिनीम्।
तथा गाण्डीवनिर्मुक्तैः शरैराच्छादयद्दिशः॥२२॥

न रथानां न चाश्वानां न ध्वजानां न वर्मिणाम्।
अतिविद्धैः शितैर्बाणैरासीद् द्यङ्गुलिरन्तरम्॥२३॥

दैवयोगाद्धि पार्थस्य हयानामुत्तरस्य च।
शिक्षाबलोपपन्नत्वादस्त्राणां वै परिक्रमात्।
ध्वजगाण्डीवयोश्चापि दैव्या शक्त्या च मायया॥२४॥

इतस्ततश्च संयाने दूरे वाऽप्यथवाऽन्तिके।
दुर्गे विषमजाते वा स्थले निम्ने तथा क्षितौ।
न च रुध्येद्भ्रतिस्तस्य रथस्य मनसो यथा॥२५॥

समरेषु तु विद्वांसस्तस्य तांस्तान्परिक्रमान्।
वीर्यमत्यद्भुतं दृष्ट्वा तथा पार्थस्य तद्वलम्।
त्रेसुरेवं परे भीताः पराङ्मुखरथा अपि॥२६॥

कालाग्निमिव बीभत्सुं निर्दहन्तमिव प्रजाः।
नारयः प्रेक्षितुं शेकुर्ज्वलन्तमिव पावकम्॥२७॥

तानि भिन्नान्यनीकानि रेजुरर्जुनमार्गणैः।
 तिग्मांशोश्च घनाभ्राणि व्याप्तानीव गभस्तिभिः॥२८॥
 अशोकाना वनानीव सञ्चितैः कुसुमैः शुभैः।
 पार्थः संरञ्जयामास रुधिरेणाकुलं बलम्॥२९॥
 सहस्रशोऽर्जुनशरैश्छिन्नान्युच्चावचानि च।
 छत्राणि च पताकाश्च खेऽभ्युवाह सदागतिः॥३०॥
 ये ह्यर्जुनबलत्रस्ताः परिपेतुर्दिशो दश।
 रथात्तं देशमुत्सृज्य पार्थच्छिन्नयुगा हयाः॥३१॥
 निकृत्तपूर्वचरणास्ते निपेतुः शितैः शरैः।
 शिरोभिः प्रथमं जग्मुर्मेदिनीं जघनैर्हयाः॥३२॥
 चक्षुर्नासाविषाणेषु दन्तवेष्टेषु च द्विपान्।
 मर्मस्वन्येषु चाऽऽहत्य तथा निघ्नन्गजोत्तमाः॥३३॥
 कौरवाणां गजानां च शरीरैर्गतचेतसाम्।
 क्षणेन संवृता भूमिर्मघैरिव नभस्थलम्॥३४॥
 अस्त्रैर्दिव्यैर्महाबाहुरर्जुनः प्रहसन्निव।
 बडबामुखसम्भूतः कालाग्निरिव संवृतः॥३५॥
 यथा युगान्तसमये सर्वं स्थावरजङ्गमम्।
 कालपक्वमशेषेण धक्ष्येदुग्रशिखः शिखी॥३६॥
 तद्वत्पार्थोऽस्रतेजोभिर्धनुषो निस्वनेन च।
 दैवाद्धीर्याच्च बीभत्सुस्तस्मिन्दौर्योधने बले॥३७॥
 रणे शक्तिममित्राणां प्रणीयोपनिनाय सः।
 चेष्टां प्रायेण भूतानां रात्रिः प्राणभृतामिव॥३८॥

सोऽतीयात्सहसा शत्रून्सहसा तेऽभिपेदिरे।
 शीघ्रादूरं दृढामोघमस्त्रमस्यातिमानुषम्।
 दृष्ट्वा ते कौरवा भीता अतिमानुषविक्रमम्॥३९॥
 खगपत्राभिसंवीतैः खाविष्टैः खगमैरिव।
 अर्जुनस्य खमावत्रे लोहितप्राणपैः खगैः॥४०॥
 अर्जुनेन विनिर्मुक्ताः शरा गाण्डीवधन्वना।
 तार्क्ष्यवेगा इवाऽऽकाशे ससञ्जुः परमर्मसु॥४१॥
 वर्माणि सारथिश्चैव हेमजालानि वाजिनाम्।
 किरीटं सूर्यसङ्काशं वैयाघ्रमथ चर्म च॥४२॥
 ततः सर्वाणि गात्राणि रथस्य द्विषतां शरैः।
 नीहारेणेव भूतानि छन्नानीह चकाशिरे॥४३॥
 सकृदेव न तं शेकुः कथमभ्यसितुं परे।
 अनभ्यस्तः पुनस्तैर्हि रथः सोभिपपात तान्॥४४॥
 तच्छरा द्विद्वरीरेषु यथा च न ससञ्जिरे।
 द्विधाऽनीकेषु बीभत्सोर्न ससञ्ज रथस्तथा॥४५॥
 स तद्धि क्षोभयामास विगाह्यारिबलं रथी।
 अनन्तवेगो भुजगः क्रीडन्निव महार्णवे॥४६॥
 अस्यतो नित्यमत्यर्थं सर्वघोषाधिकस्तथा।
 सन्नादः श्रूयते भूतैर्धनुषश्च किरीटिनः॥४७॥
 सश्छिन्नास्तत्र मातङ्गा बाणैरल्पान्तरान्तरैः।
 संस्यूतास्तत्र दृश्यन्ते मेघा इव गभस्तिभिः॥४८॥

दिशोऽनुभ्रमतः सर्वा सव्यदक्षिणमस्यतः।
 सततं दृश्यते युद्धे सायकासनमण्डलम्॥४९॥
 पतन्त्यरूपेषु यथा चक्षूषि न कदाचन।
 नालक्ष्येषु शराः पेतुस्तस्य गाण्डीवधन्वनः॥५०॥
 महागजसहस्रस्य युगपन्मृद्गतो वनम्।
 कौन्तेयरथमार्गस्तु रणे घोरतरोऽभवत्॥५१॥
 नूनं पार्थजयैषित्वाच्छक्रः सर्वामरैः सह।
 हन्त्यस्मानिति मन्यन्ते पार्थनैवार्दिताः परे॥५२॥
 घ्नन्तमत्यर्थमहितान्सव्यसाचिनमाहवे ।
 कालमर्जुनरूपेण ग्रसन्तमिव च प्रजाः॥५३॥
 कुरुसेनाशरीराणि पार्थेनानाहतान्यपि।
 पेतुः पार्थहतानीव पार्थकर्मानुदर्शनात्॥५४॥
 ओषधीनां शिरांसीव कालपक्तिसमन्वयात्।
 अवनेमुः कुरूणां हि शिरांस्यर्जुनजाद्वयात्॥५५॥
 चकार चार्जुनः क्रोधाद्विमुखान्नुषितानपि॥५६॥
 अर्जुनेनापि भिन्नानि बलाग्राणि पुनः क्वचित्।
 चक्रुर्लोहितधाराभिर्धरणीं लोहितोत्तराम्॥५७॥
 लोहितेनापि सम्पृक्तैः पांसुभिः पवनोद्धतैः।
 तेनैव च समुद्धूतैः सूक्ष्मैर्लोहितबिन्दुभिः॥५८॥
 लोहितार्द्रैः प्रहरणैः प्रभग्ना लोहितोक्षिताः।
 लोहितेषु निमग्नास्ते निहताश्च किरीटिना॥५९॥

बभूवुर्लोहितास्तत्र भृशमादित्यरश्मयः।
 आकाशं तत्क्षणेनाऽऽसीत् सन्ध्याभ्रमिव लोहितम्॥६०॥
 अप्यस्तं प्राप्य चाऽऽदित्यो निवर्तेत न पाण्डवः।
 निवर्तन्ते न जित्वाऽरिं नित्यजल्पविचक्षणाः॥६१॥
 तान्सर्वान्समरे शूरान्पौरुषे पर्यवस्थितान्।
 दिव्यैरस्त्रैरमोघात्मा सर्वानार्च्छद्धनुर्धरान्॥६२॥
 स तु द्रोणं त्रिसप्तत्या नाराचानां समार्पयत्।
 अशीत्या शकुनिं चैव द्रौणिमप्याशु सप्तभिः॥६३॥
 दुःसहं दशभिर्बाणैरर्जुनः समविध्यत।
 दुःशासनं द्वादशभिः कृपं शारद्वतं त्रिभिः।
 भीष्मं शान्तनवं षष्ठ्या प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे॥६४॥
 स कर्णं कर्णिनाऽविध्यत्पीतेन निशितेन च।
 वासविर्द्विषतां मध्ये विव्याध परमेषुणा॥६५॥
 स कर्णं सतनुत्राणं निर्भिद्य निशितः शरः।
 अगच्छद्धारयन्भूमिं चोदितो दृढधन्वना॥६६॥
 ततोऽस्य वाहान्व्यहनच्चतुर्भिश्चतुरः क्षुरैः।
 सारथेश्च शिरः कायादपाहरदरिन्दमः।
 अर्धचन्द्रेण चिच्छेद चापं तस्य करे स्थितम्॥६७॥
 तस्मिन्विद्धे महाभागे कर्णे सर्वास्त्रपारगे।
 हताश्वसूते विरथे ततोऽनीकमभज्यत॥६८॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 सप्तपञ्चाशोऽध्यायः॥५७॥

अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

वैशम्पायन उवाच

तत्प्रभग्नं बलं सर्वं विपुलौघस्वनं तथा।
भीष्ममासाद्य सन्तस्थौ वेलामिव महोदधिः॥१॥

तानि सर्वाणि गाङ्गेयः समाश्वास्य परन्तपः।
ततो व्यूह्य महाबाहुः समरेष्वपराजितः॥२॥

रथनागाश्वकलिकं युयुजे युद्धकोविदः।
अभेद्यं परसैन्यानां शूरैरपि समीक्षितम्॥३॥

आचार्यदुर्योधनसूतपुत्रैः
कृपेण भीष्मेण च पालितानि।
अवध्यकल्पानि दुरासदानि
रथाश्वमातङ्गसमाकुलानि च॥४॥

तेषामनीकानि किरीटमाली
व्यूढानि दृष्ट्वा विपुलध्वजानि।
गाण्डीवधन्वा द्विषतां निहन्ता
वैराटिमामत्र्य ततोऽभ्युवाच॥५॥

सुसङ्गृहीतैरथ रश्मिभिस्त्वं
हयान्नियम्य प्रसमीक्ष्य यत्तः।
सम्प्रेषयाऽऽशु प्रतिवीरमेनं
वैकर्तनं योधयितुं वृणोमि॥६॥

यां हस्तिकक्ष्यां बहुधा विचित्रां
 स्तम्भे रथे पश्यसि दर्शनीयाम्।
 विवर्तमानां ज्वलनप्रकाशां
 वैकर्तनस्यैतदनीकमग्र्यम् ॥ ७ ॥

एतेन शीघ्रं प्रतिपादयेमान्
 श्वेतान्ह्यान्काञ्चनजालकक्ष्यान्।
 सर्वं जवं तत्र विदर्शयिष्ये
 ह्यासादयैतद्रथवीरवृन्दम् ॥ ८ ॥

गजो गजेनेव हि योद्धुकामो
 मया सदा काङ्क्षति सूतपुत्रः।
 तमेव मां प्रापय सूतपुत्रं
 दुर्योधनोपाश्रयजातदर्पम्।
 तं पातयिष्यामि रथस्य मध्ये
 सहस्रनेत्रोऽशनिनेव वृत्रम् ॥ ९ ॥

वैशम्पायन उवाच

स तैर्हयैर्जातजवैर्बृहद्भिः
 पुत्रो विराटस्य हिरण्यकक्ष्यै।
 विध्वंसयंस्तद्रथिनामनीकं
 ततोऽवहत्पाण्डवमाजिमध्ये ॥ १० ॥

तमापतन्तं परमेण तेजसा
 समीक्ष्य वैकर्तनमभ्यरक्षन्।
 अभ्यद्रवंस्ते रथवीरवृन्दा
 व्याघ्रेण चाक्रान्तमिवर्षभं रणे ॥ ११ ॥

चित्राङ्गदश्चित्ररथश्च वीरः
 सङ्ग्रामजिदुःसहचित्रसेनौ।
 विविंशतिर्दुर्मुखदुर्जयौ च
 विकर्णदुःशासनसौबलाश्च।
 शोणो निषेधश्च तमन्वयुस्ते
 वैकर्तनं शीघ्रतरं युवानः॥१२॥

पुत्रा ययुस्ते सहसोदराश्च
 वैकर्तनं पार्थगतं समीक्ष्य।
 प्रगृह्य चापानि महाबला रणे
 धनञ्जयं पर्यकिरञ्शरार्चिभिः॥१३॥

तेषां धनुर्ज्याकृतनैकतन्त्रीं
 प्रासोपवीणां शरसङ्घकोणाम्।
 कराग्रयन्त्रां स्थिरचापदण्डां
 वीणामुपावादयदाशु पार्थः॥१४॥

तस्मिंस्तु युद्धे तुमुले प्रवृत्ते
 पार्थ विकर्णोऽतिरथं रथेन।
 विपाठवर्षेण कुरुप्रवीरो
 भीमेन भीमानुजमाससाद॥१५॥

ततो विकर्णस्य धनुर्विकृत्य
 जाम्बूनदेनोपहितं दृढज्यम्।
 न्यपातयत्तद्धजमस्य विद्ध्वा
 छिन्नध्वजः सोऽप्यपयाञ्जवेन॥१६॥

तं शात्रवाणां गणवाधितारं
 कर्माणि कुर्वाणममानुषाणि।
 शत्रुन्तपो वैरममृष्यमाणः
 समार्पयत् कूर्मनखेन पार्थम्॥१७॥
 स तेन राज्ञाऽतिरथेन विद्धो
 विगाहमानो ध्वजिनीं पेरषाम्।
 शत्रुन्तपं पञ्चभिराशु विद्धा
 ततोऽस्य सूतं दशभिर्जघान॥१८॥
 ततः स विद्धो भरतर्षभेण
 बाणेन कायावरणातिगेन।
 गतासुराजौ निपपात राजन्
 नगो नगाग्रादिव वातरुग्णः॥१९॥
 रथर्षभास्ते तु रथर्षभेण
 वीरा रणे वीरतरेण भग्नाः।
 चकम्पिरे वातवशेन काले
 प्रकम्पितानीव महावनानि॥२०॥
 हताश्च पार्थेन नरप्रवीरा
 भूमौ युवानः सुषुपुः सुवेषाः।
 वसुप्रदा वासवतुल्यवीर्याः
 पराजिता वासवजेन सङ्क्षो।
 सुवर्णकार्णायसवर्भनद्धा
 नागा यथा हैमवते प्रवृद्धाः॥२१॥

तथा स शत्रून्समरे विनिघ्नन्
 गाण्डीवधन्वा पुरुषप्रवीरः।
 चचार सङ्क्षो विदिशो दिशश्च
 दहन्निवाग्निर्वनमातपान्ते ॥ २२ ॥

सुजीर्णपर्णानि यथा वसन्ते
 विशातयित्वा तु रजो नुदन्खे।
 तथा सपत्नान्विकिरन्किरीटी
 चचार सङ्क्षोऽतिरथो रथेन ॥ २३ ॥

शोणाश्ववाहस्य हयान्निहत्य
 वैकर्तनभ्रातुरदीनसत्वः ।
 एकेन सङ्ग्रामजितः शरेण
 शिरो जहाराथ किरीटमाली ॥ २४ ॥

तस्मिन्हते भ्रातरि सूतपुत्रो
 वैकर्तनो वीर्यमदप्रतापी।
 प्रगृह्य दन्ताविव नागराजो
 महाबलः सिंहमिवाजगाम ॥ २५ ॥

स पाण्डवं द्वादशभिः पृषत्कैर्-
 वैकर्तनः पार्थमुपाजघान।
 विव्याध गात्रेषु हयांश्च सर्वान्
 विराटपुत्रं च शरैर्विजघ्ने ॥ २६ ॥

तमापतन्तं समरे किरीटी
 वैकर्तनं सर्वसमृद्धतेजाः।
 प्रच्छादयामास महाधनुष्मान्
 न्यषेधयच्छत्रुगणांश्च वीरः ॥ २७ ॥

निहत्य कर्णस्य ततः किरीटी
 पुरश्चरांश्चापि च पृष्ठगोपान्।
 समीपमभ्यागमदप्रमेयो
 वितत्य पक्षौ गरुडो यथोरगम्॥२८॥
 तावुत्तमौ सर्वधनुर्धराणां
 महाबलौ सर्वसपत्नसाहौ।
 कर्णं च पार्थं च निशम्य युद्धे
 दिदृक्षमाणाः कुरवोऽवतस्थुः॥२९॥
 तं पाण्डवः स्पष्टमुदीर्णकोपं
 कृतागसं कर्णमुदीक्ष्य कोपात्।
 क्षणेन साश्वं सरथं ससूत-
 मन्तर्दधे मेघ इवातिवृष्ट्या॥३०॥
 ततः सयुग्याः सरथाः सनागा
 योधा विनेदुर्भरतर्षभाणाम्।
 अन्तर्हितं भीष्ममुखाः समीक्ष्य
 किरीटिना कर्णरथं पृषत्कैः॥३१॥
 स चापि तानर्जुनबाहुमुक्ताञ्-
 शराञ्शरौघैः प्रतिहत्य तूर्णम्।
 बभौ महात्मा सधनुः सबाणः
 सविष्कुलिङ्गोऽग्निरिवाथ कर्णः॥३२॥
 ततस्तु जज्ञे करतालघोषः
 सशङ्खभेरीपणवाकुलस्तु ।
 प्रक्ष्वेलितास्फोटितसिंहनादैर्-
 वैकर्तनं पूजयतां कुरूणाम्॥३३॥

आधूतलाङ्गुलमहापताकं
 रथोत्तमं श्रेष्ठतमं कुरूणाम्।
 ततः सगाण्डीवकृतप्रणादं
 किरीटिनं प्रेक्ष्य ननाद कर्णः ॥ ३४ ॥
 पार्थोऽपि वैकर्तनमर्दयित्वा
 साश्वं सकेतुं सरथं ससूतम्।
 ननाद हर्षात्सहसा किरीटी
 पितामहं द्रोणकृपौ च दृष्ट्वा ॥ ३५ ॥
 सिषेच पार्थं बहुभिः शरौघैर्-
 वैकर्तनः संयति तीक्ष्णवेगैः।
 वैकर्तनश्चापि किरीटमाली
 प्रच्छादयामास शितैः शरौघैः ॥ ३६ ॥
 तयोरमोघन्सृजतोः शरौघा-
 नस्त्रज्ञयोरास महान् विमर्दः।
 राहुप्रमुक्ताविव चन्द्रसूर्यौ
 क्षणान्तरेणानुददर्श लोकः ॥ ३७ ॥
 हतास्तु पार्थेन रथप्रवीरा
 भूमौ युवानः सुपुपुः सुकेशाः।
 सुवर्णलोहायसवर्मगात्रा
 वृक्षा यथा हैमवते निकृत्ताः ॥ ३८ ॥
 तथा स शत्रून्समरे विनिघ्नन्
 गाण्डीवधन्वा व्यधमत्सपत्नान्।
 चचार सङ्क्षो विदिशो दिशश्च
 दहन्निवाग्निर्वनमातपान्ते ॥ ३९ ॥

सुशीर्णपर्णानि यथा वसन्ते
 विधूनयन्वायुरिवाल्पसारान्।
 तथा सपत्नान्विधमन्किरीटी
 चचार सङ्क्षेऽतिरथो रथेन॥४०॥

शत्रूनिवेन्द्रः समरे किरीटी
 विद्रावयंस्तद्रथवीरबृन्दम् ।
 प्राच्छादयच्चारुकिरीटमाली
 वरेषुभिः शत्रुगणाननेकान्॥४१॥

कर्णं तदोवाच किरीटमाली

शूरः कुरूणां प्रवरोऽभिगर्जन्॥४२॥

कर्णं यस्त्वं सभामध्ये बह्वबद्धं प्रभाषसे।
 न मे युधि समोऽस्तीति तदिदं प्रत्युपस्थितम्॥४३॥

सभायां पौरुषं प्रोच्य धर्ममुत्सृज्य केवलम्।
 कर्तुमिच्छसि यत्कर्म तन्मन्ये दुष्करं त्वया॥४४॥

यत्त्वया कथितं पूर्वं नास्ति मत्सम इत्यपि।
 तत्सत्यं कुरु राधेय कुरुमध्ये मया सह॥४५॥

सभायां यस्तु पाञ्चालीं क्लिश्यमानां तदा त्वया।
 दृष्टवानस्मि तस्याद्य फलमश्रुहि केवलम्॥४६॥

धर्मपाशनिबद्धेन यन्मया मर्षितं तव।
 तस्य पापस्य राधेय फलं प्राप्नुहि दुर्मते॥४७॥

एहि कर्ण मया सार्धमिहाद्य कुरु वैशसम्।
 प्रेक्षका कुरवः सन्तु सर्वे ते सहसैनिकाः॥४८॥

इदानीमेव तावत्त्वमपयातो रणान्मम।
कस्माज्जीवसि राधेय निहतस्त्वनुजस्तव॥४९॥

यो भ्रातरं पातयित्वा कस्त्यक्ता च रणाजिरम्।
त्वदन्यः पुरुषः सत्सु ब्रूयादेवं व्यवस्थितः॥५०॥

कर्ण उवाच

ब्रवीषि वाचा यत्पार्थ कर्मणा तत्समाचर।
विशेषितो हि त्वं वाचा कर्मणाप्रतिमं भुवि॥५१॥

यत्त्वया मर्षितं पूर्वं तदशक्तेन मर्षितम्।
इति गृह्णीम ते पार्थ तमदृष्ट्वा पराक्रमम्॥५२॥

धर्मपाशनिबद्धेन यत्त्वया मर्षितं पुरा।
तथैव बद्धमात्मानमबद्ध इति मन्यसे॥५३॥

न हि तावद्वने वासो यथोक्तं चरितस्त्वया।
क्लिष्टस्त्वमर्थलोभात्तु समयं छेतुमिच्छसि॥५४॥

यदि चेन्द्रः स्वयं पार्थ तव युद्धोत्त कारणात्।
तथाऽपि न व्यथा काचिन्मम स्याद् विक्रमिष्यतः॥५५॥

अयं कौन्तेयकामस्ते नचिरात्समुपस्थितः।
योत्स्यसे हि मया सार्धमत्र पश्यामि ते बलम्॥५६॥

वैशम्पायन उवाच

इति कर्णो ब्रुवन्नेव बीभत्सुमपराजितम्।
अभ्ययाद्विसृजन्बाणान्कायावरणभेदिनः ॥५७॥

प्रतिजग्राह तान्पार्थः प्रीयमाणो महारथः॥५८॥

शरवर्षेण महता पर्जन्य इव वृष्टिमान्।
 अभीयाय हि बीभत्सुर्गाण्डीवं विक्षिपन्धनुः॥५९॥
 जिघांसुः समरे कर्णं विससर्ज शरान्बहून्।
 तान्कर्णः प्रतिजग्राह वायुवेगमिवाचलः॥६०॥

तयोर्देवासुरसमः सन्निपातोऽभवन्महान्।
 किरतोः शरजालानि कृत्स्नं व्योम निरन्तरम्॥६१॥

उत्पेतुर्मघजालानि घोररूपाणि सर्वशः।
 ववर्ष च रजो भौमं कर्णपार्थसमागमे॥६२॥
 न स्म सूर्यः प्रतपति न च वाति समीरणः।
 शरप्रच्छादितं व्योम छायाभूतमिवाभवत्॥६३॥
 गाण्डीवस्य च निर्घोषः कर्णस्य धनुषस्तथा।
 दह्यतामिव वेणूनामासीत्परमदारुणः॥६४॥

अर्जुनस्तु हयान्नागान्नथांश्च विनिपातयन्।
 क्षोभयामास तत्सैन्यं कर्णं विव्याध चासकृत्॥६५॥
 ततः पार्थो महाबाहुः कर्णस्य धनुरच्छिनत्।
 छिन्नधन्वा ततः कर्णः शक्तिं चिक्षेप वेगवान्।
 तां शक्तिं समरे पार्थश्चिच्छेद निशितैः शरैः॥६६॥
 ततो निपेतुर्बहुशो राधेयस्य पदानुगाः।
 तांश्च गाण्डीवनिर्मुक्तैः प्राहिणोद्यमसादनम्॥६७॥

अशेरतावृत्य महीं समग्रां
 पार्थेषुमार्गे निहता द्विपेन्द्राः।
 हिरण्यकक्ष्यां शरजालचित्रा

यथा नगाः पावकजालनद्धाः॥६८॥

तं शत्रुसेनाङ्गनिबर्हणानि
 कर्माणि कुर्वाणममानुषाणि।
 वैकर्तनः पूर्वममृष्यमाणः
 समार्पयल्लक्ष्यमिवाऽऽशु पार्थम्॥६९॥

ततश्चतुर्भिस्तुरगान्विकृष्य
 विव्याध कर्णोऽथ धनञ्जयस्य।
 षड्भिश्च सूतं दशभिर्हयांश्च
 षष्ठ्या च पार्थं त्रिभिरस्य केतुम्॥७०॥

सविष्फुलिङ्गोज्ज्वलभीमघोषः
 कोपेन्धनः केतुशिखः शरार्चिः।
 कर्णाग्निरस्त्रानिलभीमवातो
 बभौ दिधक्षन्निव पार्थकक्षम्॥७१॥

स्वनेमिशङ्खस्वनभीमघोषश्-
 चलत्पताकोज्ज्वलभीमविद्युत्।
 पार्थाम्बुदः शस्त्रशराम्बुधारः
 कर्णानलं संशमयां चकार॥७२॥

तेनातिविद्धः समरे किरीटी
 प्रबोधितः सिंह इव प्रसुप्तः।
 गाण्डीवधन्वा प्रवरः कुरूणां
 प्रतत्त्वरे कर्णवधाय जिष्णुः॥७३॥

स ब्राह्ममस्त्रं समरे किरीटी
 प्रादुश्चकाराद्भुतवीर्यकर्मा ।
 सन्तापयन्कर्णरथं शरौघैर्-
 लोकानिमान्तसूर्य इवांशुमाली॥७४॥

स हस्तिनेवाभिहतो गजेन्द्रः
 प्रगृह्य भल्लान्निशितान्निषङ्गात्।
 आकर्णपूर्णे तु धनुर्विकृष्य
 विव्याध बाणैरथ सूतपुत्रम् ॥ ७५ ॥
 अथास्य बाहू सशिरो ललाटं
 ग्रीवामुरः स्कन्धभुजान्तरं च।
 कर्णस्य पार्थो युधि निर्बिभेद
 वज्रैरिवाद्रिं भगवान्महेन्द्रः ॥ ७६ ॥
 स पार्थमुक्तानविषह्य बाणान्
 गजो गजेनेव जितस्तरस्वी।
 विहाय सङ्ग्रामशिरोपयातो
 वैकर्तनः पार्थशराभितप्तः ॥ ७७ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

एकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥ ५९ ॥

वैशम्पायन उवाच

जितं वैकर्तनं दृष्ट्वा पार्थो वैराटिमब्रवीत्।
 स्थिरो भव त्वं सङ्ग्रामे जयोऽस्माकं नृपात्मजः ॥ १ ॥
 यावच्छङ्खमुपाध्यास्ये द्विषतां रोमहर्षणम्।
 अविक्लबमसम्भ्रान्तमव्यक्तहृदयेक्षणम् ॥ २ ॥
 याहि शीघ्रं यतो द्रोणो ममाऽऽचार्यो रणे स्थितः।
 तथा सङ्कीडमानस्य अर्जुनस्य रणाजिरे ॥ ३ ॥

बलं सत्त्वं च तेजश्च लाघवं च व्यवर्धत।
तच्चाद्भुतमभिप्रेक्ष्य भयमुत्तरमाविशत्॥४॥

उत्तर उवाच

अस्त्राणां तव दिव्यानां शरौघान्क्षिपतः शितान्।
मनो मे मुह्यतेऽत्यर्थं तव दृष्ट्वा पराक्रमम्॥५॥
द्वैधीभूतं मनो मह्यं भयाद्भरतसत्तम।
अदृष्टपूर्वं पश्यामि तव गाण्डीवनिस्वनम्॥६॥
तव बाहुबलं चैव धनुः कर्षयतो बहु।
तव तेजो दुराधर्षं यथा विष्णोस्त्रिविक्रमे॥७॥

वैशम्पायन उवाच

तमुत्तरश्चित्रमवेक्ष्य गाण्डिवं
शरांश्च मुक्तान्सहसा किरीटिना।
भीतोऽब्रवीदर्जुनमाजिमध्ये
नाहं तवाश्वान्विषहे नियन्तुम्॥८॥
तमब्रवीत्किञ्चिदिव प्रहस्य
गाण्डीवधन्वा द्विषतां निहन्ता।
मया सहायेन कुतोऽस्ति ते भयं
प्रेह्युत्तराश्वाननुमन्त्र्य वाहय॥९॥

वैशम्पायन उवाच

आश्वसितस्तेन धनञ्जयेन
वैराटिरश्वान्प्रतुतोद शीघ्रम्।
धनञ्जयश्चापि विकृष्य चापं
विष्फारयामास महेन्द्रकल्पः॥१०॥

उत्तरं चैव बीभत्सुरब्रवीत्पुनरर्जुनः।
 न भेतव्यं मया सार्धं तात सङ्ग्राममूर्धनि॥११॥
 राजपुत्रोऽसि ते भद्रं कुले महति मात्स्यके।
 जातस्त्वं क्षत्रियकुले न विषीदितुमर्हसि॥१२॥
 धृतिं कृत्वा सुविपुलां राजपुत्र रथं मम।
 युध्यमानस्य सङ्ग्रामे राजभिः सह वाहय॥१३॥
 उक्त्वा तमेवं बीभत्सुरर्जुनः पुनरब्रवीत्।
 पाण्डवो रथिनां श्रेष्ठो भारद्वाजं समीक्ष्य तु॥१४॥
 यत्रैषा काञ्चनी वेदिर्दृश्यतेऽग्निशिखोपमा।
 उच्छ्रिता काञ्चने दण्डे पताकाभिरलङ्कृता॥१५॥
 तत्र मां वह भद्रं ते द्रोणं योत्स्यामि सत्तमम्।
 भारद्वाजेन योत्स्येऽहमाचार्येण महात्मना॥१६॥
 अमी शोणाः प्रकाशन्ते तुरगाः साधुवाहिनः।
 मुक्ता रथवरे तस्य सर्वशिक्षाविशारदाः॥१७॥
 यतो रथवरे शूरः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 स्निग्धवैदूर्यसङ्काशस्ताम्राक्षः प्रियदर्शनः॥१८॥
 आदित्य इव तेजस्वी बलवीर्यसमन्वितः।
 सर्वलोकधनुःश्रेष्ठः सर्वलोकेषु पूजितः।
 अङ्गिरोशनसोऽस्तुल्यो नये बुद्धिमतां वरः॥१९॥
 चत्वारो निखिला वेदाः साङ्गोपाङ्गाः सलक्षणाः।
 धनुर्वेदश्च कात्स्न्येन ब्राह्मं चास्त्रं प्रतिष्ठितम्॥२०॥

पुराणमितिहासश्च अर्थविद्या च मानवम्।
भारद्वाजे समस्तानि सर्वाण्येतानि साम्प्रतम्॥२१॥

क्षमा दमश्च सत्यं च तेजो मार्दवमार्जवम्।
प्रतिष्ठिता गुणा यस्मिन्बहवो द्विजसत्तमे॥२२॥

यस्याहमिष्टः सततं मम चेष्टः सदा च सः।
क्षत्रधर्मं पुरस्कृत्य तेन योत्स्ये हि साम्प्रतम्॥२३॥

आचार्यं प्रापयेदानीं ममोत्तर महारथम्।
अपरं पश्य सङ्ग्राममद्भुतं मम तस्य च॥२४॥

उत्तरस्त्वेवमुक्तोऽश्वांश्चोदयामास तं प्रति।
आजगामार्जुनरथो भारद्वाजरथं प्रति॥२५॥

तमापतन्तं वेगेन पाण्डवं सरथं रणे।
द्रोणोऽप्यभ्यद्रवत् पार्थं मतो मत्तमिव द्विपम्॥२६॥

स तु रुक्मरथं दृष्ट्वा कौन्तेयः समभिद्रुतम्।
आचार्यं तं महाबाहुः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत्॥२७॥

उषिताः स्मो वने वासं प्रतिकर्मचिकीर्षवः।
कोपं नार्हसि नः कर्तुं सदा समरदुर्जय॥२८॥

अहं तु ताडितः पूर्वं प्रहरेयं तवानघ।
इति मे वर्तते बुद्धिस्तद्भवान्क्षन्तुमर्हति॥२९॥

ततः प्राध्मापयच्छङ्खं भेरीपटहवादितम्।
व्यक्षोभत बलं सर्वमुद्धूतमिव सागरम्॥३०॥

वैशम्पायन उवाच

ततस्तु प्राहिणोद्द्रोणः शरानथ स विंशतिम्।
अप्राप्तानेव तान्पार्थश्चिच्छेद कृतहस्तवान्॥३१॥

ततः शरसहस्रेण रथं पार्थस्य वीर्यवान्।
अवाकिरत्ततो द्रोणः शीघ्रहस्तं प्रदर्शयन्॥३२॥

एवं प्रववृते युद्धं भारज्वाजकिरीटिनोः॥३३॥

अश्वाञ्शोणान्महावेगान्हंसवर्णैस्तु वाजिभिः।
मिश्रितान्समरे दृष्ट्वा व्यस्मयन्त पृथग्जनाः॥३४॥

रथं रथेन पार्थस्य समाहत्य परन्तपः।
हर्षयुक्तस्तदाऽऽचार्यः प्रत्यगृह्णात्स पाण्डवम्॥३५॥

समाश्लिष्टाविवान्योन्यं द्रोणपाण्डवयोर्ध्वजौ।
दृष्ट्वा प्राकम्पत मुहुर्भारतानां महाचमूः॥३६॥

तत्तु युद्धं प्रववृते ह्याचार्यस्यार्जुनस्य च।
विमुञ्चतोः शरानुग्रान्विशिखान्दीप्ततेजसः॥३७॥

तौ वीरौ वीर्यसम्पन्नौ दृष्ट्वा समरमूर्धनि।
आचार्यशिष्यौ रथिनौ कृतवीर्यौ तरस्विनौ॥३८॥

उभौ विश्रुतकर्माणावुभौ श्रमगतौ जये।
उभावतिरथौ लोके ह्युभौ परपुरञ्जयौ।
क्षिपन्तौ शरजालानि क्षत्रियान्मोह आविशत्॥३९॥

व्यस्मयन्त नराः सर्वे द्रोणार्जुनसमागमे।
नराणां ब्रुवतां वाक्यं श्रूयते स महास्वनः॥४०॥

द्रोणं हि समरे कोऽन्यो योद्धुमर्हत्यथार्जुनात्।
रौद्रः क्षत्रियधर्मोऽयं गुरं वै यदयोधयत्॥४१॥

इत्यब्रुवञ्जनास्तत्र सङ्ग्रामशिरसि स्थिताः।
तौ समीक्ष्य तु संरब्धौ सन्निकृष्टौ महारथौ॥४२॥

छादयेतां शरौघैस्तावन्योन्यमपराजितौ।
संयुगे सञ्चकाशेतां कालसूर्याविवोदितौ॥४३॥

विष्फार्य च महाचापं हेमपृष्ठं दुरासदम्।
संरब्धस्तु तदा द्रोणः प्रत्ययुध्यत फल्गुनम्॥४४॥

स सायकमयैर्जालैर्जुनस्य रथं प्रति।
भानुमद्भिः शिलाधौतैर्बाणैः प्राच्छादयद्दिशः॥४५॥

अर्जुनस्तु तदा द्रोणं महावेगैर्महारथः।
विव्याध शतशो बाणैर्धाराभिरिव पर्वतम्॥४६॥

कालमेघ इवोष्णान्ते फल्गुनः समवाकिरत्॥४७॥

तस्य जाम्बूनदमयैश्चितरैश्चापच्युतैः शरैः।
प्राच्छादयद्रथश्रेष्ठं भारद्वाजोऽर्जुनस्य वै॥४८॥

तथैव दिव्यं गाण्डीवं धनुरानम्य चार्जुनः।
शत्रुघ्नं वेगवत्सृष्टं भारसाधनमुत्तमम्॥४९॥

शोभते स्म महाबाहुर्गाण्डीवं विक्षिपन्धनुः।
शरांश्च विसृजंश्चित्रान्सुवर्णविकृतान्बहून्॥५०॥

प्राच्छादयदमेयात्मा भारद्वाजरथं प्रति।
द्रोणचापविनिर्मुक्तान्बाणान्बाणैरवारयत्॥५१॥

सरथोऽप्यचरत्पार्थः प्रेक्षणीयो महारथः।

युगपदिक्षु सर्वासु सर्वतोऽस्त्राण्यवासृजम्॥५२॥

आददानं शरान्धोरान्सन्दधानं च पाण्डवम्।

विसृजन्तं च कौन्तेयं न स्म पश्यन्ति लाघवात्॥५३॥

एकच्छायमिवाकाशं बाणैश्चक्रे समन्ततः।

नादृश्यत ततो द्रोणो नीहारेणेव पर्वतः॥५४॥

मरीचिविकचस्येव राजन्भानुमतो वपुः।

आसीत्पार्थस्य सुमहद्वपुः शरशतार्चितम्॥५५॥

क्षिपतः शरजालानि कौन्तेयस्य महात्मनः।

तान्विधूय शरान्धोरान्द्रोणोऽपि समितिञ्जयः।

बभासे तिमिरं व्योम्नि विधूय सविता यथा॥५६॥

अग्निचक्रोपमं घोरं मण्डलीकृतमाहवे।

विकृष्य सुमहच्चापं मेघस्तनितनिस्वनम्।

असकृत्मुञ्चतो बाणान्ददृशुः कुरवो युधि॥५७॥

दिक्षु सर्वासु विपुलः शुश्रुवेऽथ जनैस्तदा।

द्रोणस्यापि धनुर्घोषो विद्युत्स्तनितनिस्वनः।

अभवद्विस्मयकरः सैन्यानां भरतर्षभ॥५८॥

तप्तजाम्बूनदमयैर्दीप्तैरग्निसमैः शरैः।

प्राच्छादयदमेयात्मा दिशः सूर्यस्य च प्रभाम्॥५९॥

ततः काञ्चनपङ्क्तानां शराणां नतपर्वणाम्।

वियद्गतानां चरतां दृश्यन्ते बहवो ब्रजाः॥६०॥

शरासनात्तु द्रोणस्य प्रभवन्ति स्म सायकाः।
 एको दीर्घ इवाभान्तः प्रदृश्यन्ते महाशराः।
 आकाशे समदृश्यन्त हंसानामिव पङ्क्तयः॥६१॥

एवं सुवर्णविकृतान्विमुञ्चन्तौ शरान्बहून्।
 आकाशं संवृतं वीरावुल्काभिरिव चक्रतुः॥६२॥

तयोः शराश्च विबभुः कङ्कबर्हिणवाससः।
 पङ्क्त्यः शरदि मत्तानां सारसानामिवाम्बरे॥६३॥

तत्तु युद्धं महाघोरं तयोः संरब्धयोरभूत्।
 अत्यद्भुतमचिन्त्यं च वृत्रवासवयोरिव॥६४॥

महागजाविवासाद्य विषाणाग्रैः परस्परम्।
 शरैः पूर्णायतोत्सृष्टैरन्योन्यमभिजघ्नतुः॥६५॥

अथ त्वाचार्यमुख्येन शरान्सृष्टाञ्जिलाशितान्।
 अवारयच्छित्तैर्बाणैरर्जुनो जयतां वरः॥६६॥

दर्शयन्नेन्द्रमात्मानमुग्रमुगुपराक्रमः ।
 इषुभिस्तूर्णमाकाशं बहुभिश्च समावृणोत्॥६७॥

जिघांसन्तं नरव्याघ्रमर्जुनं भीमदर्शनम्।
 विव्याध निशितैर्द्रोणः शरैः सन्नतपर्वभिः॥६८॥

हृष्टः समभवद्द्रोणो रणशौण्डः प्रतापवान्।
 अर्जुनेन समं क्रीडञ्शरैः सन्नतपर्वभिः॥६९॥

तौ व्यदारयतां शूरौ सन्नद्धौ रणशोभिनौ।
 उदीरयन्तौ दिव्यानि ब्राह्माद्यस्त्राणि भागशः॥७०॥

पार्थस्तु समरे शूरो दर्शयन्वीर्यमात्मनः।
 स महास्त्रैर्महात्मानं द्रोणं प्राच्छादयच्छरैः॥७१॥
 अस्त्रैरस्त्राणि संवार्य पार्थो द्रोणमवारयत्॥७२॥
 तयोरासीत्सम्प्रहारः क्रुद्धयोर्नरसिंहयोः।
 अमृष्यमाणयोः सङ्क्षो बलिवासवयोरिव॥७३॥
 दर्शयेतां महास्त्राणि भारद्वाजार्जुनौ रणे॥७४॥
 ऐन्द्रं वायव्यमाग्नेयमस्त्रमस्त्रेण पाण्डवः।
 मुक्तं मुक्तं द्रोणचापाद्भ्रसते स्म पुनः पुनः॥७५॥
 एवं शूरो महेष्वासौ विसृजन्तौ शिलाशितान्।
 एकच्छायमकुर्वातां गगनं शरवृष्टिभिः॥७६॥
 ततोऽर्जुनेन मुक्तानां पततां च शरीरिषु।
 पर्वतेष्विव वज्राणां शराणां श्रूयते स्वनः॥७७॥
 ततो नागा रथाश्वाश्च सादिनश्च विशाम्पते।
 शोणिताक्ताश्च दृश्यन्ते पुष्पिता इव किंशुकाः॥७८॥
 बाहुभिश्च सकेयूरैर्निकृतैश्च महारथैः।
 सुवर्णिचित्रैः कवचैर्ध्वजैश्च विनिपातितैः॥७९॥
 योधैश्च निहतैस्तत्र पार्थबाणाभिपीडितैः।
 बलमासीत्सुसम्भ्रान्तं द्रोणार्जुनसमागमे॥८०॥
 विधून्वानौ तु तौ वीरौ धनुषी भारसाधने।
 प्राच्छादयेतामन्योन्यं दिधक्षन्तौ वरेषुभिः॥८१॥
 अथान्तरिक्षे नादोऽभूद्द्रोणं तत्र प्रशंसताम्।
 दुष्करं कृतवान्द्रोणो यदर्जुनमयोधयत्॥८२॥

प्रमाथिनं महावीर्यं दृढमुष्टिं दुरासदम्।
 जेतारं सर्वदैत्यानां सर्वेषां च महारथम्॥८३॥
 अविभ्रमं च शिक्षां च लाघवं दूरपातनम्।
 पार्थस्य समरे दृष्ट्वा द्रोणस्यासीच्च विस्मयः॥८४॥
 तत्प्रवृत्तं चिरं घोरं तयोर्युद्धं महात्मनोः।
 अवर्तत महारौद्रं लोकसङ्क्षोभकारकम्॥८५॥
 अथ गाण्डीवमुद्यम्य दिव्यं धनुरमर्षणः।
 विचकर्ष रणे पार्थो बाहुभ्यां भरतर्षभः॥८६॥
 तस्य बाणमयं वर्षे शलभानामिवाभवत्।
 न च बाणान्तरे तस्य वायुः शक्नोति सर्पितुम्॥८७॥
 अभीक्ष्णं सन्दधानस्य बाणानुत्सृजतस्तथा।
 नान्तरं ददृशे किञ्चित्पार्थस्यापततोपि च॥८८॥
 युद्धे तु कृतशीघ्रास्त्रे वर्तमाने सुदारुणे।
 शीघ्राच्छीघ्रतरं पार्थः शरानन्यानुदैरयत्॥८९॥
 ततः शरसहस्राणि शराणां नतपर्वणाम्।
 युगपत्प्रापतंस्तत्र द्रोणस्य रथमन्तिकात्॥९०॥
 विकीर्यमाणे द्रोणे तु शरैर्गाण्डीवधन्वना।
 हाहाकारो महानासीत्सैन्यानां भरतर्षभ॥९१॥
 पाण्डवस्य तु शीघ्रास्त्रं मघवा समपूजयत्।
 गन्धर्वाप्सरसश्चैव ये च तत्र समागताः॥९२॥
 द्रोणं युद्धार्णवे मग्नं दृष्ट्वा पुत्रः प्रतापवान्।
 ततो वृन्देन महता रथिनां रथियूथपः।
 आचार्यपुत्रस्तु शरैः पाण्डवं प्रत्यवारयत्॥९३॥

अश्वत्थामा तु तत्कर्म हृदयेन महात्मनः।
 पूजयामास पार्थस्य कोपं चास्य तदाऽकरोत्॥१४॥
 स मन्युवशमापन्नः पार्थमभ्यद्रवद्रणे।
 किरञ्शरसहस्राणि पर्जन्य इव वृष्टिमान्॥१५॥
 आवृत्य च महाबाहुर्यतो द्रोणस्ततोऽभवत्।
 अन्तरं प्रददौ पार्थो द्रोणस्य व्यपसर्पितुम्॥१६॥
 स तु लब्धान्तरस्तूर्णमपायाञ्जनैर्हयैः।
 छिन्नवर्मध्वजरथो निकृत्तः परमेषुभिः॥१७॥
 पराजिते तदा द्रोणे द्रोणपुत्रः समागतः।
 सदण्ड इव रक्ताक्षः कृतान्तः समरे स्थितः॥१८॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकोनषष्ठितमोऽध्यायः॥५९॥

षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६० ॥

वैशम्पायन उवाच

तं पार्थः प्रतिजग्राह वायुवेगमिवाचलः।
 शरजालेन महता वर्षमाण इवाम्बुदः॥१॥
 तयोर्देवासुरसमः सन्निपातो महानभूत्।
 किरतोः शरजालानि वृत्रवासवयोरिव॥२॥
 न स्म सूर्यस्तदा भाति न च वाति समीरणः।
 शरगाढे कृते व्योम्नि छायाभूतमिवाभवत्॥३॥

महांश्चटचटाशब्दो योधयोर्युध्यमानयोः।

दह्यतामिव वेणूनामासीत्परमदारुणः॥४॥

हयांस्तस्यार्जुनः सङ्क्षो कृतवानल्पतेजसाः।

ते राजन्न प्रजानन्ति दिशं काञ्चन मोहिताः॥५॥

ततो द्रौणिर्महावीर्यः पार्थस्य विचरिष्यतः।

विवरं सूक्ष्ममालोक्य ज्यां नूनोद क्षुरेण सः॥६॥

तदस्यापूजयन्देवाः कर्म दृष्ट्वाऽतिमानुषम्।

न शक्तोऽन्यः पुमान्स्थातुमृते द्रौणेर्धनञ्जयम्॥७॥

ततो द्रौणिर्धनुर्व्यस्य व्यपक्रम्य नरर्षभः।

पुनरप्यभ्यहन्यार्थं हृदये कङ्कपत्रिभिः॥८॥

ततः पार्थो महाबाहुः प्रहसन्स्वनवत्तदा।

योजयामास च तदा मौर्व्या गाण्डीवमोजसा॥९॥

तं दृष्ट्वा ऋद्धमायान्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम्।

ऋद्धः समाह्वयामास द्रौणिर्युद्धाय भारत॥१०॥

ततोऽर्धचन्द्रपाहत्य तेन पार्थः समाहतः।

चिच्छेद तस्य चापं च सूतं चाश्वं च तेजसा।

विव्याध निशितैश्चापि शरैराशीविषोपमैः॥११॥

सोऽन्यं रथं समास्थाय प्रत्यायाद्रथिपुङ्गवः।

वारणेनेव मत्तेन मत्तो वारणयूथपः॥१२॥

ततः प्रवृत्ते युद्धं पृथिव्यामेकवीरयोः।

रणमध्ये द्वयोरेव सुमहद्रोमहर्षणम्॥१३॥

तौ वीरौ कुरवः सर्वे ददृशुर्विस्मयान्विताः।

युध्यमानौ महात्मानौ द्विरदाविव सङ्गतौ॥१४॥

तौ समाजघ्नतुर्वीरौ परस्परजयैषिणौ।

शरैराशीविषाकारैर्ज्वलद्विरिव पावकैः॥१५॥

अक्षयाविषुधी दिव्यौ पाण्डवस्य महात्मनः।

तेन पार्थो रणे शूरस्तस्थौ गिरिरिवाचलः॥१६॥

अश्वत्थाम्नः पुनर्बाणाः क्षिप्रमभ्यस्यतो रणे।

जग्मुः परिक्षयं शीघ्रमभूत्तेनाधिकोऽर्जुनः॥१७॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि षष्टितमोऽध्यायः॥६०॥

एकषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

वैशम्पायन उवाच

एतस्मिन्नन्तरे तत्र महावीर्यपराक्रमः।

आजगाम महाबाहुः कृपः शस्त्रभृतां वरः।

अर्जुनं प्रतियोद्धुं वै युद्धकामो महारथः॥१॥

अथं द्रौणे रथं त्यक्त्वा कृपस्य रथमुत्तमम्।

आजगामार्जुनस्तूर्णं सूर्यवैश्वानरप्रभम्॥२॥

तौ वीरौ सूर्यसङ्काशौ योत्स्यमानौ महारथौ।

वार्षिकाविव जीमूतौ व्यरोचेतां व्यवस्थितौ॥३॥

प्रगृह्य गाण्डिवं लोके विश्रुतं पुनरर्जुनः।

अभ्ययाद्भरतश्रेष्ठो विनिघ्नञ्शरमालया॥४॥

कृपश्च धनुरादाय तथैवार्जुनमभ्यगाम्॥५॥

प्रगृह्य बलवच्चापं नाराचान्नक्तभोजनान्।

कृपः पार्थाय चिक्षेप शतशोऽथ सहस्रशः॥६॥

जीमूत इव धर्मान्ते शरवर्षं विमुञ्चति।
 नन्दयन्सुहृदः सर्वान्प्रत्ययुध्यत फल्गुनम्॥७॥
 विकृष्य बलवच्चापं पाण्डवोऽमितविक्रमः।
 चचार समरे पार्थश्चित्रमार्गान्विदर्शयन्॥८॥
 सर्वाश्चैव दिशो बाणैः प्रदिशश्च महाबलः।
 एकच्छायमिवाकाशं सर्वतः कृतवान्प्रभुः॥९॥
 प्राच्छादयदमेयात्मा पार्थः शरशतैः कृपम्।
 उद्गतः समरे मेघो धाराभिरिव पर्वतम्॥१०॥
 स शरैरर्पितः ऋद्धः शितैरग्निशिखोपमैः।
 कृपो बभूव समरे विधूमोऽग्निरिव ज्वलन्॥११॥
 ततः शरसहस्रेण पार्थमप्रतिमौजसम्।
 अर्दयित्वा महाबाहुर्ननाद समरे कृपः॥१२॥
 ततः कनकपुङ्खेन शरेण नतपर्वणा।
 बिभेद समरे पार्थः कृपस्य ध्वजमुत्तमम्॥१३॥
 ततः पश्चान्महातेजा नाराचान्सूर्यसन्निभान्।
 जग्राह समरे पार्थो भूयो बहुशिलीमुखान्॥१४॥
 तैस्तदानीं महाबाहुः कृपस्य रथरक्षिणः।
 जघान क्षत्रियश्रेष्ठो युध्यमानान्महारथान्॥१५॥
 चन्द्रकेतुः सुकेतुश्च चित्राश्वो मणिमांस्तदा।
 मुञ्जमौलिश्च विक्रान्तो हेमवर्णो भयावहः॥१६॥
 सुरथोऽतिरथश्चैव सुषेणोऽरिष्ट एव च।
 नृकेतुश्च सहानीकास्ते निषेदुर्गतासवः॥१७॥

तान्निहत्य ततः पार्थो निमेषादिव भारत।
 पुनरन्यान्समाधत्त त्रयोदश शिलीमुखान्॥१८॥
 अथास्य युगमेकेन चतुर्भिश्चतुरो हयान्।
 षष्ठेन तु शिरः सङ्क्षो कृपस्य रथसारथेः॥१९॥
 त्रिभिस्त्रिवेणुं बलवान्द्वाभ्यामक्षं महाबलः।
 द्वादशेन तु भल्लेन कृपस्य सशरं धनुः॥२०॥
 छित्त्वा वज्रनिकाशेन फल्गुनः प्रहसन्निव।
 त्रयोदशेनेन्द्रसमः प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे॥२१॥
 स छिन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः।
 अथ शक्तिं परामृश्य सूर्यवैश्वानरप्रभाम्।
 चिक्षेप सहसा क्रुद्धः पार्थायाद्भुतकर्मणे॥२२॥
 तामर्जुनस्तथारूपां शक्तिं हेमपरिष्कृताम्।
 रुरोध सायकैस्तीक्ष्णैरर्धचन्द्रमुखैश्च ताम्॥२३॥
 आपतन्तीं महोल्काभां चिच्छेद दशभिः शरैः।
 सापतद्वशधा भूमौ पार्थेन निहता शरैः॥२४॥
 शक्त्यां तु विनिकृत्तायां विरथः शरपीडितः।
 गदापाणिरवपुत्य रथात्तूर्णममित्रहा।
 गदां चिक्षेप सहसा पार्थायामिततेजसे॥२५॥
 सा च मुक्ता गदा गुर्वी रूपेणास्य परिष्कृता।
 अर्जुनस्य शरैर्नुत्रा प्रतिमार्गं जगाम सा॥२६॥
 अथ खड्गं समुद्धृत्य शतचन्द्रं च भानुमत्।
 इयेष पाण्डवं हन्तुं कृपो लघुपराक्रमः॥२७॥

स शरद्वत्सुतस्तूर्णं महाचार्यः सुशिक्षितः।
 खेचरेव चचारैकः क्रमाच्चर्मासिधृग्भुवि॥२८॥
 ततः क्षुरप्रैः कौन्तेयो दशभिः खड्गचर्मणी।
 निमेषादिव चिच्छेद तदद्भुतमिवाभवत्॥२९॥
 विषण्णवदनस्तत्र विनाशात्खड्गचर्मणोः।
 दन्तैर्दन्तच्छदान्दष्टा चुकोप हृदि दीर्घवत्॥३०॥
 भवत्विति पुनश्चोक्त्वा युद्धापगमनोद्यतः।
 अश्वत्थाम्नस्तु स रथं कृपः समभिपुप्लुवे।
 स्वस्त्रीयस्य महातेजा जग्राह च धनुः पुनः॥३१॥
 एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो भीष्मो द्रोणमथाब्रवीत्।
 दृष्ट्वा कृपं फल्गुनेन पीडितं चोर्जितं च तम्॥३२॥
 एकैकमस्मान्सङ्ग्रामे पराजयति फल्गुनः।
 अहं द्रोणश्च कर्णश्च द्रौणिर्गौतम एव च।
 अन्ये च बहवः शूरा वयं जेष्याम वासविम्॥३३॥
 समागम्य ततः सर्वे भीष्मद्रोणमुखा रथाः।
 अर्जुनं सहसा युक्ताः प्रत्ययुध्यन्त भारत॥३४॥
 स सायकमयैर्जालैः सर्वतस्तान्महारथान्।
 प्राच्छादयच्छरौघैस्तानीहार इव पर्वतान्॥३५॥
 नदद्भिश्च महानागैर्हैषमाणैश्च वाजिभिः।
 भेरीशङ्खनिनादैश्च स शब्दस्तुमुलोऽभवत्॥३६॥
 नागाश्वकायान्निर्भिद्य लौहानि कवचानि च।
 पार्थस्य शरवर्षाणि न्यपतञ्शतशः क्षितौ॥३७॥

त्वरमाणः शरानस्यन्याण्डवस्तु प्रकाशते।
 मध्यन्दिनगतोऽर्चिष्माञ्छरदीव दिवाकरः॥३८॥
 अविषह्य शरान्सर्वे पार्थचापच्युतान्रणे।
 उदक्प्रयान्ति विध्वस्ता रथेभ्यो रथिनस्तदा।
 सादिनश्चाश्वपृष्ठेभ्यो भूमौ चापि पदातयः॥३९॥
 शरैस्तु ताड्यमानानां कवचानां महात्मनाम्।
 ताम्रराजतलौहानां प्रादुरासीन्महास्वनः॥४०॥
 छन्नमायोधनं जज्ञे शरीरैर्गतचेतसाम्।
 श्रान्त्या गलितशस्त्राणां पततामश्वसादिनाम्॥४१॥
 शून्यान्कुर्वन्नथोपस्थान्मानवैरास्तृणोन्महीम्।
 प्रनृत्यन्निव सङ्ग्रामे चापहस्ते धनञ्जयः॥४२॥
 शिरांस्यपातयत्सङ्क्षो क्षत्रियाणां नरर्षभः।
 श्रुत्वा गाण्डीवनिर्घोषं विष्पूजितमिवाशनेः।
 त्रस्तानि सर्वसैन्यानि व्यलीयन्त च भागशः॥४३॥
 कुण्डलोष्णीषधारीणि जातरूपस्रजानि च।
 पतितानि स्म दृश्यन्ते शिरांसि रणमूर्धनि॥४४॥
 विशिखोन्मथितैर्गात्रैर्बाहुभिश्च सकार्मुकैः।
 सहस्ताभरणैश्चान्यैः प्रच्छन्ना भाति मेदिनी॥४५॥
 शिरसां पात्यमानानां समरे निशितैः शरैः।
 अश्मवृष्टिरिवाकाशादभवद्भरतर्षभ ॥४६॥
 दर्शयित्वा तदाऽऽत्मानं रौद्रं रौद्रपराक्रमः।
 जघान समरे शूराञ्छतशोऽथ सहस्रशः॥४७॥

तथावरुद्धश्चारण्ये दशवर्षाणि त्रीणि च।
क्रोधाग्निमुत्ससर्जाऽऽजौ धार्तराष्ट्रेषु पाण्डवः॥४८॥

तस्य तद्वहतः सैन्यं दृष्ट्वा चास्य पराक्रमम्।
सर्वे शान्तिपरा योधा धार्तराष्ट्रस्य भारत॥४९॥

यथा नलवनं नागः प्रभिन्नः षष्टिहायनः।
एवं सर्वानपामृद्रादर्जुनः शस्त्रतेजसा॥५०॥

विद्राव्य च ततः सैन्यं त्रासयित्वा महारथान्।
अर्जुनो जयतां श्रेष्ठः पर्यावर्तत भारत॥५१॥

तस्य मार्गान्विचरतो निघ्नतश्च रणाजिरे।
प्रावर्तत नदी घोरा शोणितात्रतरङ्गिणी॥५२॥

अस्थिशैवालसम्बाधां सङ्ग्रामे पार्थनिर्मिताम्।
शरचापप्लवां घोरां मांसशोणितकर्दमाम्॥५३॥

रथोदुपां चान्नसर्पां केशशैवालशाङ्गलाम्।
करवालासिपाठीनां चामरोष्णीषफेनिलाम्॥५४॥

अश्वग्रीवामहावर्तां कबन्धजलमानुषाम्।
काककङ्कुरुतां तीव्रां सारसक्रौञ्चनादिताम्॥५५॥

सिंहनादमहानादां शङ्खस्वनमहास्वनाम्।
वीरोत्तमाङ्गपद्माढ्यां शरचापमहानलाम्॥५६॥

पदातिमत्स्यकलुषां गजशीर्षककच्छपाम्।
गोमायुमृगसङ्घुष्टां मांसमञ्जाभिकर्दमाम्॥५७॥

प्रावर्तयन्नदीं घोरां पिशाचगणसेविताम्।
अपारामनिवासां च रक्तोदां सर्वतो वृताम्॥५८॥

अभीक्ष्णमकरोत्पार्थो नदीमुत्तमशोणिताम्।
 गजवर्ममहाद्वीपामश्वदेहमहाशिलाम् ॥ ५९ ॥
 पदातिदेहसङ्घातां रथावलिमहातरुम्।
 केशशाद्वलसञ्छन्नां सुतरां भीतिदां नृणाम् ॥ ६० ॥
 अगाधरक्तोदवहां यमसागरगामिनीम्।
 दुस्तरां भीरुमर्त्यानां शूराणां सुतरां नृप।
 प्रावर्तयन्नदीमेवं भीषणां पाकशासनिः ॥ ६१ ॥
 तस्याददानस्य शरान्सन्दधानस्य मुञ्चतः।
 विकर्षतश्च गाण्डीवं न किञ्चिद्दृष्टोऽन्तरम् ॥ ६२ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

वैशम्पायन उवाच

एवं विद्राव्य तत्सैन्यं पार्थो भीष्ममुपाद्रवत्।
 त्रस्तेषु सर्वसैन्येषु कौरव्यस्य महात्मनः ॥ १ ॥
 बाणान्धनुषि सन्धाय चतुरः पाकशासनिः।
 भीष्मं च प्राहिणोद्धीतस्तं द्वाभ्यामभ्यवादयत् ॥ २ ॥
 तस्य कर्णान्तिकं गत्वा द्वावब्रूतां च कौशलम्।
 सोऽप्याशीरवदद्भीष्मः कौन्तेयो जयतामिति ॥ ३ ॥
 नरसिंहमुपायान्तं जिगीषन्तं परान्रणे।
 वृषसेनोऽभ्ययात्तूर्णं योद्धुकामो धनञ्जयम् ॥ ४ ॥

वैकर्तनात्मजो वीरः सङ्ग्रामे लोकविश्रुतः।
शौर्यवीर्यादिभिः कर्णाद्विम्बाद्विम्ब इवोद्धृतः॥५॥

आत्मना युध्यतस्तस्य वृषसेनस्य पाण्डवः।
मुहूर्तं तस्य तद्दृष्ट्वा हस्तलाघवपौरुषे।
तुतोष च ततः पार्थो वृषसेनपराक्रमम्॥६॥

तस्य पार्थस्तदा क्षिप्रं क्षुरधारेण कार्मुकम्।
न्यकृत्यद्गृध्रपत्रेण जाम्बूनदपरिष्कृतम्॥७॥

अथैनं पञ्चभिर्भूयः प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे।
स पार्थबाणाभिहतो रथात्प्रस्कन्द्य दुद्रुवे॥८॥

दुःशासनो विकर्णश्च शकुनिश्च विविंशतिः।
आयान्तं भीमधन्वानं पर्यकीर्यन्त पाण्डवम्॥९॥

तेषां पार्थो रणे क्रुद्धः शरैः सन्नतपर्वभिः।
युगं ध्वजं शरासं च चिच्छेद तरसा रणे॥१०॥

ते निकृत्तध्वजाः सर्वे छिन्नकार्मुकवेष्टनाः।
रणमध्यादपययुः पार्थबाणाभिपीडिताः॥११॥

ततः प्रहस्य बीभत्सुर्वैराटिमिदमब्रवीत्।
एतं मे प्रापयेदानीं तालं सौवर्णमुच्छ्रितम्॥१२॥

मेघमध्ये यथा विद्युदुज्ज्वलन्ती पुनः पुनः।
असौ शान्तनवो भीष्मस्तत्र याहि परन्तप॥१३॥

अस्त्राणि तस्य दिव्यानि दर्शयिष्यामि संयुगे।
घोररूपाणि चित्राणि लघूनि च गुरूणि च॥१४॥

अस्माकं पोषको नित्यमाबाल्यान्मत्स्यभूमिप।
 श्रेयस्कामी सदाऽस्माकं योगक्षेमकरः सदा॥१५॥
 तस्याङ्गे विधिर्धितो बाल्ये तद्योत्स्येऽनेन साम्प्रतम्।
 अस्माकं धार्तराष्ट्राणां शमकामो दिवानिशम्॥१६॥

वैशम्पायन उवाच

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वैराटिः पार्थसारथिः।
 वाहयच्चोदितस्तेन रथं भीष्मरथं प्रति॥१७॥
 तं रथं चोदितं दृष्ट्वा फल्गुनस्य रथोत्तमम्।
 वायुनेव महामेघं सहसाऽभिसमीरितम्।
 तं प्रत्ययाच्च गाङ्गेयो रथेनादित्यवर्चसा॥१८॥

आयान्तमर्जुनं दृष्ट्वा भीष्मः परपुञ्जयः।
 प्रत्युज्जगाम युद्धार्थी महर्षभमिवर्षभः॥१९॥
 तथा हि गुप्त एतेषां दुराधर्षः पितामहः।
 हन्यमानेषु योघेषु धनञ्जयमुपाद्रवत्॥२०॥
 प्रगृह्य कार्मुकश्रेष्ठं जातरूपपरिष्कृतम्।
 शरानादाय तीक्ष्णाग्रान्मर्मदेहप्रमाथिनः॥२१॥
 पाण्डुरेणातपत्रेण ध्रियमाणेन मूर्धनि।
 शुशुभे स नरव्याघ्रो गिरिः सूर्योत्तरो यथा॥२२॥
 प्राध्माप्य शङ्खं गाङ्गेयो धार्तराष्ट्रान्प्रहर्षयन्।
 प्रदक्षिणमुपावृत्य बीभत्सुं प्रत्यवारयत्॥२३॥
 तमवेक्ष्य समायान्तं कौन्तेयः परवीरहा।
 प्रत्यगृह्णादमेयात्मा प्रियातिथिमिवागतम्।
 देवदत्तं महाशङ्खं प्रदध्मौ युधि वीर्यवान्॥२४॥

तौ शङ्खनादावत्यर्थं भीष्मपाण्डवयोस्तदा।
 नादयामासतुर्घां च खं च भूमिं च सर्वशः॥२५॥
 अन्तरिक्षे च जल्पन्ति सर्वे देवाः सवासवाः।
 यदर्जुनः कुरुन्सर्वान्प्राकृन्तच्छस्त्रतेजसा॥२६॥
 कुरुश्रेष्ठाविमौ वीरौ रणे भीष्मधनञ्जयौ।
 सर्वास्रकुशलौ वीरावप्रमत्तौ रणे सदा॥२७॥
 उभौ देवमनुष्येषु विश्रुतौ स्वपराक्रमैः।
 उभौ परमसंरब्धावुभौ दीप्तधनुर्धरौ॥२८॥
 समागतौ नरव्याघ्रौ व्याघ्राविव तरस्विनौ।
 उभौ सदृशकर्माणौ सूर्यस्याग्रेष्व भारत॥२९॥
 वासुदेवस्य सदृशौ कार्तवीर्यसमावुभौ।
 उभौ विश्रुतकर्माणावुभौ शूरो महाबलौ।
 सर्वास्रविदुषां श्रेष्ठौ सर्वशस्त्रभृतां वरौ॥३०॥
 अग्रेरिन्द्रस्य सोमस्य यमस्य वरुणस्य च।
 अनयोः सदृशं वीर्यं मित्रस्य वरुणस्य च॥३१॥
 को वा कुन्तीसुतं युद्धे द्वैरथेनोपयास्यति।
 ऋते शान्तनवादन्यः क्षत्रियो भुवि विद्यते॥३२॥
 इति सम्पूजयामासुर्भीष्मं दृष्ट्वाऽर्जुनं गतम्।
 तं रणे सम्प्रहृष्यन्तं दृष्ट्वा देवाः सवासवाः॥३३॥
 अथ बहुविधतूर्यशङ्खयोषैर्-
 विविधरवैः सह सिंहनादमिश्रैः।
 कुरुवृषभमपूजयत् कुरूणां
 बलममराधिपसैन्यसप्रभं तत्॥३४॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६३ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो भीष्मः शरानष्टौ ध्वजे पार्थस्य वीर्यवान्।
समार्पयन्महावेगाञ्ज्वलतः पन्नगानिव ॥ १ ॥
ते ध्वजं पाण्डुपुत्रस्य समासाद्य पतत्रिणः।
ध्वजस्थं कपिमाजघ्नुः ध्वजाग्रनिलयांश्च तान् ॥ २ ॥
सारथिं च हयांश्चास्य विव्याध दशभिः शरैः।
उरस्यताडयत्पार्थं त्रिभिरेवाऽऽयसैः शरैः ॥ ३ ॥
ततोऽर्जुनः शरैस्तीक्ष्णैर्विद्ध्वा कुरुपितामहम्।
ध्वजं च सारथिं चापि विव्याध दशभिः शरैः ॥ ४ ॥
तद्युद्धमभवद् घोरं रोमहर्षणमद्भुतम्।
भीष्मस्य सह पार्थेन बलिवासवयोरिव ॥ ५ ॥
सन्ततं शरजालाभिराकाशं समपद्यत।
अम्बुदैरिव धाराभिस्तयोः कार्मुकनिःसृतैः ॥ ६ ॥
भल्लैर्भल्लाः समाहत्य कुरुपाण्डवयो रणे।
अन्तरिक्षे व्यराजन्त खद्योताः प्रावृषीव हि ॥ ७ ॥
अग्निचक्रोपमं घोरं मण्डलीकृतमाहवे।
गाण्डीवमभवज्जिष्णोः सव्यं दक्षिणमस्यतः ॥ ८ ॥
पर्वतं वारिधाराभिश्छादयन्निव तोयदः।
अर्जुनश्छादयद्भीष्मं शरवर्षैरनेकशः ॥ ९ ॥

तां समुद्रमिवोद्धूतां शरवृष्टिं समुद्यताम्।
व्यधमत्सायकैर्भीष्मः सोऽर्जुनं च न्यवारयत्॥१०॥

ततस्तानि विसृष्टानि शरजालानि सङ्घशः।
आहतानि व्यशीर्यन्तं अर्जुनस्य रथं प्रति॥११॥

ततः कनकपुङ्खाग्रैः शितैः सन्नतपर्वभिः।
पतद्भिः खगवाजैश्च द्यौरासीत्संवृता शरैः॥१२॥

ततः प्रासृजदुग्गाणि शरजालानि पाण्डवः।
तावन्ति शरजालानि भीष्मः पार्थाय प्राहिणोत्॥१३॥

साश्वं ससूतं सरथं स पार्थं
समाचिनोद्भारतो वत्सदन्तैः।

प्रच्छादयामास दिशश्च सर्वा
नभश्च बाणैस्तपनीयपुङ्खैः॥१४॥

ततो देवर्षिगन्धर्वाः साधुसाध्वित्यपूजयन्।
दुष्करं कृतवान्भीष्मो यदर्जुनमवारयत्॥१५॥

बलवानर्जुनो दक्षः क्षिप्रकारी च पाण्डवः।
कोऽन्यः समर्थः पार्थस्य वेगं धारयितुं रणे॥१६॥

ऋते शान्तनवाद्भीष्मात्कृष्णाद्वा देवकीसुतात्।
आचार्यवरमुख्याद्वा भारद्वाजान्महाबलात्॥१७॥

अस्त्रैरस्त्राणि संवार्य क्रीडतः पुरुषोत्तमौ।
चक्षूंषि सर्वभूतानां मोदयन्तौ महाबलौ॥१८॥

प्राजापत्यं तथैवैन्द्रमाग्नेयं च सुदारुणम्।
कौबेरं वारुणं चैव याम्यं वायव्यमेव च।
प्रयुञ्जानौ महात्मानौ समरे तौ विरेजतुः॥१९॥

विस्मितान्यथ भूतानि तौ दृष्ट्वा संयुगे तदा।
साधु पार्थ महाबाहो साधु भीष्मेति चाब्रुवन्॥२०॥

नैतदन्यो मनुष्येषु प्रदर्शयितुमाहवे।
महास्त्राणां सम्प्रयोगं समरे भीष्मपार्थयोः॥२१॥

एवं सर्वास्रविदुषोरस्त्रयुद्धमवर्तत॥२२॥

अथ जिष्णुरुदावृत्य शितधारेण कार्मुकम्।
न्यकृन्तद्गृध्रपत्रेण शातकुम्भपरिष्कृतम्॥२३॥

निमेषान्तरमात्रेण भीष्मोऽन्यत्कार्मुकं रणे।
समादाय नरव्याघ्रः सज्यं चक्रे महाबलः॥२४॥

शरांश्च सुबहून्क्रुद्धो मुमोचाऽऽशु धनञ्जये।
अर्जुनोऽपि शरांस्तीक्ष्णान्भीष्माय निशितान्बहून्।
चिक्षेप च महातेजास्तथा भीष्मश्च पाण्डवे॥२५॥

तयोर्दिव्यास्त्रविदुषोरस्यतोरनिशं शरान्।
न विशेषस्तदा राजन्दश्यते सुमहात्मनोः॥२६॥

अथाऽऽवृणोद् दश दिशः शरैरतिरथस्तदा।
किरीटमाली कौन्तेयः शूरं शान्तनवं तथा॥२७॥

अतीव पाण्डवो भीष्मं भीष्मश्चातीव पाण्डवम्।
बभूव तत्र सङ्घेऽस्मिन्लोके राजंस्तदद्भुतम्॥२८॥

पाण्डवेन हताः शूरा भीष्मस्य रथरक्षिणः।
शेरते स्म महाबाहो कौन्तेयस्याभितो रथम्॥२९॥

ततो गाण्डीवनिर्मुक्ता निरमित्रं चिकीर्षवः।
असक्ताः पुङ्खसंसक्ताः श्वेतवाहनपत्रिणः॥३०॥

निष्पतन्तो रथात्तस्य धौता हैरण्यवाससः।

आकाशे प्रत्यदृश्यन्त हंसानामिव पङ्क्तयः॥३१॥

तस्य तद्विव्यमस्त्रं हि प्रगाढं चित्रमस्यतः।

प्रेक्षन्ते स्मान्तरिक्षस्थाः सर्वे देवाः सवासवाः॥३२॥

तं दृष्ट्वा परमप्रीतो गन्धर्वश्चित्रमद्भुतम्।

शशंस देवराजाय चित्रसेनः प्रतापवान्॥३३॥

पश्येमानरिनिर्दारान्संसक्तानिव गच्छतः।

चित्ररूपमिदं जिष्णोर्दिव्यमस्त्रमुदीर्यतः॥३४॥

नेदं मनुष्याः श्रद्धध्युर्न हीदं तेषु विद्यते।

सौराणां च महाम्राणां विचित्रोऽयं समागमः॥३५॥

मध्यन्दिनगतं सूर्यं प्रतपन्तमिवाम्बरे।

न शक्नुवन्ति सैन्यानि पाण्डवं प्रसमीक्षितुम्॥३६॥

उभौ विश्रुतकर्माणावुभौ शूरौ महीक्षिताम्।

उभौ विचित्रकर्माणावुभौ युधि दुरासदौ॥३७॥

इत्युक्तो देवराजस्तु पार्थभीष्मसमागमम्।

पूजयामास दिव्येन पुष्पवर्षेण भारत॥३८॥

अश्वत्थामाततोऽभ्येत्य द्रुतं कर्णमभाषत।

अहमेको हनिष्यामि समेतान्सर्वपाण्डवान्॥३९॥

इति कर्म समक्षं मे सभामध्ये त्वयोदितम्।

न तु तत्कृतमेकस्माद्भीतो धावसि सूतज॥४०॥

वैचित्रवीर्यजाः सर्वे त्वामाश्रित्य पृथासुतान्।

जेतुमिच्छन्ति सङ्ग्रामे भवान्युध्यस्व फल्गुनम्॥४१॥

अश्वत्थामोदितं वाक्यं श्रुत्वा दुर्योधनस्तदा।
प्रत्युवाच रुषा द्रौणिं कर्णप्रियचिकीर्षया॥४२॥

मा मानभङ्गं विप्रेन्द्र कुरु विश्रुतकर्मणः।
मानभङ्गेन राज्ञां तु बलहानिर्भविष्यति॥४३॥

शूरा वदन्ति सङ्ग्रामे वाचा कर्माणि कुर्वते।
पराक्रमन्ति सङ्ग्रामे स्वस्य वीर्यानुसारतः॥४४॥

तस्मात्तं नार्हति भवान्गार्हितुं शूरसम्मतम्।
राज्ञैवमुक्तः स द्रौणिर्गतरोषोऽभवत्तदा॥४५॥

ततो भीष्मः शान्तनवो बाणान्पार्श्वे समार्पयत्।
अस्यतः प्रतिसन्धाय विवृतं सव्यसाचिनः॥४६॥

ततः प्रसह्य बीभत्सुः पृथुधारेण कार्मुकम्।
न्यकृन्तद्गृध्रपत्रेण भीष्मस्यामिततेजसः॥४७॥

अथैनं दशभिः पश्चात्प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे।
यतमानं पराक्रान्तं कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः॥४८॥

स पीडितो महाबाहुर्गृहीत्वा रथकूबरम्।
गोङ्गेयो युधि दुर्धर्षस्तस्थौ दीप इवाऽऽतुरः॥४९॥

तं विसंज्ञमपोवाह संयन्ता रथवाजिनाम्।
उपदेशमनुस्मृत्य रक्षमाणो महारथम्॥५०॥

पराक्रमे च शौर्ये च वीर्ये सत्त्वे बले रणे।
शस्त्रास्त्रेषु च सर्वेषु लाघवे दूरपातने॥५१॥

यस्य नास्ति समो लोके पितृदत्तवरश्च यः।
जितश्रमो जितारातिर्निस्तन्द्रिः खेदवर्जितः।
यः स्वेच्छामरणः शूरः पितृशुश्रूषणे रतः॥५२॥

दुर्योधनहितार्थाय युद्धा पार्थेन सङ्गरे।
 पृथासुतहितार्थाय पराजित इवाभवत् ॥ ५३ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६३ ॥

चतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

वैशम्पायन उवाच

भीष्मं विजित्य सङ्ग्रामे कुरूणां मिषतां रणे।
 ततो युद्धमनाः प्रायात्पार्थः पञ्च महारथान् ॥ १ ॥
 आददानश्च नाराचान्विमृशन्निषुधी अपि।
 संस्पृशानश्च गाण्डीवं भूयः कर्णं समभ्यगाम् ॥ २ ॥

द्रौणिरुवाच

कर्णं यत्तत्सभामध्ये बह्वबद्धं प्रभाषसे।
 न मे युधि समोऽस्तीति तदिदं प्रत्युपस्थितम् ॥ ३ ॥
 एषोऽन्तक इव क्रुद्धः सर्वभूतावमर्दनः।
 अदूरात्प्रत्युपस्थाय जृम्भते केसरी यथा।
 न पलायस्व शूरश्चेत्स्थित्वा युध्यस्व फल्गुनम् ॥ ४ ॥

कर्ण उवाच

नाहं बिभेमि बीभत्सोः कृष्णाद्वा देवकीसुतात्।
 पाण्डवेभ्योऽपि सर्वेभ्यः क्षत्रधर्ममनुव्रतः ॥ ५ ॥
 सत्त्वाधिकानां शूराणां धनुर्वेदोपजीविनाम्।
 दर्शनाज्जायते दर्पः स्वरश्च न विषीदति ॥ ६ ॥

पश्यत्वाचार्यपुत्रो मामर्जुनेन समं युधि।
युध्यमानं सुसंयुक्तं दैवं तु दुरतिक्रमम्॥७॥

अश्वत्थामोवाच

को दोषः कर्ण शूराणां वाचा साकं हि पौरुषम्।
विद्यते यदि तल्लोके गुणोत्तरमिहोच्यते॥८॥
युध्यस्व त्वमभीः पार्थ प्रपलायस्व मा रणात्।
उक्तं वचः स्मरन्कर्ण नाहमित्यादि संयुगे॥९॥

वैशम्पायन उवाच

तं समन्ताद्रथाः पञ्च परिवार्य धनञ्जयम्।
त इषून्सम्यगस्यन्तो मुमुक्षन्तोऽपि जीवितात्॥१०॥
ते लाभमिव मन्वानाः क्षिप्रमार्च्छन्धनञ्जयम्।
शरौघान्सम्यगस्यन्तो जीमूता इव वार्षिकाः॥११॥
बहुभिर्निशितैर्बाणैर्विविधैर्लोमवापिभिः ।
आद्रवन्प्रत्यवस्थाय प्रत्यविध्यन्धनञ्जयम्॥१२॥
ततः प्रहस्य बीभत्सुः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
दिव्यमस्त्रं विकुर्वाणः प्रत्ययाद्रथसत्तमान्॥१३॥
यथा रश्मिभिरादित्यः प्रच्छादयति मेदिनीम्।
एवं गाण्डीवनिर्मुक्तैः शरैः प्राच्छादयद्दिशः॥१४॥
न रथानां न नगानां न ध्वजानां न वाजिनाम्।
अविद्धं निशितैर्बाणैरासीद् द्यङ्गुलमन्तरम्॥१५॥
सर्वे शान्तिपरा योधाः स्वचित्तं नाभिजज्ञिरे।
हस्तिनोऽश्वाश्च विव्रस्ता व्यवलीयन्त भारत॥१६॥

यथा नलवनं नागः प्रभिन्नः षाष्टिहायनः।
 एवं सर्वानपामृद्वादर्जुनः शस्त्रतेजसा ॥१७॥
 गाण्डीवस्य तु घोषेण पृथिवी समकम्पत।
 मनांसि धार्तराष्ट्राणामप्यकृन्तद्धनञ्जयः ॥१८॥
 ततो विगाह्य सैन्यानां मध्यं शस्त्रभृतां वरः।
 सारथिं समरे शूरस्त्वभ्यभाषत वीर्यवान् ॥१९॥
 सन्नियम्य ह्यानेतान्मन्दं वाहय सारथे।
 आचार्यपुत्रं समरे योधयिष्येऽपराजितम् ॥२०॥
 पुरा ह्येष मया युक्तः स मे भवति पृष्ठतः।
 एवमुक्तेऽर्जुनेनासावश्वत्थामरथं प्रति ॥२१॥
 विराटपुत्रो जवनान्भृशमश्वानचोदयत् ॥२२॥

कर्ण उवाच

एषोपयाति बीभत्सुर्व्यथितो गाढवेदनः।
 तं तु तत्रैव यास्यामि नासौ मुच्येत जीवितात् ॥२३॥

द्रोण उवाच

नासौ भयेन निर्यातो महात्मा पाकशासनिः।
 नैवं भीता निवर्तन्ते न पुनर्गाढवेदनाः ॥२४॥
 यद्येनमभिसंरब्धं पुनरेवाभियास्यसि।
 बहून्यस्त्राणि जानीते न पुनर्मोक्ष्यते भवान् ॥२५॥
 दिष्ट्या दुर्योधनो मुक्तो दिष्ट्या गावः पलायिताः।
 मुक्तो दिष्ट्या च सङ्ग्रामे किं रणेन करिष्यसि ॥२६॥

क्रोशमात्रमपाक्रम्य बलमन्वानयामहे।
 अन्वागतबलाः पार्थ पुनरेवाभियास्यथ॥२७॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 चतुःषष्ठितमोऽध्यायः॥६४॥

पञ्चषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६५॥

वैशम्पायन उवाच

कर्णं पराजितं दृष्ट्वा पार्थो वैराटिमब्रवीत्।
 एतं मां प्रापयेदानीं रथवृन्दं प्रहारिणाम्॥१॥
 यत्र शान्तनवो भीष्मः सर्वेषां नः पितामहः।
 सुयुद्धं काङ्क्षमाणो वै रथे तिष्ठति दंशितः॥२॥
 तालो वै काञ्चनो यत्र वज्रवैडूर्यभूषितः।
 अतीव समरे भाति मातरिश्वप्रकम्पितः॥३॥
 दारुणं प्रहरिष्यामि रथवृन्दानि धन्विनाम्।
 आदास्याम्यहमेतेषां धनुर्ज्यावेष्टनानि च॥४॥
 अस्यन्तं दिव्यमस्त्राणि चित्रमुत्तर पश्यसि॥५॥
 शतहृदां जृम्भमाणां मेघस्थां प्रावृषीव च।
 सुवर्णपृष्ठं गाण्डीवं पश्यन्तु कुरवो मम॥६॥
 दक्षिणेनाथ वामेन कतमेन स्विदस्यति।
 इति मां शत्रवः सर्वे न विज्ञास्यन्ति सारथे॥७॥
 अस्त्रोदकां हयावर्तां नागनक्रां रथहृदाम्।
 नदीं प्रस्कन्दयिष्यामि परलोकापहारिणीम्॥८॥

पाणिपादशिरःपृष्ठबाहुशङ्खचराचरम् ।
 वनं कुरूणां छेत्स्यामि भलैः सन्नतपर्वभिः॥१॥
 तूणीशयाः सुपुङ्खाग्रा विशिखा दुन्दुभिस्वनाः।
 मया प्रमुक्ताः सङ्ग्रामे कुरून्धक्ष्यन्ति सायकाः॥१०॥
 ध्वजवृक्षं शरतृणं नागाश्वश्वापदाकुलम्।
 रथसिंहगणैर्युक्तं धनुर्वल्लिसमाकुलम्।
 वनमादीपयिष्यामि कुरूणामस्त्रतेजसा॥११॥
 जयतो भारतीं सेनामेकस्य मम संयुगे।
 शतं मार्गा भविष्यन्ति पावकस्येव कानने॥१२॥
 मया चक्रमिवाविद्धं सैन्यं द्रक्ष्यसि केवलम्।
 तानहं रथनीडेभ्यः परलोकाय शात्रवान्।
 एकः प्रद्रावयिष्यामि चक्रपाणिरिवासुरान्॥१३॥
 असम्भ्रान्तो रथे तिष्ठन्समेषु विषमेषु च।
 मार्गमावृत्य तिष्ठन्तमपि भेत्स्यामि पर्वतम्॥१४॥
 अहमिन्द्रस्य सङ्ग्रामे द्विषतो बलदर्पितान्।
 मातलिं सारथिं कृत्वा निवातकवचात्रणे।
 हतवान्सर्वतः सर्वान्धावतो युध्यतस्तदा॥१५॥
 निवातकवचान्हत्वा गाण्डीवास्रैः सहस्रशः।
 परं पारे समुद्रस्य हिरण्यपुरमारुजम्॥१६॥
 हत्वा षष्टिसहस्राणि रथानामुग्रधन्विनाम्।
 पौलोमान्कालकेयांश्च समरे भृशदारुणान्।
 असुरानहनं घोरात्रौद्रेणास्त्रेण सारथे॥१७॥

अहमिन्द्रादृढां मुष्टिं ब्रह्मणः क्षिप्रहस्तताम्।
 प्रगाढनिपुणं चित्रमतिवृद्धं प्रजापतेः॥१८॥
 रौद्रं रुद्रादहं वेद्मि वारुणं वरुणादपि।
 सौर्यं सूर्यादहं वेद्मि याम्यं दण्डधरादपि॥१९॥
 अस्त्रमाग्नेयमग्नेश्च वायव्यं मातरिश्वनः।
 अन्यैर्देवैरहं प्राप्तः को मां विषहते पुमान्॥२०॥
 अद्य गाण्डीवनिर्मुक्तैः शरौघै रोमहर्षणैः।
 कुरूणां पातयिष्यामि रथवृन्दानि धन्विनाम्॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

एवमाश्वासितस्तेन वैराटिः सव्यसाचिना।
 व्यगाहत रथानीकं भीमं भीष्मस्य वाजिभिः॥२२॥
 रथिसिंहमनाधृष्यं जिगीषन्तं परात्रणे।
 अभ्यधावत्तदैवोग्रो ज्यां विकर्षन्धनञ्जयः॥२३॥
 दुःशासनोऽभ्ययात्तूर्णमर्जुनं भरतर्षभः॥२४॥
 अन्येऽपि चित्राभरणा युवानो मृष्टकुण्डलाः।
 अभ्ययुर्भीमधन्वानो मौर्वी पर्यस्य बाहुभिः॥२५॥
 दुःशासनो विकर्णश्च वृषसेनो विविंशतिः।
 अभीता भीमधन्वानं पाण्डवं पर्यवारयन्॥२६॥
 तस्य दुःशासनः षष्टिं वामपार्श्वे समार्पयत्।
 अस्यतः प्रतिसन्धाय कुन्तीपुत्रस्य धीमतः॥२७॥
 पुनश्चैव स भल्लेन विद्ध्वा वैराटिमुत्तरम्।
 द्वितीयेनार्जुनं वीरं प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे॥२८॥

तस्य जिष्णुरुदावृत्य क्षुरधारेण कार्मुकम्।
प्राकृन्तद्गृध्रपत्रेण जातरूपपरिष्कृतम्॥२९॥

अथैनं पञ्चभिर्बाणैः प्रत्यविध्यत्स्तनान्तरे।
सोपयातो रथोपस्थात्पार्थबाणाभिपीडितः॥३०॥

सर्वा दिशश्चाभ्यपतद्बीभत्सुरपाराजितः।
तं विकर्णः शरैस्तीक्ष्णैर्गृध्रपक्षैः शिलाशितैः।
विव्याध परवीरघ्नमर्जुनं धृतराष्ट्रजः॥३१॥

ततस्तमपि कौन्तेयः शरेण नतपर्वणा।
ललाटेऽभ्यहनद्वाढं स विद्धः प्राद्रवद्भयात्॥३२॥

ततः पार्थमुपाद्रुत्य दुस्सहः सविविंशतिः।
अवाकिरच्छरैस्तीक्ष्णैः परीप्सन्भ्रातरं रणे॥३३॥

तावुभौ गृध्रपत्राभ्यां निशिताभ्यां धनञ्जयः।
विव्याध युगपद्व्यग्रस्तयोर्वाहानसूदयत्॥३४॥

तौ हताश्वौ तु विद्धाङ्गौ धृतराष्ट्रात्मजावुभौ।
अभिपत्य रथैरन्यैरपनीतौ पदानुगैः॥३५॥

व्यद्रावयदशेषांश्च धृतराष्ट्रसुतांस्तदा।
विद्राव्य च रणे पार्थो रणभूमिं व्यराजयत्॥३६॥

किरीटमाली कौन्तेयो लब्धलक्षः प्रतापवान्।
पातयन्नुत्तमाङ्गानि बाहूश्च परिघोपमान्॥३७॥

अशेरत महावीराः शतशो रुक्ममालिनः॥३८॥

कमलदिनकरेन्दुसन्निभैः

सितदशनैः सुमुखाक्षिनासिकैः।

रुचिरमकरकुण्डलैर्मही

पुरुषशिरोभिरथास्तृता बभौ॥३९॥

सुनसं चारुदीप्ताश्च कृत्तश्मश्रु स्वलङ्कृतम्।

अदृश्यत शिरश्छिन्नमनेकं हेमकुण्डलम्॥४०॥

एवं तत्प्रहतं सैन्यं समन्तात्प्रद्रुतं भयात्॥४१॥

अथ दुर्योधनः कर्णः सौबलः शकुनिस्तदा।

द्रोणश्च द्रोणपुत्रश्च कृपश्चातिरथो रणे॥४२॥

सहिता विजयं तत्र योधयन्तो महारथाः।

विष्फारयन्तश्चापानि बलवन्ति महाबलाः॥४३॥

ततः कीर्णपताकेन रथेनाऽऽदित्यवर्चसा।

पुनरावृत्य मार्गस्थं ददृशुर्वानरध्वजम्॥४४॥

ते महास्त्रैर्महेष्वासाः परिवार्य धनञ्जयम्।

अभ्यवर्षन्सुसङ्क्रुद्धा महामेघा इवाचलम्॥४५॥

शरौघान्सम्यगस्यन्तो जीमूता इव शारदाः।

युद्धे तस्थुर्महावीर्याः प्रतपन्तः किरीटिनम्॥४६॥

इषुभिर्बहुभिस्तूर्णं निशितैर्लोमवापिभिः।

अदूरात्प्रत्यवस्थाय पाण्डवं समयोधयन्॥४७॥

ततः प्रहस्य बीभत्सुस्तमैन्द्रं पञ्चवार्षिकम्।

अस्त्रमादित्यसङ्काशं गाण्डीवे समयोजयत्॥४८॥

नाक्षणां न च चक्राणां न रथानां न वाजिनाम्।
 अङ्गुलाद्व्यङ्गुलाद्वाऽपि विवृतं प्रत्यदृश्यत॥४९॥
 यथा रश्मिभिरादित्यो वृणुते सर्वतो दिशम्।
 एवं किरीटिना मुक्तं सर्वं प्राच्छादयज्जगत्॥५०॥
 यथा बलाहके विद्युत्पावको वा शिलोच्चये।
 तथा गाण्डीवमभवच्चक्रायुधमिवाऽऽततम्॥५१॥
 यथा वर्षति पर्जन्यो विद्युत्पतति पर्वते।
 विस्फूर्जिता दिशः सर्वा ज्वलद्गाण्डीवमावृणोत्॥५२॥
 त्रस्ताश्च रथिनः सर्वे चैन्द्रमस्रं विकुर्वति।
 सर्वे शान्तिपरा योधाः स्वचित्तं नाभिजज्ञिरे।
 सहिता द्रोणभीष्माभ्यां प्रमोहगतचेतनाः॥५३॥
 तानि सर्वाणि सैन्यानि भग्नानि भरतर्षभ।
 प्राद्रवन्त दिशः सर्वा भयाद्वै सव्यसाचिनः॥५४॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 पञ्चषष्टितमोऽध्यायः॥६५॥

षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

अर्जुन उवाच

दक्षिणामेव तु दिशं हयानुत्तर वाहय।
 पुरा सार्थी भवत्येषामयं शब्दोऽत्र तिष्ठताम्॥१॥
 अश्वत्थाम्नः प्रति रथं प्राचीमुद्याहि सारथे।
 अचिराद्ब्रष्टुमिच्छामि गुरुपुत्रं यशस्विनम्॥२॥

वैशम्पायन उवाच

मोहयित्वा तु तान्सर्वान्धनुर्घोषेण पाण्डवः।
 प्रसव्यं चैवमावृत्य क्रोशार्थं प्राद्रवत्तदा॥३॥
 यथा सततगो वायुः सुपर्णश्चापि शीघ्रगः।
 तथा पार्थरथः शीघ्रमाकाशे पर्यवर्तत॥४॥
 मुहूर्तोपरते शब्दे प्रतियाते धनञ्जये।
 हस्त्यश्वरथपादातं पुरस्कृत्य महारथाः॥५॥
 द्रोणभीष्ममुखाः सर्वे सैन्यानां जघने ययुः।
 यत्ताः पार्थमपश्यन्तः सहिताः शरविक्षताः॥६॥

सैनिका ऊचुः

दिष्ट्या दुर्योधनो मुक्तः सैन्यं भूयिष्ठमागतम्।
 क्रोशमात्रमतिक्रम्य बलमन्वानयामहे।
 यात यत्र वनं गुल्मं नदीमन्वश्रमकां प्रति॥७॥

वैशम्पायन उवाच

अथ दुर्योधनो दृष्ट्वा भग्नं स्वं बलमाहवे।
 अमृष्यमाणः क्रोधेन प्रतिमार्गन् धनञ्जयम्॥८॥
 न्यवर्तत कुरुश्रेष्ठ स्वेनानीकेन संवृतः।
 वार्यमाणो दुराधर्षेर्भीष्मद्रोणकृपैर्भृशम्॥९॥
 ततोऽर्जुनश्चित्रमुदारवेगं
 समीक्ष्य गाण्डीवमुवाच वाक्यम्।
 भोगीन्द्रकल्पं भुवनेषु रूढम्
 अभेद्यमच्छेद्यमदाह्यमाजौ ॥१०॥

इदं त्विदानीमनयं कुरूणां
 शिवं धनुः शत्रुनिबर्हणं च।
 अत्याशुगं वेगवदाशुकर्तुं
 अवारणीयं महते रणाय॥११॥

प्रदारणं शत्रुवरूथिनीनाम्
 अनीकजित्संयति वज्रकल्पम्।
 वैधव्यदं शत्रुनितम्बिनीनां
 मुखप्रदं कौरववंशजानाम्॥१२॥

प्रयाहि यत्रैष सुयोधनो हि
 तं पातयिष्यामि शरैः सुतीक्ष्णैः।
 आचार्यपुत्रं च सुयोधनं च
 पितामहं सूतसुतं च सङ्ग्रेहम्।
 द्रोणं कृपं चैव निवार्य सर्वाञ्
 शिरो हरिष्यामि सुयोधनस्य॥१३॥

वैशम्पायन उवाच

तदुत्तरश्चित्रमुदारवेगं
 धनुश्च दृष्ट्वा निशिताञ्शरांश्च।
 भीतोऽब्रवीदर्जुनमाजिमध्ये
 नाहं तवाश्वान्विषहे नियन्तुम्॥१४॥

तमब्रवीन्मात्स्यसुतं प्रहस्य
 गाण्डीवधन्वा द्विषतां निहन्ता।
 मया सहायेन कुतो भयं ते
 प्रेह्युत्तराश्वानुपमन्नयस्व ॥१५॥

आश्वासितस्तेन धनञ्जयेन
 वैराटिरश्वानतुदञ्जवेन ।
 विष्फारयंस्तद्धनुरुग्रवेगं
 युयुत्समानः पुनरेव जिष्णुः॥१६॥
 गाण्डीवशब्देन तु तत्र तत्र
 भूमौ निषेदुर्बहवोऽतिवेलम्।
 शङ्खस्य शब्देन तु वानरस्य
 शब्देन ते योधवराः समन्तात्॥१७॥

अर्जुन उवाच

एषोऽतिमानी धृतराष्ट्रपुत्रः
 सेनामुखे सर्वसमृद्धतेजाः।
 पराजयं नित्यममृष्यमाणो
 निवर्तते युद्धमनाः पुरस्तात्॥१८॥
 तमेव याहि प्रसमीक्ष्य युक्तः
 सुयोधनं तत्र सहानुजं च॥१९॥

वैशम्पायन उवाच

तमापतन्तं प्रसमीक्ष्य सर्वे
 कुरुप्रवीराः सहसाऽभ्यगच्छन्।
 प्रहस्य वीरः स तु तानतीत्य
 दुर्योधने द्वौ निचखान बाणौ॥२०॥

तेनार्दितो नाग इव प्रभिन्नः
 पार्थेन विद्धो धृतराष्ट्रपुत्रः।
 युयुत्समानोऽतिरथेन सङ्क्षो
 स्वयं विगृह्यार्जुनमाससाद॥२१॥

स भीमधन्वानमुदग्रवेगो
 धनञ्जयं शत्रुशतैरजेयम्।
 आकर्णपूर्णायतचोदितेन
 भल्लेन विव्याध ललाटमध्ये॥२२॥

स तेन बाणेन समर्पितेन
 जाम्बूनदाभेन सुसंहितेन।
 रराज पार्थो रुधिरं क्षरन्वै
 यथैकरश्मिर्भगवान्दिवार्कः॥२३॥

अथास्य बाणेन विदारितस्य
 प्रादुर्वभूवास्रमजस्रमुष्णम् ।
 सा तस्य जाम्बूनदपुष्पचित्रा
 मालेव धाराऽभिविराजते स्म॥२४॥

स तेन बाणाभिहतस्तरस्वी
 दुर्योधनेनोद्धतमन्युवेगः ।
 शरानुपादाय विषाग्निकल्पान्
 विव्याध राजानमदीनसत्त्वः॥२५॥

दुर्योधनश्चापि तमुग्रतेजाः
 पार्थश्च दुर्योधनमेकवीरः।
 अन्योन्यमाजौ पुरुषप्रवीरौ
 समं समाजघ्नतुराजमीढौ॥२६॥

ततः प्रभिन्नेन महागजेन
 महीधराभेन पुनर्विकर्णः।
 रथैश्चतुर्भिर्गजपादरक्षैः
 कुन्तीसुतं पाण्डवमभ्यधावत्॥२७॥
 तमापतन्तं त्वरितं गजेन्द्रं
 धनञ्जयः कुम्भललाटमध्ये।
 आकर्णपूर्णेन दृढायसेन
 बाणेन विव्याध भृशं तु वीरः॥२८॥
 पार्थेन सृष्टः स तु गृध्रपत्रो
 ह्यापुङ्ग्वदेशं प्रविवेश नागम्।
 विदार्य शैलप्रवरप्रकाशं
 यथाऽशनिः पर्वतमिन्द्रसृष्टः॥२९॥
 शरप्रतप्तः स तु नागराजः
 प्रवेपिताङ्गो व्यथितान्तरात्मा।
 संसीदमानो निपपात भूमौ
 वज्राहतं शृङ्गमिवाचलस्य॥३०॥
 निपातिते दन्तिवरे पृथिव्यां
 त्रासाद्विकर्णः सहसाऽवतीर्य।
 तूर्णं पदान्यष्टशतानि गत्वा
 विविंशतेः स्यन्दनमारुरोह॥३१॥
 निहत्य नागं तु शरेण तेन
 वज्रोपमेनाद्रिवरप्रकाशम् ।
 तथाविधेनैव शरेण पार्थो
 दुर्योधनं वक्षसि निर्बिभेद॥३२॥

हते गजे राजनि चैव भिन्ने
 भग्ने विकर्णे च सपादरक्षे।
 गाण्डीवमुक्तैर्विशिखैः प्रभिन्नास्-
 ते योधमुख्याः सहसा प्रजग्मुः॥३३॥
 दृष्ट्वैव बाणेन हतं च नागं
 योधांश्च सर्वानृपतिर्निरीक्ष्य।
 रथं समावृत्य कुरुप्रवीरो
 रणात्प्रदुद्राव यतो न पार्थः॥३४॥
 तं भीतरूपं त्वरितं व्रजन्तं
 दुर्योधनं शत्रुगणावमर्दी।
 अन्वाह्वयद्योद्धुमनाः किरीटी
 बाणाभिविद्धं रुधिरं वमन्तम्॥३५॥
 तस्मिन्महेष्वासवरेऽतिविद्धे
 धनञ्जयेनाप्रतिमेन युद्धे।
 सर्वाणि सैन्यानि भयार्दितानि
 त्रासं ययुः पार्थमुदीक्ष्य तानि॥३६॥
 ततस्तु ते शान्तिपराश्च सर्वे
 दृष्ट्वाऽर्जुनं नागमिव प्रभिन्नम्।
 उच्चैर्नदन्तं बलमत्तमाजौ
 मध्ये स्थितं सिंहमिवर्षभाणाम्॥३७॥
 गाण्डीवशब्देन तु पाण्डवस्य
 योधा निपेतुः सहसा रथेभ्यः।
 भयार्दिताः पार्थशराभितप्ताः
 सिंहाभिपन्ना इव वारणेन्द्राः॥३८॥

संरक्तनेत्रः पुनरिन्द्रकर्मा
 वैकर्तनं द्वादशभिः पृषत्कैः।
 वित्रास्य तेषां द्रवतां समैक्षद्
 दुःशासनं चैकरथेन पार्थः॥३९॥

कर्णोऽब्रवीत्पार्थशराभितप्तो
 दुर्योधनं दुष्प्रसहं च दृष्ट्वा।
 दृष्टोऽर्जुनोऽयं प्रतियाम शीघ्रं
 श्रेयो विधास्याम इतो गतेन॥४०॥

मन्ये त्वया तात कृतं च कार्यं
 यदर्जुनोऽस्माभिरिहाद्य दृष्टः।
 भूयो वनं गच्छतु सव्यसाची
 पश्यामि पूर्णं समयं न तेषाम्॥४१॥

वैशम्पायन उवाच

शरादितास्ते युधि पाण्डवेन
 प्रसस्त्रुरन्योन्यमथाऽऽह्वयन्तः।
 कर्णोऽब्रवीदापतत्येष जिष्णुर्-
 दुर्योधनं सम्परिवार्य यामः॥४२॥

सर्वास्त्रविद्वारणयूथपाभः
 काले प्रहर्ता युधि शात्रवाणाम्।
 अयं च पार्थः पुनरागतो नो
 मूलं च रक्ष्यं भरतर्षभाणाम्॥४३॥

समीक्ष्य पार्थ तरसाऽऽपतन्तं
 दुर्योधनः कालमिवात्तशस्त्रम्।
 भयार्तरूपः शरणं प्रपेदे
 द्रोणं च कर्णं च कृपं च भीष्मम्॥४४॥
 तं भीतरूपं शरणं व्रजन्तं
 दुर्योधनं शत्रुसहो निषङ्गी।
 इत्यब्रवीत्प्रीतमनाः किरीटी
 बाणाभितप्तं रुधिरं वमन्तम्॥४५॥
 विहाय कीर्तिं च यशश्च लोके
 युद्धात्परावृत्य पलायसे किम्।
 न नन्दयिष्यन्ति तवाऽऽहतानि
 तूर्याणि युद्धादवरोपितस्य॥४६॥
 न भोक्ष्यसे सोऽद्य महीं समग्रां
 यानानि वस्त्राण्यथ भोजनानि।
 कल्याणगन्धीनि च चन्दनानि
 युद्धात्परावृत्य तु भोक्ष्यसे किम्।
 सुवर्णमाल्यानि च कुण्डलानि
 हारांश्च वैडूर्यकृतोपधानान्॥४७॥
 च्युतस्य युद्धान्न तु शङ्खशब्दास्-
 तथा भविष्यन्ति तवाद्य पाप।
 न भोगहेतोर्वरचन्दनं च
 स्त्रियश्च मुख्या मधुरप्रलापाः।
 युद्धात्प्रयातस्य नरेन्द्रसूनो
 परे च लोके फलिता न चेह॥४८॥

युधिष्ठिरस्यास्मि निदेशकारी
 पार्थस्तृतीयो युधि च स्थिरोऽस्मि।
 तदर्थमावृत्य मुखं प्रयच्छ
 नरेन्द्रवृत्तं स्मर धार्तराष्ट्रः॥४९॥

मोघं तवैतद्भुवि नामधेयं
 दुर्योधनेतीह कृतं पुरस्तात्।
 दुर्योधनस्त्वं प्रथितोऽसि नाम्ना
 सुयोधनः सन्निकृतिप्रधानः॥५०॥

न ते पुरस्तादथ पृष्ठतो वा
 पश्यामि दुर्योधन रक्षितारम्।
 परीप्स युद्धेन कुरुप्रवीर
 प्राणान्मया बाणबलाभितप्तान्॥५१॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 षट्षष्टितमोऽध्यायः॥६६॥

सप्तष्टितमोऽध्यायः ॥६७॥

आहूयमानस्तु स तेन सङ्गो
 महात्मना वै धृतराष्ट्रसूनुः।
 निवर्तितश्चापि गिराङ्कुशेन
 गजो मदोन्मत्त इवाङ्कुशेन॥१॥

सोऽमृष्यमाणो वचसाऽभिमृष्टो
महारथेनातिरथस्तरस्वी ।

ततः स पर्याववृते रथेन
भोगी यथा पादतलाभिमृष्टः॥२॥

ततो दुर्योधनः क्रुद्धो विक्षिपन्धनुरुत्तमम्।
धृतिं कृत्वा सुविपुलां प्रत्युवाच धनञ्जयम्॥३॥

सोऽहमिन्द्रादभिक्रुद्धान्न बिभेमीह भारत।
भुक्त्वा सुविपुलं राज्यं वित्तानि च सुखानि च।
किमर्थं युद्धसमये पलायिष्ये नरोत्तम॥४॥

एवमुक्त्वा महाराजः प्रत्ययुध्यत भारत।
सन्त्यवर्तत शीघ्राश्वस्तोत्रार्दित इव द्विपः॥५॥
आक्रान्तभोगस्तेजस्वी धनुर्वक्र इवोरगः।
रथं रथेन सङ्गम्य योधयामास पाण्डवम्॥६॥

तं प्रेक्ष्य कर्णः परिवर्तमानं
निवृत्य संस्तम्भितसर्वगात्रम्।
दुर्योधनं दक्षिणतोऽन्वरक्षत्
पार्थान् महाबाहुरधिज्यधन्वा॥७॥

गान्धारराजः शकुनिर्निवृत्य
द्रौणिश्च सर्वास्त्रविदां वरिष्ठः।
ररक्षतुः कौरवमभ्युपेत्य
पार्थान् नृवीरौ युधि सव्यतश्च॥८॥

भीष्मस्ततः शान्तनवो विवृत्य
 हिरण्यकक्ष्यांस्त्वरया तुरङ्गान्।
 दुर्योधनं पश्चिमतो ररक्ष
 पार्थान्महाबाहुरधिज्यधन्वा ॥९॥
 द्रोणः कृपश्चैव विविंशतिश्च
 दुःशासनश्चैव निवृत्य शीघ्रम्।
 सर्वे पुरस्तात्प्रणिधाय बाणान्
 दुर्योधनार्थं त्वरिताऽभ्युपेयुः॥१०॥
 सर्वाण्यनीकानि निवर्तितानि
 सम्प्रेक्ष्य पूर्णौघनिभानि पार्थः।
 हंसो महामेघमिवापतन्तं
 धनञ्जयः प्रत्यपतत्तरस्वी॥११॥
 ते सर्वतः सम्परिवार्य पार्थम्
 अस्त्राणि दिव्यानि समाददानाः।
 ववर्षुरभ्येत्य शरैः समग्रैर्-
 मेघा यथा भूधरमम्बुवेगैः॥१२॥
 ततोऽस्त्रमस्त्रेण निवार्य तेषां
 गाण्डीवधन्वा कुरुपुङ्गवानाम्।
 सम्मोहनं शत्रुसहोऽन्यदस्त्रं
 प्रादुश्चकारैन्द्रमवारणीयम् ॥१३॥
 ततो दिशश्चानुदिशो निवार्य
 शरैः सुघोरैर्निशितैः सुपुङ्खैः।
 गाण्डीवशब्देन मनांसि तेषां
 महाबलं प्रवथयां चकार॥१४॥

ततः पुनर्भीमरवं निगृह्य
 दोभ्यां महाशङ्खमुदारघोषम्।
 व्यनादयन् सम्प्रदिशो दिशः खं
 भुवं च पार्थो द्विषतां निहन्ता॥१५॥
 सम्मोहनास्त्रप्रभवैः शरौघैर्-
 विनष्टदेहाश्च निपत्य योधाः।
 निःसत्ववेगाः कुरुराजसैन्याः
 कुड्योपमास्तस्थुरनीहमानाः॥१६॥
 ते शङ्खनादेन कुरुप्रवीराः
 सम्मोहिताः पार्थसमीरितेन।
 उत्सृज्य चापानि दुरासदानि
 सर्वे तदा मोहपरा बभूवुः॥१७॥
 ततो विसंज्ञानि परेषु पार्थः
 संस्मृत्य सन्देशमथोत्तरायाः।
 निर्याहि वाहादिति मात्स्यपुत्रम्
 उवाच यावत् कुरवो विसंज्ञाः॥१८॥
 आचार्यशारद्वतयोः सुशुक्ले
 कर्णस्य पीतं रुचिरं च वस्त्रम्।
 द्रौणेश्च राज्ञश्च तथैव नीले
 वस्त्रे समादत्स्व नरप्रवीर॥१९॥
 भीष्मस्य संज्ञां तु तथैव मन्ये
 जानाति मेऽस्त्रप्रतिघातमेषः।
 एतस्य वाहान् कुरु सव्यतस्त्वम्
 एवं प्रयातव्यममूढसंज्ञैः॥२०॥

रश्मीन्समुत्सृज्य ततो महात्मा
 रथादवप्लुत्य विराटपुत्रः।
 वस्त्राण्युपादाय महारथानां
 नानाविधान्यद्भुतवर्णकानि॥२१॥

महान्ति चीनांशुदुकूलकानि
 पट्टांशुकानि विविधानि मनोज्ञकानि।
 हारांश्च राज्ञां मणिभूषणानि
 सुवर्णनिष्काभरणानि मारिष॥२२॥

माणिक्यबाह्वङ्गदकङ्कणानि
 अन्यानि राज्ञां मणिभूषणानि।
 वस्त्राण्युपादाय महारथानां
 तूर्णं पुनः खं रथमारुरोह॥२३॥

राज्ञश्च सर्वान् कृतसन्निकाशान्
 सम्मोहनास्त्रेण विसंज्ञकल्पान्।
 नासाग्रविन्यस्तकराङ्गुलीकः
 पार्थो जहास स्मयमानचेताः॥२४॥

ततोऽन्वशात्तांश्चतुरः सदश्वान्
 पुत्रो विराटस्य हिरण्यकक्ष्यान्।
 ते तद्वतीयुर्द्विषतामनीकं
 श्वेता वहन्तोऽर्जुनमाजिमध्यात्॥२५॥

तथा प्रयान्तं पुरुषप्रवीरं
 भीष्मः शरैरभ्यहनत्तरस्वी।
 स चापि भीष्मस्य हयान्निहत्य
 विव्याध भीष्मं दशभिः पृषत्कैः॥२६॥

ततोऽर्जुनो भीष्ममपास्य युद्धे
 विद्धाऽस्य यन्तारमरिष्टधन्वा।
 तस्थौ विमुक्तो रथवृन्दमध्याद्
 राहुं विदार्येव सहस्ररश्मिः॥२७॥
 लब्ध्वा तु संज्ञां पुरुषप्रवीरः
 पार्थ निरीक्ष्याथ महेन्द्रकल्पम्।
 रणात्प्रमुक्तं पुरुषप्रवीरं स
 धार्तराष्ट्रस्त्वरितो बभाषे॥२८॥
 अयं कथञ्चिद्व्रवतो विमुक्तस्-
 तं वै प्रबध्नीत यथा न मुच्येत्।
 तमब्रवीच्छान्तनवः प्रहस्य
 क्व ते गता बुद्धिरभूत्क्व वीर्यम्॥२९॥
 शान्तिं परां प्राप्य यथा स्थितस्त्वम्
 उत्सृज्य बाणांश्च धनुश्च चित्रम्।
 न त्वेव बीभत्सुरलं नृशंसं
 कर्तुं न पापेऽस्य मनो निविष्टम्॥३०॥
 जह्यान्न धर्मं त्रिदिवस्य हेतोः
 सर्वे तु तस्मान्न हता रणेऽस्मिन्।
 क्षिप्रं कुरुन्याहि कुरुप्रवीर
 विजित्य गाश्च प्रतियातु पार्थः॥३१॥
 सम्मोहनास्त्रप्रतिमोहिताः स्थ
 यूयं न जानीथ धनापहारम्।
 पश्यामि वस्त्राभरणानि राजन्
 विराटपुत्रेण समाहृतानि॥३२॥

नृपेषु सर्वेषु च मोहितेषु
 हन्तुं यदीच्छेत् स हनिष्यतीति।
 तदा तु धर्मात्मतया नृवीरो
 न चाहनद्वो बलभित्तनूजः॥३३॥

भाग्येन युष्मानवधीन्न पार्थः
 सन्धिं कुरूणामनुमन्यमानः।
 तद्यात यूयं सहसैनिकैस्तैर्-
 हतावशिष्टैर्गजसाह्वयं पुरुम्॥३४॥

वैशम्पायन उवाच

दुर्योधनस्तस्य निशम्य वाक्यं
 पितामहस्याऽऽत्महितं प्रशस्य।
 अतीतकामो युधि सोऽत्यमर्षी
 राजा विनिश्चस्य बभूव तूष्णीम्॥३५॥

तद्भीष्मवाक्यं हि निशम्य सर्वे
 धनञ्जयाग्निं च विवर्धमानम्।
 निवर्तनायैव मतिं निदध्युर्-
 दुर्योधनं तं परिरक्षमाणाः॥३६॥

तान्प्रस्थितान्प्रीतमनाः समर्थो
 धनञ्जयः सर्वकुरुप्रवीरः।
 आमन्त्र्य वीरोऽनुययौ मुहूर्तं
 गाण्डीवघोषेण विनद्य लोकम्॥३७॥

तेषामनीकानि निरीक्ष्य पार्थो
 विकीर्णयानध्वजकार्मुकाणि।
 गाण्डीवधन्वा प्रहसन् कुरूणां
 शङ्ख प्रदध्मौ बलवान्बलेन॥३८॥
 ते शङ्खशब्दं तुमुलं निशम्य
 ध्वजस्य शब्दं च ततोऽन्तरिक्षे।
 गाण्डीवशब्देन मुहुर्मुहुस्ते
 भीता ययुः सर्वधनं विहाय॥३९॥
 तानर्जुनो दूरतरं विभज्य
 धनं च सर्वं निखिलं निवर्त्य।
 आपृच्छ तान्दूरमनुप्रयात्वा
 धनञ्जयस्तत्रकुरून्महात्मा।
 गुरूश्च सर्वानभिवाद्य बाणैर्-
 न्यवर्ततोदग्रमनाः शरैः सह॥४०॥
 पितामहं शान्तनवं महात्मा
 द्वाभ्यां शराभ्यामभिवाद्य वीरः।
 द्रोणं कृपं चैव कुरूश्च मान्याञ्
 शरैश्च सर्वानभिवाद्य सङ्गो।
 दुर्योधनस्योत्तमरत्नचित्रं
 चिच्छेद पार्थो मकुटं शरौघैः॥४१॥
 अराजवंशस्य किमर्थमेतन्-
 नित्यं न धार्यं मकुटं त्वयेति।
 सम्पातितं भूमितले सरत्नं
 प्रीतस्ततो मात्स्यसुतो बभूव॥४२॥

धनञ्जयं नागमिव प्रभिन्नं
 विजित्य शत्रून्परिवर्तमानम्।
 गास्ता विजित्याभिमुखं प्रयान्तं
 न शक्नुवन्तः कुरवः प्रयाताः॥४३॥

धनञ्जयं सिंहमिवात्तशस्त्रं
 गा वै विजित्याभिमुखं प्रयान्तम्।
 उदीक्षितुं पार्थिवास्ते न शेकुर्-
 यथैव मध्याह्नगतं हि सूर्यम्॥४४॥

रक्तानि वासांसि च तानि गृह्य
 रणोत्कटो नाग इव प्रभिन्नः।
 जित्वा च वैराटिमुवाच पार्थः
 प्रहृष्टरूपो रथिनां वरिष्ठः॥४५॥

आवर्तयाश्चान्पशवो जितास्ते
 याताः परे प्रैहि पुरं प्रहृष्टः।
 उद्धुष्यतां ते विजयोऽद्य शीघ्रं
 गात्रं तु ते सेवतु माल्यगन्धः।
 माता तु ते नन्दतु बान्धवाश्च
 त्वामद्य दृष्ट्वा समुदीर्णहर्षम्॥४६॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 सप्तष्टितमोऽध्यायः॥६७॥

अष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विजित्य सङ्ग्रामे कुरुगोवृषभेक्षणः।
 समानयामास तदा विराटस्य धनं महत्॥१॥
 गतेषु च प्रभग्नेषु धार्तराष्ट्रेषु सर्वशः।
 वनान्निष्क्रम्य गहनाद्वहवः कुरुसैनिकाः।
 भयात्सन्नस्तमनसः समाजग्मुस्ततस्ततः॥२॥

मुक्तकेशाः प्रदृश्यन्ते स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा।
 क्षुत्पिपासापरिश्रान्ता विदेशस्था विचेतसः।
 ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे पार्थ किं करवामहे॥३॥
 प्राणानन्तर्मनोयातान्प्रयाचिष्यामहे वयम्।
 वयं चार्जुन ते दासा ह्यनुरक्ष्या ह्यनाथकाः॥४॥

अर्जुन उवाच

अनाथान्दुःखितान्दीनान्कृशान्वृद्धान्पराजितान्।
 न्यस्तशस्त्रान्निराशांश्च नाहं हन्मि कृताञ्जलीन्॥५॥
 भवन्तो यान्तु विस्रब्धा निर्भया अमृता यथा।
 मम पादरजोलक्ष्म्या जीवन्तु सुचिरं भुवि॥६॥
 तस्य तामभयां वाचं श्रुत्वा योधाः समागताः।
 आयुः कीर्तियशोभिस्ते तमाशीर्भिरवर्धयन्॥७॥
 ततो निवृत्ताः कुरवो भग्नाश्च दिवमास्थिताः।
 प्रयाताः सर्वतस्तत्र नमस्कृत्य धनञ्जयम्॥८॥

एवं दत्ताभयास्तेन ततो याताः कुरून्प्रति॥९॥

स कर्म कृत्वा परमार्यकर्मा
निहत्य शत्रून्द्विषतां निहन्ता।
यातो महामेघ इवाऽऽतपान्ते
विद्राव्य पार्थः कुरुसैन्यमेकः॥१०॥
तं मात्स्यपुत्रं द्विषतां निहन्ता
वचोऽब्रवीत्सम्परिगृह्य राजन्॥११॥

पितुः सकाशे तव तात सर्वे
वसन्ति पार्था विदितं त्वयेति।
तान्मास्म शंसीर्नगरं प्रविश्य
भीतः प्रणश्येत्स च मत्स्यराजः॥१२॥
मया जिता सा ध्वजिनी कुरूणां
मया हि गावो विजिता द्विषद्भ्यः।
एवं तु कामं नगरं प्रविश्य
त्वमात्मना कर्म कृतं ब्रवीहि॥१३॥

उत्तर उवाच

यत्ते कृतं कर्म न वारणीयं
तत्कर्म कर्तुं मम नास्ति शक्तिः।
न त्वां प्रवक्ष्यामि पितुः सकाशे
यावन्न मां वक्ष्यसि सव्यसाचिन्॥१४॥

वैशम्पायन उवाच

स शत्रुसेनां तरसा विजित्य
 आच्छिद्य सर्वं तु धनं कुरूणाम्।
 श्मशानमागम्य पुनः शमीं ताम्
 अभ्येत्य तस्थौ शरविक्षताङ्गः ॥ १५ ॥

ततः स वह्निप्रतिमो महाकपिः
 सहैव भूतैर्दिवमुत्पपात।
 तथा च माया विहिता बभूव सा
 ध्वजं च सिंहं युयुजे रथे पुनः ॥ १६ ॥

निधाय तच्चायुधमाजिमर्दनः
 कुरूत्तमानामिषुधीन्ध्वजांस्तथा।
 प्रायात्स मात्स्यो नगरं प्रवेष्टुं
 किरीटिना सारथिना महात्मा ॥ १७ ॥

पार्थश्च कृत्वा परमार्यकर्म
 निहत्य शत्रून् द्विषतां निहन्ता।
 विधाय भूयश्च तथैव वेषं
 जग्राह रश्मीन् पुनरुत्तरस्य।
 बृहन्नलारूपमथो विधाय
 प्रायात्य मात्स्यो नगरं प्रवेष्टुम् ॥ १८ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो निवृत्ताः कुरवः प्रभग्राः शममास्थिताः।
 परस्परमवेक्ष्यैव जग्मुस्ते हृतवाससः ॥ १९ ॥

पन्थानमुपसङ्गम्य फल्गुनो वाक्यमब्रवीत्।
 राजपुत्र प्रपद्यस्व धनानीमानि सर्वशः।
 गोकुलानि महाबाहो वीरगोपालकैः सह॥२०॥
 ततोऽपराह्णे यास्यामो विराटनगरं प्रति।
 आश्वास्य पाययित्वा च परिप्लाव्य च वाजिनः॥२१॥
 गच्छन्तु त्वरितं दूता गोपालाः प्रेषितास्त्वया।
 नगरे प्रियमाख्यातुं घोषयन्तु च ते जयम्॥२२॥
 उत्तरस्त्वरमाणोऽथ दूतानाज्ञापयत्ततः।
 वचनादर्जुनस्यैव ह्याचक्षध्वं जयं मम॥२३॥
 मया जिता सा ध्वजिनी कुरूणां
 मया च गावो विजिता द्विषद्भ्यः।
 एवं तु कामं नगरं प्रविश्य
 मयाऽऽत्मना कर्म कृतं ब्रवीत॥२४॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 अष्टषष्टितमोऽध्यायः॥६८॥

एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ६९ ॥

वैशम्पायन उवाच

स विजित्य धनं चापि विराटो वाहिनीपतिः।
 प्राविशन्नगरं हृष्टश्चतुर्भिः सह पाण्डवैः॥१॥
 जित्वा त्रिगर्तान्सङ्ग्रामे गाश्चैवानाय्य केवलाः।
 अशोभत महाराजः सह पार्थैः श्रिया वृतः॥२॥

तमासनगतं वीरं सुहृदां प्रीतिवर्धनम्।

तपतस्थुः प्रकृतयः समन्ताद्वाह्मणैः सह॥३॥

सभाजितः सभासद्भिः प्रतिनन्द्य स मत्स्यराट्।

विसर्जयामास तदा द्विजांश्च प्रकृतीस्तथा॥४॥

ततः स राजा मात्स्यानां विराटो वाहिनीपतिः।

प्रविश्यान्तःपुरं रम्यं स्त्रीशतैरुपशोभितम्।

उत्तरं तत्र नापश्यत्क्व यात इति चाब्रवीत्॥५॥

आचख्युस्तत्र संहृष्टाः स्त्रियः कन्याश्च वेश्मनि।

अन्तःपुरचराश्चैव कुरुभिर्गोधनं हृतम्॥६॥

ताञ्जेतुमभिसंरब्ध एक एवातिसाहसात्।

बृहन्नलासहायश्च निर्यातः पृथिवीञ्जयः॥७॥

उपयातानतिरथान्द्रोणं शान्तनवं कृपम्।

कर्णं दुर्योधनं चैव द्रोणपुत्रं च षड्रथान्॥८॥

ततो विराटः परमाभितप्तः

पुत्रं निशम्यैकरथेन यातम्।

बृहन्नलासारथिमाजिमर्दनं

प्रोवाच सर्वानथ मन्त्रिमुख्यान्॥९॥

गवां शतसहस्राणि अभिभूय ममात्मजम्।

कुरवः कालयन्ति स्म सर्वे युद्धविशारदाः॥१०॥

तस्माद्गच्छतु मे योधा बलेन महता वृताः।

उत्तरस्य परीप्सार्थं ये त्रिगर्तैरविक्षताः॥११॥

वैशम्पायन उवाच

हयांश्च नागांश्च रथांश्च शीघ्रं
वादित्रसङ्घांश्च ततः प्रभूतान्।
प्रस्थापयामास सुतस्य हेतोर्-
विचित्रचित्राभरणोपपन्नान् ॥१२॥

एवं स राजा मात्स्यानां महानक्षौहिणीपतिः।
व्यादिदेशाथ स क्षिप्रं वाहिनीं चतुरङ्गिणीम् ॥१३॥

कुमारमाशु जानीत यदि जीवति वा न वा।
यस्य यन्ता गतः षण्डो मन्येऽहं स न जीवति ॥१४॥

तमब्रवीद् धर्मसुतो विराटम्
आर्तं विदित्वा कुरुभिः प्रतप्तम्।
बृहन्नला सारथिश्चेन्नरेन्द्र
परे न नेष्यन्ति तवाद्य गाश्च ॥१५॥

सर्वान्महीपान्सहितान्कुरूंश्च
तथैव देवासुरनागयक्षान्।
अलं विजेतुं समरे सुतस्ते
अनुष्ठितः सारथिना हि तेन ॥१६॥

सर्वथा कुरवश्चापि ये चान्ये वसुधाधिपाः।
त्रिगर्तान्निर्जिताञ्श्रुत्वा न स्थास्यन्ति कथञ्चन ॥१७॥

वैशम्पायन उवाच

अथोत्तरेण प्रहिता दूतास्ते शीघ्रगामिनः।
विराटनगरं प्राप्य जयं प्रावेदयंस्तदा ॥१८॥

राजानं वृतमाचख्युर्मन्त्रिभिर्जयमुत्तमम्।
 पराजयं कुरूणां च उपायान्तं तथोत्तरम्॥१९॥
 सर्वा विनिर्जिता गावः कुरवश्च पराजिताः।
 उत्तरः सह सूतेन कुशली च परन्तपः॥२०॥

कङ्क उवाच

दिष्ट्या ते निर्जिता गावः कुरवश्च पराजिताः।
 दिष्ट्या ते विजयी पुत्रः श्रूयते पार्थिवर्षभः॥२१॥
 नाद्भुतं त्विह मन्येऽहं यत्ते पुत्रोऽजयत्कुरून्।
 ध्रुव एव जयस्तस्य यस्य यन्ता बृहन्नला॥२२॥
 देवेन्द्रसारथिश्चैव मातलिः ख्यातविक्रमः।
 कृष्णस्य सारथिश्चैव न बृहन्नलया समौ॥२३॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विराटो नृपतिः सम्प्रहृष्टतनूरुह।
 श्रुत्वा तु विजयं तस्य कुमारस्यामितौजसः।
 सन्तोषयित्वा दूतांस्तान्धनरत्नैश्च सर्वशः॥२४॥
 गते त्वनुजने तस्मिन्दूतवाक्यं निशम्य च।
 उत्तरस्य जयात्प्रीतो विराटः प्रत्यभाषत॥२५॥
 राजमार्गाः क्रियन्तां वै पताकाभिरलङ्कृताः।
 पुष्पोपहारैरर्च्यन्तां देवताश्चापि सर्वशः॥२६॥
 कुमारा योधमुख्याश्च गणिकाश्च स्वलङ्कृताः।
 वादित्राणि च सर्वाणि प्रत्युद्यान्तु सुतं मम॥२७॥

भवन्तु ते लब्धजये सुते मे
 पौराश्च मर्त्याश्च परे च नार्यः।
 ते शुक्लवस्त्राः प्रभवन्तु मार्गे
 सुगन्धमाल्याभरणाश्च नार्यः॥२८॥

भजन्तु सर्वा गणिकाः सुतं मे
 नार्यश्च कन्याः सहसैनिकाश्च।
 स्वलङ्कृतास्ताः सुभगाः सुवेषाः
 पुत्रस्य पन्थानमनुव्रजन्तु॥२९॥

घण्टापणवकाः शीघ्रं मत्तमारुह्य कुञ्जरम्।
 शृङ्गाटकेषु सर्वेषु समाख्यान्तु जयं मम॥३०॥

उत्तरा च कुमारीभिर्बह्वाभरणभूषिता।
 सखीं विजितसङ्ग्रामां प्रत्युद्यातु बृहन्नलाम्॥३१॥

श्रुत्वा तु वचनं तस्य पार्थिवस्य महात्मनः।
 तथैव चक्रुः संहृष्टाः पौराः स्वस्तिकपाणयः॥३२॥

सूताश्च सर्वे सहमागधाश्च
 हृष्टा विराटस्य पुरे जनौघाः।
 भेर्यश्च तूर्याणि च वारिजाश्च
 वेपैः परार्ध्यैः प्रमदाजनाश्च॥३३॥

वन्दिप्रवादाः पणवादिकाश्च
 तथैव वाद्यानि च वंशशब्दाः।
 कांस्यं सतालं मधुरं च गीतम्
 आदाय नार्यो नगरान्निरीयुः॥३४॥

प्रत्युद्ययुः पुत्रमनन्तवीर्यं

ते ब्राह्मणाः शान्तिपराः प्रधानाः।

स्वाध्यायवेदाध्ययनक्रमज्ञाः

स्वस्तिक्रियागीतजपप्रधानाः ॥३५॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि

एकोनसप्ततितमोऽध्यायः॥६९॥

सप्ततितमोऽध्यायः ॥७०॥

वैशम्पायन उवाच

प्रस्थाप्य सेनां कन्याश्च गणिकाश्च स्वलङ्कृताः।

मत्स्यराजो महाराजः प्रहृष्ट इदमब्रवीत्॥१॥

त्रिगर्ताः कुरवः सर्वे सङ्ग्रामे निर्जिता मया।

प्रविश्यान्तःपुरं हृष्टा द्यूतं दीव्याम ब्राह्मण॥२॥

अक्षानाहर सैरन्धि आसनं चोपकल्पय।

आदाय व्यजनं त्वं च पार्श्वतोऽनन्तरा भव॥३॥

तं तथावादिनं दृष्ट्वा पाण्डवः प्रत्यभाषत।

न देवितव्यं हृष्टेन कितवेनेति नः श्रुतम्॥४॥

न त्वामद्य मुदा युक्तमहं देवितुमुत्सहे।

प्रियं तु ते चिकीर्षामि वर्ततां यदि रोचते।

द्यूतं कर्तुं न वाञ्छामि नरेन्द्र जनसंसदि॥५॥

विराट उवाच

स्त्रियो गावो हिरण्यं च यच्चान्यद्वसु किञ्चन।

न मे किञ्चित्त्वया कार्यमन्तरेणापि देवितम्॥६॥

कङ्क उवाच

किं ते द्यूतेन राजेन्द्र बहुदोषेण मानद।
 देवने बहवो दोषास्तस्मात्तत्परिवर्जयेत्॥७॥
 श्रुतो वा यदि वा दृष्टो धर्मराजो युधिष्ठिरः।
 स राज्यं धनमक्षय्यं पणमेकमन्यत॥८॥
 कृष्णां च भार्यां दयितां भ्रातृश्च त्रिदशोपमान्।
 निःसंशयं स कितवः पश्चात्तप्यति पाण्डवः॥९॥
 विविधानां च रत्नानां धनानां च पराजये।
 अभीप्सितविनाशश्च वाक्पारुष्यमनन्तरम्॥१०॥
 अविश्वास्यं बुधैर्नित्यमेकाहा द्रव्यनाशनम्।
 द्यूते हारितवान्सर्वं तस्माद्द्यूतं न रोचये॥११॥
 अथवा मन्यसे राजन्दीव्याव यदि रोचते।
 एवमाभाष्य वाक्यैस्तु क्रीडतस्तौ नरोत्तमौ॥१२॥
 प्रवर्तमाने द्यूते तु मात्स्यः पाण्डवमब्रवीत्॥१३॥
 पश्य पुत्रेण मे युद्धे तादृशाः कुरवो जिताः।
 कुरवोऽतिरथाः सर्वे देवैरपि सुदुर्जयाः॥१४॥
 ततोऽब्रवीद्धर्मराजो द्यूते मात्स्यं युधिष्ठिरः।
 दिष्ट्या ते विजिता गावः कुरवश्च पराजिताः॥१५॥
 अत्यद्भुततमं मन्ये उत्तरश्चेत्कूरुञ्जयेत्।
 यन्ता बृहन्नला यस्य स कथञ्चिद्विजेष्यते॥१६॥
 ततो विराटः क्षुभितो मन्युना च परिप्लुतः।
 उवाच वचनं क्रुद्धः परिव्राजमनन्तरम्॥१७॥

तादृशेन तु योधेन महेष्वासेन धीमता।
कुरवो निर्जिता युद्धे तत्र किं ब्राह्मणाद्भुतम्॥१८॥

कङ्क उवाच

यन्ता तथाविधो यस्य रथे तिष्ठति वीर्यवान्।
यदि तद्दुष्करं कुर्यात्तर किं नाद्भुतं भवेत्॥१९॥

विराट उवाच

समं षण्डेन मे पुत्रं ब्रह्मबन्धो प्रशंससि।
वाच्यावाच्यं न जानीषे नूनं मामवमन्यसे॥२०॥
पुमांसो बहवो दृष्टाः सूताश्च बहवो मया।
विक्रम्य यन्ता योद्धा च न मे दृष्टः कदाचन॥२१॥
विप्रियं न चरेद्राज्ञामनुकूलं प्रियं वदेत्।
आचरन्विप्रियं राज्ञां न जातु सुखमेधते॥२२॥
वयस्यत्वात् तु ते सर्वमपराधमिमं क्षमे।
नेदृशीं प्रवदर्वाचं यदि जीवितुमिच्छसि॥२३॥

वैशम्पायन उवाच

ततोऽब्रवीत्पुनः कङ्कः प्रहस्य कुरुवर्धनः।
बृहन्नलाया राजेन्द्र धुष्यतां नगरे जयः॥२४॥
उत्तरेण तु सारथ्यं कृतं नूनं भविष्यति।
निमित्तं किञ्चिदुत्पन्नं तर्कश्चापि दृढो मम।
यतो जानामि राजेन्द्र नान्यथा तद्भविष्यति॥२५॥
कुरवोऽपि महावीर्या देवैरपि सुदुर्जयाः।
ससोमवरुणादित्यैः सयक्षेशहुताशनैः॥२६॥

यत्र शान्तनवो भीष्मो द्रोणकर्णौ सुदुर्जयौ।
 अश्वत्थामा विकर्णश्च सोमदत्तो जयद्रथः॥२७॥
 भूरिश्रवाः शलो भूरिर्जलसन्धिश्च वीर्यवान्।
 दुर्योधनो दुष्प्रसहो दुःशासनविविंशती॥२८॥

वृषसेनोऽश्ववेगश्च वायुवेगसुवर्चसौ।
 बाह्लीकः शूरसेनश्च युयुत्सुश्च परन्तपः॥२९॥

सौबलः शकुनिश्चैव द्युमत्सेनश्च साल्वराट्।
 अन्ये च बहवः शूरा नानाजनपदेश्वराः॥३०॥

कृपेणाचार्यमुख्येन सहिताः कुरवो नृपाः।
 सञ्जकार्मुकनिस्त्रिंशा रथिनो रथयूथपाः।
 अन्ये चैव महावीर्या राजपुत्रा महारथाः॥३१॥

मरुद्गणैः परिवृतः साक्षादपि पुरन्दरः।
 तद्वलं न जयेत्क्रुद्धो भीष्मद्रोणादिभिर्वृतम्॥३२॥

कस्तद्वृहन्नलादन्यो मनुष्यः प्रतियोत्स्यति।
 यस्य बाहुबले तुल्यो न भविष्यति कश्चन॥३३॥

अतीव समरं दृष्ट्वा हर्षो यस्याभिवर्धते।
 किमेवं पुरुषो लोको दिवि वा भुवि विद्यते॥३४॥

वैशम्पायन उवाच

तेन सङ्क्षुभितो राजा दीर्यमाणेन चेतसा।
 अब्रवीद्वचनं क्रूरमजानन्वै युधिष्ठिरम्॥३५॥

कङ्क मा ब्रूहि मे वाक्यं प्रतिकूलं द्विजोत्तम।
 बहुशः प्रतिषिद्धस्त्वं न च वाचं नियच्छसि॥३६॥

नियन्ता चेन्न विद्येत न कश्चिद्धर्ममाचरेत्।
इति प्रक्षुभितो राजा सोऽक्षेणाभ्यहनद्वृशम्॥३७॥

तस्य तक्षकभोगाभं बाहुमुत्क्षिप्य दक्षिणम्।
विराटः प्राहनत्क्रुद्धः कर्णमाश्रित्य दक्षिणम्॥३८॥

मुखे युधिष्ठिरं कोपान्मैवमित्यवभर्त्सयन्।
बलवत्प्रतिविद्धस्य नस्तः शोणितमास्रवत्॥३९॥

अक्षेणाभिहतो राजा विराटेन युधिष्ठिरः।
तूष्णीमासीन्महाबाहुः कृष्णां पश्यन्सुदुःखिताम्॥४०॥

तस्य रक्तोत्पलनिभं शिरसः शोणितं तदा।
प्रावर्तत महाबाहोरभिघातान्महात्मनः॥४१॥

तदप्राप्तं महीं पार्थः पाणिभ्यां समधारयत्।
अवैक्षत च धर्मात्मा द्रौपदीं पार्श्वतः स्थिताम्॥४२॥

सा वेदनामभिज्ञाय भर्तुश्चित्तवशानुगा।
सा विषण्णा च भीता च क्रुद्धा च द्रुपदात्मजा॥४३॥

बाष्पं नियम्य कृच्छ्रेण भर्तुर्निःश्रेयसैषिणी।
उत्तरीयेण सूक्ष्मेण तूर्णं जग्राह शोणितम्॥४४॥

निगृह्य रक्तं वस्त्रेण सैरन्ध्री दुःखमोहिता।
सौवर्णं गृह्य भृङ्गारं शोणितं तदपामृजत्।
युधिष्ठिरस्य राजेन्द्र द्रुपदेन्द्रसुता तदा॥४५॥

विराट उवाच

सैरन्ध्रि किमिदं रक्तमुत्तरीयेण गृह्यते।
कोऽत्र हेतुर्विशालाक्षि तन्ममाचक्ष्व तत्त्वतः॥४६॥

सैरन्ध्र्युवाच

रक्तबिन्दूनि यावन्ति कङ्कस्य धरणीतले।
 तावद्वर्षाणि राष्ट्रे ते अनावृष्टिर्भविष्यति॥४७॥
 एतन्निमित्तं मात्स्येन्द्र कङ्कस्य रुधिरं मया।
 गृहीतमुत्तरीयेण विनाशो मा भवेत्तव॥४८॥
 यतीशं यो विहन्येत तस्यायुर्विनशिष्यति।
 यो यतीशं नियम्येत सहस्रं यातना यमे॥४९॥
 यतौ रक्तं दर्शयति यावत्पांसुरगृह्यत।
 तावन्तः पितृलोकस्थाः पितरः प्रपतन्त्यधः॥५०॥
 इति ज्ञात्वा विराटेन्द्र धृतं रक्तं च वाससा।
 मया तव हितार्थाय त्वयि प्रणयकारणात्॥५१॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 सप्ततितमोऽध्यायः॥७०॥

एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥७१॥

जनमेजय उवाच

युद्धं तु मानुषं द्रष्टुमागतास्त्रिदशाः पुरा।
 किमकुर्वन्त ते पश्चात्कथयस्व ममानघ॥१॥

वैशम्पायन उवाच

वासवप्रमुखाः सर्वे देवाः सर्षिपुरोगमाः।
 यक्षगन्धर्वसङ्घाश्च गणा अप्सरसां तथा॥२॥

युद्धं तु मानुषं दृष्ट्वा कुरूणां फल्गुनस्य च।
एकस्य च बहूनां च रौद्रमत्युग्रदर्शनम्॥३॥

अस्त्राणामथ दिव्यानां प्रयोगानथ सङ्ग्रहान्।
लघु सुष्ठु च चित्रं च कृतीनां च प्रयत्नतः॥४॥

भीष्मं शारद्वतं द्रोणं कर्णं गाण्डीवधन्वना।
जितानन्यान्भूमिपालान्दृष्ट्वा जग्मुर्दिवौकसः॥५॥

सर्वे ते परितुष्टाश्च प्रशस्य च मुहुर्मुहुः।
असङ्गगतिना तेन विमानेनाऽऽशुगामिना।
प्रतिजग्मुरसङ्गास्ते त्रिदिवं च दिवौकसः॥६॥

कुरवो निर्जिताः सर्वे भीष्मद्रोणकृपादयः।
अजय्यास्त्रिदशैः सर्वैः सेन्द्रैः सर्वैः सुरासुरैः।
पार्थेनैकेन सङ्ग्रामे विस्मयो नो महानहो॥७॥

कस्मिन्मुहूर्ते सञ्जातः कस्य धर्मस्य वा फलम्॥८॥

किमाश्चर्यं फल्गुनेऽस्मिन्यो रुद्रेण न्ययोधयत्।
निवातकवचानाजौ यस्त्रिंशत्कोटिसम्मितान्॥९॥

तस्य चैतत्किमाश्चर्यं स्तुवन्त इति ते सुराः।
जग्मुः सुरालयं हृष्टा विस्मयाविष्टचेतसः॥१०॥

कुरवोऽर्जुनबाणैश्च ताडिताः शरविक्षताः।
कुरूनभिमुखां याताः समग्रबलवाहनाः॥११॥

विराटनगराच्चैव गजाश्वरथसङ्कुलाः।
योधैः क्षत्रियदायादैर्बलवद्भिरधिष्ठिताः॥१२॥

विराटप्रहिता सेना नगराच्छीघ्रयायिनी।
 उत्तरं सह सूतेन प्रत्ययात्तमरिन्दमम्॥१३॥
 तस्मिंस्तूर्यशताकीर्णे हस्त्यश्वरथसङ्कुले।
 प्रहर्षः स्त्रीकुमाराणां तुमुलः समपद्यत॥१४॥
 अर्जुनस्तु ततो दृष्ट्वा सैन्यरेणुं समुत्थितम्।
 सैन्यध्वजं निशम्याथ वैराटिं समभाषत॥१५॥
 नगरे तुमुलः शब्दो रेणुश्चाऽऽक्रमते नभः।
 किं नु खल्वपयातास्ते कुरवो नगरं गताः॥१६॥
 ते चैव निर्जिताऽस्माभिर्महेष्वासाः सुतेजसः।
 आमुश्च कवचं वीर चोदयस्व च वाजिनः।
 जवेनाभिप्रपद्यस्व विराटनगरं प्रति॥१७॥
 न तावत्तलनिर्घोषं गाण्डीवस्य च निस्वनम्।
 ध्वजं वा दर्शयिष्यामि अथवा स्वजनो भवेत्॥१८॥

उत्तर उवाच

सेनाग्रमेतन्मात्स्यानां गणिकाश्च स्वलङ्कृताः।
 कन्या रथेषु दृश्यन्ते योधा विविधवाससः॥१९॥
 उत्तरामत्र पश्यामि सखीभिः परिवारिताम्।
 अनीकिन्यः प्रदृश्यन्ते हस्तिनोऽश्वाश्च वर्मिताः॥२०॥
 रथिनश्च पदाताश्च बहवो न च शस्त्रिणः।
 विराटवचनात्सर्वे संहृष्टाः प्रतिभान्ति मे।
 न च मेऽत्र प्रतीघातश्चित्तस्य स्वजने यथा॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

ततः शीघ्रं समासाद्य उत्तरं स्वजनो बहु।
परस्परममित्रघ्नं सस्वजे तं समागतम्॥२२॥

जना ऊचुः

प्रीतिमान्पुरुषव्याघ्रो हर्षयुक्तः पुनः पुनः।
दिष्ट्या जयसि भद्रं ते दिष्ट्या सूतो बृहन्नलाः।
दिष्ट्या सङ्ग्राममागम्य भयं तव न किञ्चन॥२३॥

उत्तर उवाच

अजैषीदेष ताञ्जिष्णुः कुरूनेकरथो रणे।
एतस्य बाहुवीर्यं तद्येन गावो जिता मया।
कुरवो निर्जिता यस्मात् सङ्ग्रामेऽमिततेजसः॥२४॥
अकार्षीदेष तत्कर्म देवपुत्रोपमो युवा।
एष तत्पुरुषव्याघ्रो विक्षोभ्य कुरुमण्डलम्।
गावः प्रसह्य विजिता रणे मां चाभ्यपालयत्॥२५॥

वैशम्पायन उवाच

उत्तरस्य वचः श्रुत्वा शंसमानस्य चार्जुनम्।
चोदिता राजपुत्रेण जयं मङ्गलवादिनः॥२६॥
ततो गन्धैश्च माल्यैश्च धूपैश्च वसुसम्भृतैः।
कन्याः पार्थममित्रघ्नं किरन्त्यः समपूजयन्॥२७॥
आपूर्यमाणो माल्यैश्च गन्धैश्च विविधैः शुभैः।
सम्पूज्यमानो लोकेन नगरद्वारमागमत्॥२८॥

भेर्यश्च तूर्याणि च वेणवश्च
 विचित्रवेषाः प्रमदाजनाश्च।
 पुरो विराटस्य महाबलस्य
 निष्क्रम्य भूमिञ्जयमभ्यनन्दन् ॥ २९ ॥
 प्रशस्यमानस्तु जयेन तत्र
 पुत्रो विराटस्य न हृष्यति स्म।
 सम्भाष्यमाणस्तु जयेन तत्र
 सोऽन्तर्मनाः पाण्डवमीक्षमाणः ॥ ३० ॥
 पुत्र्यै विराटस्य ततो वराणि
 वस्त्राण्यदात्पाण्डुसुतः सखीभ्यः।
 सभाजयंश्चापि समागतास्ता
 दृष्ट्वा जयं तच्च बलं कुमार्यः ॥ ३१ ॥
 ॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७१ ॥

द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७२ ॥

वैशम्पायन उवाच

सभाज्यमानः पौरैश्च स्त्रीभिर्जानपदैरपि।
 आसाद्यान्तःपुरद्वारं पित्रे सम्प्रत्यवेदयत् ॥ १ ॥
 ततो द्वाःस्थः समासाद्य प्रणिपत्य कृताञ्जलिः।
 वर्धयित्वा जयाशीर्भिरिदं वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥
 राजन्पृथुयशस्तुभ्यं जित्वा शत्रून्समागतः।
 उत्तरः सह सूतेन द्वारि तिष्ठति वारितः ॥ ३ ॥

कुमारो योधमुख्यैश्च गणिकाभिश्च संवृतः।
पौरजानपदैर्युक्तः पूज्यमानो जयाशिषाः॥४॥

ततो हृष्टो महीपालः क्षत्तारमिदमब्रवीत्।
प्रवेशयोभौ तौ तूर्णं दर्शनेप्सुरहं तयोः॥५॥

क्षत्तारं कुरुराजस्तु शनैः कर्णं उपाजपत्।
उत्तरः प्रविशत्वेको न प्रवेश्या बृहन्नला॥६॥

एतस्य हि महाबाहोर्व्रतं नित्यं महात्मनः।
यो ममाङ्गे व्रणं कुर्याच्छोणितं वा प्रदर्शयेत्।
अन्यत्र सङ्ग्रामगतान्न स जीवेत्कथञ्चन॥७॥

व्यक्तं भृशं सुसङ्कुद्धो मां दृष्ट्वैव सशोणितम्।
विराटमिह सामात्यं हन्यात्सबलावाहनम्॥८॥

इन्द्रं वाऽपि कुबेरं वा यमं वा वरुणं तथा।
मम शोणितकर्तारं मृद्नीयात्किं पुनर्नरम्॥९॥

क्षणमात्रं तु तत्रैव द्वारि तिष्ठतु वीर्यवान्।
इति प्रोवाच धर्मात्मा युधिष्ठिर उदारधीः॥१०॥

इत्युक्त्वा क्षमया युक्तो धर्मराजो घृणान्वितः।
सभायां सह मात्स्येन तूष्णीमुपविवेश ह॥११॥

ततो राजसुतो ज्येष्ठः प्राविशत्पृथिवीञ्जयः।
ववन्दे स पितुः पादौ कङ्कं चाप्युपतिष्ठत॥१२॥

पश्यन्युधिष्ठिरं दृष्ट्वा वक्रया चरणौ पितुः।
अभिवाद्य ततो दृष्ट्वा कङ्कस्य रुधिरप्लुतम्।
हृदयेऽदह्यत तदा मृत्युग्रस्त इवोत्तरः॥१३॥

ततो रुधिरसिक्ताङ्गमनेकाग्रमनागसम्।
 भूमावेकान्त आसीनं सैरन्ध्या समुपासितम्।
 ततः पप्रच्छ राजानं त्वरमाण इवोत्तरः॥१४॥
 केनायं ताडितः कङ्कः केन पापमिदं कृतम्।
 को वा जिगमिषुर्मृत्युं केन स्पृष्टः पदोरगः॥१५॥
 श्रोत्रियो ब्राह्मणश्रेष्ठ इन्द्रासनरतिक्षमः।
 पूजनीयोऽभिवाद्यश्च न प्रबाध्योऽयमीदृशः॥१६॥

वैशम्पायन उवाच

स पुत्रस्य वचः श्रुत्वा विराटो राष्ट्रवर्धनः।
 प्रत्युवाचोत्तरं वाक्यं साध्वसाद्धस्तमानसः॥१७॥
 पुत्र ते विजयं श्रुत्वा प्रहृष्टोऽहं मुदा भृशम्।
 अक्षक्रीडनयाऽनेन कालक्षेपमकारिषम्॥१८॥
 तत्राजयत्कुरून्सर्वानुत्तरो राष्ट्रवर्धनः।
 इत्युक्तं हि मया पुत्र नेति कङ्को बृहन्नला।
 अजयत्सा कुरून्सर्वानिति मामब्रवीन्मुहुः॥१९॥
 प्रशंसिते मया पुत्र विजये तव विश्रुते।
 बृहन्नलाया विजयं कङ्कोऽस्तुवत वै रुषा॥२०॥
 मया प्रशस्यमाने तु त्वयि षण्डं प्रशंसति।
 बृहन्नलाप्रशंसाभिरभ्यसूयमहं तदा।
 ताडितोऽयं मया पुत्र दुरात्मा शत्रुपक्षकृत्॥२१॥
 ताडितोऽयं यतिः कङ्क इत्युक्तं तद्वचोत्तरः।
 श्रुत्वा पितुर्भृशं क्रुद्धः पितरं वाक्यमब्रवीत्॥२२॥

अकार्यं ते कृतं राजन्क्षिप्रमेष प्रसाद्यताम्।
 मा त्वा ब्रह्मविषं घोरं समूलमुपनिर्दहेत्॥२३॥
 यावन्न क्षयमायाति कुलं सर्वमशेषतः।
 स्फीतं वृद्धं च मात्स्यानामयं तावत्प्रसाद्यताम्॥२४॥
 प्रणम्य पादयोरस्य दण्डवत्क्षितिमण्डले।
 प्रगृह्य पादौ पाणिभ्यामयं तावत्प्रसाद्यताम्॥२५॥
 दक्षेण पाणिना स्पृष्ट्वा शपे त्वां क्षपितं मया।
 इति यावद्वदेत्कङ् अयं तावत्प्रसाद्यताम्॥२६॥
 स पुत्रस्य वचः श्रुत्वा विराटः साध्वसाकुलः।
 क्षमयामास कौन्तेयं छत्रं ब्राह्मणवर्चसा॥२७॥
 क्षमयन्तं तु राजानं पाण्डवः प्रत्यभाषत।
 चिरं क्षान्तं मया राजन्मन्युर्मम न विद्यते॥२८॥
 यदि स्म तत्पतेद्भूमौ रुधिरं मम पार्थिव।
 सराष्ट्रस्त्वमिहोच्छेदमापद्येथा नरर्षभ॥२९॥
 न दूषयामि राजेन्द्र यस्तु हन्याददूषकम्।
 फलं तस्य महाराज क्षिप्रं दारुणमाप्नुयात्॥३०॥

वैशम्पायन उवाच

शोणिते तु व्यतिक्रान्ते प्रविवेश बृहन्नला।
 अभिवाद्य महाराजं कङ्कं चाप्युपतिष्ठत॥३१॥
 क्षमयित्वा तु कौरव्यं रणादुत्तरमागतम्।
 परिष्वज्य दृढं राजा प्रवेश्य भवनोत्तमम्।
 प्रशशंस ततो मात्स्यः शृण्वतः सव्यसाचिनः॥३२॥

विराट उवाच

त्वया दायादवानस्मि कैकेयीनन्दिवर्धन।
त्वया मे सदृशः पुत्रो न भूतो न भविष्यति॥३३॥

पदं पदसहस्रेण यश्चरन्नापराधुयात्।
तेन कर्णेन ते तात कथमासीत्समागमः॥३४॥

रणे यं प्रेक्ष्य सीदन्ति हृतवीर्यपराक्रमाः।
कृपेन तेन ते तात कथमासीत्समागमः॥३५॥

यस्य तद्विश्रुतं लोके महद्वृत्तमनुत्तमम्।
पितुः कृते कृतं घोरं ब्रह्मचर्यमनुत्तमम्॥३६॥

योऽयोधीत्समरे रामं जामदग्न्यं प्रतापिनम्।
भीष्मोऽसौ पुरुषव्याघ्र न च युद्धे पराजितः॥३७॥

पराक्रमी च दुर्धर्षो विद्वान्शूरो जितेन्द्रियः।
दृढवेधी क्षिप्रकारी विश्रुतः सर्वकर्मसु॥३८॥

तेन ते सह भीष्मेण कुरुवृद्धेन संयुगे।
युद्धमासीत्कथं तात सर्वमेतद्वीहि मे॥३९॥

पर्वतं यो विनिर्भिन्द्याद्राजपुत्रो वरेषुभिः।
दुर्योधनेन ते तात कथमासीत्समागमः॥४०॥

आचार्यो वृष्णिरीराणां पाञ्चालानां च यः प्रभुः।
कुरूणां पाण्डवानां च सर्वक्षत्रस्य यो गुरुः॥४१॥

सर्वशस्त्रभृतां श्रेष्ठः सर्वलोकेषु विश्रुतः।
तेन द्रोणेन ते तात कथमासीत्समागमः॥४२॥

आचार्यपुत्रो यः शूरो द्रोणादनवमो रणे।
 तेन वीरेण ते तात कथमासीत्समागमः॥४३॥
 सर्वे चैव महावीर्या धार्तराष्ट्रा महारथाः।
 तैस्तैर्वीरैश्च ते तात कथमासीत्समागमः॥४४॥

उत्तर उवाच

न मया निर्जिता गावो न मया कुरवो जिताः।
 कृतं च कर्म तत्सर्वं देवपुत्रेण केनचित्॥४५॥
 स हि भीतं द्रवन्तं मां भीष्मद्रोणमुखान्कुरून्।
 दृष्ट्वा विषण्णं सङ्ग्रामे देवपुत्रो न्यवारयत्॥४६॥
 स हि तिष्ठन्नथोपस्थे वज्रपाणिनिभो युवा।
 तेन ते निर्जिता गावस्तेन ते कुरवो जिताः॥४७॥
 तस्य तत्कर्म वीरस्य न मया तात तत्कृतम्।
 स हि शारद्वतं द्रोणं द्रोणपुत्रं च वीर्यवान्।
 सूतपुत्रं च भीष्मं च चकार विमुखाञ्शरैः॥४८॥
 दुर्योधनं च समरे प्रभिन्नमिव कुञ्जरम्।
 प्रभग्नमब्रवीद्धीतं राजपुत्रं महाबलम्॥४९॥
 न हास्तिनपुरे त्राणं तव पश्यामि किञ्चन।
 न हास्तिनपुरे भोगा भोक्तुं शक्याः पलायता॥५०॥
 व्यायामेन परीप्सस्व जीवितं कौरवात्मज।
 न मोक्ष्यसे पलायंस्त्वं लोके युद्धमना भव।
 पृथिवीं भोक्ष्यसे जित्वा हतो वा स्वर्गमाप्स्यसि॥५१॥

स निवृत्तो नरव्याघ्रो मुञ्चन्वज्रनिभाञ्जरान्।
 सचिवैः संवृतो राजा भीष्मद्रोणकृपादिभिः।
 ततो मे रोमहर्षोऽभूदूरुस्तम्भश्च मेऽभवत्॥५२॥

यदभूद्धनसङ्काशमनीकं व्यधमच्छरैः।
 तत्प्रणुद्य रथानीकं सिंहदर्पसमो युवा।
 तान् कुरुन् द्रावयद् राजन् रणे नाग इव श्वसन्॥५३॥

एकेन तेन शूरेण षड्रथाः परिनिर्जिताः।
 शार्दूलेनेव मत्तेन मृगास्तृणचरा यथा॥५४॥

हयानां च गजानां च शूराणां च धनुष्मताम्।
 निहतानि सहस्राणि भग्ना च कुरुवाहिनी॥५५॥

सूतपुत्रं शतैर्विद्धा हयान्हत्वा महारथः।
 अस्त्रेण मोहयित्वा तं रक्तवस्त्रं समाददे॥५६॥

चतुर्भिः पुनरानर्च्छद्भीष्मं शान्तनवं शरैः।
 स तं विद्धा हयांश्चाऽऽशु नास्य वस्त्रं समाददे॥५७॥

दुर्योधनं च बलवान्बाणैर्विव्याध सप्तभिः।
 तं स विद्धा हयांश्चास्य पीतवस्त्रं समाददे॥५८॥

द्रोणं कृपं च बलवान्सोमदत्तं जयद्रथम्।
 भूरिश्रवसमिन्द्राभं शकुनिं च महारथम्॥५९॥

त्रिभिस्त्रिभिः स विद्धा तु दुःशासनमुखानपि।
 विविधानि च वस्त्राणि महार्हाण्याजहार सः॥६०॥

द्वाभ्यां शराभ्यां विद्धाऽथ तथाऽऽचार्यसुतं रणे।
 चापं छित्त्वा विकर्णस्य नीले चादत्त वाससी॥६१॥

विराट उवाच

क्व स वीरो महाबाहुर्देवपुत्रो महायशाः।
 यो ममामोचयत्पुत्रं कुरुभिर्ग्रस्तमाहवे॥६२॥
 इच्छामि तममित्रघ्नं दुष्टुमर्चितुमेव च।
 येन मे त्वं च गावश्च मोक्षिता देवसूनुना॥६३॥
 तस्मै दास्यामि तां पुत्रीं ग्रामांश्चैव तु हाटकान्।
 स्फुरितं कटिसूत्रं च स्त्रीसहस्रशतानि च॥६४॥

उत्तर उवाच

अन्तर्धानं गतस्तात देवपुत्रः प्रतापवान्।
 अद्य श्वो वा परश्वो वा मन्ये प्रादुर्भविष्यति॥६५॥

वैशम्पायन उवाच

एवमाख्यायमानस्तु छत्रं सत्रेण पाण्डवम्।
 वसन्तं तं तु नाज्ञासीद् विराटः पार्थमर्जुनम्॥६६॥
 ततः पार्थोऽभ्यनुज्ञातो विराटेन महात्मना।
 सह पुत्रेण मात्स्यस्य मन्त्रयित्वा धनञ्जयः॥६७॥
 इत्येवं ब्रूहि राजानं विराटं समुपस्थितम्।
 इत्युक्त्वा सहसा पार्थः प्रविश्यान्तःपुरं शुभम्।
 ददौ वस्त्राणि रन्तानि विराटदुहितुः स्वयम्॥६८॥
 उत्तरा तु महार्हाणि वस्त्राण्याभरणानि च।
 प्रगृह्य तानि सर्वाणि प्रीता सानुचराऽभवत्॥६९॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 द्विसप्ततितमोऽध्यायः॥ ७२॥

त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७३ ॥

वैशम्पायन उवाच

प्रदाय वस्त्राणि किरीटमाली
 विराटगेहे मुदितः सखीभ्यः।
 कृत्वा महत्कर्म तदाऽऽजिमध्ये
 दिदृक्षया सोऽभिजगाम पार्थम्॥१॥

तं प्रेक्षमाणस्त्वथ धर्मराजं
 पप्रच्छ पार्थोऽथ स भीमसेनम्।
 किं धर्मराजो हि यथापुरं मां
 मुखं प्रतिच्छाद्य न चाऽऽह किञ्चित्॥२॥

तमेवमुक्त्वा परिशङ्कमानन्
 दृष्ट्वाऽर्जुनं भीमसेनं च राजा।
 तदाऽब्रवीत्तावभिवीक्ष्य राजन्
 युधिष्ठिरस्तत्परिमृज्य रक्तम्॥३॥

दुरात्मना त्वय्यभिपूज्यमाने
 विराटराज्ञाऽभिहतोऽस्मि पार्थ।
 तस्मात्प्रहाराद्रुधिरस्य बिन्दून्
 पश्यन्न चेमे पृथिवीं स्पृशेयुः।
 इति प्रतिच्छाद्य मुखं ततोऽहं
 मन्युं नियच्छन्नपविष्ट आसम्॥४॥

शुभार्हं राष्ट्रं न खिलीकृतं भवेद्
 वयं तु यस्मिन्सुखिनोऽभवाम।
 क्रुद्धे तु वीरे त्वयि चाप्रतीते
 राजा विराटो न लभेत शर्म॥५॥

अजानता तेन च शौर्यमाजौ
 छत्रस्य सत्रेण बलं च पार्थ।
 इदं विराटेन मयि प्रयुक्तं
 त्वां वीक्षमाणो न गतोऽस्मि हर्षम्॥६॥

वैशम्पायन उवाच

तेनाप्रमेयेन महाबलेन
 तस्मिंस्तथोक्ते शममास्थितेन।
 तं भीमसेनो बलवानमर्षी
 धनञ्जयं क्रुद्धमुवाच वाक्यम्॥७॥

न पार्थ नित्यं क्षमकालमाह
 बृहस्पतिर्ज्ञानवतां वरिष्ठः।
 क्षमीह सर्वैः परिभूयतेऽसौ
 यथा भुजङ्गो विषवीर्यहीनः॥८॥

विराटमद्यैव निहत्य शीघ्रं
 सपुत्रपौत्रं सकुलं ससैन्यम्।
 योक्ष्यामहे धर्मसुतं च राज्ये
 अद्यैव शीघ्रं त्वरिरेष मात्स्यः॥९॥

अनेन पाञ्चालसुताऽथ कृष्णा
 उपेक्षिता कीचकेनाभियुक्ता।
 तस्मादयं नार्हति राजशब्दं
 राजा भव त्वं नृप पार्थवीर्यात्॥१०॥

राजा कुरूणां च युधिष्ठिरोऽयम्
 मात्स्येषु राजा भवतु प्रवीरः।
 तं मात्स्यदेहं शतधा भिनद्धि
 पूर्णोदकं कुम्भमिवाश्मनीह॥११॥

अर्जुन उवाच

भवतः क्षमया राजन्त्सर्वे दोषाश्च नोऽभवन्।
 तं मात्स्यं सबलं हत्वा सपुत्रज्ञातिबान्धवम्।
 पश्चाच्चैव कुरून्सर्वान्हनिष्यामि न संशयः॥१२॥

भीमसेनश्च ये चान्ये तथैवेति तमब्रुवन्॥१३॥

तमब्रवीद्धर्मसुतो महात्मा
 क्षमी वदान्यः कुपितं च भीमम्।
 न प्रत्युपस्थास्यति चेत् सदारः
 प्रसादने सम्यगथास्तु वध्यः॥१४॥

न हन्तव्यो दुरात्माऽयं विराटश्चापि तेऽर्जुन॥१५॥

श्वः प्रभाते प्रवेक्ष्यामः सभां सिंहासनेष्वपि।
 राजवेषेण संयुक्ताः स्थानमस्व स्वलङ्कृताः॥१६॥

विराटो यदि तत्रस्थान्नाजालङ्कारशोभितान्।
 राजलक्षणसम्पन्नान्यदि तत्र न मंस्यते।
 पश्चाद्धन्यामहे पार्थ विराटं सहबान्धवम्॥१७॥

इतिकर्तव्यतां सर्वे मन्त्रयित्वा तु पाण्डवाः।
 न्यवसंश्चैव तां रात्रिं धर्मज्ञा धर्मवत्सलाः॥१८॥

सहपुत्रेण मात्स्यः स सम्प्रहृष्टो नराधिपः।
 तां रात्रिमवसत्प्रीतः सम्प्रहृष्टेन चेतसा॥१९॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि गोग्रहणपर्वणि
 त्रिसप्ततितमोऽध्यायः॥७३॥
 गोग्रहणपर्व समाप्तम्॥४॥

चतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥७४॥

ततो द्वितीये दिवसे भ्रातरः पञ्च पाण्डवाः।
 स्नाताः शुक्लाम्बरधराः सर्वे सुचरितव्रताः॥१॥
 युधिष्ठिरं पुरस्कृत्य सर्वाभरणभूषिताः।
 अभिपन्ना महाभागा भ्राजमाना महारथाः॥२॥
 विराटस्य सभां प्राप्य भूमिपालासनेषु ते।
 निषेदुः पावकप्रख्याः सत्रे धिष्ण्येष्विवाग्रयः॥३॥
 तेषु तत्रोपविष्टेषु विराटः पृथिवीपतिः।
 तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां प्रातःकृत्यं समाप्य च॥४॥
 गोसुवर्णादिकं दत्त्वा ब्राह्मणेभ्यो यथाविधि।
 आजगाम सभां राजा उत्तरेण सह प्रभो॥५॥
 स तान् दृष्ट्वा महासत्त्वाञ्ज्वलतः पावकानिव।
 राजवेषानुपादाय पार्थिवो विस्मितोऽभवत्॥६॥
 किमिदं को विधिस्त्वेष भयार्त इव पार्थिवः।
 पुरुषप्रवरान्दृष्ट्वा विषादमगमन्नृपः॥७॥

अथ मात्स्योऽब्रवीत्कङ्कं देवराजमिव स्थितम्।
 मरुद्गणैरुपासीनं त्रिदशानामिवेश्वरम्॥८॥
 स किलाक्षनिवापस्त्वं सभास्तारो मया कृतः।
 अथ राजासने कस्मादुपविष्टोऽस्यलङ्कृतः॥९॥

वैशम्पायन उवाच

परिहासेच्छया राज्ञो विराटस्य निशम्य तत्।
 स्मयमानोऽब्रवीद्वाक्यमर्जुनः परवीरहा॥१०॥
 इन्द्रस्यार्धासनं राजन्नयमारोढुमर्हति।
 ब्रह्मण्यः श्रुतवांस्त्यागी सर्वलोकाभिपूजितः॥११॥
 एष विग्रहवान्धर्म एष वीर्यवतां वरः।
 एष बुद्ध्याधिको लोके तपसां च परायणम्॥१२॥
 एषोऽस्त्रं विविधं वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे।
 न चैवान्यः पुमान्वेत्ति न वेत्स्यति कदाचन॥१३॥
 न देवा नासुराः केचिन्न मनुष्या न राक्षसाः।
 गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः॥१४॥

दीर्घदर्शी महातेजाः पारैजानपदप्रियः।
 पाण्डवानामतिरथो यज्ञधर्मपरो वशी॥१५॥
 महर्षिकल्पो राजर्षिः सर्वलोकेषु विश्रुतः।
 बलवान्मृतिमान्दक्षः सत्यवादी जितेन्द्रियः॥१६॥
 धनैश्च सञ्चयैश्चैव शक्रवैश्रवणोपमः।
 यथा मनुर्महातेजा लोकानां परिरक्षिता।
 एवमेव महातेजाः प्रजानुग्रहकारकः॥१७॥

अयं कुरूणामृषभः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
यस्य कीर्तिः स्थिता लोके सूर्यस्येवोद्यतः प्रभा॥१८॥

संसरन्ति दिशः सर्वा यशसोऽस्य गभस्तयः।
उदितस्येव सूर्यस्य तेजसोऽनुगभस्तयः॥१९॥

एनं त्रिंशत्सहस्राणि कुञ्जराणां तरस्विनाम्।
अन्वयुः पृष्ठतो राजन्यावदध्यावसत्कुरून्॥२०॥

त्रिंशच्चैव सहस्राणि रथानां रथिनां वरम्।
सदश्वैरुपसम्पन्नाः पृष्ठतोऽनुययुस्तदा॥२१॥

वाजिनां च शतं राजन्त्सहस्राण्ययुतानि च।
इममष्टशतं सूताः सुमृष्टमणिकुण्डलाः।
तुष्टुवुर्मार्गधैः सार्धं पुरा शक्रमिवर्षयः॥२२॥

इमं नित्यपुमातिष्ठन्कुरवः किङ्करास्तदा।
सर्वे च नृप राजानं धनेश्वरमिवामराः॥२३॥

एष सर्वान्महीपालान्करमाहारयत्तदा।
वैश्यानिव महाराज विवशान्स्ववशानपि॥२४॥

अष्टाशीतिसहस्राणि स्नातकानां महात्मनाम्।
उपजीवन्ति राजानमेनं सुचरितव्रताः॥२५॥

एष वृद्धाननाथांश्च व्यङ्गान्पङ्गुश्वं वामनान्।
पुत्रवत्पालयामास प्रजाधर्मेण चाभिभूः॥२६॥

एष धर्मे दमे चैव दाने सत्ये रतः सदा।
महाप्रसादो ब्रह्मण्यः सत्यवादी च पार्थिवः॥२७॥

श्रीमत्सम्पत्प्रभावेन तप्यते यस्य कौरवः।
 सगणः सह कर्णेन सौबलेन च वीर्यवान्॥२८॥
 गुणा न शक्याः सङ्ख्यातुमेतस्यैव नरेश्वर।
 एष धर्मपरो नित्यमनृशंसः सुशीलवान्॥२९॥
 एवं युक्तो महाराजा पाण्डवः पुरुषर्षभः।
 कथं नार्हति राजार्हमासनं पृथिवीपतिः॥३०॥
 ॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि वैवाहिकपर्वणि
 चतुःसप्ततितमोऽध्यायः॥७४॥

पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥७५॥

विराट उवाच

यद्येष राजा कौरव्यः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 कतमोऽस्यार्जुनो भ्राता भीमश्च कतमो बली॥१॥
 नकुलः सहदेवो वा द्रौपदी वा यशस्विनी।
 यदा ह्यक्षैर्जिता ह्येते नान्तरा श्रूयते कथा॥२॥

अर्जुन उवाच

य एष बललोऽभूत्ते सूपकारश्च ते नृप।
 एष भीमो महाभाग भीमवेगपराक्रमः॥३॥
 एष क्रोधवशान्हत्वा पर्वते गन्धमादने।
 सौगन्धिकानि पुष्पाणि कृष्णार्थे समुपानयत्॥४॥
 गन्धर्व एष वै हन्ता कीचकानां दुरात्मनाम्।
 व्याघ्रानृक्षान्गजांश्चैव हतवांश्च पुरे तव॥५॥

हिडिम्बं च बकं चैव किर्मीरं च जटासुरम्।
हत्वा निष्कण्टकं चक्रे अरण्यं सर्वतः शुभम्॥६॥

यश्चाऽऽसीदश्वबन्धस्ते नकुलोऽयं परन्तप।
गोसङ्घः सहदेवश्च माद्रीपुत्रौ महाबलौ॥७॥

शृङ्गारवेषभरणौ रूपवन्तौ मनस्विनौ।
नानारथसहस्राणां समर्थौ भरतर्षभौ॥८॥

एषा पद्मपलाशाक्षी सुमध्या चारुहासिनी।
सैरन्ध्री द्रौपदी राजन् यत्कृते कीचका हताः॥९॥

द्रुपदस्य प्रिया पुत्री धृष्टद्युम्नस्य चानुजा।
अग्निकुण्डात् समुद्भूता द्रौपदी त्ववगम्यताम्॥१०॥

भीम उवाच

अस्त्रज्ञो दुर्लभः कश्चित्केवलं पृथिवीमनु।
धनुर्भृतामतिश्रेष्ठः कौन्तेयोऽयं धनञ्जयः॥११॥

एतेन खाण्डवं तस्य ह्यकामस्य शतक्रतोः।
दग्धं नागवनं चैव सह नागैर्नराधिप॥१२॥

वर्षं च शरवर्षेण वारितं दुर्जयेन वै।
करमाहारिताः सर्वे पार्थिवाः पृथिवीतले॥१३॥

स्त्रीवेषं कृतवानेष तव राजन्निवेशने।
बृहन्नलेति यामाहुरर्जुनं जयतां वरम्॥१४॥

उषिताःस्म सुखं सर्वे तव राजन्निवेशने।
अज्ञातवासे निभृता गर्भवास इव प्रजाः॥१५॥

वैशम्पायन उवाच

यदाऽर्जुनेन ते वीराः कथिताः पञ्च पाण्डवाः।
पुनरेव च तान्पार्थान्दर्शयामास चोत्तरः॥१६॥

उत्तर उवाच

य एष जाम्बूनदशुद्धगौर-
तनुर्महान्सिंह इव प्रवृद्धः।
प्रचण्डघोणः पृथुदीर्घनेत्रस्-
ताम्रायताक्षः कुरुराज एषः॥१७॥
अयं पुनर्मत्तगजेन्द्रगामी
प्रतप्तचामीकरशुद्धगौरः ।
पृथ्वायतांसो गुरुदीर्घबाहूर्-
वृकोदरः पश्यत पश्यतैनम्॥१८॥
यस्त्वेव पार्श्वेऽस्य महाधनुष्माञ्
श्यामो युवा वारणयूथपोपमः।
सिंहोन्नतांसो गजराजगामी
पद्मायताक्षोऽर्जुन एष वीरः॥१९॥
राज्ञः समीपे पुरुषोत्तमौ तु
यमाविमौ विष्णुमहेन्द्रकल्पौ।
मनुष्यलोके सकले समोऽस्ति
ययोर्न रूपे न बले न शीले॥२०॥
आभ्यां तु पार्श्वे कनकोत्तमाङ्गी
यैषा प्रभा मूर्तिमतीव गौरी।
नीलोत्पलाभा सुरदेवतेव
कृष्णा स्थिता मूर्तिमतीव लक्ष्मीः॥२१॥

वैशम्पायन उवाच

एवं निवेद्य तान्पार्थान्पाण्डवान्पञ्च भूपतेः।
ततोऽर्जुनस्य वैराटिः कथयामास विक्रमम्॥२२॥

अयं स द्विषतां मध्ये मृगाणामिव केसरी।
अचरद्रथबृन्देषु निघ्नंस्तेषां परावरान्॥२३॥

अनेन विद्धा मातङ्गा महामेघोपमास्तदा।
हिरण्यकक्ष्याः सङ्ग्रामे दन्ताभ्यामगमन्महीम्॥२४॥

अनेन विजिता गावो निर्जिताः कुरवो युधि।
अस्य शङ्खस्य शब्देन कर्णो मे बधिरीकृतौ॥२५॥

जायते रोमहर्षो मे संस्मृत्यास्य धनुर्वनिम्।
ध्वजस्य वानरं भूतैराक्रोशन्तं सहानुगैः॥२६॥

नाददानं शरान्घोरात्र मुञ्चन्तं शरोत्करान्।
न कार्मुकं विकर्षन्तमेनं पश्यामि संयुगे॥२७॥

एतद्धनुःप्रमुक्ताश्च शराः पुङ्खानुपुङ्खिनः।
नालक्ष्येषु रणे पेतुर्नाराचा रक्तभोजनाः॥२८॥

तीक्ष्णनाराचसङ्कृत्तशिरोबाहूरुवक्षसाम् ।
कलेबराणि दृश्यन्ते योधानां साश्वसादिनाम्॥२९॥

अनेन तटिनी तत्र शोणिताम्बुप्रवाहिनी।
प्रवर्तिता भीमरूपा यां स्मृत्वाऽद्यापि मे मनः।
प्रकम्पते चण्डवायुकम्पिता कदली यथा॥३०॥

अनेन राजन्वीरेण भीष्मद्रोणमुखा रथाः।
दुर्योधनेन सहिता निर्जिता भीमकर्मणा॥३१॥

अयं भीतं द्रवन्तं मां देवपुत्रो न्यवारयत्।
यस्य बाहुबलेनास्मि जीवन्प्रत्यागतः पुरम् ॥ ३२ ॥

वैशम्पायन उवाच

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मात्स्यराजः प्रतापवान्।
धनञ्जयं परिष्वज्य पाण्डवानथ सर्वशः ॥ ३३ ॥
धर्मराजं नमस्कृत्य राजा राज्येऽभिषेचितम्।
नातृप्यद्दर्शने तेषां विराटो वाहिनीपतिः ॥ ३४ ॥
सम्प्रीयमाणो राजानं युधिष्ठिरमथाब्रवीत्।
दिष्ट्या भवन्तः सम्प्राप्ताः सर्वे कुशलिनो वनात्।
दिष्ट्या विचरितं कृच्छ्रमज्ञातं च दुरात्मभिः ॥ ३५ ॥
इदं राज्यं च वः सर्वं यच्चापि वसु किञ्चन।
विभक्तमेतद्भवतां नोत्कण्ठां कर्तुमर्हथ।
अविभक्तं भवद्भिर्मे न सन्देहो नराधिपाः ॥ ३६ ॥
॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि वैवाहिकपर्वणि
पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७५ ॥

षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

वैशम्पायन उवाच

विराटस्य वचः श्रुत्वा पार्थिवस्य महात्मनः।
उत्तरः प्रत्युवाचेदमभिपन्नो युधिष्ठिरे ॥ १ ॥
प्रसादनं प्राप्तकालं पाण्डवस्याभिरोचये।
तेजस्वी बलवान्शूरो राजराजेश्वरः प्रभुः ॥ २ ॥

उत्तरां च स्वसारं मे पार्थस्यामित्रकर्शन।
 प्रणिपत्य प्रयच्छामस्ततः शिष्टा भवामहे॥३॥
 वयं च सर्वे सामात्याः कुन्तीपुत्रं युधिष्ठिरम्।
 प्रसाद्याभ्युपतिष्ठामो राजन्किं करवागहे॥४॥
 राजंस्त्वमसि सङ्ग्रामे गृहीतस्तेन मोक्षितः।
 एतेषां बाहुवीर्येण गावश्च विजितास्त्वया॥५॥
 कुरवो निर्जिता यस्मात्सङ्ग्रामेऽमिततेजसः।
 एष तत्सर्वमकरोत्कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः॥६॥
 अर्च्याः पूज्याश्च मान्याश्च प्रत्युत्थेयाश्च पाण्डवाः।
 अर्वाह्राश्चाभिवाद्याश्च प्राप्तकालं च मे मतम्॥७॥
 पूज्यतां पूजनीयाश्च महाभागाश्च पाण्डवाः।
 न ह्येते कुपिता शेषं कुर्युराशीविषोपमाः॥८॥
 तस्माच्छीघ्रं प्रपद्येम कुन्तीपुत्रं युधिष्ठिरम्।
 प्रसादयाम्यहं तत्र सह पार्थर्महात्मभिः॥९॥
 उत्तरामग्रतः कृत्वा शिरःस्नातां कृताञ्जलिः।
 जानाम्यहमिदं सर्वमेषां तु बलपौरुषम्।
 कुले च जन्म महति फल्गुनस्य च विक्रमम्॥१०॥

वैशम्पायन उवाच

उत्तरात्पाण्डवाञ्श्रुत्वा विराटो रिपुसूदनः।
 उत्तरं चापि सम्प्रेक्ष्य प्राप्तकालमचिन्तयत्॥११॥
 ततो विराटः सामात्यः सहपुत्रः सबान्धवः।
 उत्तरामग्रतः कृत्वा शिरःस्नातां कृताञ्जलिः।
 भूमौ निपतितस्तूर्णं पाण्डवस्य समीपतः॥१२॥

विराट उवाच

प्रसीदतु महाराजो धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः।
 प्रच्छन्नरूपवेषत्वान्नाग्निर्दृष्टस्तृणैर्वृतः ॥१३॥
 शिरसाऽभिप्रपन्नोऽस्मि सपुत्रपरिचारकः ॥१४॥
 यदस्माभिरजानद्विरधिक्षितो महीपतिः।
 अवमत्य कृतं सर्वमज्ञानात्प्राकृते यथा।
 क्षन्तुमर्हसि तत्सर्वं धर्मज्ञो धर्मवत्सलः ॥१५॥
 यदिदं मामकं राष्ट्रं पुरं राज्यं च पार्थिव।
 सदण्डकोशं विसृजे तव वश्योऽस्मि पार्थिव।
 वयं च सर्वे सामात्या भवन्तं शरणं गताः ॥१६॥

वैशम्पायन उवाच

तं धर्मराजः पतितं महीतले
 सबन्धुवर्गं प्रसमीक्ष्य पार्थिवम्।
 उवाच वाक्यं परलोकदर्शनः
 प्रनष्टमन्युर्गतशोकमत्सरः ॥१७॥
 न मे भयं पार्थिव विद्यते मयि
 प्रतीतरूपोऽस्म्यनुचिन्त्य मानसम्।
 एतत्त्वया सम्यगिहोपपादितं
 द्विजैरमात्यैः सदृशैश्च पाण्डितैः।
 इमां च कन्यां समलङ्कृतां भृशं
 समीक्ष्य तुष्टोऽस्मि नरेन्द्रसत्तमः ॥१८॥
 क्षान्तमेतन्महाबाहो यन्मां वदसि पार्थिव।
 न चैव किञ्चित्पश्यामि विकृतं ते नराधिप ॥१९॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विराटः परमामितुष्टः
 समेत्य राज्ञा समयं चकार।
 राज्यं च सर्वं विससर्ज तस्मै
 सदण्डकोशं सपुरं महात्मा॥२०॥

॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि वैवाहिकपर्वणि
 षट्सप्ततितमोऽध्यायः॥७६॥

सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥७७॥

विराट उवाच

यच्च वक्ष्याम्यहं तेऽद्य मा शङ्केथा युधिष्ठिर।
 इदं सनगरं राष्ट्रं सजनं सवधूजनम्।
 युष्यभ्यं सम्प्रदास्यामि भोक्ष्याम्युच्छिष्टमेव च॥१॥
 अहं वद्धश्चिरं राजन्भुक्तभोगश्चिरं सुखम्।
 राज्यं दत्त्वा तु युष्मभ्यं प्रव्रजिष्यामि काननम्॥२॥

उत्तरां प्रतिगृह्णातु सव्यसाची धनञ्जयः।
 अयं ह्यौपयिको भर्ता तस्याः पुरुषसत्तमः॥३॥

वैशम्पायन उवाच

एवमुक्तो धर्मराजः पार्थपैक्षद्वनञ्जयम्।
 ईक्षितं चार्जुनो ज्ञात्वा मात्स्यं वचनमब्रवीत्॥४॥
 वयं वनान्तरात्प्राप्ता न ते राज्यं गृहामहे।
 किन्तु दुर्योधनादीनां राज्ञां राज्यं गृहामहे॥५॥

प्रतिगृह्णाम्यहं राजन्सृषं दुहितरं तव।
युक्तो ह्यावां हि सम्बन्धो मात्स्यभारतवंशयोः॥६॥

विराट उवाच

किमर्थं पाण्डवश्रेष्ठ भार्यां दुहितरं मम।
प्रतिग्रहीतुं नेमां त्वं मया दत्तमिहेच्छसि॥७॥

अर्जुन उवाच

अन्तःपुरेऽहमुषितः सदा पश्यन्सुतां तव।
सहस्यं च प्रकाशं च विश्वस्ता पितृवन्मयि॥८॥

प्रियो बहुमतश्चाहं नर्तने गीतवादिते।
आचार्यवच्च मां नित्यं मन्यते दुहिता तव॥९॥

वयस्यया तया राजन्सह संवत्सरोषितः।
अतिशङ्का ततोऽस्थाने तव लोकस्य च प्रभो॥१०॥

तस्मादामन्त्रये त्वाऽद्य पुत्रार्थं मे विशाम्पते।
सुद्धं जितेन्द्रियं मन्ये तस्याः शुद्धिः कृता मया॥११॥

स्रुषायां दुहितुर्वाऽपि पुत्रे चाऽऽत्स्मि वा पुनः।
अतिशङ्कां न पश्यामि तेन शुद्धिर्भविष्यति॥१२॥

अभिषङ्गादहं भीतो मिथ्याचारात्परन्तप।
स्रुषार्थमुत्तरां राजन्प्रतिगृह्णामि ते सुताम्॥१३॥

स्वस्त्रीयो वासुदेवस्य साक्षाद्देवसुतो यथा।
दयितश्चक्रहस्तस्य बलवानस्त्रकोविदः॥१४॥

अभिमन्युर्गहाबाहुः पुत्रो मम विशाम्पते।
जामाता तव युक्तो वै भर्ता च दुहितुस्तव॥१५॥

विराट उवाच

उपपन्नं कुरुश्रेष्ठे कुन्तीपुत्रे धनञ्जये।
 सदैव धर्मनित्यश्च ज्ञातज्ञानश्च पाण्डवः॥१६॥
 यत्कृत्यं मन्यसे पार्थ क्रियतां तदनन्तरम्।
 सर्वे कामाः समृद्धा मे सम्बन्धी यस्य मेऽर्जुनः॥१७॥

वैशम्पायन उवाच

एवं ब्रुवति राजेन्द्रे कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
 अन्वजानत सम्बन्धं समये कृष्णमात्स्ययोः॥१८॥
 दूतान्सर्वेषु मित्रेषु वासुदेवे च भारत।
 प्रेषयामास कौन्तेयो विराटश्च महीपतिः॥१९॥
 प्रतिगृह्य स्नुषार्थं वै दर्शयन्व्रतमात्मनः।
 शीलशौचसमाचारं लोकस्यावेद्य फल्गुनः॥२०॥
 लोके विख्याप्य माहात्म्यं यशश्च स परन्तपः।
 कृतार्थः शुचिरव्यग्रस्तुष्टिमानभवत्तदा॥२१॥

युधिष्ठिर उवाच

राजन्प्रीतोऽस्मि भद्रं ते सखा मेऽसि परन्तप।
 सुखमध्युषिताः सर्वे अज्ञातास्त्वयि पार्थिव॥२२॥

वैशम्पायन उवाच

विराटनगरे राजा धर्मात्मा संशितव्रतः।
 पूजितश्चाभिषिक्तश्च रत्नैश्च शतशोर्चितः॥२३॥

तथा ब्रुवन्तं प्रसमीक्ष्य राजा
 परं प्रहृष्टः स्वजनेन तेन।
 स्नेहात् परिष्वज्य नृपो भुजाभ्यां
 ददौ महार्थं कुरुपाण्डवानाम्॥२४॥

युद्धात्प्रयाताः कुरवो हि मार्गे
 समेत्य सर्वे हितमेव तत्र।
 आचार्यपुत्रः शकुनिश्च राजा
 दुर्योधनः सूतपुत्रश्च कर्णः।
 सम्मन्त्र्य राजन्सहिताः समर्थाः
 समादिशन् दूतमथो समग्राः॥२५॥

युधिष्ठिरश्चापि सुसङ्ग्रहृष्टो
 दुर्योधनादूतमपश्यदागतम्।
 स चाब्रवीद्धर्मराजं समेत्य
 युधिष्ठिरं पाण्डवमुग्रवीर्यम्॥२६॥

धनञ्जयेनासि पुनर्वनाय
 प्रब्राजितः समये तिष्ठ पार्थः।
 त्रयोदशे ह्येव किरीटमाली
 संवत्सरे पाण्डवेयोऽद्य दृष्टः॥२७॥

वैशम्पायन उवाच

ततोऽब्रवीद् धर्मसुतः प्रहस्य
 क्षिप्रं गत्वा ब्रूहि सुयोधनं तम्।
 पितामहः शान्तनवो ब्रवीतु
 पूर्णो न पूर्णोऽद्य त्रयोदशो नः॥२८॥

संवत्सरात्ते तु धनञ्जयेन
 विष्फारितं गाण्डिवमाजिमध्ये।
 पूर्णो न पूर्णो न इति ब्रवीतु
 यदस्य सत्यं मम तत् प्रमाणम्॥२९॥

तेनैवमुक्तः स निवृत्य दूतो
 दुर्योधनं प्राप्य शशंस तत्त्वम्॥३०॥

समेत्य दूतेन स राजपुत्रो
 दुर्योधनो मन्त्रयामास तत्र।
 भीष्मेण कर्णेन कृपेण चैव
 द्रोणेन भूरिश्रवसा च सार्धम्॥३१॥

सम्मन्त्र्य रात्रौ बहुभिः सुहृद्भिर्-
 भीष्मोऽब्रवीद् धार्तराष्ट्रं महात्मा।
 तीर्णप्रतिज्ञेन धनञ्जयेन
 विष्फारितं गाण्डिवमाजिमध्ये॥३२॥

वैशम्पायन उवाच

नेच्छन्त्यसत्येन सुरेन्द्रलोकं
 पाण्डोः सुता ब्रह्मणश्चापि लोकम्।
 तथ्यं च ते पथ्यमहं ब्रवीमि
 स्वर्ग्यं यशस्यं परलोकपथ्यम्॥३३॥

कुन्तीसुतैस्त्वं समुपैहि सन्धिं
 भुङ्क्ष्व स्वराज्यं सह पाण्डवेयैः।
 युध्यस्व नो चेत् स्थिरबुद्धिराजौ
 कुन्तीसुतैर्यद्यपि राज्यमिच्छेः॥३४॥

आन्तं न शक्यं कपटेन भोक्तुम्
 राज्यं परेषां महतां बलीनाम्।
 जित्वा शत्रून् भुङ्क्ते राज्यं समग्रम्
 हतो भवान्भोक्ष्यति वज्रिलोकम् ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततः स भागीरथिसूनुवाक्यं
 निशम्य गान्धारितनूद्भवो नृपः।
 उवाच भीष्मं प्रमुखे च पित्रोर्-
 महीं न दद्यामणुमात्रिकामपि।
 निहन्मि पाण्डूदरसम्भवान् वा
 हतोऽस्मि तैर्वा सुरलोकमेमि ॥ ३६ ॥

ते धार्तराष्ट्राः समयं निशम्य
 तीर्णप्रतिज्ञस्य धनञ्जयस्य ।
 सञ्चिन्त्य सर्वे सहिताः सुहृद्भिः
 सपार्थिवाः स्वानि गृहाणि जग्मुः ॥ ३७ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि वैवाहिकपर्वणि
 सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७७ ॥

अष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७८ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततस्त्रयोदशे वर्षे निवृत्ते पञ्च पाण्डवाः।
 उपप्लाव्ये विराटस्य वासं चक्रुः पुरोत्तमे ॥ १ ॥

दूतान्मित्रेषु सर्वेषु ज्ञातिसम्बन्धिकेष्वपि।
प्रेषयामास कौन्तेयो विराटश्च महीपतिः॥२॥

तेषु तत्रोपविष्टेषु प्रेषितेषु ततस्ततः।
तत्राऽऽगमन्महाबाहुर्वनमाली बलानुजः॥३॥

तस्मिन्काले निशम्याथ दूतवाक्यं जनार्दनः।
दयितं स्वस्त्रियं पुत्रं सुभद्रायाः सुमानितम्।
अभिमन्युं समादाय रामेण सहितस्तदा॥४॥

सर्वयादवमुख्यैश्च संवृतः परवीरहा।
शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्विराटनगरं ययौ॥५॥

कृतवर्मा च हार्दिक्यो युयुधानश्च सात्यकिः।
अनाधृष्टिस्तथाऽक्रूरः साम्बो निशठ एव च।
प्रद्युम्नश्च महाबाहुरुल्मुकश्च महाबलः॥६॥

अभिमन्युमुपादाय सह मात्रा परन्तपाः।
कृष्णेन सहिताः सर्वे पाण्डवान्द्रष्टुमागताः॥७॥

इन्द्रसेनादयश्चैव रथैस्तैः सुसमाहितैः।
उपेयुः सहिताः सर्वे परिसंवत्सरोषिताः॥८॥

दशनागसहस्राणि हयानां द्विगुणं तथा।
रथानां नियुतं पूर्णं निखर्वं च पदातयः॥९॥

वृष्ण्यन्धकाश्च शतशो भोजाश्च परमौजसः।
अन्वयुर्वृष्णिशार्दूलं वासुदेवं महाबलम्॥१०॥

वासुदेवं तथाऽऽयान्तं श्रुत्वा पाण्डुसुतास्तदा।
मात्स्येन सहिताः सर्वे प्रत्युद्याता जनार्दनम्॥११॥

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्मङ्गलैश्च जनार्दनम्।
ववन्दुर्मुदिताः सर्वे पादयोस्तस्य पाण्डवाः।
मात्स्येन सहिताः सर्वे आनन्दाश्रुपरिप्लुताः॥१२॥

पाण्डवा ऊचुः

तव कृष्ण प्रसादाद्वै वर्षाण्येतानि सर्वशः।
त्रयोदशोऽपि दाशार्हं यथा स समयः कृतः॥१३॥
उषिताः स्मो जगन्नाथ त्वं नाथो नो जनार्दन।
रक्षस्व देवदेवेश त्वामार्य शरणं गताः॥१४॥

वैशम्पायन उवाच

तान्वन्दूमानान्सहसा परिष्वज्य जनार्दनः।
विराटस्य सहायांस्तान्सर्वयादवसंवृतः॥१५॥
यथार्हं पूजयामास मुदा परमया युतः।
वृष्णिवीराश्च तान्सर्वान्यथार्हं प्रतिपेदिरे॥१६॥
कृष्णा च देवकीपुत्रं ववन्दे पादयोस्तथा।
तामुद्यम्य सुकेशान्तां नयने परिमृज्य च।
उवाच वाक्यं देवेशः सर्वयादवसन्निधौ॥१७॥
मा शोकं कुरु कल्याणि धार्तराष्ट्रान्समाहितान्।
अचिराद्धातयित्वाऽहं पार्थेन सहितः क्षितिम्॥१८॥
युधिष्ठिराय दास्यामि यातु ते मानसो ज्वरः।
अभिमन्युना च पार्थेन रौक्मिणेयेन ते शपे॥१९॥
सत्यमेतद्वचो मह्यमवैहि त्वमनिन्दिते।
इत्युक्त्वा तां विसृज्याथ प्रीयमाणो युधिष्ठिरम्।
अन्वास्त वृष्णिशार्दूलः सह वृष्ण्यन्धकैस्तथा॥२०॥

काशिराजश्च शैब्यश्च भजमानौ युधिष्ठिरम्।
 अक्षौहिणीभ्यां सहितावागतौ पृथिवीपती॥२१॥
 अक्षौहिणीभिः पाञ्चालस्त्रिसृभिश्च महाबलः।
 द्रौपद्याश्च सुता वीराः शिखण्डी चापराजितः॥२२॥
 धृष्टद्युम्नश्च दुर्धर्षः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
 उपप्लाव्यं ययुः शीघ्रं पाण्डवार्थे महाबलाः॥२३॥
 ततः शतसहस्राणि प्रयुतान्यर्बुदानि च।
 समीपमभिवर्तन्ते योधा यौधिष्ठिरं बलम्॥२४॥
 समुद्रमिव धर्मान्ते स्रोतःश्रेष्ठाः पृथक् पृथक्।
 आपूरयन्महीपाला यज्वानो भूरिदक्षिणैः।
 वेदावभृथसम्पन्नाः शूराः सर्वे तनुत्यजः॥२५॥
 तानागतानभिप्रेक्ष्य पार्थो ज्ञानभृतां वरः।
 पूजयामास विधिवद्यथार्हं राजसत्तमान्॥२६॥
 पारिबर्हं ददौ कृष्णः पाण्डवानां महात्मनाम्।
 स्त्रियो वासांसि रत्नानि पृथक् पृथगनेकशः॥२७॥
 राजानो राजपुत्राश्च निवृत्ते समये तथा।
 यथार्हं पाण्डवश्रेष्ठैरवर्तन्ताभिपूजिताः।
 आसन्प्रहृष्टमनसः पारिबर्हं ददुस्तदा॥२८॥
 सर्वेषु समवेतेषु राजभिर्वृष्णिभिः सह।
 विवाहो विधवद्राजन्ववृधे कुरुमात्स्ययोः॥२९॥
 ततः शङ्खा मृदङ्गाश्च गोमुखा डिण्डिमास्तदा।
 अभिमन्योर्विवाहे तु नेदुर्मात्स्यस्य वेश्मनि॥३०॥

उच्चावचान्मृगाञ्जघ्नुर्मध्यांश्च शतशस्तथा।
 भक्ष्यान्नभोज्यपानानि प्रभूतान्यभ्यहारयन्॥३१॥
 गायनाख्यानशीलाश्च नटा वैतालिकास्तथा।
 स्तुवन्तस्तानुपातिष्ठन्सूताश्च सह मागधैः॥३२॥
 स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च उत्सवे तस्य मङ्गले।
 द्रौपद्यन्तःपुरे चैव विराटस्य गृहे स्त्रियः॥३३॥
 सुदेष्णां तु पुरस्कृत्य मत्स्यानामपि च स्त्रियः।
 आजग्मुश्चारुपीनाङ्गः सुमृष्टमणिकुण्डलाः॥३४॥
 वर्णोपपन्नास्ता नार्यो रूपवन्तयः स्वलङ्कृताः।
 सर्वासामभवत्कृष्णा रूपेण वपुषाऽधिका॥३५॥
 परिवार्योत्तरां श्लाघ्यां राजपुत्रीमलङ्कृताम्।
 सुतामिव महेन्द्रस्य पुरस्कृत्योपतस्थिरे॥३६॥
 भृङ्गारुं तु समादाय सौवर्णं जलपूरितम्।
 पार्थस्य हस्ते सहसा सुतामिन्दीवरेक्षणाम्।
 स्नुषार्थं प्राक्षिपद्वारि विराटो वाहिनीपतिः॥३७॥
 तां प्रत्यगृह्णाकौन्तेयः सुतस्यार्थे महामनाः।
 सौभद्राश्चानवद्याङ्गो विराटतनयां तदा॥३८॥
 तत्रातिष्ठद्गृहीत्वा तु रूपमिन्द्रास्य धारयन्।
 स्नुषां तां परिगृह्णानः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः॥३९॥
 द्रुपदश्च विराटश्च शिखण्डी च महाबलः।
 युयुधानश्च शैब्यश्च धृष्टद्युम्नश्च सात्यकिः॥४०॥

ससैतेऽक्षौहिणीपाला यज्वानो भूरिदक्षिणाः।
 पाण्डवं परिवार्येते निवेशं चक्रिरे तदा॥४१॥
 तत्रस्थायां तु सेनायां मात्स्यो धर्मभृतां वरः।
 प्रीतो दुहितरं गृह्य प्रददावभिमन्यवे॥४२॥
 प्रतिगृह्योत्तरां पार्थः पुरस्कृत्य जनार्दनम्।
 विवाहं कारयामास सौभद्रस्य महात्मनः॥४३॥
 ततो विवाहो ववृधे स्फीतः सर्वगुणान्वितः।
 सौभद्रस्याद्भुतं कर्म पितुस्तव पितुस्तदा॥४४॥
 धौम्यः शिष्यैः परिवृतो जुहावाग्नौ विधानतः।
 अग्निं प्रदक्षिणीकुर्वन्सौभद्रः पाणिमग्रहीत्॥४५॥
 ततः पार्थाय संहृष्टो मात्स्यराजो धनं महत्।
 तस्मै शतसहस्राणि हयानां वातरंहसाम्॥४६॥
 द्वे च नागशते मुख्ये धनं बहुविधं तदा।
 प्रादान्मात्स्यपतिर्हृष्टः कन्याधनमनुत्तमम्॥४७॥
 पारिबर्हं च पार्थेभ्यः प्रददौ मत्स्यपुङ्गवः।
 कृष्णेन सह कौन्तेयः प्रत्यगृह्णात्प्रभूतवत्॥४८॥
 कृते विवाहे तु तदा धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः।
 ब्राह्मणेभ्यो ददौ वित्तं यदुपाहरदच्युतः॥४९॥
 गोसहस्राणि वस्त्राणि रत्नानि विविधानि च।
 भूषणानि च सर्वाणि यानानि शयनानि च॥५०॥
 नागरान्प्रीतिभिर्दिव्यैस्तर्पयामास भूपतिः॥५१॥

तन्महोत्सवसङ्काशं हृष्टपुष्टजनाकुलम्।
नगरं मत्स्यराजस्य शुशुभे भरतर्षभ॥५२॥

पुरोहितैरमात्यैश्च पौरैर्जानपदैः सह।
विराटो नृपतिः श्रीमान्सौभद्रायाभिमन्यवे।
तां सुतामुत्तरां दत्त्वा मुमुदे परमं तदा॥५३॥

जनमेजय उवाच

वृत्ते विवाहे हृष्टात्मा यदुवाच युधिष्ठिरः।
तत्सर्वं कथयस्वेह कृतवन्तो यदुत्तरम्॥५४॥
॥इति श्रीमन्महाभारते विराटपर्वणि वैवाहिकपर्वणि
अष्टसप्ततितमोऽध्यायः॥७८॥
वैवाहिकपर्व समाप्तम्॥५॥
समाप्तं च विराटपर्व॥४॥